

ထောင်းပြောင်းစေ့လာ
ရှေးချင်းစွာ

ပဌမ နှိပ်ခြင်း၊

၁၉၆၅-ခု၊ ဩဂုတ်လ

ပန်းချီ

ကို ဝင်းဇေ

ဘလောက်

လူထု ဘလောက်ဆရာ ကိုထွန်းရွှေ

ပုံနှိပ်သူ ဦးလှ၊

ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်၊ ၇၄-လမ်း၊ လက်ဆည်ကန်၊ မန္တလေး။
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၀၃ တွင် ရိုက်နှိပ်၍
လူထုဦးလှ မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၀၂ က
တာဝန်ခံသည်။

၏

စာအုပ်များ

ပြည်ထောင်စုအမျိုးသားပုံပြင်များ
 သတင်းစာများသည် သမိုင်းကို ပြောနေကြသည်
 ဂျပန်ပြည်တခေါက်
 အင်ဒိုနီးရှား အနောက်မှအရှေ့သို့
 လေနှင့် အတူ
 ထောင်နှင့်လူသား
 လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ
 စသည်များ.....

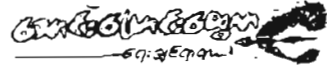
အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	နီဘယ်လ်ဆု	၁၇
၂။	အားနက်(စ်)ဟမ်(မ်)မင်းဝေး စာရေးပု	၂၃
၃။	စာရေးဆရာကြီး ဂျော့ဘားနာ့ဒ်ရှော့	၄၅
၄။	အမေရိကန်စာပေ၏ လင်ကွန်းမတ်ထွန်	၅၅
၅။	ရိုတ်စပီးယား နှစ် ၄၀၀ပြည့်	၆၁
၆။	စာဖတ်ပါ	၆၉
၇။	ဘယ်အချိန် ဝေဖတ်လို့ အကောင်းဆုံးလို့	၇၄
၈။	နားထောင်သော အလေ့	၇၈
၉။	လူချစ် လူခင် ပေါ်လိုလျှင်	၈၂
၁၀။	အချိန်ကို အရင်းပြုပါ	၈၈
၁၁။	ကင်ဆာနှင့် ဆေးလိပ်	၉၃
၁၂။	ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၏ အန္တရာယ်	၉၈
၁၃။	အဖြစ်များသောအဆုတ်ကင်ဆာသည် ဆေးလိပ်ကြောင့် (၁)	၁၀၃

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၄။	အဖြစ်များသော အဆုတ်ကင်ဆာသည် ဆေးလိပ်ကြောင့် (၂)	၁၀၉
၁၅။	အဖြစ်များသော အဆုတ်ကင်ဆာသည် ဆေးလိပ်ကြောင့် (၃)	၁၁၅
၁၆။	ကိုယ်အလေးချိန် သတိပြုရန် (၁)	၁၂၀
၁၇။	ကိုယ်အလေးချိန် သတိပြုရန် (၂)	၁၂၆
၁၈။	ဝသော မိတ်ဆွေတဦးထံမှ	၁၃၃
၁၉။	ကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်မျှရှိရမလဲ (၁)	၁၃၉
၂၀။	ကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်မျှရှိရမလဲ (၂)	၁၄၄
၂၁။	ကိုယ်အလေးချိန် ချွေချိန် လွယ်ပါသည်	၁၅၁
၂၂။	ကိုယ်အလေးချိန် ချနေသူ	၁၅၆
၂၃။	ကိုယ်အလေးချိန်ကို သတိပြုပါ	၁၆၀
၂၄။	ကိုယ်အလေးချိန်ကို သတိပြုပါ (၂)	၁၆၅
၂၅။	မကောင်းသော ဝခြင်း	၁၆၉
၂၆။	အငတ်မခံဘဲ ပိန်လည်နည်း	၁၇၅
၂၇။	ဒိုခြင်းသည် ရောဂါတမျိုးသာဖြစ်သည် ကုသ၍ ရသည်	၁၈၂
၂၈။	အသက်ရှည်ကြဘို့	၁၈၇
၂၉။	အရက်	၁၉၄
၃၀။	ဘိန်းကလူကိုစားနေသည်	၂၀၂
၃၁။	ရုပ်ထုလက်ဆောင်များ	၂၀၈
၃၂။	လူရွှန်း၊ ရုပ်ထု	၂၁၄
၃၃။	အက်တလင်းတား ရုပ်ထု	၂၂၀

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃၄။	နေ့ခင်းစာစေ့ ပေါင်းကြစို့	၂၂၈
၃၅။	ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း(စ်)၏ အချစ်ရေး	၂၃၅
၃၆။	သမာဓိလောင်း၏ ဓားခုတ်ပွဲ	၂၄၂
၃၇။	ဒေါက်တာခိုင်း	၂၄၉
၃၈။	ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်ခိုင်း သူရိယတိုက် ရောက်စက	၂၅၅
၃၉။	ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်ခိုင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိအကျယ်	၂၆၁
၄၀။	ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်နှင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်	၂၆၆
၄၁။	ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်နှင့် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း	၂၇၁
၄၂။	ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်နှင့် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း (၂)	၂၇၅
၄၃။	ဇဝန ၅၀ ပြည့်ပြီ	၂၈၁
၄၄။	ပြည်သူလူထုအတွင်းသို့ အနုပညာရှင်များ ဘာကြောင့်ဆင်းလာကြရပါသလဲ	၂၈၆
၄၅။	ရွှေပြည်ဆရာကြီး မျက်ရည်စို့သောနေ့	၂၉၄
၄၆။	စာရေးဆရာများ ဘာတွေရေးမယ် ဘယ်တာဝန်တွေထမ်းမယ်	၃၀၁
၄၇။	ကိုယ် အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးလိမ့်မည်ထင်သည်	၃၁၀
၄၈။	လူမျိုးစုများ၏ စာပေ	၃၁၅
၄၉။	ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူလိုက်ပါရသော သတင်းစာဆရာကြီးဦးပုကလေး၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ	၃၂၅
၅၀။	အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်သောတိုင်းပြည်	၃၃၉
၅၁။	ရောဝတီကိုပြိုင်သော လူထု အင်အား	၃၄၆

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၅၂။	ခွဲမရသောရေပြင်ကဲ့သို့ စည်းလုံးညီညွတ်ပါ ...	၃၅၁
၅၃။	တိုင်းပြည်အတွက်အနှစ်နာခံဆူတိုင်း ဇာတ်လိုက်	၃၅၇
၅၄။	တောင်သူလယ်သမား ...	၃၆၃
၅၅။	ပန်းကလေးနီနီ ...	၃၆၉
၅၆။	သနပ်ခါး ...	၃၇၇
၅၇။	သောကကင်းဝေးနေနိုင်ရေး ...	၃၈၃
၅၈။	သူများကြည့်ကောင်းအောင်ပါ ...	၃၉၁
၅၉။	ဘိုးဝဇီရ စာတမ်းဖတ်သောနေ့	၃၉၇
၆၀။	ဘောလုံးပွဲများမှာမဆဲဘို့ ...	၄၀၂
၆၁။	သရက်သီးပြိုင်ပွဲ ...	၄၁၀
၆၂။	မိတ်ဆွေများထံမှစာများနှင့် ဝေဘန်ချက်များ	၄၁၆
၆၃။	လှချင်းမတွေ့နိုင်ကြ၍ စာနှင့်	၄၂၃
၆၄။	မောင်မဲ၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ	၄၂၈
၆၅။	ကိုဟိုဒင်းထံမှ ...	၄၃၄
၆၆။	လူမျိုးကြီး ကိုဟိုဒင်းသို့ ...	၄၃၉
၆၇။	သူငယ်ချင်းများထံမှ ...	၄၄၄
၆၈။	အာဒမ်ထက် အရင်မွေးသူ ...	၄၅၁

သောင်းပြောင်းထွေလာ ရေးချင်ရာရာများကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည်မှာ ၅နှစ်ကျော်ကျော်မျှရှိခဲ့ပါပြီ။ ရေးခဲ့သည်များ မှာလည်း အကြောင်းအရာမျိုးစုံပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤအခန်းကို လူထုသတင်းစာတွင်နေရာပေးပြီးရေးသား ခဲ့သော ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရေးလိုသည်များကို အထူးတလည် အားမထုတ်ရဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက် ရေး နိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းစဉ်အတိုင်းပင် ကျွန် တော် ရေးချင်ရာရာ

စိတ်သတ်

စိတ်ကူး ပေါက် ရာ အမျိုးစုံပင် ရေး ခဲ့ ပါသည်။

နွေစဉ်ထုတ်သတင်းစာများ၏စာမျက်နှာများတွင် သတင်း မျိုးစုံပါသည်။ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းသတင်းများပါ

တန်သမျှပါသော်လည်း သတင်းအများစုသည် တင်းမာခက်
ထန်နေသည်များ၊ စိတ်မသက်သာစရာများသာဖြစ်နေကြပေ
သည်။

သို့ရာတွင် လူ့လောက၌ တကယ် ဖြစ်ပျက် နေသည်များ
ကို ထိမ်သောက်ထား၍လည်းမတော်၊ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် ဘာဖြစ်
နေသည်ကို လူတိုင်းပင် အစောဆုံးသိလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ပင် ကြေးနန်းသတင်း၊ ရေဒီယိုသတင်းဌာနအသီးသီးကလည်း
သတင်းများ ကြိုးစားစုဆောင်းပြီး ပေးနေကြရသည်။ ကျူး
ကျော်မှုစစ်ပွဲများရှိနေသောကြောင့် လူသားများအား သတ်
ဖြတ်စော်ကားနေသော သတင်းများကို သတင်းစာများက
ခေါင်းစဉ်စာလုံးကြီးများဖြင့် ဖော်ပြနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
နယ်ချဲ့စံနစ်နှင့် နယ်ချဲ့သမားများရှိနေသေးသမျှ ဤစိတ်
မချမ်းမြေ့ဖွယ်၊ မခံချီဖွယ် သတင်းဆိုးများကို သတင်းစာ
များတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖတ်နေကြရဦးမည်သာဖြစ်သည်။
ပြည်တွင်းရေးရာ၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံ ရေးရာများ၌လည်း
ဆိုရှယ်လစ် လောကသစ် ဖန်တီးနိုင်ကြပြီး မျှတမှုရှိမှသာ
သာယာသော လူ့လောကဖြစ်လာနိုင်ပေမည်။ အခြားနည်းမရှိ
ပေ။

အထိတ်တလန့်သတင်းမျိုးစုံ၊ စိတ်ညစ်ညူးစရာ သတင်း
မျိုးစုံကို ဖတ်နေကြရသည့်ကြားထဲက ထိုသတင်းများနှင့် ဘာ
မှမဆိုင်သလို ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းကလေးများကို
ဖတ်မိကြလျှင် စိတ်ချမ်းသာကြလိမ့်မည်၊ စိတ်ကြည်ရှင်ကြ

င်းမို့မည့်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ကလောင်
ဦးဘဦးရာအကြောင်းအရာများကို ကောက်ခါငင်ကာ ရေးခဲ့
ပါသည်။

သို့ရာတွင် လောကကြီး၌ဖြစ်နေပျက်နေသည်များကို မသိ
သလို ကျောက်ကိုင်ပြီး ရေးနေ၍လည်းမဖြစ်။ လောကကြီးနှင့်
ကင်းကွာ၍လည်းမရ။ ထို့ကြောင့် လုပ်သားပြည်သူအပေါင်း
အား စိတ်ချမ်းသာမှုဖြစ်စေလိုလှပါသည် ဆိုသည့်တိုင်အောင်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအကြောင်းများရေးနေရာမှ နိုင်ငံရေးရာကိစ္စ
များ၊ ကျူးကျော်စစ်ဆင်နေသူများကို ပြည်သူလူထုရှေ့သို့
ဘယ်ပြုရသည်များ၊ အမြင်မတော်ဆင်တော်နှင့်ခလောက်ဖြစ်
နေသည့် ကိစ္စကြီးငယ်များကို ရေးလိုစိတ်ပေါက်ပြီး ရေးချင်
ရာရာ မကြာမကြာ ရေးမိသည်။

သို့ပြင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်သည့် စာပေရေးရာ
အကြောင်းအရာများကိုလည်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်
တော် ရေးမိပါသည်။ ထိုသို့ ရေးမိသည်များအထဲမှ စာရေး
ဆရာကြီးများ၏ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ
ဆိုင်ဆိုင် ကလေးများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့်ပြင်
သစ်ကုံးစာ ယူစရာ၊ မှတ်သားစရာတွေ အများကြီး ပါသည်
ဖြစ်၍ စာရေးဆရာ လူငယ်များ အတွက်သာမက ကျွန်တော်
တို့အတွက်လည်း များစွာ ဗဟုသုတ ဖြစ်စေပါသည်။

ထို့ပြင် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တဦး စာရေးပုံ
ရေးနည်းများကို ဖတ်ရလျှင် မည်သည့်စာရေးဆရာမဆို စိတ်

www.burmeseclassic.com

ဝင်စားပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏ အလေ့အထများနှင့် ထပ်တူ မဟုတ်သည်တိုင်အောင် အတုယူစရာ၊ မှတ်သားစရာ မြောက် မြားစွာပင် တွေ့ကြလိမ့်မည်ဆိုကာ ထိုဆောင်းပါးမျိုးလည်း ရေးမိပါသည်။

အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး အားနက်စ် ဟမ်း(မ်)မင်း ဝေးက စာရေးဆရာ၌ အချစ်ရှိသည့် လိုသည့်သဘောကို ပြော သည်။ ဤအချက် မှန်ကန်ကြောင်း အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ကြီး ချားလ်(စ်)ဒစ်ကင်း(စ်) ၏ အချစ်ရေး ကိစ္စကို ဖတ်ရ သောအခါ ပို၍ထင်ရှားလာသည်။ ချားလ်(စ်)ဒစ်ကင်း(စ်) သာ မဟုတ်၊ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ တစ်စုံတစ်ဦးကြီးမှာ သူတို့၏အချစ်ရေးကြောင့် စာပေအရေးအသားတွင် တနည်း မဟုတ် တနည်း အလွန်ကြီးစားခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီးများက မိမိတို့အပေါ် စိမ်းကားသွားသောအခါ ရင်နာနာနှင့် ရေး ကြသောကြောင့် စာများ တမျိုးကောင်းနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်လည်း စာပေရေးရာဘက်၌ လေး စားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်နေကြသည့် ကျွန်တော်နှင့် ရင်း ချာသော မိတ်ဆွေအချို့သည် ပုဂံ၊ ဘိုင်ရွှန်စသော ကမ္ဘာ ကျော် စာရေး ဆရာကြီးများ ကဲ့သို့ပင် ငယ်စဉ်က မြားနတ် မောင်၏ လေးဒဏ် ခံရသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏အသံလုံး သို့မြားများ တည့်တည့်စူးလိုက်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိ လိုက်သည်။ မြားမမှန်မီ စိတ်ကူးယဉ်စွာ ဖွဲ့နွဲ့သောကဗျာများ၊

အခြားစာပေအရေးအသားများ၊ မြားဒဏ်ကြောင့် အလူးလူး အလဲလဲ ခံစားနေရခိုက် ရေးသည့် ကဗျာစာပေများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ကြရသည်။

ကျွန်တော့မိတ်ဆွေတဦး၏အဖြစ်အပျက်မှာမူ ချားလ်(စ်) ဒစ်ကင်း(စ်)၏ ဖြစ်ရပ်နှင့် တထပ်တည်းလို ဖြစ်သည်။ လော ခလာဆယ် ဂုဏ်ကြီးသူကို မက်မိသောကြောင့် ချားလ်(စ်) ဒစ်ကင်း(စ်)၏ ချစ်သူ မေရီယာသည် တနေ့၌ ကမ္ဘာက ချစ် ခင်လေးဝားလာရသည့် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လာသူ ဒစ်ကင်းစ် နှင့် လွဲရသည့်နည်းတူ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ၏ချစ်သူ ပညာတတ် အမျိုးသမီးသည်လည်း ယခုအခါ မြန်မာပြည်သူများက ချစ် ခင်လေးစားသော စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လာသူနှင့် လွဲရသည်။ မိမိနှင့် မိမိကို အုပ်ထိန်းသူများက မက်ကြသည့် ဂုဏ်ပကာသန မှာလည်း ကြာကြာမခံ၊ ခဏသာ ရေပန်းစားခဲ့လေသည်။

ဆေးလိပ်နှင့်အရက်ကို ဘယ်သို့မှကောင်းကျိုးပေးသည်ဟု ကျွန်တော်မမြင်။ ဤနေရာတွင် ကွယ်လွန်သူ ငြိတိန်ဝန်ကြီး ချုပ်ဒဟောင်း မစ္စတာ ဝင်စတာချာချီနှင့် ကျွန်တော် အများ ကြီး သဘောကဲ့လဲ့သည်။ သူက အရက်အလွန်ကြိုက်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို အခြွေခဲနေသည်။ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ် မသောက်၊ အရက်မသောက်။ ထိုမျိုးလုံးသည်ကျန်းမာရေး အတုကမကောင်း၊ အရက်လွန်ကဲလျှင် စာရိတ္တကိုထိခိုက်စေ သည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်

မသောက်ဖို့ တရားလည်း ဟောသည်။ ဆွေးလည်း ဆွေးနွေး
သည်။ ဆောင်းပါးများလည်း ရေးသည်။ မစ္စတာ ချော့ချီနှင့်
သဘောကွဲလွဲသည်မှာ ဤနေရာမှာသာမဟုတ်။ အခြားနေရာ
များအားလုံးကိုလိုရာလည်း ကွဲလွဲသည်။ ‘သောင်းပြောင်း
ထွေလာ’ဆောင်းပါးများတွင် ဆေးလိပ်သောက်သည့်အတွက်
ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ပုံ၊ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်တတ်ပုံ၊ သေရည်
သေရက် သောက်စားသည့်အတွက် ရာဇဝတ်မှုခင်း ဖြစ်ပွား
တတ်ပုံ၊ လွန်ကျွံလျှင် ရူးသွပ်တတ်ပုံများကို အထောက်
အထား အကိုးအကားများနှင့် ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သည်။
ထိုဆောင်းပါးများကိုလည်း လုပ်သားပြည်သူများ အကျိုး
အတွက် ယခုစုပေါင်းထည့်သွင်းထားပါသည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် အာဟာရဓာတ် အရေးကြီးပုံကိုယ်
အလေးချိန်အမှန်ရှိနေဘို့ အရေးကြီးပုံများကိုလည်း ဆောင်း
ပါး တော်တော်များများပင် ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သည်။
ပြည်သူ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဤဆောင်းပါးများကို ရေးဖြစ်
သည့် အကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်အလေး
ချိန် တိုးလွန်းလာသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ယင်း ကိုယ်အလေး
ချိန်ချသော ဆောင်းပါးများကို စုဆောင်းပြီး စာအုပ်အဖြစ်
ရိုက်ပေးဘို့ တောင်းဆိုသော စာတော်တော် များများပင်
ရခဲ့သောကြောင့် ယခုတပါတည်း ထည့်သွင်း ပုံနှိပ်လိုက်ပါ
သည်။

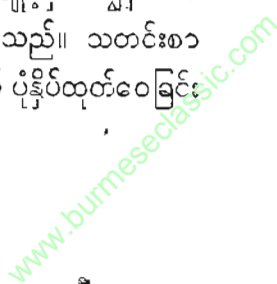
သို့ဖြစ်ရာ ‘သောင်းပြောင်းထွေလာ’မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
များ ရေးဘို့ ရည်ရွယ်ပြီး အခန်းဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
ပပ်လေးလေး ပါချင်ရာမျိုးစုံ ပါနေသည်ကိုလည်း ဝန်ခံပါ
သည်။

ဤစာအုပ်တွင် အခန်းကဏ္ဍများ ခွဲမထားသော်လည်း
အကြောင်းအရာတူသည်။ နီးစပ်သည်များကို တဆက်တည်း
ဖတ်နိုင်အောင် စီစဉ်ဖော်ပြထားပါသည်။

ဘယ်ဆောင်းပါးတွေပါသင့်သည်ဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်
တော့အတွက် ပြဿနာတခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပါစေလိုသည်က
များနေသည်။ ဆောင်းပါးကလေးများကလည်း သူ့ပါရနိုး
ငါပါရနိုးနှင့် ကျွန်တော့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်ဟု
အောက်မေ့ရပါသည်။ လူတွေလိုစကားပြောတတ်လျှင် သူတို့
သည် ကိုယ်ရည်သွေးပြီး တင်ပြနေကြပေလိမ့်မည်။ အရှေးမခံ
ရသူများက နှုတ်ခမ်းကလေးစုပြီး ရန်တွေကောင်းတွေကြပေ
လိမ့်မည်။

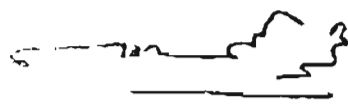
သောင်းပြောင်းထွေလာ ရေးချင်ရာရာများကို ရေးခဲ့သည့်
အထဲက ကောင်းနိုးရာရာ ထင်မြင်ရာများကို ကျွန်တော်ဖော်
ပြလိုက်ပါသည်။

ဤစာအုပ်၌ ပါသော ဆောင်းပါးအချို့မှာ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြန်ဖတ်လိုသည်များဖြစ်ပါသည်။ သတင်းစာ
များတွင်ပါပြီးသည့်နောက် စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

မပြုပါက ဤဆောင်းပါးများသည် ပျောက်ပျက်ကုန်ပေလိမ့်မည်။ အချို့ဆောင်းပါးများသည် လူငယ်လူရွယ်များအတွက် အကျိုးရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရေးချင်ရာရာ ရေးခဲ့သည်များထဲက ရွေးချင်ရာရာများရွေးပြီး ထုတ်ဝေသည့် ဤစာအုပ်အတွက် ပန်းချီဆရာကိုဝင်းဖေကလည်း မျက်နှာဖုံးကို သူ့ဆွဲချင်ရာရာ ဆွဲပေးလိုက်ပါသည်။ မိတ်ဆွေများ ဖတ်ချင်ရာရာ ဖတ်ချင်သလို ဖတ်နိုင်ကြစေလိုပါသည်။

၁၉-၇-၆၅

နိဘယ်လ်ဆု

ဤကမ္ဘာတွင် နိုင်ငံတကာမှ အထူးချွန်ဆုံး ပညာရှင်များအား ပေးသည့် နာမည်အကျော်ဆုံးဆုမှာ နိဘယ်လ်ဆုပင်ဖြစ်လေသည်။ အခြားတဆုမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းများအတွက် ဆရာကြီးသင်္ဘောကြီးနှင့် ရရှိသော ယခုလိုနင်ဆုဟု ဝါပြောင်းခေါ်ထားသည့် စတာလင် ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှ သိပ္ပံပညာရှင်၊ စာပေပညာရှင်များသည် နိဘယ်ဆုနှင့် နီးစပ်ခြင်း မရှိကြသေးပေ။ အလွန်ထူးချွန်မှလည်း ရရှိနိုင်သည်ဖြစ်သော်လည်း များစွာကြိုးပမ်း ကြာရပေမည်။

နိဘယ်လ်ဆု ပေါ်ပေါက်လာပုံကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပေါ်ပြုရလျှင် ၂၀ ရာစုနှစ်အတွက် လောကဓာတ် ပညာနှင့် စာပေထူးချွန်မှုကို ရည်စူးပြီး ဆွီဒင်ပြည်မှ သိပ္ပံပညာရှင် အယ်လ်ဖရက်တားနာ့ဒ်နိဘယ်လ်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါ်လာပေါင်း ၃,၀၀၀,၀၀၀ ထားခဲ့ပြီး အမှာစာရေးခဲ့ခြင်းမှ စလေ

သည်။ ဤဆုများပေးနေသည်မှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် နှစ် ၆၀ ပြည့်သည်။

အယ်လ်ဖရက်ဘားနာဒ်နိုဘယ်လ်ကိုယ်တိုင်မှာ ဓာတုဗေဒ နှင့်တီထွင်သူ ပညာရှင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကမ္ဘာ့ ပြည်သူများအကျိုးအတွက် ဓာတုဗေဒ၊ ဂူပဗေဒ၊ ပါဏဗေဒ နှင့် ဆေးပညာ၊ စာပေ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ထူးထူး ချွန်ချွန် ပြုစုနိုင်သူများကို ဆုများပေးရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤဆုသည် ကမ္ဘာမှာအကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရရှိသူများက ဂုဏ်ယူကြသည်။ ဤကျေးဇူးတင်မှုကို ပညာရှင် များသည် တနှစ်တခါ စောင့်မျှော်ကြသည်။ ထိုဆုကြီးများ ကို ရရှိသူတိုင်းအား ဒီပလိုမာလက်မှတ်တခု၊ ရွှေတံဆိပ်တခုနှင့် ဒေါ်လာ ၃၀,၀၀၀ နှင့် ၄၀,၀၀၀ အတွင်းရှိ ချက်လက် မှတ် တစောင်စီ ချီးမြှင့်သည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ဆုများရှင် မစ္စတာနိုဘယ်လ် ကွယ်လွန်သောနှစ်ပတ်လည် နေ့ရက်ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆုနှင့်အခြားဆုများကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့၌ အခမ်းအနားနှင့် ချီးမြှင့်သည်။

၁၈၉၆-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၇-ရက်နေ့ နေ့စွဲဖြင့် ရှေး သားထားသော မစ္စတာ နိုဘယ်လ်၏ သေတမ်းဝာ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

“ကျွန်ုပ်ပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို အောက်ပါအတိုင်းအသုံးပြု စေလိုပါသည်။

“ဝိတ်ချရသောဌာနတွင် ငွေများကို အပ်နှံထားပြီး ရရှိ သောအတိုးငွေများကို လူသားများအတွက် ထိုနှစ် အတွင်း ဆုများဆုံး အကျိုးပြုသူများအား ပေးရန်။

“ထိုအတိုးငွေများကို ၅-ပုံပုံရမည်။ တပုံသည် ရူပဗေဒနှင့် ဆိုင်သော ပညာရပ်အတွင်း၌ ထူးထူးချွန်ချွန် ရှာဖွေတွေ့ရှိ သူ တီထွင်သူအားပေးရန်၊ အခြားတပုံမှာ ဓာတုဗေဒဘက်တွင် ထူးချွန်စွာ ရှာဖွေတွေ့ရှိ တိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်သူအား ပေးရန်။

“တပုံမှာ ဆေး ဘက်တွင် ဆုံး ပညာ ရပ် တွေ့ ရှိ သူများ “တပုံ မှာ သည်း၍ အထူး ချေးသား နိုင်သူ

“တပုံသည် ကြည့် ရေး အ ကုန်လုပ်ဆောင် အပ်အား များ ချမ်းရေးအတွက် အစည်းအဝေးများခေါ် နိုင်ရန် လုပ်ဆောင် သူအားပေးရန်။

“ရူပဗေဒနှင့်ဓာတုဗေဒဆုများမည်သူ့ အားပေးသင့်သည် ကို ဆို ခင်လောကဓာတ် ပညာရှင်များအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ရန်၊ ပါဏဗေဒနှင့် ဆေးအတွက်ဆုကို စတော့ဟုမ်းမြို့ ကာနိုလိုင်း

သိပ္ပံပညာရှင် အယ်လ်ဖရက်ဘားနာဒ် နိုဘယ်လ်

ပါဏ ဗေဒ နှင့် အရေး အကြီး များကို ရှာဖွေ အားပေးရန်။ စာပေ နှင့် စပ် ချွန်ဆုံး စာပေ အားပေးရန်။

နိုင်ငံတကာချစ် တွက် အ စမ်း နိုင်သူ၊ စစ်တပ် လျှော့ရန်၊ ငြိမ်း

နိုင်ရန် လုပ်ဆောင် သူအားပေးရန်။

အဖွဲ့က ရွေးချယ်၍ပေးရန်၊ စာပေဆုကို စတော့ဟုမ်း စာပေ
ပညာရှင်အဖွဲ့က ရွေးချယ်၍ ပေးရန်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက်
ဆုကို နော်ဝေးပါလီမန်မှ ရွေးကောက်သော ပုဂ္ဂိုလ် ၅-ဦး
ကော်မတီက ရွေးချယ်ရန်။

“ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒမှာ ဆုများကို ပေးရာတွင် ဘယ်လူမျိုးဟု
ကြည့်စရာမလို၊ စကင်ဒနေးဗီးယန်းနိုင်ငံသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊
မဖြစ်ချင်နေ၊ ထိုက်တန်သူရစေရမည်”။

အယ်လ်ဖရက်နိုဘယ်လ်သည် ဆွီဒင်ပြည်သား ဇာတိ ဖြစ်
သည်။ သူ၏နိုင်ငံကို သူ့အလွန်ချစ်သည်။ အထင်ကြီးသည်။
လွန်စွာတွင် သူ၏ဆန္ဒမှာ သူ၏ လူမျိုးအတွက် ကွက်ကွက် သာ
မဟုတ်၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ချွန်ထားခဲ့သော
နိုဘယ်လ်ဖေါင်ဒေးရှင်းကို ပုဂ္ဂိုလ် ၅-ဦးဖြင့် အုပ်ချုပ်သည်။
တဦးကို ဘုရင်ကရွေးချယ်ခန့်ထားသည်။ ကျန် ၄-ဦးမှာ ဆု
များ ရွေးချယ်ရသောအဖွဲ့များမှပေးပို့သော ကိုယ်စားလှယ်
တဦးစီဖြစ်သည်။

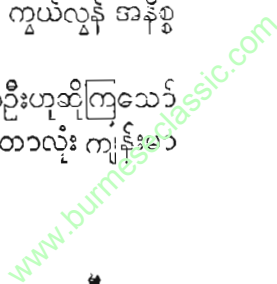
ဆုများကို တခါတရံပုဂ္ဂိုလ် ၂-ဦးကခွဲယူကြရသည်။ ငြိမ်း
ချမ်းရေးဆုကို တခါတရံအဖွဲ့အစည်းအားပေးသည်။ ဂျပန်
နှင့်အာဇာနည် ၂-ခုလုံးတွင် ဆုရဘူးသူမှာပြင်သစ်ပြည်မှအမျိုး
သမီးကြီး မဒမ်ကြူးရီဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်ဆုကို ၁၉၀၃
ခုနှစ်တွင် ရရှိသည်။ အာဇာနည်ဆုကို ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ရရှိ
သည်။ အိန္ဒိယ အမျိုးသားများထံမှ ၂-ဦးရရှိဘူးသည်။ နာ
ဘင်ဒရာ နတ်တဂိုးအား ၁၉၁၃-ခုနှစ်တွင် စာပေဆုပေးအပ်
၍ ၁၉၃၀-ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာ စီဗီ ရာမန်က ဂျပန်ဆု
ရရှိသည်။

လူ့မန်လောကခတ်ဆရာ ၃-ဦးနှင့် ဆိုဗီယက် ဝါရေး
ဆရာတဦးသည် နိုဘယ်လ်ဆုများကိုငြင်းခဲဘူးသည်။

အယ်လ်ဖရက်ဘားနားဒို နိုဘယ်လ်သည် သိပ္ပံပညာရှင်
ဖြစ်သည်။ သူ၏ဖခင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း တီထွင်နေသူ ဖြစ်
သည်။ သူ၏ဖခင်သည် ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ‘မိုင်း’ ကို ရှေး
ဦးစွာ တီထွင်သူဖြစ်သည်။ အယ်လ်ဖရက်နိုဘယ်လ်က သူ၏ဖခင်
ကိုအလွန်အားကျသည်။ ‘နိုဘယ်လ်အစ်(စ်)နီးတား’ ဆိုသည့်
နိုက်ထရိုဂလေ့စရင်းကို လက်တွေ့သုံးရာတွင် စိတ်ချရအောင်
တီထွင်သည်။ ၁၈၆၇-ခုနှစ်တွင် ဒိုင်းနမိုက်ကို တီထွင်သည်။
၁၈၉၀-ခုနှစ် က ‘ဘောလစ်တိုက်’ ခေါ်သော မီးခိုးမထွက်
သည့် အမန်ကို တီထွင်သည်။ ထို ၃ ခု သည် ထိုခေတ်အခါက
ပေါက်ကွဲဝေမှုဆိုင်ရာ တွေ့ရှိမှုများတွင် အလွန်ကြီးကျယ်သည်
ဟု ဆိုရမည်။ တရုတ်များ ယမ်းခိုးယမ်းမှုနှင့် တွေ့ကြုံပြီးသည့်
နောက် ပေါက်ကွဲစေမှုဘက်တွင် အကြီးဆုံးသောတွေ့ရှိမှုများ
ဖြစ်လေသည်။

ဤတွေ့ရှိမှုများနှင့် အခြား အခြားသော တွေ့ရှိမှုများကို
သိုက်ကြီး ၅-သိုက်ရှိ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးများတွင် ကြီး
သွားစေမှုများမှရရှိသောငွေများဖြင့် လူသားများ တိုးတက်မှု
နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ရည်ရွယ်ကာ မစ္စတာ နိုဘယ်လ်က
အစီအစဉ်များလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာနိုဘယ်လ်သည်
အသက် ၆၃-ခုနှစ်တွင် လူပျိုကြီးဘဝဖြင့်ပင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ
ရောက်သည်။

ဥရောပတိုက်တွင်အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တဦးဟုဆိုကြသော်
လည်း အယ်လ်ဖရက်နိုဘယ်လ်သည် တသက်တာလုံး ကျန်းမာ

ရေး ချို့တဲ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်ပေါင်း များစွာ၌ပင် အိမ်ရှိသူဖြစ်ရာ တနေရာတည်းတွင်မနေပေ။ မစ္စတာနိုဘဲယံလ် မှာ လူဆန်းဖြစ်သည်။ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒနှင့် ဆေးဘက်တွင် သူ့လုပ်ငန်းများကိုလုပ်သည်။ ထို့ပြင် စာပေလည်း အလွန် ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ ဘာသာမျိုးစုံ တတ်ကျွမ်းသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဆွီဒင်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ ရုရှားစာနှင့် စကားများကိုကောင်းစွာတတ်သည်။

ဒိုင်းနမိုက် များကို တီထွင်သည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဇင်ကို အလွန်ရ မုန်းသည်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးရာဇဝတ်မှုဟု ဆိုသည်။

နိုဘယ်လ်ဆူ ပေးသင့်ပါသည်ဟု ယူဆရသူများ၏စာရင်း ကို တိုင်းပြည်အသီးသီးက ဖေဖေ ၀၁ ရီလ ၁၇ ရက်နေ့အတွင်း ပေးပို့ ရသည်။ ပေးပို့ သူများမှာ အလွတ်အဖွဲ့အစည်းနှင့်အစိုးရ နှင့် ဆိုင်သော အဖွဲ့များ ဖြစ်သည်။ အစိုးရများက မတင်ကြ ရပေ။

အပြိုင်အဆိုင်ပြိုင်ပွဲဝင်ရသည့်လည်းမဟုတ်၊ မည်သူမှလည်း လျှောက်လွှာတင်နိုင်သည်မဟုတ်။ ဆူပေးရေးကို အောက်တို ဘာ၊ နိုဝင်ဘာလများတွင် နှစ်စဉ် ဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိ၏။ အား လုံး လျှို့ဝှက် အစီအစဉ်များနှင့်ဖြစ်၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ကိုသာ ကျေညာ၏။ မေတ္တာရပ်ခံချက် ကန့်ကွက်ချက် ဆိုသည့် မျိုးကို လက်မခံ။ ဆွီဒင်နှင့် နော်ဝေး အစိုးရများသည်ပင် ဤဆုများပေးရာ၌ ဝင်မဝင်နိုင်ပေ။

အားနက်(စ်)ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး စာရေးပုံ

လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပေါင်း ၂၀,၂၅ ရက်ခန့်က လူငယ်စာပေ ဝါသနာအိုးများအတွက် ဘာပေအရေးအသားနှင့်ဆိုင်သော ဆောင်းပါး ၁ပုဒ် ၂ပုဒ်ရေးပါမည်ဟု ကျွန်တော် ကတိပြုခဲ့ ပါသည်။ အချိန်နည်းနည်းပေးရန်လည်း ပြောခဲ့သည်။

ဘကယ်အားဖြင့်သော် စာပေအရေး အသားအကြောင်း နှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာလုပ်ပြီး ကျွန်တော်မရေးလိုပါ။ ရေး သည်းမရေးတတ်ပါ။ နှားထိုးကြီးမြဲ မာန်ဝင်ချိန် စာပေအ သားသူ အသင်းသားများနှင့် အချို့ လူငယ်များက ရေးလေလို၍သာ ရေး ပါမည်ဟု ဆိုလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သပ်နှံစဉ်းစားမိသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ရေးသားသင့်သည် ဝေညှိဖြင့် ကျွန်တော့အဘော်များကို ပြောနေမည့်အစား အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး အားနက်(စ်)ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး

က ပြောပြသည့် အကြောင်းအရာများကို တင်ပြလျှင် ပို၍ ကောင်းမည်ဟု ယူဆပါသည်။

ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးအားနက်(င်)ဟမ်း(မ်)မင်းဝေးသည် ကျူးဘားပြည်မြို့တော် ဟာဗါနာမြို့စွန့်၍ ဆန်ဖရန်စီကိုဒီပေါလာ အမည်ရှိသူ အိမ်တွင်စာရေးလေ့ ရှိသည်။ သူစာရေးသည့် နေရာမှာ သူ၏အိပ်ခန်းတွင်းမှာ ဖြစ်သည်။ အိမ်၏ အနောက်တောင်ထောင့်ဆီတွင် သူစာရေးဘို့ ဆီပြီး သီးသန့်ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အဦ မြင့်မြင့်တခုလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင်စာရေးဆရာကြီးအားနက်(င်)ဟမ်း(မ်)မင်းဝေးသည် သူ၏ အိပ်ခန်းကိုသာလျှင် သူကြိုက်သည်။ မျှော်စင်သဖွယ် မြင့်မြင့် ဆောက်ထားသော ထိုစာရေးခန်းသို့မူ ဇာတ်ဆောင်များ စဉ်းစားရှာဖွေရန်လိုသောအခါတွင်မူ သူတက်လေ့ ရှိသည်။

သူ၏အိပ်ခန်းမှာ အိမ်၏အောက်ထပ်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်းသည်။ နေရောင်ဝင်သည်။ အရှေ့ဘက်နှင့် တောင်ဘက် သို့ လှည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်ကောင်းကောင်း ရသည်။

သူ၏အိပ်ရာနှင့် ဥပေခန်းဝေးသောနေရာတွင် သူ၏စာရေးစာပွဲရှိသည်။ သူ့တွင် အလုပ်လုပ်ရာ၌ အလေ့ အကျင့်တမျိုး ရှိသည်။ စာပွဲတွင်ထိုင်မရေး၊ မတ်ရပ်ရေးသည့်စာပွဲ လုပ်ထားပြီး စာကိုမတ်ရပ်ရေးသည်။ ချွန်ထားသော ခဲတံ၅ချောင်း၊ ၆ချောင်းကိုလည်း စာပွဲပေါ်တွင် တွေ့နိုင်သည်။

အလုပ်တခုကို စလုပ်ပြီးဆိုလျှင် ဟမ်း(မ်)မင်းဝေးသည် ခဲတံနှင့်စသည်။ ကြက်သွန်မွှေးကဲ့သို့ အလွန်ပါးသော စက္ကူကို စာဖတ်ခုံနှင့်တူသော စာပွဲပေါ်တွင်တင်ပြီး ရေးသည်။

လက်နှိပ်စက်သို့ ပြောင်းပြီးရေးသောအခါမှပင် မတ်ရပ်မရေးဘဲ အခြား စာပွဲကုလားထိုင်သို့ သူပြောင်းသည်။ ရေးသားရန်ခက်သောအချိန်တွင် ခဲတံနှင့်ပင်ရေးပြီး ဇာတ်ဆောင်အချင်းချင်း စကားပြောခင်းစသည့် သူ့အတွက် ရေးသားရန် လွယ်သောအခင်းများကိုမူ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်သည်။

“မိမိကိုယ်ကို ပြန်မညာရန်” ဆိုပြီး နေ့စဉ် တိုးတက်မှုအမှတ်အသားဖယားကြီးတခုပြုလုပ်ထားသည်။ ချိတ်ဆွဲထားသော သိုကားချပ်ကြီးပေါ်တွင် နေ့စဉ် စာလုံးမည်မျှပြီးသည်ကို ပြုထားသည်။ ၄၅၀၊

၅၂၅၊ ၄၆၂၊ ၅၁၂ သို့တဖန် မှတ်သားချက်ကြာရသည်။ အလုပ်ပြီး သည့်ပင်လယ်ကွေ့သွား ရောက်တတ်သည်။

၁၂၅၀ မှ ပြန်ကျ သည့် များကို တွေ့ရှိလုပ်များများ နောက် တွင် တနေရာ ခါး များ နေ

ဤစာရေး အိပ်ခန်းတွင် အားနက်(င်)ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး သား သော

သားတို့ကလေးများ၊ လူ့စကားကလေး ၂ စီး၊ ကျောဘက်က သော့ပါသော အရုပ်ကလေးတခု၊ မျောက်ရုပ်ကလေး၊ အမေရိကန်ရေတပ်လေယာဉ်ပျံ(ဘီးတဖက်မရှိ)၊ ကျွဲချို ၃ချောင်း ဝသည်များရှိကြသည်။ ဤပစ္စည်းကလေးများကို လှမ်းကြည့်ရခြင်းဖြင့် သူ့ကိုပျော်ရွှင်စေသည်ဟု ဆိုသည်။

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေးက စာရေးရာ၌ ဘယ်ပုံဘယ်စည်းကမ်း
နှင့် ဘယ်သို့ရေးရမည်ဆိုသည်ကို ပုံသေကားချပြုလုပ်ထားရန်
မသင့်ဟု ယူဆသည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရေးရသည်ဆိုသည်ကို
ပြောဆို၍ရသော အပိုင်းတိုင်းရှိ၍ ထိုသို့ပြောဆိုလျှင် ပျက်
ကုန်တတ်သည့် နူးညံ့သော အပိုင်းတိုင်းလည်းရှိသည်ဟုဆို
လည်း မေးမြန်းသူအား ဖြေကြားသည်။

ဤစာရေးဆရာကြီးသည် ပြောရာဆိုရာ၌ ဟာသလည်း
အသွန်ရှင်သည်။ ရေးသားမည့်အကြောင်းအရာများကိုလည်း
ခလွန်နိုင်နင်းသည်။ စာအရေးအသားအကြောင်းနှင့် ပတ်
သက်၍ သူ့ တွင်အလွန်အခက်တွေ့သည်။ ပြောရာအကြောင်း
အရာ နည်းနည်းပါးပါးမရှိ၍မဟုတ်။ ဤအကြောင်းများကို
မပြောခြင်းကပင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ပြစ်
သည်။

နံနက်စောစော နေမထွက်မီ သူ၏အိပ်ခန်းထဲရှိ စာဖတ်
စာပွဲနှင့် တူသော စာရေးစာပွဲတွင် မတ်ရပ် ရပ်ပြီး သူ့စာရေး
သည်။ သူ၏ကိုယ်အလေးကို ဘယ်ဘက် ငြေထောက်ပေါ်မှီ
လိုက်၊ ယာဘက်ခြေထောက်ပေါ် ပြောင်းလိုက်နှင့် လေးနေ
သည်။ အလုပ်လုပ်၍ကောင်းသည့်အခါ ငွေချေးတွေ တင်၍ကု
ဆင်းနေသည်။ ရေးသည့်စာအလိုက် သူသည် လမ်းသည်၊
ခွေးသည်၊ ကြောက်လန့်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ စည်းကမ်းလုပ်ထားသည့်အတိုင်း မွန်းလည်
အထိ သူ့စာရေးသည်။ ထို့နောက် လမ်းလျှောက်သော ငှက်
ကိုဆွဲပြီး ရေကူးကန်သို့သွားကာ ရေကူးသည်။ နေ့စဉ် မိုင်

ဝက်မှန်မှန်ရေကူးသောကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို သူ့အလွန် ဂရု
စိုက်သည်။

× × × × ×

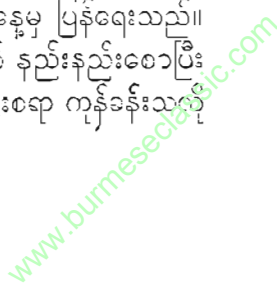
စာရေးဆရာကြီး ဟမ်း(မ်)မင်းဝေးကို ၁၉၅၄ခုနှစ်က
တွေ့ဆုံမေးမြန်းစကားစမြီပြောသောပုဂ္ဂိုလ်တဦးက အောက်
ပါအတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “အလုပ်လုပ်နေသောအချိန်သည်ပျော်စရာ
ကောင်းပါလို့လား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “အလွန်ပျော်ပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဆရာ အလုပ်လုပ်သည့်အကြောင်း နည်း
နည်းပြောပြစေလိုပါသည်။ အဘယ်အချိန်မှာ အလုပ် လုပ်ပါ
သလဲ။ ရေးဆွဲ သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက် အတိုင်း
လိုက်နာပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ် ဖြစ်စေ ရေးပြီဆိုလျှင် မိုးလင်းလင်းချင်း ကျွန်ုပ်
၀, ရေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် မည်သူမှ အနှောင့်အယှက် လာ
မပေး။ နံနက်ပိုင်းသည် အေးလည်း အေးသည်၊ အလုပ် လုပ်
မင်း နွေးနွေးလာသည်။ ရေးပြီးသားများကို ပြန်ဖတ်ကြည့်
သည်။ ရုပ်ထားသည့်နေရာကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြီး ဆက်ရေး
သည်။ အလုပ် လုပ်ရာ၌ အင်အားမကုန်မီ နောက် ဘာပြစ်
လာမည်၊ ဘယ်သို့ ဆက်ရေးမည်ဆိုသည်များကို သိမှတ်ထား
ပြီး ရုပ်နားနေလိုက်သည်။ နောက်တနေ့မှ ပြန်ရေးသည်။
နံနက် ၅ နာရီက မွန်းတည့်အထိ၊ သို့မဟုတ် နည်းနည်းစောပြီး
ရပ်ချင်ရပ်လိုက်သည်။ ပင်ပန်းပြီး ရေးစရာ ကုန်ခန်းသက်

ဖြစ်သွား၍ရပ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ်အားဖြင့် ရေးစရာ များကားမကုန်၊ ဘာတွေ့ရေးရမည်ဆိုသည်များ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ တဦးတယောက်ကို ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ရေးနေ လျှင် ချစ်ကြိုက်နေသည်။ ဤသို့ဖြစ်သည့်အတွက် ဘာမှမထိ ခိုက်နိုင်၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဆိုသည်မှာ နောက် တရက် အလုပ်စသည့်အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ နောက်တရက်အလုပ် ပြန်စသည့်အထိ စောင့်နေရသည်မှာ တော်တော်ခက်သည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “လက်နှိပ်စက်က ခွါလျှင် (အလုပ်မလုပ်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းလိုက်လျှင်) လုပ်သောအလုပ်ကို မေ့ပစ်ဘို့ ဖြစ်နိုင်ပါ သလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စည်းကမ်း လိုပါ သည်။ ၎င်းစည်းကမ်းကို ပြုစုယူရပါမည်။ မလုပ်လို့ မဖြစ်၊ လုပ်ကို လုပ်ယူရပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “လွန်ခဲ့သည့်နေ့က ရေးထားသည်ကို ပြန် ဖတ်ပြီးသမျှ အသစ်ပြန်ရေးပါသလား၊ သို့မဟုတ် အားလုံးပြီး မှ အသစ်ပြန်ရေးပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ကျွန်ုပ် နေ့စဉ်ရေးပြီး ရပ်သား သည်အထိ နေ့စဉ်ပြန်ရေးသည်။ အားလုံးပြီးလျှင် ထပ်ကြည့် သည်။ အခြားသူက လက်နှိပ်စက်ဖြင့်ရိုက်ပေးသောအခါ ပြင် ဘို့ အခွင့်သာပြန်သည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရိုက်နှိပ်စေနိုင်သည်။ စာများပြင်ရန် (ပရုဖ်)ရသောအခါ နောက်ဆုံးကြည့်ပြီး ပြင် နိုင်ပြန်သည်။ ထိုသို့ အဆင့်ဆင့် ပြင်နိုင်ခွင့် ရသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ရသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဆရာ၏စာများကို ဘယ်နှစ်ကြိမ် ပြန်ပြန် ရေးပါသလဲ။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “အကြောင်းအရာ လိုက်၍ ဖြစ်ပါ သည်။ (Farewell To Arms) ဖဲယားဝဲလ်တူအမ်း (စ်) ဆို သောစာအုပ်၏နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို ၃၉-ကြိမ်ပြန်ရေးသား ပြီးမကြေနှပ်ပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “တခုခု ရေးရ ခက်နေ သောကြောင့် ပါ လား၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဤသို့ကြန့်ကြာနေရပါသလဲ။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “သူ့ နေရာနှင့်သူ စာလုံးအံ့ကိုက် ဖြစ်နိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်ပါသည်။”

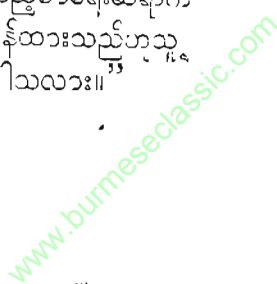
တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ရေးသားသည်ကို ပြန် ဖတ်ခြင်းကြောင့် ဥာဏ်တွက်လာပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ပြန်ဖတ်ခြင်းသည် မည်သို့ ဆက် ရေးရမည်ဆိုသည့် ဥာဏ်ပွင့်စေ ပါသည်။ ထိုနေရာထိ ရေးနိုင် လေ ငါ့ ကောင်းမည်ဟု သိလာမြင်လာပါသည်။ တနေရာရာတွင် ဥာဏ်ပွင့်ရာရှိသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “တခါတရံ စိတ်မပါ လက်မပါ၊ ရေးချင် ငိတ်မရှိသည်များ ရှိဘူးပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ရှိပါ၊ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ် သို့ဆက်ရေးရမည်ဆိုသည်ကို သိရှိထားပြီး ရပ်သားလျှင် နောင် ပြန်ရေးသောအခါ ဆက်၍ လွယ်ကူပါသည်။ ပြန်စုနှိုင်းသည်ဆို လျှင် နေ့ဓာကျပါသည်။ ပြီးပါသည်။ ရေးစရာအကြောင်းအရာ များ ပေါ်လာပါမည်။ ဥာဏ်ပွင့်လာပါမည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “သွန်တွန်ဝိုင်းလ်ဒါးဆိုသည့်စာရေးဆရာက ဆရာဝါရေးလျှင် ခဲတ်အချောင်း ၂၀ ခန့်ချန်ထားသည်ဟု သူ ကို ပြောဘူးကြောင်း ပြောပါသည်။ ဟုတ်ပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။“တခါမှ ကျွန်ုပ် ခဲဘဲ အချောင်း ၂၀ တပြိုင်တည်းမပိုင်ဆိုင်ဘူးပါ။ ခဲဘဲ ၇ချောင်းမျှကိုအသုံး ပြုသည်ဆိုလျှင် တနေ့အတွက် အလုပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပါ သည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။“အခြားစာရေး၍အကောင်းဆုံးနေရာများ မှာ ဘယ်နေရာများဖြစ်ပါသလဲ။ အမ်ဘော့စ်မန်ဒိုစ် ဟော် တယ်သည် တနေရာဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထိုဟော်တယ် တွင် ဆရာရေးသောစာအုပ်များကိုကြည့်ပြီး ပြောရခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ သို့မဟုတ်ပတ်ဝန်းကျင်သည် အလုပ်အတွက်အကြောင်း ထူးပါသေးသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။“ဟာဗာနာမြို့က အမ်ဘော့စ်မန် ဒိုစ် ဟော်တယ်သည် အလုပ်လုပ်၍အလွန်ကောင်းသောနေရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်နေရာမှာမဆို ကျွန်ုပ်အလုပ် ကောင်းကောင်း လုပ်၍ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့် အခက်အခဲ အကြောင်းအရာများရှိရှိကျွန်ုပ်စာရေးနိုင်ပါသည်။ စာရေး၍ ဖြစ်ပါသည်။ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံနှင့် ဧည့်သည်များမှာမူ အလုပ်ကို ဖျက်သူများဖြစ်ပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။“စိတ်ထိန်းသိမ်း နိုင်မှုသည် စာရေးရာတွင် လိုပါသလား။ အချစ်ရှိနေမှစာရေး၍ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတခါ ကပြောဘူးပါသည်။ ဤအချက်ကို အနည်းငယ်ပိုပြီးရှင်းပြစေ လိုပါသည်။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။“တကွမ်းခွန်းပါလား။ ကြီးစား ပြေညည့်အတွက် အမှတ်ပြည့် ပေးရပါလိမ့်မည်။ သူများက ဖယ်ပေး၍ အနှောင့်အရှက်မရှိဘူး ဆိုလျှင် ဘယ်အခါမဆို စာရေး၍ ဖြစ်ပါသည်။ အနှောင့်အရှက်မရှိအောင် ခပ်ကြမ်း

ကြမ်း ငင်တင်းတင်းလုပ်နိုင်လျှင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တကယ် စာကောင်း ပေကောင်း ရေးရန်မှာ အချစ်ရှိသော အခါမှဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသည်မှာကား အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ သင့် အတွက်လည်း အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် အကျယ်မချဲ့ လိုပါ။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။“ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲက ဘယ်လို ပါလဲ။ စာကောင်းပေကောင်း ရေးနိုင်ရေးအတွက် အနှောင့် အရှက်ဖြစ်စေပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။“သင်သည် ငယ်စဉ် ကတည်းက ဝာပေအရေးအသား ဝါသနာပါသည်။ သင့်ဘဝကို သင့် အရွယ်နှင့် ထပ်တူ ချစ်ခင်သည်ဆိုလျှင် အခြားဆွဲဆောင်မှု များကို တွန်းလှန်ပင်မည်သာဖြစ်သည်။ စာရေးခြင်းသည် သင့် အတွက် အစွဲကြီးစွဲနေသော အကျင့်ဆိုးကြီးဖြစ်ပြီး ဤအလုပ် ၌ သင်ပျော်နေပြီဆိုလျှင် သေခြင်း တရားကသာလျှင် စာ မရေးဘို့ သင့်ကိုတားဆီးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ငွေကြေးဖူလုံမှုသည် ဒသာက ကင်းဝေးစေသောကြောင့် စာရေးဆရာ အတွက် အလွန်ပင် အရေးကြီးပါသည်။ သောကသည် စာရေးသည့် ခွန်အားကိုဖျက်ဆီးပါသည်။ မကျန်းမာမှုကလည်း သောက ဖြစ်စေသည်ပင် ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုးဝါးသည်ပင်ဖြစ်သည်။ မကျန်းမာမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက် လာသည့် သောကသည် ဝိတ်ကိုထိခိုက်ပြီး အလုပ်အတွက်ရှိနေသော ခွန်အားကိုဖျက် ဆီးပစ်သည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။“ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကစပြီး စာရေး ဆရာလုပ်ဘို့ဆုံးဖြတ်သည်ဆိုသည်ကို ဆရာတိတိကျကျ မှတ်မိ ပါသေးသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “မမှတ်မိပါဘူး။ ဘယ် အခါမဆို စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။”

ဇော့ဆုံသူ။ ။ “စာရေးဆရာ ဖြစ်လိုသူအတွက် မည်သည့် ဥာဏ လေ့ကျင့်ခန်းမျိုးသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါမည်နည်း။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “စာရေးရခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်အောင် ခက်ခဲသည်ဆိုလျှင် တော်ရာသွားပြီး ကိုယ် ကိုယ်ကို ကြိုးဆဲချသေပါဟု ပြောရမည်ထင်ပါသည်။ ထိုအခါ မဖြစ်မနေ မညာမတာစာရေးတတ်အောင် သူ ကြိုးစားပါလိမ့်မည်။ သို့နှင့် တသက်လုံးစာရေးတတ်သွား။ စာရေးနိုင်သွားမည်။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ကြိုးဆဲချသေခြင်းဆိုသည့် အကြောင်းအရာကို စပြီး သူရေးနိုင်မည်။”

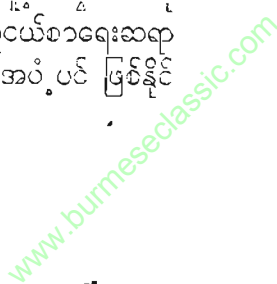
ဇော့ဆုံသူ။ ။ “ပညာရှင်အဖွဲ့(အက်ဒီမစ်)ဝင် အလုပ်များကို လုပ်သူများဆိုလျှင် ဘယ်လိုနေပါသလဲ။ သင်ပြသော တာဝန်ကိုယူကြသည့် စာရေးဆရာများသည် သူတို့၏စာပေလုပ်ငန်းနှင့်သင်ပြသည့်အလုပ် အဆင်ပြေအောင် စေ့စပ် ဖြန့်ငြိသလို စီစဉ်ပေးထားကြရပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “စေ့ စပ် ဖြန့်ငြိရေးဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ အမျိုးသမီးတယောက်နှင့် စေ့ စပ်ဖြန့်ငြိ ပြောဆိုရသည် ဆိုခြင်းမျိုးလား။ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်၏ စေ့ စပ် ဖြန့်ငြိခြင်းမျိုးလား။ အစားအသောက်ဆိုင်၊ အပ်ချုပ်ဆိုင်နှင့် နည်းနည်းပိုပြီး ပေးပါမည်။ ဘို့ရာတွင် နောက်မှပေးမည်ဆိုသည့် စေ့ စပ်ခြင်းမျိုးလား။ ရေးလည်း ရေးနိုင်သည်။ သင်လည်း သင်နိုင်သည်ဆိုသည့် စာရေးဆရာသည် ၂မျိုးလုံးကို

ပင် လုပ်သင့်ပါသည်။ တတ်ကျွမ်းသော စာရေးဆရာ တော်တော် များများသည် ဤသို့လုပ်နိုင်သည်ကို အလုပ်ဖြင့် ဖြကြပါသည်။ စာရေးဆရာသည် ဗဟုသုတများရမည်။ တာဝန်လည်း ကြီးသည်။ ဗဟုသုတရှိပြီး တာဝန်သိသူဖြစ်၍ ရေးသားလေည်း ခက်ပါသည်။ ထာဝစဉ်အကျိုးရှိထိုရေးရန်မှာ တနေ့နာရီအနည်းငယ်သာ အလုပ်လုပ်သည်ဆိုသော်လည်း အချိန်ပြည့် အလုပ် ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ တဦးအား ရေတွင်းတကွင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ပြောနိုင်ပါသည်။ ရေတွင်းအမျိုးမျိုး ခိုသည့်နည်းတူ စာရေးဆရာလည်း အမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။ အရေးကြီးသောအချက်မှာ ရေတွင်းထဲ၌ ရေကောင်းရေသန့် ခိုထိုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် နေ့စဉ်မှန်မှန် ခပ်ယူသုံးစွဲခြင်းသည် အားလုံးခန်းအောင် ခပ်ယူပြီးနောက်မှ ပြန်ပြည့်အောင်စောင့်ခြင်းထက် ပို၍ကောင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ် ပြောနေသည်များမှာ မေးခွန်းနှင့်တခြားစီဖြစ်နေပြီထင်သည်။ မေးခွန်းက စိတ်ဝင်သားစရာ မကောင်းလှပါ။”

ဇော့ဆုံသူ။ ။ “သတင်းစာ အလုပ်သည် လူငယ်စာရေးဆရာများအတွက် မည်မျှအကျိုးရှိပါသလဲ။ ကင်းဆပ်(စ်)စီတီဘားသတင်းစာမှာ ဆရာအလုပ်လုပ်သည့် အလေ့အကျင့်သည်ဆရာအားမည်မျှအထိအကူအညီဖြစ်စေပါသလဲ။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “စတားသတင်းစာမှာ အလုပ်လုပ်စဉ်က ဝါကျများကို လွယ်လွယ်နှင့် ရှင်းရှင်း ဖြစ်အောင် ရေးရပါသည်။ ဤအလေ့အကျင့်က မည်သူ့ အတွက် မဆို အသုံးကျပါသည်။ သတင်းစာအလုပ်သည်လူငယ်စာရေးဆရာ တဦးအားမထိခိုက်ပါ။ အကူအညီအထောက်အပံ့ ပင် ဖြစ်နိုင်

ပါသည်။ သို့ရာတွင်အချိန်မီသတင်းစာလုပ်ငန်းကပြန်ထွက်ဘို့ လိုပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ထရန်စ်အက်တလန်တစ်ရီပြူးမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာတခါရေးဘူးသည်က သတင်းစာမှာရေးခြင်းသည်ပိုက်ဆံ များများရဘို့သာရေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ မိမိအရေး အသားအပျက်အစီးခံပြီး ငွေရဘို့စာရေးသည်မှာ ကောင်းပါ့ မလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ကျွန်ုပ် ကြိုသို့ရေးသည် ဆိုသည် ကို မမှတ်မိပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုကျွန်ုပ် ဖျက်ဆီးသည့်အနေနှင့် ကျွန်ုပ် ဘယ်အခါမှမရေးသားခဲ့ပါ။ သတင်းစာအရေးအသားအလုပ် သည် တနေရာတဆင့်သို့ရောက်ပြီးလျှင် တကယ် တီတီထွင်ထွင် လေးလေးနက်နက် ရေးသော စာရေးဆရာအတွက်မှာမူ မိမိ ကိုယ်ကို နေ့စဉ်ဖျက်ဆီးနေရာရောက်ပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “အခြား စာရေးဆရာ မိတ်ဆွေ သက်ဟ အပေါင်းအသင်းများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းစသည်များသည်စာရေး ဆရာတဦးကို အကျိုးများစေပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “များစေပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့တွင် ၁၉၂၀-ခုနှစ် တဝိုက်က ဆရာရှိနေခိုက်မှာ ဟိုကစာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ အနုပညာရှင်များနှင့် ရောနှောမိပါသလား။ သို့မဟုတ် ကိုယ် အစုနှင့်ကိုယ်ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြစ်ပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ကိုယ် အစုနှင့်ကိုယ်သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ တဦးကိုတဦး ရိုသေလေးစားကြပါ သည်။ ပန်းချီဆရာတော်တော်များကို ကျွန်ုပ် လေးစား ပါ

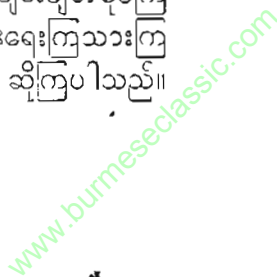
သည်။ အချို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အသက်ဘူ ဖြစ်ကြ ပါသည်။ အခြားက ကျွန်ုပ်ထက်ကြီးပါသည်။ ဂရစ်(စ်)ပီကာဆို၊ ဘ ငေါ(ခ)မိုနယ်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်းပါပါသည်။ ထိုအခါ ကသဘို့အသက်ရှင်လျက်ရှိကြပါသေးသည်။ ဂျိုက်စ်၊ အီဇရာ၊ ငေါန်းဆိုသည့် စာရေးဆရာအချို့ လည်းပါပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဆရာစာရေးသည့်အခါလောလောဆယ် ဆရာပတ်နေသည့်စာအုပ်က ဆရာ့အရေးအသားကိုနည်းနည်း ပါးပါး တမျိုးတမည်ဖြစ်စေပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဂျိုက်(စ်)က အူလီဆက်(စ်) ဆိုသော စာအုပ်ကိုရေးသားမှကျ သို့ဖြစ်ပါသည်။ တိုက်ခိုက်သူ့ အသအဆများ ဝင်ခြင်းမျိုးလည်းမဟုတ်ပါ။ ဟိုခေတ်အခါက ကျွန်ုပ်တို့သို့သော စကားလုံးများကို ကျွန်ုပ်တို့သုံးစွဲခွင့် မရကြ ပါ။ ထို့ကြောင့် စကားလုံးတလုံး ရဘို့အတွက် အများကြီး ငြိုးစားကြရပါသည်။ ဂျိုက်(စ်)၏စာများကြောင့်အားလုံး ပေးပေးလဲကုန်ပါသည်။ တားမြစ်ချက်များကို ချိုးဖောက်နိုင် ခြင်းပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “စာရေး ဆရာများထံမှ စာပေ အရေး အသားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပညာဆည်းပူး ရရှိနိုင်ပါ သလား။ ဥပမာမနေ့က ဂျိုက်(စ်)အကြောင်းကိုပြောပြရာ၌ ဂျိုက်(စ်) သည် ရေးသားမှုအကြောင်းကို မပြောဘဲ မနေနိုင်ဟု ဆိုပါ သည်။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “စာရေးဆရာအချင်းချင်း စုမိကြ သျှင် ရိုးရိုးအားဖြင့် အခြားစာရေးဆရာများရေးကြသားကြ သည့် စာအုပ်များကအကြောင်းကို ပြောကြ ဆိုကြပါသည်။”

စာရေးဆရာ တော်လေ သူကိုယ်တိုင် ရေးသည့် စာအုပ် အကြောင်းကိုမပြောဘဲနေလေဘဲ။ ဂျွန်(စ်)သည်အလွန်တော်သော စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ဆတ် တောက်တောက် မာကျောကျော လူငယ် စာရေးဆရာကလေးများကိုသာ သူ့ဘာဘယ်သို့လုပ်သည့်ရေးသားသည်များကိုပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လေးစားသော အခြား စာရေးဆရာများကမူ သူ့ဘာလုပ်သည်ဆိုသည်ကို သူ့ စာများကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် သိရှိကြလိမ့်မည်ဟု သူယူဆသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “နောက်ပိုင်းမှာ စာရေးဆရာ များနှင့် ပေါင်းသင်းမှုကို ဆရာရှောင်သလိုဖြစ်နေပါသည်။ ဘာကြောင့်ပါလဲ။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဤကိစ္စက တော်တော် ရုပ်ပါသည်။ စာပိုရေးလေတယောက်တည်းပို၍ဖြစ်လေဘဲ။ မိတ်ဆွေဟောင်း မိတ်ဆွေကောင်းကြီး တော်တော်များများမှာလည်း သေဆုံးကုန်ကြပြီ။ အချို့လည်း အခြားဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကုန်ကြပြီ။ သူတို့နှင့်တခါတရံမှသာ တွေ့ကြဆုံကြတော့သည်။ စာတော့ ရေးပါသည်။ ဟိုခေတ်ဟောင်း အခါက ‘ကဖေး’ ငားသောက်ဆိုင်များတွင် တွေ့ကြဆုံကြသည့်အတိုင်း နှင့်မခြားလှပါဘူး။ တခါတရံ ရယ်စရာ မောစရာပျော်ပျော်နှင့် ချစ်တာဝန်မဲ့သည့် ကောင်းသောအကြောင်းအရာများ ပင်ရေးကြသားကြသည်။ ကောင်းပြောကြရသလိုတဲကောင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် ပိုပြီးတကိုယ်တည်းဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်သည်ဆိုလျှင် ဤသို့ပင်လုပ်ရပါသည်။ အလုပ်လုပ်နေ အချိန်က ငွေအား ခြားနည်းနည်းလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကို

ပြန်ပစ်သည်ဆိုလျှင် အကုသိုလ်မှု တခုခုကိုပြုမိသလိုဘဲ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်လွတ်လို့ မရဘူး။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “အတီးအမှုတ်တခုခုဆရာဘတ်ပါသလား။”
ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဦးလှိုဖုန်း တခါတရံ မှတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မိခင်က အတီးအမှုတ်ဘက်တွင် ပါရမီရှိသည်ဟုဆင်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို တနှစ်ကျောင်းကထုတ်ကာ တေးဂီတအတီးအမှုတ်ပညာ သင်စေပါသည်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော်က ညံ့တယ်။ ဘာပါရမီမှမရှိပါဘူး။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဆရာနှစ်သက် သဘောကျသော စာရေးဆရာကြီးများ၏စာပေများကိုဆရာပြန်ဖတ်လေ့ ရှိပါသလား။ ဥပမာ မတ်ဘွန်-ဒိုးကြပါဒိုး။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “မတ်ဘွန်ကို ပြန်ဖတ်ခဲ့က ၂နှစ် ခုနှစ်ခွဲခွဲပါသည်။ မတ်ဘွန်၏ စာပေများကို အလွန်မှတ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရိုက်ဝမ်းယား၏ ‘လီးယား’ ကို နှစ်ခွဲခွဲပြန်ပြန်ဖတ်ပါသည်။ ထိုစာကို ဖတ်သည့်အခါ ချော်လှုပ်ပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဤသို့ဆိုလျှင် စာကိုအမြဲဖတ်ခန့်ပြီး ပျော်ရွှင်မှုလည်း ရနေသည်ဟုဆိုပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်များကို အမြဲဖတ်ခန့်ပါသည်။ များများရှိ များများဖတ်ပါသည်။ စာအုပ်များ အစဉ်မပြတ် ရနေနိုင်အောင်လည်း မှာကြား စီစဉ်ထားပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “စာကော်ပီများကို ဆရာ ဖတ်ပေးဘူးပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “စာရေးဆရာကို ကိုယ်တို့ မသိဘဲ ဖတ်ပေးလျှင် ဒုက္ခဖြစ်တတ်ပါသည်။ တခါတုန်းက လူတယောက်က သူ၏ပုံမနိပ်ရသေးသော ဇာတ်ညွှန်းကော်ပိက ကူးယူပြီး ဝတ္ထုတပုဒ်မှာ သုံးပါသည်ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကိုတရားစွဲဘူးပါသည်။ ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ဟိုးလီးဝု(ဒ်) ပါတီ တခုမှာ သူဖတ်ပြစဉ်က ကျွန်ုပ်ရှိနေသည်ဟုဆိုသည်။ အဲဒီမှာ သူဖတ်ပြတုန်းက အာရ်နီ ဆိုသူ တယောက်တော့ရှိသည်။ သို့နှင့် ဒေါ်လာတသန်းရလိုသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကို တရားစွဲပါသည်။”

“တချိန်ထဲမှာပင် ရုပ်ရှင်ကား ၂ကား ထုတ်လုပ်သူများကိုလည်း သူ့ဇာတ်ညွှန်းထဲက ခိုးယူပါသည်ဆိုပြီး သူတရားစွဲသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရုံးကို သွားကြရသည်။ အမှုလည်းနိုင်ပါသည်။ သူတော့တခါတည်း (အင်ဆော်ဝင်) လူမွဲစာခံရပါတော့သည်။”

တော့ဆိုသူ။ ။ “စာရေးပုံစာရေးနည်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းသည်များမှာစိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်ပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “မျှမျှ တတရှိသော မေးခွန်းတခုသည် ပျော်စရာလည်းမဟုတ်၊ စိတ်ဆိုးစရာလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် စာရေးဆရာ တယောက်သည် သူ့ဘယ်သူ့ဘယ်ပုံစာရေးသည်ဆိုသည်ကို ပြောပြရန်မှာ အလွန်ဂုဏ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမြဲယူဆပါသည်။ မျက်စိဖြင့်ကြည့်ပြီး ဖတ်ကြည့်သူရေးသည်။ ဘာမှရှင်းလင်းပြနေစရာ မလိုပါ။”

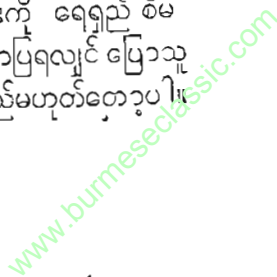
တော့ဆိုသူ။ ။ “စာရေးဆရာတယောက်သည် စာတအုပ်ကို ရေးနေရာတွင် ထိုစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် တိုးတက်မှုကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းသည် အန္တရာယ်များသည်ဟု ဆရာ

ပြောဘူးပါသည်။ တာကြောင့်ကြုံသို့ဖြစ်ရပါသလဲ။ ကျွန်တော် မိတ်ဆီသလောက် မတ်တူနီ၊ ဝိုင်းလ်(ဒ်)၊ သားဘား၊ စတက်ပင်း(စ်)တို့သည် သူတို့၏ဝတ္ထုများကို ပြောပြပြီးနားထောင်သူများ၏ ထင်မြင်ချက်အရ ပြုပြင်ရေးသားသည်ဟု ဆိုပါသည်။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဟတ်ကလီဘာရီဖင် ဆိုသည့် ဘာအုပ်ကို မတ်တူနီ ကြုံသို့စမ်းကြည့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မယုံကြည်နိုင်။ ကြုံသို့ပြုလုပ်လျှင် နားထောင်သူများက ကောင်းသည့်အပိုင်းတွေ့မြတ်တောက်ပြီး မကောင်းသည့်အပိုင်းများ အစားထိုးမှာ သေချာပါသည်။ ဝိုင်းလ်(ဒ်)ကို သိသူများက သူသည် စာရေးခြင်းထက် စကားပြော ပိုကောင်းသည်ဟု ဆိုပါသည်။ စတက်ပင်း(စ်)လည်း အရေးထက် အပြောက သာသျှင်ပါသည်။ သူရေးသည်များရော၊ ပြောသည်များမှာ တခါတရံ ယုံတို့ပင် ခက်ပါသည်။ သူ အသက်ကြီးလာသောအခါ သူ့ဝတ္ထုတော်တော်များများမှာ ပြောင်းသွားသည်ဟု ကြားရပါသည်။ သားဘားသာ သူရေးသကဲ့သို့ အပြောကောင်းမည်ဆိုလျှင် သူသည် စကားပြောအကောင်းဆုံး၊ ငြီးငွေ့တယ်မဖြစ်အောင် အပြောတတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုရပါမည်။”

တော့ဆိုသူ။ ။ “ဆရာ၏ထူးခြားသော စာရေးဟန်အတွက် မည်မျှစုံစုံတကျ စီစဉ်ကြိုးစားသားရပါသလဲ။ ပြောပြနိုင်လျှင် ပြောပြစေလိုပါသည်။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “သည်မေးခွန်းကို ရေရှည် စီမံကိန်းနှင့်ဖြေရပါမည်။ ၂ရက်မျှဆက်ပြီးပြောပြရလျှင် ပြောသူအလိုလို ရက်စိတ်ဝင်ပြီး စာရေးလိုပင်ရမည်မဟုတ်တော့ပါ။”

အပျော်ထမ်းစာရေးသူများက 'ရေးဟန်'ဟု ခေါ်ကြသည်မှာ သူတို့အရင်က မတွေ့မကြုံသေးသည့် ဝတ္ထုတတ် အတွေ့အကြုံ မျိုးကို ရှေ့ဦးဆုံး ကြိုးစားရေးသားရာမှာ တွေ့ကြုံရသည်မျိုး ကို ဆိုခြင်းပါပဲ။ စာပေအသစ်အားလုံးလိုလိုမှာ အဟောင်း များနှင့်မတူတော့ပါ။ အစသော် ပရိသတ်ကအဆင်မပြေခြင်း ကိုသာ တွေ့နေကြပါသည်။ နောင်သောအခါဤမျှ မမြင်ကြ တော့ပါ။ အချို့သည် အလွန်အရပ်ဆိုးဆိုး ရေးကြသားကြ ပါသည်။ ဤသို့ ရေးသားသည်ကိုပင် ရေးဟန်တမျိုးဟု ယူဆ ပြီး အတုခိုးရေးသားကြပါသေးသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဝတ္ထုတိုတပုဒ်ရေးမည်ဆိုလျှင် ဆရာ့စိတ် ထဲတွင် မည်မျှအထိအသင့်ဖြစ်နှင့်ပါသလဲ၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ် ကွက်၊ ဇာတ်ဆောင်များ၏ပုံသဏ္ဍာန်၊ ဟန်ပန်များ ရေးယင်းနှင့် ပြောင်းသွားပါသလားဆရာ။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “တခါတရံ ဝတ္ထုကြောင်းကို သိ နေသည်။ တခါတရံ ရေးနေယင်းက တီထွင် သွားရပါသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်လာမည်ဆိုသည်ကိုမသိပါ။ ဆက်ရေးသွားယင်း အားလုံးပြောင်းသွားကြပါသည်။ ဤသည်မှာ လှုပ်ရှားမှုက ဝတ္ထုဖြစ်စေသည် ဆိုခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ တခါတရံလှုပ်ရှား မှုမှာ နှေးကွေးလှသောကြောင့်လှုပ်ရှားသည်ဟုပင်မထင်ရပါ။ သို့ရာတွင် ဘယ်အခါမဆို ပြောင်းလဲခြင်းလည်းရှိပါသည်။ လှုပ် ရှားမှုလည်း ရှိပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဝတ္ထုရှည်မှာကော ဘယ်လိုလုပ်ပါသလဲ၊ စုမရေးမိဝတ္ထု သွားကို အားလုံးစီစဉ် မှတ်တေးထားပြီး ဆက် လက်ပေါင်းစပ် ဖြည့်စွက်ရေးသားပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “For Whom The Bell Tolls” “မည်သူ့ အတွက် ခေါင်းလောင်းထိုးသလဲ” ဆိုသော စာအုပ် သည် ပြဿနာဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ်ကျွန်ုပ်ဆက်ရေးသောဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်လာမည်ဆိုသည်ကို မူအားဖြင့်ကျွန်ုပ် သိနှင့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် နေ့စဉ်ရေးယင်း ကျွန်ုပ်ထွင်ထွင်သွား ပါသည်။”

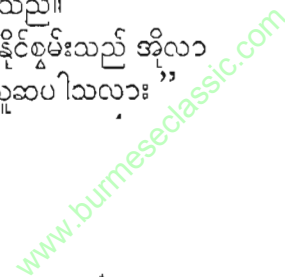
တွေ့ဆုံသူ။ ။ “စာပေရေးသားရာတွင်တခုကိုရေးနေရာမှ အခြားတခုကိုပြောင်းရေးပါသလား၊ သို့မဟုတ် စုထားသည် ကိုပြီးအောင် ရေးသားပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “အရေးကြီးသော အလုပ်များကို ဖျက်ပြီး ဤမေးခွန်းများကိုဖြေကြားနေခြင်းကပင်ကျွန်ုပ်သည် အလွန်မိုက်မဲနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကြီးလေးသောအပြစ် ပေး သင့်နေပါပြီ။ မပူပါနှင့်၊ အပေးခံရမှာအမှန်ပါပဲ။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “အခြားစာရေးဆရာများနှင့် အပြိုင်အစိုင် ဟုဒကော ဆရာ့ကိုယ်ဆရာ သဘောထားပါသလား။”

ဟမ်း (မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဘယ်တော့မှ မအောက်မေ့ပါ ဘူး။ အရည်အချင်းများကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းကြီး သိ သည့် ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီးအချို့ ထက်သာအောင် ရေးမည်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ကြိုးစားလေ့ ရှိပါသည်။ ယခု တော် တော်ကြာပါပြီ။ ငါတတ်နိုင်သမျှအကောင်းဆုံးရေးသားမည် ဆိုပြီး ကြိုးစားရေးနေပါသည်။ တခါတရံ ကံကောင်းပြီး ကျွန်ုပ်ရေးနိုင်သည်ထက် ပိုကောင်းနေပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “စာရေးဆရာ၏ ရေးနိုင်စွမ်းသည် အိုလာ သည်နှင့်အမျှ ကျကျသွားသည်ဟု ဆရာယူဆပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဤအကြောင်းကျွန်ုပ်မသိပါ။ မိမိ
ဘာလုပ်နေသည်ဆိုသည်ကို သိသူများသည် ဦးခေါင်းကောင်း
သလောက် ရေးနိုင်စွမ်းရှိသင့်ကြပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ဆောင်သူအကြောင်း
မဆွေးနွေးကြရသေးပါ။ ဆရာ့ဇာတ်ဆောင်သူများမှာ တ
ကယ် လူများ၏ အဖြစ်အပျက်များမှ ဆုတ်ယူသူတွေချည်းဘဲ
လား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဤသို့မဟုတ်ပါ။ အချို့ကို လူ၏
အပြင်အပျက်အမှန်ကရပါသည်။ အများအားဖြင့် ကြည့်ရှု
လေ့လာခြင်းနှင့် အတွေ့အကြုံများအရ တီထွင်ယူပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ တကဲ့လူကို ဝတ္ထုဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ပြောင်း
သွင်းနည်းနည်းပြောပြစေလိုပါသည်။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ပြုလုပ်သည်ဆို
သည့်များကိုပြောပြရလျှင် အဲ... သရေပျက်မှု တရားစွဲသော
သူများအတွက် လက်ဝဲစာအုပ်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “အိမ် အမ် မေဂ်စာကဲ့သို့ ‘ပြားသော’
ဇာတ်ဆောင်နှင့် ‘ငိုင်းသော’ ဇာတ်ဆောင်ဟု ဆရာခွဲခြားထား
သေးသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “တစ်တယောက် အကြောင်းကို
အသိအမှတ်မရှိလျှင် ရေးသားပုံသည် ‘ပြားသည်’ ဇာတ်ပုံ
အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်အမြင်တွင် မအောင်မြင်။ သင်
အသိအမှတ်မရှိလျှင် သူ့တွင် ဗျက်၊ အနံ့၊ အသံ၊
အရသာ၊ အလုံးသော အတိုင်းအထွာများ ပါသင့်ပါ
သည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဆရာ၏ ဇာတ်ဆောင်များထဲက မည်သူ
ကိုများ အထူးချစ်ခင်စွာ ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်မိပါသလဲ။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဤအကြောင်းဖြေရလျှင် စာရင်း
အရှည်ကြီးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဤသို့ဆိုလျှင် ဆရာသည် ဆရာ့စာအုပ်
များကို ပြန်ဖတ်ရာတွင် ပျော်ရွှင်သည်ဟုဆိုရမှာပေါ့။ မည်
သည့်နေရာမှာပြောင်းလိုက်လျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဆိုသည်မျိုး
ဒေကာ စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “စာရေးဘို့ခက်နေသည့်အခါ စိတ်
ပျော်ရွှင်လာအောင် ကျွန်ုပ်၏စာများကို ပြန်ဖတ်လေ့ရှိပါ
သည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဆရာ၏ဇာတ်ဆောင်များကို ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး နာမည်ပေးပါသလဲ။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ထင်သလို
ပေးပါသည်။”

တွေ့ဆုံသူ။ ။ “ဝတ္ထု ရေးနေယင်းပင် စာအုပ်အတွက်
အမည်များ ပေါ်ပေါ်လာပါသလား။”

ဟမ်း(မ်)မင်းဝေး။ ။ “ဤသို့မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုတိုဖြစ်စေ၊
စာအုပ်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အပြီးရေးပြီးလျှင် သင့်တော်မည်ထင်
သောနာမည်များ ချရေးကြည့်ပါသည်။ တခါတရံ ၁၀၀ခန့်
ပင်ရှိပါသည်။ ထို့နောက် တခုပြီးတခု ပြန်ဖြုတ်ချပါသည်။
တခါတရံ တခုမှမကြိုက်သောကြောင့် အားလုံးကို ပယ်ပစ်
လိုက်ပါသည်။”

ပြဲရစ်ရီပြုစာပေမဂ္ဂဇင်းအတွက် စာရေးဆရာကြီးအား နက်(စ်)တမ်း(မ်)မင်းဝေးနှင့် ဆုံတွေ့သူမှာ ဂျော့ပလင်း(မ်) တန်ဖြစ်သည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များက အခြားနာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံကြသည်များကို နောင် အလျဉ်းသင့်သည့်အခါ ဖော်ပြပါဦးမည်။

လူထု

- ၂၂၀၀၁၆၄
- ၃၂၀၀၁၆၄
- ၄၂၀၀၁၆၄
- ၅၂၀၀၁၆၄

**စာရေးဆရာကြီး
ဂျော့ဘားနာ့ဒ်ရှော့**

စာရေးဆရာဖြစ်လိုသူ၊ စကားပြောကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လိုသူ လူငယ်များအား ကျွန်တော်က ပြိတိန်နိုင်ငံမှ ထွန်းပေ ကြံခဲသော ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဂျော့ဘားနာ့ဒ်ရှော့ အကြောင်းအနည်းငယ်ပြောပြလိုပါသည်။

ကျော်ကြားသည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း နာမည် အတို ကောက်မျက်နှာနှင့် ကမ္ဘာကသိသူကား အလွန်ရှားပါသည်။ GBS ဝိဘီအက်စ် ဆိုလျှင်ကား ဂျော့ဘားနာ့ဒ်ရှော့ ဆိုသည်ကို သိကြသည်များ ဖြစ်သည်။

ဘားနာ့ဒ်ရှော့ သည် ရှက်တတ်သူ တယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏မိတ်ဆွေများကိုပင် သွားတွေ့ရမှသာရှက်သည်။ သို့ရာတွင် ကြိုးစားလွန်းသောကြောင့် သူ့ ခေတ်တွင် စကားပြောအကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ရှော၏ဘဝကိုလေ့လာကြည့်လျှင် ဆန်ကျင်ဘက် အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသည်။ ဥပမာအားဖြင့် သေသုသည် ၅ နှစ်ခွဲသာ ကျောင်းနေဘူးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခေတ်တွင် အတောက်ပြောင်ဆုံး စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာသည်။ စာပေနှင့် ပတ်သက်သည့် နိဘယ်လ်ဆုကြီးကိုလည်း ရသည်။ နိဘယ်လ်ဆုငွေမှာ ပေါင် ၇၀၀၀ မြန်မာငွေ ၇၄,၀၀၀ခန့် ဖြစ်သည်။

ဘားနာဒ်ရှောက ဤငွေရော ဤဂုဏ်ပါသူမလိုပါဟု ဆိုသည်။ ငွေကို လက်ခံဘို့လည်း ငြင်းသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘားနာဒ်ရှောအား ထိုဆုငွေများကို တစက္ကန့်မျှ ခဏကိုင်ပြီး အင်ဂလိုဆွီးဒစ်ရှိ စာပေမိတ်ဆွေဖြစ်အသင်း ရပုံငွေအတွက် ပြောင်းပေးဘို့ မေတ္တာရပ်ခံရလေသည်။

အသက် ၇ နှစ်အရွယ်ကတည်းကပင် ဘားနာဒ်ရှောသည် ရှိတ်စပီးယား၊ ဘန်ယန်တို့၏စာများ၊ အာရေးဘီးယန်းညွှန်းများ၊ ဘိုင်ဘယ်လ်ကျမ်းစာများကို ဖတ်နေပေပြီ။ အသက် ၁၂ နှစ်တွင် ဘိုင်ရှန်၏စာများကို ဖတ်ပြီး၍ ဒစ်ကင်းစ်၊ ဒူးမားစ်နှင့် ရှယ်လီတို့၏ စာပေများကိုလည်း လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာပင် ဖတ်ပြီးလှပေပြီ။

ဘားနာဒ်ရှောသည် အသက် ၁၅ နှစ် အရွယ်ကတည်းက စာရေးစာချီ အလုပ်များ ဝင်လုပ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်များတွင် သူ့စိတ်မဝင်စား။ အသက် ၂၀ တွင်....

‘ငါ့တွင် တမျိုးတည်းသာ ရွေးစရာရှိသည်။ ရုံးက စာပွဲမှာ ငါမလုပ်တော့’ ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အလုပ်မှထွက်ကာ ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် သူ့ မိခင်ရှိရာ လန်ဒန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လေသည်။ မိခင်သည် သီချင်းသင်ပေးခြင်းဖြင့် လန်ဒန်တွင်

အသက်မွေးလျက်ရှိရာ ရှော ရောက်လာသောအခါ ဝမ်းတဝမ်း အပိုတာဝန်ယူရတော့သည်။

လန်ဒန်တွင် ဘားနာဒ်ရှောသည် စာရေးဆရာလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ စာသားရေးသည်။ အခြား ဘာမှမလုပ်တော့ပေ။

ဇွန်တိုင်တိုင် ဝင်ငွေမရှိသော ဘားနာဒ်ရှောသည် စာရေးဆရာဖြစ်ရန် အားမလျော့ စိတ်မပျက်၊ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်လက်ကြိုးစားသည်။ တနေ့လျှင် စာ ၅ မျက်နှာရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ နေ့စဉ်မှန်မှန် စာရေးသည်။ ရေးချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မရေးချင်သည် ဖြစ်စေ

စာရေးဆရာကြီး ရှော့ဘားနာဒ်ရှော

ဝတ္တရား တခု အအောင်ရေးသည်။ တင်းရေး ခိုင်းနှာ တိတိဘဲ ရေးမ့မ့။

“ကျွန်ုပ်သည် စာရေး အလွန်ဆံ့ပြည့်၍ ဝါကျလည်း ဆက်ရေး နောက်တနေ့ဘို့ ချန်ထားပြီး ထိုနေ့တွင်မှ ဝါကျကိုဆုံးအောင်ရေးသည်” ဟု ထုတ်ဖော်လေသည်။

သည့် ဖြစ်စေ နေနှင့် ရေးဖြစ်သူ့ကိုယ် သူ အသည်။ ငါးမျက်နှာသည်။ နည်းနည်း

ကျောင်းသားနှင့် သည်၊ ၅ မျက်နှာ မ ဆုံး သေး လျှင် ပြီး အဆုံးမသတ်၊ စာမျက်နှာကူးပြီး ပြောကြားဘူး

ဘားနာဒ်ရှောသည် ဝတ္ထုရည်ကြီး ၅-ပုဒ်ရေးပြီး ဗြိတိန်နှင့် အမေရိကတွင်ရှိသော ပု နှိပ်ထုတ်ဝေသူ အားလုံးသို့ ပေးပို့သည်။ ဝတ္ထုတပုဒ်၏အမည်မှာ “အနုပညာသည်များ အတွင်းမှအချစ်” ဆိုသည်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထု အားလုံးပင် ပြန်

ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင်အချို့ ထုတ်ဝေသူများက နောက်
တကြိမ် ကြိုးစားသည်ကို ကြည့်လိုပါသေးသည်ဟုစာပြန်လာ
သောကြောင့် အားတက်ရပေသည်။ ဆက်ကြိုးစားပြီး ဆက်
ရေးသော်လည်းအကြောင်းမထူး၊ ကော်ပီများ ပြန်ပြန်ရောက်
လာကြသည်သာဖြစ်သည်။

မည်သည့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးသမားကမှ ဘားနာ့ဒ်ရှော့၏
စာပေအရေးအသား ကျွမ်းကျင် ကောင်းမွန်မှုကို မေးခွန်း
မထုတ်၊ သူ၏အယူအဆများအတွက်သာ ခက်နေကြပေသည်။

၉-နှစ်တိုင်တိုင်စာတပုဒ်မှစ၍သော ဘားနာ့ဒ်ရှော့အတွက်
စာအိတ်ခေါင်းဘိုးပင် အခက်တွေ့လာသည်။ ထို၉နှစ်အတွင်း
စာရေးရာမှ သူရသောငွေမှာ ၆ပေါင်သာ ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီ
ကလည်းစုတ်၊ဘောင်းဘီကလည်းနွမ်းလှညစ်လှသည်။ ခြေနင်း
မှာမူပေါက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်အခါမှဆာလောင်မှတ်
သိပ်ရသည်။ ငတ်ရသည်ဟူ၍ကားမရှိ။ သူ၏မိခင်က ပေါင်မု
သည်နှင့် ဟင်းရံဆိုင်မှ ဘယ်အခါမဆို အကြွေးယူ၍ ရသည်
ဖြစ်ရာ ဝမ်းရေးအတွက်ကား ဘာမှမပူရပေ။

စာရေးဆရာအဖြစ် ၉-နှစ်တိုင်တိုင် ကြိုးပမ်းနေစဉ် ဆေး
ကြော်ငြာ ရေးပေးရသည့် အတွက် ၅ပေါင်၊ ရှေးကောက်ပွဲ
တစ်တွင် မဲများရပေးရသည့်အတွက် တပေါင် ရဘူးသည်က
လဲ၍ ရှော့တွင် ဘာဝင်ငွေမှမရှိဘူးပေ။ သူ့မိခင်ကို မှီခိုပြီး
စာရေးဆရာဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားနေလေသည်။

ဘားနာ့ဒ်ရှော့ ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးရလာသည်မှာ ဝတ္ထု
များကမဟုတ်၊ ပြဇာတ်များက ဖြစ်သည်။ ဘောဇောပိုင်းက
ရေးသောပြဇာတ်များမှာလည်း တခုမှမခံအောင်မြင်ပေ။ ဘား

ဘားနာ့ဒ်ရှော့သည်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ရေးအတွက် ၂၁-နှစ်တိုင်တိုင်
စာရေးဆရာဖြစ်အောင်ကြိုးစားရလေသည်။

သူသည် အလွန်ရှက်တတ်သည်။ တခါတရံတိမ်းစိမ့်ကမ်း
ပေါ်ရှိ သူ၏ သူငယ်ချင်းတယောက်အိမ်သို့ အလည်သွားမည်
ဆိုကာထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ သို့ရောက်သောအခါတံခါး
ကို မခေါက်ရဲသောကြောင့် တာရိုးပေါ်ပြန်လာပြီးမိနစ် ၂၀
ခန့် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရလေသည်။ သို့
ရာတွင် ရိုင်းသော အမူအရာများမဖြစ်ရန်၊ စည်းကမ်းများ၊
ခလေ့ထုံးစံများမှ မကျော်လွန်ရန်အထူးဂရုစိုက်သည်။ ထို
ငှာအုပ်မျိုးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖတ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကြောက်ခြင်း၊ ရွံခြင်းကို ကျော်လွှားပြီး
ခကားပြော ကောင်းသူ ဖြစ်လာအောင် သူ့ကြိုးစားသည်။
ပကားရည်လှပဲ့အသင်းကိုဝင်သည်။ ပဌမအကြိမ်တွင် အလွန်
အောင်မြင်သည်။ ကြိုးစားပြင်ဆင်၊ ကြိတ်ကျင့် ထားသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်တကြိမ် အစည်းအဝေးတွင် သူ့ကို
သဘာပတိ လုပ်စေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏လက်များသည်
ဘန်ပြီး မှတ်တမ်းမှာပင် အနိုင်နိုင် လက်မှတ် ရေးထိုးနိုင်လေ
သည်။ မှတ်စုမပေါက်လည်းဘာပြောရမည်ကိုမမှတ်မိ၊ မှတ်စုကို
ပတ်ပြီး လူအများနားလည်အောင်လည်း မပြောတတ်ပေ။

ဤမျှအခြေအနေ ဆိုးနေသော်လည်း ဘားနာ့ဒ်ရှော့သည်
ခလျှာ့။ လန်ဒန်မြို့တွင်အများနှင့်ဆိုင်သော အစည်းအဝေးရှိ
သည်။ ဆွေးနွေးခွင့်လည်းပေးသည်ဆိုလျှင် ထိုအစည်းအဝေး
သို့သူရောက်အောင်သွားသည်။ ပရိသတ်အတွင်းမှ ပြောခွင့်ရ

သည်ဆိုလျှင် ချက်ခြင်းထပြီး ကြိုးစားပြောသည်။ဝင်ရောက်
ငြင်းခုံသည်။

တနေ့သော ညနေခင်းတွင်“တိုးတက်ခြင်းနှင့်ဆင်းရဲခြင်း”
ဆိုသော စာအုပ်ကိုရေးသည့် ဟင်နရီဂျော့ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဟောပြောပွဲသို့ ဘားနာ့ဒ်ရှော့သွားသည်။

ဤဟောပြောပွဲကို နားထောင် ရသောအခါ စီးပွားရေး
ပြဿနာများကို သူ့အများကြီး စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ဟင်နရီဂျော့၏တရားပွဲကိုနားထောင်ပြီးနောက် ဘားနာ့ဒ်
ရှော့သည် တိုင်းပြည်၏စီးပွားရေး အကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်
စားလာပြီး လယ်ယာမြေများကို ပြည်သူပိုင် လုပ်သင့်ကြောင်း
ဟောပြောလေတော့သည်။

သူ့ဟောပြောသည် များကို ကြားသောအခါ ဆိုရှယ် ဒီမို
ကရက်များက ကားလ်မာ့စ်၏ ‘အရင်း’နှင့် ဟင်နရီ ဂျော့၏
‘တိုးတက်ခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်း’ စာအုပ်များကိုမဖတ်ဘဲ တိုင်း
ပြည်တွင်အခွန်တဏှာကောက်ခံခြင်းနှင့်စီးပွားရေးအကြောင်း
များကို ပြောဆိုဝေဖန်ရန် မည်သူမှ အရည်အချင်း မပြည့်ဟု
သူ့အားဝိုင်း၍ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့်လူ့သမိုင်းနှင့်များ
စွာဆက်စပ်သောစာအုပ်၊ ဆိုဗီယက် ရုရှားတော်လှန်ရေးကြီး
နှင့် များစွာ ပတ်သက်သော ‘အရင်း’ဆိုသည့် ကားလ်မာ့စ်၏
စာအုပ်ကို ဘားနာ့ဒ်ရှော့ဖတ်လေတော့သည်။ ဘားနာ့ဒ်ရှော့
က ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိခြင်းကြောင့် သူ၏ အနာဂတ်ရေးမှာ
လုံးဝပြောင်းသွားသည်။တမျိုးတမည်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟုထုတ်ဖော်
ဝန်ခံခဲ့လေသည်။ ကားလ်မာ့စ်၏ အယူအဆ များနှင့် ဘား
နာ့ဒ်ရှော့၏ အယူအဆများသည် ရှော့အနည်းငယ် ကြီးလာ

သောအခါ မတူကြသော်လည်း ရှော့က ကားလ် မာ့စ်သည်
ကျွန်ုပ်ကို မျက်စိဖွင့်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ ရာဇဝင် ကြောင်းနှင့်
ယဉ်ကျေးမှုအချက်အလက်များကိုပြုပြီး ကျွန်ုပ်အား သဘော
အယူအဆ လုံးဝအသစ်များကို လက်ခံစေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အား
လူလောက၌ တယ်လိုရည်ရှယ်ချက်နှင့် ဘာလုပ်သင့်သည် ဆို
သည့် အချက်အလက်များကိုပေးခဲ့သည်။အတိုချုံး၍ ပြောရ
လျှင် ကားလ်မာ့စ်သည် ကျွန်ုပ်ကို လူတယောက် ဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးသူဖြစ်သည်”ဟု ပြောကြားလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘားနာ့ဒ်ရှော့ ဒုက္ခရောက်တော့သည်။သူ့
တွင် ယုံကြည်ချက်နှင့်လုပ်ဆောင်ရန်လမ်းစဉ်ရှိလာပေပြီ။ ယခု
သော် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းဆိုသည်များ သူ့တွင် ဘာမှမရှိ
တော့။ ဘာမှမကျန်တော့။ စာအုပ်တအုပ်ကို ဘားနာ့ဒ်ရှော့
ရထားပေပြီ။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုသော် စာအုပ် တအုပ်က
ဘားနာ့ဒ်ရှော့ကို ရထားကိုင်ထားပေပြီ။သူ့ အား ဘာဝန်တ
ရပ် ထမ်းဆောင်ရန် အလွန်စိတ်အားထက်သန်စေသည့် ဤ
ဝါဒအုပ်ကြောင့် သူ့ အကြောင်းသူ အားလုံး မေ့သွားပေပြီ။
ဤဝါဒအုပ်ထဲမှာပင် သူနစ်နေပေပြီ။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကလဲ့၍ လူလောက၌ ဘာမှ အရေးကြီး
သည်မရှိဟု သွယ်ကြည်ကာ ဂျပန်တွင် ဝည၊ ဝျနစ်တိုင်တိုင်
လမ်းခွဲများတို့၊ ဟောပြောပွဲခန်းမများတွင်၊အင်္ဂလန်၊စကော့
တလန်မှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများတွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒတရား
များကို သူ ဟောပြော နေပေတော့သည်။ ငြင်းခုံစောဒက
တက်နေပေသည်။ မယုံကြည်လက်မခံသူများနှင့် အတိုက်အခံ
ဖြစ်သည်။ဤသို့နှင့် ဘားနာ့ဒ်ရှော့သည် သူလူ ဖြစ်လာသော

ခေတ်တွင်စကားပြောအကောင်းဆုံး၊ စကားရည်လှပသဘော မျိုးထက်မြက်စွာ အပြောတတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လာရပေ သည်။

တစတစနှင့်ဆင်းရဲသားပြည်သူများက ဘားနာဒ်ရှော့ကို ပဲ့တောင်း လာကြသည်။ သူ့တရားပဲ့ဆိုလျှင် အလွန်လူများ သည်၊ တခါတရံ သူ့တရားပဲ့ကိုရိုသွင်းပြီး ရိပ်ငွေရှာကြသည်။ သူကမူ သူ၏တရားပဲ့အတွက် ဘယ်အခါမှငွေလက်မခံ၊ ဆိုရှယ် လစ်ဝါဒပြန့်ပွားရေး၊ အကောင် အထည်ပေါ်ရေး ရိပ်ငွေ အတွက် သူ၏ဦးထုပ်ကို ငွေခံရာတွင် အသုံးပြုရန် လှမ်းပေး လိုက်သည်။ ထိုငွေထဲမှ သူ့အတွက် တပြားမှမထိပေ။

၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် ဘားနာဒ်ရှော့သည် မစ်(စ်)ချာလော့ တီးပိန်းနီတောင်ရှင်ဒ်နှင့်တွေ့ကြသည်။ ဘားနာဒ်ရှော့ကလူပျို ကြီးအသက် ၄၀၊ အမျိုးသမီးက အပျိုကြီးအသက် ၃၉နှစ် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးသည် အမေ့ရပြီး ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူဖြစ်သည်။ ရှော့ကမူ အမေရိကားတွင် သူ၏ပြဇာတ် တခု စွဲသောကြောင့် ပေါင် ၂၀,၀၀၀ ရကာစ အချိန်ဖြစ် သည်။

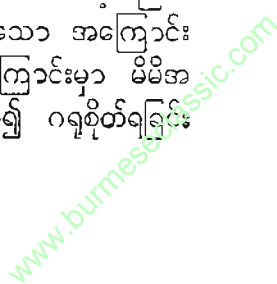
မစ်(စ်)ပိန်းနီ တောင်ရှင်ဒ်မှာ အထက်တန်းလာ လူလော က၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုများကိုငြီးငွေ့ပြီး ဖေဘီယန်ဆိုရှယ် လစ်ဝါဒကို စိတ်ဝင်စားနေသူဖြစ်သည်။ ဘားနာဒ်ရှော့ကို သဘောကျပြီး သဘောကျ ကြောင်းလည်း ဖွင့်ပြောသူဖြစ် သည်။ “ရှင်ဟာ တိရစ္ဆာန်ဘဲ၊ ကိုယ် အတွက်သာကြည့်သည်” ဟုပင် ဘားနာဒ်ရှော့ကိုဆိုသည်။

ဤသို့နှင့် ၂နှစ်မျှ အချိန်များကြာသွားသည်။ ဘားနာဒ် ရှော့သည် ဘယ်အခါမှအိမ်ထောင်ပြုရန်စိတ်မကူး။ ၁၈၉၈ ခု နှစ်တွင် မစ်(စ်)ပိန်းနီတောင်ရှင်ဒ်သည် မြူနီစီပယ်အုပ်ချုပ် ရေးအဖွဲ့အစည်းများအကြောင်းလေ့လာရန် ရောမမြို့သို့ထွက် သွားလေသည်။ ရောမမြို့သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ဘား နာဒ်ရှော့ အသံအသန်ဖျားနေကြောင်း ကြေးနန်းရသည်နှင့် လန်ဒန်သို့ အမြန်ပြန်လာရာ အလုပ်ကိုအလွန်ပင်ပန်းခံပြီး လုပ် သောကြောင့် ပန်းဖျား ဖျားနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဘား နာဒ်ရှော့အလုပ်လုပ်သော အခန်းကျဉ်းကလေးကို တွေ့သော အခါ အမျိုးသမီးသည် များစွာအံ့အားသင့်ပြီး ထိတ်လန့် သွားသည်။

ဘားနာဒ်ရှော့ ကိုယ်တိုင်က အလုပ်လုပ်သော အခန်းကို ခိုင်းနမိုက် တချောင်းနှင့် ရှင်းသည့်နည်းမှလွဲ၍ အခြားနည်း မရှိပါဟုဆိုသည်။ “အမျိုးသမီး ၇ ယောက်သည် တံမြက်စီး ၇ ချောင်းနှင့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ လုံးလုံး ကျွန်ုပ်အခန်းကိုရှင်း လင်းကြလျှင်လည်းဘာမှအကြောင်းထူးမည်မဟုတ်” ဟုလည်း ခြေလိုက်သေးသည်။

“ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာအောင်ပြုစုပါရစေ၊ ဤအခန်း ကလေးကထွက်ပြီး မြို့ပြင်တွင်ရှိသော ကျွန်မ၏အိမ်သို့လိုက် ခဲ့ပါ” ဟု မစ်(စ်)ပိန်းနီတောင်ရှင်ဒ်က ချော့ချော့ မော့မော့ ခြေလိုက်သောအခါ ဘားနာဒ်ရှော့က “မင်္ဂလာလက်စွပ်နှင့်မင်္ဂလာ အဆာင်ခွင့်လိုင်စင်ဝယ်ခဲ့ပါတော့” ဟု ပြောလေတော့သည်။

“ဘယ်အခါမှ ကျွန်ုပ် မတွေးတောမိသော အကြောင်း တရပ်ဖြင့် လက်ထပ် လိုက်ရသည်၊ ထိုအကြောင်းမှာ မိမိအ တွက်ထက် အခြားသူ တယောက်အတွက်ပို၍ ဂရုစိုက်ရခြင်း

ဖြစ်သည်”ဟု မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသောအခါ ဘားနာ့ဒ်ရှောက်က ထုတ်၍ပြောကြားသည်။

အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင် ပြုကြသော ဤဇနီးမောင်နှံ သည် ပျော်ရွှင်ချမ်းသာစွာ ၄၅ နှစ်တိုင်တိုင် အတူပေါင်း သင်းနေထိုင် သွားကြလေသည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဇနီးဖြစ်သူက ရှေ့ဦးစွာ ကွယ်လွန်သွား သည်။ အများကပင် မစွက် ဘားနာ့ဒ်ရှောက်သည် သူ၏ခင်ပွန်း ထက် အနှစ် ၂၀ ခန့်ငယ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အလျှင် ကွယ် လွန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်အားဖြင့် ဘားနာ့ဒ်ရှောက် သူ၏ဇနီးထက် ၄၀ လသာကြီးလေသည်။

၁၈၅၆ ခုနှစ်တွင်မွေးသော ဘားနာ့ဒ်ရှောက် ၁၉၄၆ ခု နှစ်၊ အသက် ၉၀ ပြည့်သောအခါ “သေရေးကို စဉ်းစားဘို့ အချိန်မရသေး၊ အလုပ်များလှသေးသည်” ဟု ပြောလေသည်။ “လူ့ဘဝတွင် နေရသည်မှာ ကျွန်ုပ်ပျော်သည်။ လူ့ဘဝသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဖယောင်းတိုင်တိုက်လေးမဟုတ်၊ အလွန်အဖိုး တန်သော မီးရှူးမီးတိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ခေတ်သစ်လူငယ်များ လက်သို့ ကမ်းလှမ်း၍မပေးရသေးမီ ဤမီးတိုင်ကြီးမှာ တတ် နိုင်သမျှ ထွန်းလင်းတောက်ပစေလိုသည်” ဟု ပြောခဲ့ပေသေး သည်။

လူလူ

၂၁-၁၂-၆၃

အမေရိကန်စာပေ၏ လင်ကွန်း မတ်တွန်

အမေရိကန်စာပေ၏ဖခင်ဖြစ်သူ စာရေးဆရာကြီးမတ်တွန် မှာ အလွန်ကြည်ညိုစရာ၊ ချစ်စရာ ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

အမေရိကန် ပြည်သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးနေ့ဖြစ်သော ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ကို အကြောင်းပြု၍ ဤ စာရေးဆရာကြီး၏ ဘကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ပြုရေးသားလိုပါသည်။

မသိကြသေးသော ဗမာစာပေသမားများနှင့် ဗမာပြည်သူ လူထုအားလည်း စာရေးဆရာကြီး မတ်တွန်နှင့်မိတ်ဆက်ပေး ပါရစေ။

ကမ္ဘာကျော်သည့် ဤ စာရေး ဆရာ ကြီးကို မိမိဆီရီနယ် ဖလော်ရီဒါ ရွာကလေး တွင် မွေးဖွားသည်။ လူဦးရေ ၁၀၀ ရှိသော ရွာကလေးတွင် မိမိက ၁ ရာခိုင်နှုန်း တိုးလိုက်ပါသည်ဟု စာရေး ဆရာကြီး

မတ်တူန်က အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားရာတွင် ခပ်ရှင်ရှင် ဖော်ပြထားလေသည်။

ငယ်စဉ်အခါတွင် ကလေးများသည် အဖွဲ့အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ရသည်ကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျကြသည်။ မတ်တူန်သည် သုစရိတယူဝအသင်းတွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဝင်လိုက်သည်။ အသင်းဝင်တဦးသည် ဆေးလိပ်မသောက်ရ၊ အရက်မသောက်ရ၊ ကျိန်တွယ်ပြီးမပြောရပေ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦးဦး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်လျှင် လည်ပင်းတွင် လည်စည်းနီကလေးပတ်၍ စိတ်တန်းပြီးလိုက်ရသည်ကိုလည်း အလွန်သဘောကျသည်။ ထိုသို့လိုက်ပို့ လိုသောကြောင့်စောင့်ပါသော်လည်း ဘယ်လူကြီးမှမသေ။ ထို့ကြောင့် ၄၇ မှာ ကြာသော် စိတ်ပျက်ပြီး ထွက်လိုက်သည်။ အသင်းမှ ထွက်လိုက်ပြီး၍ ရက်သတ္တ ၃ ပတ်မျှကြာသော်လူကြီးတော်တော်များများ သေဆုံးသွားသည်။

မတ်တူန် ငယ်စဉ်ကဖြစ်လိုသည်မှာ မီးသဘော မောင်းသမားဖြစ်သည်။ ဘာမှခက်ခဲသည့်အလုပ်မဟုတ်၊ မြစ်ထဲတွင် သဘောမျောထားလိုက်လျှင် ပြီးသည်ဟုထင်သည်။ သို့ရာတွင် မစ်စတူပီမြစ်ကြီးမှာ မိုင် ၁၂၀ဝ၊ ၁၃၀ဝ ရှည်သည်။ ကျယ်လည်းကျယ်သော မြစ်ကြီးဖြစ်သည်။ အလွန်နှေးသော သင်းဘောနှင့် ကိုယ်တိုင်သွားမိသောအခါ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်က ထွက်လာခဲ့သည်ကိုပင် မမှတ်မိအောင် ရှိတော့သည်ဟု ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မတ်တူန်ဆိုသောအမည်မှာ ကလောင်အမည် ဖြစ်သည်။ ဤနာမည်ကို ယူသည်မှာပင် မစ်စတူပီမြစ်ကြီးပေါ်တွင် သွား

လာနေသော သဘောနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။ ၂ ဖါသင်နက်သည်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရသည်ဟုဆိုသည်။ ၁၈၀၂-၆၄ ခုနှစ်တစ်ကိုယ်မှ သင်းဘောလမ်းပြများကအသုံးပြုသောအချက်ပြု အသံဟုလည်း သိရသည်။ တဖါသင်မှာ ၄ တောင်(၆ပေ) ရှိလေသည်။ မတ်တူန်၏ နာမည်ရင်းမှာဆင်မြူရယ်ကလင်းမင်(စ်)ဖြစ်သည်။

၁၈၇၀-ခုနှစ်တွင် မစ်အော်လီဗီးယား အယ်လ်လင်ဒန် ဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ၁၈၆၇-ခုနှစ်

မတ်တူန်

ခန္ဓာရာသီတွင် စတောဗီယားသည်အသက် ၁၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ “သူသည် လှလည်း လှ သည်၊ ဆံသည်၊ မိန်းကလေး အမျိုး သမီး ကြီး အသက် ထက် ဆုံး ကလေးလည်း ဟုတ် ကြီးလည်း ဖြစ်သည်”ဟု မတ်တူန်က ချစ်ဇနီး၏ အကြောင်းကို ရေးခဲ့သည်။

၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသွယ်သွယ် မြင့်မြင့်၊ မိန်းကလေးလည်းလည်း ဟုတ်သည်။ လည်း ဟုတ်သည်။ တိုင်အောင်ပင် မိန်းကလေးလည်း ဟုတ်သည်။ အမျိုးသမီး

စာရေးဆရာကြီး မတ်တူန်သည် စက်မှု တီထွင်ခြင်းများကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ၁၈၇၄ ခုနှစ်တွင်ပေါ်ဦးပေါ်ဝ တိုက်ပရိုက်တာတလုံးကို ၁၂၅ ဒေါ်လာနှင့်ဦးဦးဖျားဖျားဝယ်လိုက်သည်။ များမကြာမီပင် ဂျိမ်းစ်ပီချိတ်ဆိုသူ တီထွင်သော သတင်းစာအတွက် စာစိစက်တလုံး ပေါ်လာရာ ပဌမအရစ်အဖြစ် ဒေါ်လာ ၅,၀၀၀ ပေးပြီးအကြေးစံနစ် အရစ်ကျသဘောနှင့်ဝယ်လိုက်သည်။

“ဤစက်သည် အရက်မမူး၊ အလုပ်သမား သမဂ္ဂ နှင့်လည်း မဆက်သွယ်၊ မိန်းမတယောက် အလုပ်လုပ်လျှင် ပြီးသည်” ဟု လည်း ၎င်းစက်အကြောင်းကို ရေးခဲ့လေသည်။

ထိုအခါက အလုပ်သမားပြဿနာရှိပုံလည်း တခါတည်း ပါသွားသည်။ သို့ရာတွင် ပိတ်ချိ၏ စက်တွင် အစိတ်အပိုင်း ပေါင်း ၁၀,၀၀၀ ပါလေသည်။ ချိန်ရတိုင်းရအလွန်ခက်သည်။ အောက်မား မာဂျင် သားလားဆိုသူ တီထွင်သော စက်မှာ ပိတ်ချိ၏စက်နှင့် ဆင်တူရိုးမှားဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုင်တွယ် ရာ၌ ပို၍ လွယ်ကူသည်။

ပိတ်ချိကလည်း တပူပူကြွေးတောင်းသည်။ တလဒေပါလာ ၃၀၀၀ ဆပ်နေရာရာ အခက်တွေ့နေတော့သည်။ ၁၈၉၁ ခုနှစ် တွင် ထိုစက်အတွက် ဒေပါလာ ၁၉၀,၀၀၀ ပိတ်ချိကို ပေးပြီး ရလေပြီ။ စာရေးဆရာကြီး မတ်တို့န်သည် အလွန်မဲ့သွားလေ ပြီ။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းကပါ မအောင်မြင်သော ကြောင့် ကြွေးမြီများ ဆပ်နိုင်ရန် နေအိမ်ကိုပါ လေလံတင် ရောင်းချရပြီး ၁၈၉၅ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာလှည့်၍ ဟောပြောသော အစီအစဉ်လုပ်ရသည်။

x x x x x

ဇနီးမောင်နှံ ဘဝသို့ ရောက် ကတည်းကပင် မတ်တို့န်က စာရေးသည်။ ချစ်ဇနီးကဖတ်ကြည့်ပြီးဝေဖန်ပေးသည်။ ကူညီ ပြုပြင်ပေးသည်။

“ဟတ်ကလီ ဘာရီဖင်း (Huckleberry Finn) ကိုရေးပြီးစ စာရွက်များမှ စာအုပ်အဖြစ် မထွက်လာမီ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြသည်။ အချို့အဝက်ကို မေမေနှင့်သားခွဲပြီး ဖေဖေက

အလုပ်သွားလုပ်နေသည်။ ကျွန်မ နှင့် ကလာရာသည် စာအုပ် ခေတ်ပီကိုဖတ်နေသော မေမေ အနားတွင်ဝင်ထိုင်ပြီးနေတတ် သည်။ အချို့ စာမျက်နှာများကို မေမေကမလိုဘူး ဆိုသည့် အနေနှင့်ပယ်သောအခါ ကျွန်မတို့ အလွန် ဝမ်းနည်းသည်။ ခုတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်မနှင့် ကလာရာက အလွန် ကောင်း သည်ဟု ထင်မှတ်ထားသော စာမျက်နှာကို မေမေက ဖယ် ထားလိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့သည် အလွန်နူးမြောဝမ်းနည်း ပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် ဤစာကြောင်းများ မပါချေက အလကားဖြစ်တော့မည်ဟု ထင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက် ဒေဘာ ကျွန်မတို့လည်း မေမေစဉ်းစားသကဲ့သို့ပင်စဉ်းစားမိလာ သည်” ဟု မတ်တို့န်၏ ၁၃ နှစ် သမီးကလေး စိစိက ရေးဘူး သည်။

၁၈၈၂ ခုနှစ်တွင် စာရေးဆရာကြီး မတ်တို့န်သည် မွေး ခပ်ဇာတိသို့ ၃-ရက်ကြာမျှပြန်ရောက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ပေါင်း ၃၀-၄၀ တန်းက မိမိနှင့် ကစားဘော်ကစားဘက်များ သည် ဆံပင်ဖြူကုန်ကြပြီ။ ကစားဘက် ကျောင်းနေဘက်များ သည် ၁၉-နှစ်၊ ၂၀-ရွယ် သားကြီး သမီးကြီး များနှင့် ဖြစ် ခုန်ကြပြီ။ သည်ဖြင့် ရွာပြန်ရောက်သည့်အကြောင်းကို စာရေး ဆရာကြီး မတ်တို့န်က စိတ် ထိထိခိုက်ခိုက် ရေးသားဘူးပေ သေးသည်။

စာရေးဆရာကြီး မတ်တို့န်သည် နှလုံးရောဂါကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်းမောပန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၁၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ဘာမုဒါသို့သွား၍ အနားယူသည်။ ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် နယူးယောက်မြို့သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရှာသည်။

ဟပ်ကလီဘာရီဖင်းနှင့် တွမ်နီဆောယား၊ အင်ဒိုအာဘရော့ဒ်နှင့် ဘုရင်အာသာ၏ နန်းတော်မှ ယန်ကီတယောက်ဆိုသော စာအုပ်များသည် မတ်တူန်အား လူကြီး၊ လူငယ်၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားအပေါင်းက ချစ်ခင်စေသောနာမည်ကျော်စာအုပ်များဖြစ်သည်။

မတ်တူန်သည် ဥရောပဆံဆံ စဉ်းစားတွေးခေါ်ရေးသားသော စာရေးဆရာမဟုတ်၊ အမေရိကန်စာရေးဆရာစစ်စစ်ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကန်စာရေးဆရာများအနက် လူချစ်လူခင်အများဆုံးစာရေးဆရာကြီးဖြစ်သည်သာမက “အမေရိကန်စာပေ၏လင်ကွန်း” ဟုပင် ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။ မှန်ပေသည်။ မတ်တူန်သည် ကမ္ဘာကချစ်ခင်လေးစားသော စာပေသူရဲကောင်းကြီးတဦးပင်တည်း။

လူ့

၄၊ ၇၊ ၆၀

ရှိတ်စပီးယား နှစ် ၄၀၀ ပြည့်

တေးဂီတသည် ဤကမ္ဘာလောက၌ နယ်နိမိတ် အကန့်အသတ်မရှိ၊ စာပေသည်လည်း ဤလောက၌ နယ်နိမိတ်မရှိ။

အရှေ့မှအနောက်၊ တောင်မှမြောက်သို့ ကမ္ဘာကိုပတ်ပတ်လည်ရှိ သွားနိုင်သည်။ ဘယ်တိုင်းပြည်မဆို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ကြသည်။

တေးဂီတကောင်းနှင့် စာပေကောင်းသည် တိုင်းပြည် တပြည်၌ ပေါက်ဖွားသော်လည်း ထိုတိုင်းပြည်ပိုင်သာမက၊ အပြည်ပြည်နှင့် ဆိုင်သွားတော့သည်။

ထိုအတူ တေးဂီတ နှင့် စာပေရေးသား ပြုစုသူများထဲက တကယ်ထူးချွန်သူများသည် မွေးဖွားရာ၊ အောင်မြင်ရာ အိမ်ပြည်သားသာမဟုတ်၊ နိုင်ငံတကာက ပိုင်ဆိုင်သော သားကောင်းတယောက်၊ ကျောက်ကောင်းတစေ့ ဖြစ်ရတော့သည်။

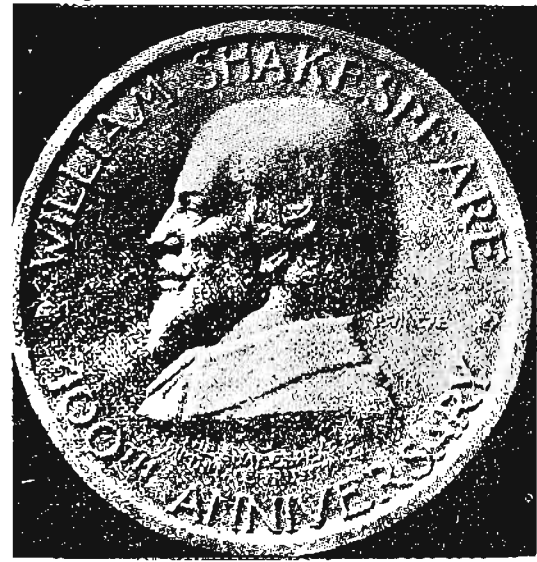
ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ စာပေသုရဲကောင်းကြီး ရှိတ်စပီးယားသည် ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် ဖွေးဖွားသည်မှန်သော်လည်း သူ၏စာပေများ မှာ လူသားတို့၏နှလုံးသားနှင့် နီးလှသောကြောင့် ကမ္ဘာကျော်ရသည်။ ရှိတ်စပီးယား၏စာပေများကို တိုင်းပြည်ပေါင်း များစွာ၌ပင် ဘာသာပြန်ဆိုပြီးပေပြီ။

ရှိတ်စပီးယား ဖွေးဇာတ် အဖွဲ့က နှစ် ၄၀၀ ပြည့်

ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် ရှိတ်စပီးယား၏စာပေများကို ရုရှားဘာသာ၊ အခြားဘာသာများဖြင့် ပြန်ဆိုပြီးဖြစ်သည်သာမက ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်များကို တလေးတဝား ကပြလျက်ရှိနေကြလေသည်။ ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်များ မော်စကို၌ ကပြ

သည်များမှာ လန်ဒန်တွင် ကပြသည်ထက် အဆင့်အတန်း မနိမ့်၊ မြင့်ချင်သာမြင့်မည်ဟုလည်း ပြောစမှတ်ရှိကြပေသည်။ အခြား ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများတွင်လည်း ရှိတ်စပီးယားစာပေများကို ဘာသာပြန်ကြသည့်အပြင် ပြဇာတ်များကိုလည်း သေးလေးစားစား ကပြလေ့ရှိကြလေသည်။ ရှိတ်စပီးယား

အဆိမ်းအမှတ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်သော ၁၀လက်မရှိ တံဆိပ်ကြီး

ပြဇာတ်တခု တရုတ်ဘာသာဖြင့် ကပြသည်ကို ၁၉၅၂ခုနှစ် က ပီကင်းတွင် ကျန်တော်ကြည့်ခဲ့ရဘူးသည်။

တို့ကျိမှ မိုင်ပေါင်း များစွာဝေးသည့် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးဖြစ်သော တကာယားမားမှ ကလေးများ စာကြည့်

တိုက်ကလေးတခုသို့ ကျွန်တော်သွားကြည့်ရာ ရှိတ်စပီးယား စာမှန်သမျှကို ဂျပန်ဘာသာသို့ ပြန်ထားသော စာအုပ်လှလှကြီးများကို တွေ့ခဲ့ရပေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၇၅ နှစ်ခန့်ကထုတ်သော ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် ရှိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်များကို လင်္ကာသွားများဖြင့် မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုထားသည်ကို ၁၉၃၆ ခုနှစ်က သတင်းစာဆရာကြီး ဦးပုကလေးထံတွင် ကျွန်တော်ဖတ်ရဘူးသည်။ ဟံသာဝတီသည် ရှိတ်စပီးယားစာပေကို အစောဆုံး မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုပြီး မြန်မာပရိသတ်သို့ တင်ဆက်သော သတင်းစာဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။

၁၅၆၄ ခုနှစ်တွင် စထရက်ဗွီအပုဒ်-အဗ္ဗန်၌ မွေးဖွား၍ ၁၆၁၆ ခုနှစ်တွင် ဤမြို့ကလေးမှာပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သော စာရေးဆရာကြီး ဝီလီယံ ရှိတ်စပီးယားသည် ဗြိတိန်၏ ထိပ်ဆုံးတန်း ကဗျာဆရာ၊ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီးသာမက ကမ္ဘာတွင်လည်း ထိပ်ဆုံးတန်းက ကလောင်ရှင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်က ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့စဉ် ရှိတ်စပီးယားမြို့ဟု ခေါ်သော ဤစထရက်ဗွီအပုဒ်-အဗ္ဗန်သို့ ရောက်အောင်သွားခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်ပြည် ဝါဝစ်ရှိုင်းယားတွင်ရှိသည့် ဤမြို့ကလေးမှာ လူဦးရေ ၁၅,၀၀၀ ခန့်သာရှိသော်လည်း စာရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယားကိုအကြောင်းပြုပြီး ကမ္ဘာကျော်လျက်ရှိနေပေသည်။

ဤမြို့တွင် ရှိတ်စပီးယားမွေးသော အိမ်၊ ရှိတ်စပီးယား၏ ဇနီးအင်နီဟက်သာဝေးနေသော အိမ်မှ စ၍ ရှိတ်စပီးယားနှင့်

သက်သော အဆောက်အဦအားလုံးကို ယခုသော်နိုင်ငံက ဝင်သည်။ ရှိတ်စပီးယား မွေးဇာတိ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့က ဆန်းသိမ်းကြည့်ရှုထားသည်။

ရှိတ်စပီးယားမွေးသော ဟင်လေလမ်းပေါ်မှ အဆောက်အဦမှာ နံရံကပ်တိုက်အိမ်ဖြစ်သည်။ ရှိတ်စပီးယား မွေးဖွားသောအခန်းတွင် ကုတင်၊ ပန်းအိုး၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ရှေးကအတိုင်းထားရှိသည်။ အပေါ်ထပ်တွင်၎င်း၊ အောက်ထပ်တွင်၎င်း၊ အိမ်နောက်ဖေးခြံထဲတွင်၎င်း ရှေးမူအတိုင်း ဆန်းသိမ်းထားရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုခေတ်က အင်္ဂလိပ်လက်တန်းစားများနေထိုင်သော အခြေအနေဖြစ်လေသည်။ ဤအိမ်၏ပြုတင်ပေးပျက်များတွင် လာရောက်ကြည့်ရှုသူများက လက်ကမ်းပြီး နာမည်နှင့်နေ့စွဲများ ထိုးသွားကြသည်။ ဆိုသို့ လုပ်သွားသူများတွင် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သော သူများလည်း ပါသည်။

ရှိတ်စပီးယားနှင့်အင်နီဟက်သာဝေးတို့သည် ၁၅၇၂ ခုနှစ်က လက်ထပ်ကြသည်။ သားသမီး ၃ ယောက်မွေးဖွားသည်ဟုလည်း အဆိုရှိသည်။

ဝီလီယံရှိတ်စပီးယားသည် ပညာတော်တော်သင့်သင့်သင်ဘူးပြီးကျောင်းဆရာတယောက်လုပ်ခဲ့ဘူးသည်ဟုလည်းအချို့က ပြောကြသည်။ ရှိတ်စပီးယား၏အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် မရှင်းလင်းမသဲကဲ့သည်များ တော်တော်များများပင်ရှိနေပေသည်။

ဇနီးသည် အင်နီဟက်သာဝေးနေသောအိမ်မှာ သက်ငယ်ထူထူမိုးသော တထပ် (ကော့တိပ်ချ် Cottage) အိမ်ဖြစ်သည်။

ဝင်းထရုံမှာလည်း ရှေးကအတိုင်း အသားဝင်းထရုံများ ဖြစ်သည်။ ဝင်းကြီးထဲတွင် ပန်းချိုတွေ ရှေးကကဲ့သို့ရှိနေသည်။ သစ်သောပင်များက သစ်သောသီးများကလည်းကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတုန်းက သီးနေကြသည်။ အချို့ ကြောကျနေသည်။ ချစ်သူ ၂-ဦး သမီးရည်းစားဘဝက စကားပြောကြသည့် နေရာဆိုသည်ကိုလည်း လူတယောက် ကပြသည်။ ဤအိမ်၏ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ပေါင်မုန့်ဖိုနှင့် ခေါက်စားပွဲခိုင်းကြီးတချပ်လည်း ရှိလေသည်။

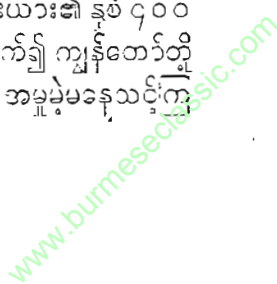
၁၅၇၅ခုနှစ်တွင် ရှိတ်စပီးယားသည် လန်ဒန်သို့ရှေ့သွားပြီး ပြဇာတ်လုပ်ငန်းတွင် လက်ထောက် သဘောမျိုး ဝင်လုပ်သည်ဟု အတ္တပ္ပတ္တိ စုဆောင်းသူ များက ယူဆ ကြသည်။ ၁၅၇၆ခုနှစ်တွင် သူ၏ ပြဇာတ်တပုဒ် ဇာတ်ခုံပေါ် စရောက်သည်။ ၁၆၁၀-ခုနှစ်တွင် စထရက်ဖို့ အပွန်အခွန်သို့ ပြန်လာသည်အထိ သူ၏ပြဇာတ်များမှာမှန်မှန်ပင်ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်နေခဲ့ပေသည်။ ပြဇာတ်များရေးခဲ့သည့်အပြင် ကိုယ်တိုင်ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ခဲ့သည်ဟုလည်း အချို့ ကယူဆကြသည်။ ရှိတ်စပီးယား ရေးခဲ့သော ပြဇာတ်ပေါင်းမှာ ၃၇-ခုရှိသည်ဟု စာပေပညာရှင်အများက ယူဆထားကြပေသည်။

အဗွန်မြစ်ကလေးပေါ်တွင်ရှိသော ဤမြို့ကလေးတွင် ရှေးခေတ်က ထမင်းဆိုင်တဆိုင်ရှိသည်။ ထိုဆိုင်တွင် စားသောက်ကြပြီး အဗွန်မြစ်ဘေးရှိ ရှိတ်စပီးယား အထိမ်းအမှတ် ပြဇာတ်ရုံကြီးတွင် ညပိုင်း၌ ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်ကို ကြည့်ကြရသည်မှာ အရသာအချိုးဖြစ်လေသည်။ ပြဇာတ်ကြည့်ဘို့လက်မှတ်

ရခန်ကား မလွယ်ပေ။ တနှစ်လျှင် ၇ လလုံးလုံး ညစဉ် ဤပြဇာတ်ရုံကြီးတွင် ရှိတ်စပီးယား ပြဇာတ်များကို ကပြသည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ညွှော်သည်များနှင့် မြိတိန်နိုင်ငံဒေသ အနှံ့အပြားမှ လူတန်းစားမျိုးစုံတို့သည် ဤမြို့ရှိပြဇာတ်ရုံကြီးတွင် ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်ကြည့်ရန် မပြတ်ပင် လာနေ ကြသည်။ ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့ပြောရလျှင် ပြဇာတ် ကြည့်သူများသည် ချောင်းပင်မဟန်၊ အသက်ပင် ပြင်းပြင်း မရူကြ၊ ဤမျှပင် ငိတ်ဝင်စားကြသည်။

၁၆၆၄-ခုနှစ်မှာ စာဆိုတော်ကြီး ရှိတ်စပီးယားနှစ်၄၀၀ ပြည့်မြောက်သောနှစ်ဖြစ်သည်။ မြိတိန်နိုင်ငံနှင့် အခြား နိုင်ငံများတွင် ဤရက်များအတွင်း ရှိတ်စပီးယားမေးနေပွဲသဘင်များကျင်းပရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေကြပေသည်။ ရှိတ်စပီးယား ခမ္မားဇာတိ စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ကလည်း ပွဲကြီး လမ်းကြီး ကျင်းပရန် စီစဉ်လျက်ရှိနေပေသည်။ မစ္စတာပေါ့လ်ပင်ဇီ ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆွဲသည့် ၁၀လက်မ အချင်းရှိ တံဆိပ်ကြီးတခုလည်း ထုတ်လုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဤတံဆိပ်ကြီး၏ မျက်နှာဘက်တွင် “ဝီလီယံန့်ရှိတ်စပီးယား နှစ် ၄၀၀ပြည့် အထိမ်းအမှတ်” ဟူ၍ ကမည်းထိုးထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပေသည်။

အပြည်ပြည်၌ထင်ရှားသောစာရေးဆရာကြီးများ၏စာပေသည်ကမ္ဘာ့ပြည်သူအချင်းချင်းအားပိုမိုရင်းနှီးချစ်ခင်စေသည်နှင့်ရာ စာရေးဆရာကြီး ဝီလီယံန့်ရှိတ်စပီးယား၏ နှစ် ၄၀၀ မှောက် မွေးနေ့ နှစ်ပတ်လည်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်မာစာပေ ခလောကသားများ အနေနှင့် အမှုမဲ့မနေသင့်ကြ

ပေ။ ကမ္ဘာမှာ တခါတရံမှသာပေါ်တတ်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ထုတ်ဖော် တင်ပြသင့်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ဤဆောင်းပါးကို ကသေးဖြင့် ဈေးဦးဖောက် ဦးညွတ်လိုက်ပါသည်။

လူ့

၂၁-၃-၆၄

စာဖတ်ပါ

အစာရေစာသည် လူသားအဖို့ အရေးကြီးသည့် နည်းတူ အခြားသတ္တဝါအားလုံးအတွက်လည်း အရေးကြီးသည်။ သို့ရာတွင် လူသားများအဖို့ အစာရေစာမျှနှင့်မလုံလောက်၊ အစာသည် ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် အာဟာရဖြစ်သည်။ စိတ်အတွက် အာဟာရမှာ 'စာ' ဖြစ်သည်။ စိတ်အတွက် အာဟာရမလုံလောက်မယူဆစေလို့ အစာရေစာနည်းတူ လူသားအတွက် 'စာ' အာဟာရလည်း မုချလိုပါသည်။

ဘာကြောင့် စာကိုဖတ်သင့်ပါသလဲ။

လောက၌ သိစရာ၊ မှတ်စရာ၊ တတ်စရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ ရှေးခေတ်ကနှင့်မတူ မိမိအလိုရှိသည်ကို စာအုပ်များအတွင်း၌ ရှာဖွေဖတ်မှတ်လျှင် လွယ်လွယ်နှင့် ရနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခုခေတ်သည် အပြိုင်အဆိုင်တော်ဖြစ်သည်။ တော်သလိ၊ သင့်သလိနှင့်ဆိုလျှင် အောက်တန်း နောက်တန်းမှာကျန်ရစ် မည်မှာ သေချာသည်။

ရှေးအခါက ပိဋကတ်များကို၎င်း၊ အခြား စာပေများကို ၎င်း ပေပေ၊ ကျောက်ပေ၊ တွင်း ရေးကြရသည်။ ယခုသော် စက္ကူများ၊ စာပုံနှိပ်စက် ကောင်းကောင်းများ ပေါ်နေပြီ ဖြစ်၍ မိမိသိလိုဖတ်လိုသည်များကို စာအုပ်များ၌ လွယ်လွယ် နှင့် ဖတ်နိုင်ကြပြီ။

အသိပညာများသည် တနေ့တခြားတိုးတက်နေသည်။ မိမိ အလိုရှိသည့် ပညာရပ်ကို အသင့်ရနိုင်လော စာအုပ်များတွင် ရှာဖွေကြပြီး ရှားရှားပါးပါး နေရာများတွင်ရှိသည်များကို ဆက်လက် ဆည်းပူးကြရပြန်သည်။ သို့မှ တော်တော်အကင့် မြင့်သော ပညာရပ်ကိုရနိုင်သည်။ ထိုအခြေခံများ ရပြီးသည့် နောက်မှ တဆင့် မိမိကြံဆထင်ရှား ပိုမို တိုးတက် အောင် ကြိုးပမ်းပြီး လူလောကကြီးကို ကျေးဇူးပြုဘို့ဖြစ်သည်။

လောကဓာတ်ပညာ၊ စက်မှု၊ စာပေ၊ သမိုင်း၊ ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ရေး၊ ဆေး၊ ဥပဒေ၊ နိုင်ငံရေး၊ မည်သည့်ဘက်၌မဆို စာ ဖတ်မှပင်တိုးတက်သည်။ စာဖတ်မှပင်အမြင်ကျယ်သည်။

ကျော့ဘရန်းဆိုသူက စာဖတ်ခြင်းမှာ အသိကိုတိုးဝေသည်၊ မှားသောအစွဲ အလမ်းများကိုပျောက်စေသည်ဟုဆိုဘူးသည်။

စာဖတ်ခြင်းသည် မသိသည်ကို သိအောင် လုပ်ရာ၌သာ အကူအညီဖြစ်စေသည်မဟုတ်။ နှစ်မွန်းစေတတ်၊ အကျိုးယုတ် စေတတ်သော အစွဲအလမ်းများကိုလည်းပျောက်စေနိုင်သည်။

ရှေးဟောင်းအယူအဆ အစွဲအလမ်းများကို အချို့ ပုဂ္ဂိုလ် များသည် လှေနှိုင်းထစ် မှတ်သားထားတတ်ကြသည်။ ခေတ် ၌အညီ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသည့် အကြောင်းအရာများ၊ သောကဓာတ်ပညာ၊ ဆေးပညာ၊ စက်မှုတို့ကြောင့် တိုးတက်နေ ခဲ့မှုများကို တွေ့ရှိရသောအခါ မိမိကဟုတ်လှပြီ မှန်လှပြီဟု ထင် သားချက်များမှ တဆင့်တက်၍ တိုးတက်သောအသိကို ရလေ သည်။

ပင်ကိုယ်အသိ၊ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ဖြင့် ကြီးလာကြသည်ဟု ဆို ကြသော အယ်ဒီဆင်၊ ကယ်လဘင် စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အလွန်စာဖတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။

ကျွန် တော် တို့ ဘွင်းဝန် ဦးဖိုးလှိုင် မှာလည်း စာ နှင့် လောက စာ ဖတ် လေသည်။

နိုင်ငံ မှ ဒေသ အ ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မျက်နှာ မခွါသ သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်

ပင်ကိုယ်ဉာဏ်၊ ပင်ကိုယ်အသိ၊ ပါရ မီ စသည်ဖြင့် ပြောကြသော်လည်း စာများတွင် တွေ့ရှိရသော အညောင့်၊ အစေ့၊ အဖုကလေးများမှတဆင့် တိုးတက် ပေ၊ ပေါက် လာခဲ့သော 'ပင်ကိုယ်' များ ဖြစ်လေရာ စာမတတ်လျှင် ခာမဖတ်လျှင် ပင်ကိုဉာဏ်၊ ပင်ကိုယ်အသိ ဆိုသည်များမှာ အနားသို့သီလာမည်မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် အောက်တန်းကျနေ မည်မှာမလွဲ။

စာကိုဖတ်ရာတွင် အပျင်းပြေဖတ်သည်၊ အပျော်ဖတ်သည် စသည်ဖြင့်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလိုက်၍ရှိကြသည်။ ထိုအပျင်း ပြေ

ဖတ်၊ အပျော်ဖတ်စာများ၌ပင် လူမှုရေး၊ လောကရေး၊ ဆင်ခြင်စရာ၊ နှိုင်းစာစရာ၊ သံစရာ၊ မှတ်စရာတွေ အများကြီးပါတယ်။ သေးသည်။ ပညာ၊ အသိ၊ အတတ်၊ အလိမ်မာများအဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ဖတ်လျှင်ကား သာ၍ကောင်းသည်။ ပို၍ မှန်ကန်သော စာဖတ်နည်းဖြစ်သည်။

မိမိကိုယ်တွေ့အားဖြင့် ဘယ်ကိစ္စ ဘယ်အကြောင်း ကိုမှ ဘယ်သူမှ အလုံးစုံ သိနိုင်တတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်း လပေါင်းများစွာ လူအပေါင်းတို့ တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ရသည်များ၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းများကို စုစုဆောင်းဆောင်း စုပေါင်းရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာအုပ် များမှာကား အတိုးဖြတ်၍ မရနိုင်သော ပတ္တမြားထုပ်များပင်ဖြစ်လေသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် လိုက်၍ မှားကြည့် စရာလည်း မလို တော့၊ အမျိုးမျိုးများခဲ့၊ အနစ်နာခံခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ကိုယ်တွေ့နှင့် ၎င်းတို့၏အနစ်နာခံမှုများက ရရှိသော အကျိုးတရားများကို ကောင်းစွာ အမြဲပြုတတ်၊ အသုံးချတတ်လျှင် ခရီးတဝက်မက ပန်းတိုင်အနီးသို့ပင်ရောက်လာပြီဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

သိတတ်သည့်နေ့မှ သေဆုံးရသည့် နေ့တိုင်အောင် ပညာ ဗဟုသုတ၊ အတတ်အလိမ်မာကို မည်သို့ပင် မိမိကိုယ်တွေ့များဖြင့် လိုက်လံ ရှာဖွေကောမူ ပြည့်စုံအောင်ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ရနိုင်မည်ဝေးစွာ၊ ပင်ပန်းခြင်းဖြင့်သာ နစ်နေမည် ကိုပင် စိုးရိမ်ရပေသည်။ မိမိတို့ထက် အရင်လူဖြစ်သူများ၏ အတွေ့အကြုံများ၊ မှတ်သား ထားချက်များ၊ ပညာ ရှာခဲ့ခြင်းများကို လက်ကိုင်ထားပြီး ကြိုးပမ်းခြင်း များကသာလျှင် အကျိုး များသော အသိပညာများများကို ပေးနိုင်လေသည်။

စာအုပ်ကိုဖတ်မည်ဆိုလျှင် မိမိအကြိုက်၊ မိမိအလိုရှိသည့် ပညာနှင့် နီးစပ်သလား၊ မည်သူရေးသော စာအုပ်ဖြစ်သနည်း သေသည်တို့ကို ကြည့်ရှုရွေးချယ်ပြီးမှ ဖတ်လျှင် အချိန်ကုန်သက်သာပြီး အကျိုးပိုများသည်။

တခါတရံစာမတတ်ပေမတတ်၊ ပညာ ဗဟုသုတ နည်းသူ ဘဦးသည် ဟုန်းဟုန်း၊ ဟုန်းဟုန်း နှင့် မီးတောက်ကြီး ကဲ့သို့ တက်လာသည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီပင် အမှောင်ထုက ဖုံးအုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

စာမဖတ်သူသည် တိုးတက်မှုရပ်နေသည်၊ စာဖတ်သူမှာ တိုးတက်မှုတိုးတက်နေသည်။

၁၁-၆-၆၀

ဘယ်အချိန်စာဖတ်လို့ အကောင်းဆုံးလဲ

“ဘယ်အချိန်သည် စာဖတ်၍အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်ပါသလဲ” ဟု မေးလျှင် အလွန်စာဖတ်ဝါသနာပါသူများကသာ “ဘယ်အချိန်မဆို ကောင်းတာပါဘဲ” ဟု ဖြေပေ လိမ့်မည်။ အများကမူ ဤသို့ဖြေကြမည်မဟုတ်ပေ။ လူအများတွင် မိမိကြိုက်သောအချိန်၊ နေရာ စသည်ဖြင့် ရှိတတ်သည်။ လူကြီး ဖြစ်စေ၊ လူငယ်ဖြစ်စေ၊ မီးရာသီ၌ ဖြစ်စေ၊ နွေရာသီ၌ ဖြစ်စေ၊ လူအများ၌ ကိုယ် အကြိုက်ကလေးများ ရှိတတ်ကြပေသည်။

စာကို အသက်အရွယ်ခပ်ငယ်ငယ်က စဖတ်ခြင်းသည် ကျေးဇူး အလွန်များ သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အထူး ဝါသနာ ကို ငယ်ငယ်က စလျှင် စွဲမြဲသည်။ သို့ရာတွင် အကောင်းကို စ မိဘို့ လိုသည်။ စာဖတ်ခြင်းကို ငယ်ငယ်ကမစမိဘဲ ကြီးမှ စလျှင်လည်း နောက်ကျသည် ဟူ၍ကား မရှိပေ။

အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆောင်းရာသီတွင် အလွန်စာဖတ် တွင်သည်။ အရသာတွေ့ကြသည်။ အချို့ကလည်း နွေရာသီ သာ၍ စာဖတ်နိုင်ကြသည်။

နေ့ပိုင်းနှင့်ကြည့်လျှင် ညပိုင်းတွင် သန်းခေါင်သန်းနဲ့ အထိ စာဖတ်ကြသူများက နံနက်ပိုင်းတွင်ဖတ်ကြသူများထက် များ သည်။

ဂျွန်မီလ်တန်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူများတွေ အိပ်ရာ က မထမီ နံနက် ဥနာရီ ၄နာရီတွင် သူကြိုက်သော စာရေး ဆရာများ၏ စာအုပ်ကောင်းများကို ဖတ်လေ့ ရှိသည်။

အိန္ဒိယပြည်တွင်နေစဉ် လောဒီမက်ကောလေးသည် နံနက် ၅နာရီ မှ ၉နာရီအထိ နေ့စဉ် ရှေးဟောင်း စာပေများကို ဖတ်လေ့သည်။ ရော

ဘတ်လူးဝစ္စ(စ်)ဝတ် ဆန် သည်လည်း နံနက် စောစောပိုင်း တွင် စာအုပ်ဖတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ထံ၌ အစာမရှိဘဲ စာကြီး ပေကြီးများ ဖတ်လိုပေ။

ဒေါက်တာ ဂျွန်ဆင်မှာမူ စောစောအိပ်ရာက တသူမဟုတ် ပေ။ အောက်စဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်က ထွက်ပြီးကတည်းက အိပ်ရာ က စောစောထသော အချိန်ဟူ၍ သူမမှတ်မိတွေ့ပါ ဟု ဆို သည်။ သို့ရာတွင် ငွေအလွန်လိုသောအခါ မဂ္ဂဇင်းသတင်းစာ တိုက်များကို ပေးဘို့ နံနက် စောစောထပြီး ဝါရေးရတူးသည် ချားကား ရှိပါသည် ဟု ဝန်ခံသည်။

ဂျွန်ဆင်သည် အခြားလူအများနည်းတူ ညပိုင်း ညဉ့်နက် သည် တိုင်အောင် စာဖတ်လော့ဘကြီးသူ ဖြစ်လေသည်။

လော့ဒ်ချက်စတာဖီးလ်ဒ်သည် တညလုံးစာဖတ်ပြီးနောက်
၆နာရီမှ စအိပ်သူ ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို သူ ဝန်ခံထား
ဘူးသည်။ အသက် ၂ဝနှင့် ၄ဝရွယ် အတွင်းတွင် သူငယ်ချင်း
မိတ်ဆွေများ အိပ်နေချိန်၌သာ စာမဖတ်လျှင် ဘာမှ ဟုတ္တိ
ပတ္တိ ဖတ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဟု လော့ဒ်ချက်စတာဖီးလ်ဒ်က ဝန်ခံ
သည်။

အခြားအချိန်များတွင် စာဖတ်ခြင်းထက် ဤသို့ ညအချိန်
တွင် တရားလွန်ဖတ်ကြသူများဦးရေကားမနည်းပေ။ အချို့
ကမူ ကာဖီခါးခါးကို သောက်၍၊ အချို့ကမူ မျက်နှာသုတ်
ပုဝါ ရေအစိုကို အနားတွင်ထားလျက်၊ အချို့ကမူ ထိုင်၍
မကောင်းသော ကုလားထိုင် မာမာကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်
စာဖတ်ကြသည်။

တရုတ်ပညာရှိဆန်ချင်းဆိုသူကမူ ကျစ်ဆံမီးကိုအပေါ်တွင်
ချည်ထားသည်။ ငိုက်လျှင် မနိုးဘဲမနေ၊ ဆံပင်တင်းလျှင် နာ
သောကြောင့် နိုးလာပြီးလျှင် စာကိုဆက်ဖတ်သည်။

အချို့ ရှေးကျောင်းသားများကမူ အုန်းသီး ခေါင်းအုန်း
ပြီးအိပ်သည်။ ခဏမေးပြီး လှုပ်၍ပြန်နိုးလျှင် စာ ဆက်ကျက်
ကြပြန်သည်။

တကယ်တကယ်အားဖြင့်သော် အိပ်ချင် ပျောက်သော
ဆေးမှာ စာအုပ်၏ ဆွဲဆောင်မှုသာဖြစ်မည်။ စာအုပ်ကောင်း
လျှင် လက်ကချ၍မရ၊ မအိပ်ချင်ကြပေ။

စာဖတ် ခြင်းသည် တခုခုကို မပြတ် လုပ်နေရ သည်ကို
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေသည်။ အချို့သည် ရုပ်ရှင် ပြဇာတ်
စသည်များကို ကြည့်သောအားလပ်ချိန်၌ပင် စာအုပ်ကို ထုတ်
ဖတ်လေ့ ရှိသည်။

သင်္ဘော၊ မီးရထား၊ လေယာဉ်ပျံ များနှင့် ခရီးရှည်သွား
ရာဒေသ အခါ အချို့ လူများအဖို့ စာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်း
နယ်များသည် အကောင်းဆုံးအဖော်များဖြစ်သည်။

အချို့ကမူ အစားနှင့် 'အသောက်' ကို အဖော်လုပ် သွား
လေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်၊ မီးရထားဘူတာနှင့် လေယာဉ်ပျံ ကွင်းများ
တွင် စာအုပ်ဆိုင်များရှိနေခြင်းသည် ခရီးသွားသူများ စာဖတ်
သူသည်ဆိုသည်ကို ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

နပိုလီယန်သည် အာရေဘီယန် သဲကန္တာရကို ကျော်ဖြတ်
သွားလာရာ၌ပင် စာအုပ်များကို ကုလားအုပ်နှင့် သယ်ယူလာ
ပြီး လမ်းခရီးတွင်ဖတ်သည်ဟုဆိုသည်။

ခရီးရှည် သွားကြရာတွင် စာအုပ်ဖတ်၍ အရသာရှိပုံကို
ပြောကြရာ၌ စာရေးဆရာကြီး တဦးကမူ ပင်လယ် သင်္ဘော
ခရီးတွင် မုန်တိုင်းကြား၌ ခရီးသွားရလျှင် ဘာစာမှမဖတ်ချင်
ပါဟု ပြောဘူးသည်။

ခရီးသွားရာတွင် ခရီးသွားစာအုပ်ကို ဖတ်ခြင်းမှာ အထူး
ဘေးထုတ် စိတ်စိုက်ပြီး ဖတ်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်သော ကြောင့်
ပတ်၍ကောင်းသည်။ ဘယ်နေရာက လွန်ပြီးဖတ်ဖတ်၊ ဖတ်၍
ခဏသာ စာအုပ်မျိုးက ပို၍ကောင်းသည်ဟုဆိုလေသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့မှာမူ လေယာဉ်ပျံနှင့် ခရီးရှည်သွားရ
လျှင် စာဖတ်ခြင်းထက် မိတ်ဆွေများထံစာရေးရသည်ကို ပို၍
အရသာတွေ့လေသည်။

နားထောင်သောအလေ့

ကျွန်တော်တို့၏ အပြစ်ကလေးများကို တခါတခါ ပြန်ရှာကြရပေမည်။ အချစ်ဆုံးမိတ်ဆွေ၊ သို့မဟုတ် အိမ်သူအိမ်သား တဦးဦးအားလည်း သတိထားကြည့်ပေးဘို့ ပြောရပေမည်။

တခါတရံသာ မဟုတ်၊ မကြာမကြာပင် စစ်ဆေး ကြည့်စရာ ကောင်းပေသည်။ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲကြည့်သည့်အလား ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရပေမည်။ ကြည့်သင့်သည်။

မည်သူမဆို ကျွန်တော်ဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်စေ ကိုယ်ကိုယ်ကို စစ်ဆေးခြင်း၊ မိတ်ဆွေများ၏ အကြံဉာဏ် ပေးခြင်းနှင့် သတိပေးခြင်းကို မခံယူလျှင် နေရာမကျပေ။ မိမိကိုယ်ကို ဗလထားပြီး နှိမ့်ချကာ စစ်ဆေးပါမူ၊ ချစ်ခင် ရင်းနှီးသူ၏ ပြောပြခြင်းကို ခံယူပါမူ သတိထား ပြုပြင်နိုင်မည်။ ထိုတက်မှု ရှိနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်မြင်မိသည်။

အခြား အကြောင်းအရာများကို အပူထား၍ ကျွန်တော် ဘိုးတိုင်ရှိတတ်သော ချွတ်ယွင်းချက်တခုမှာ မိတ်ဆွေများ၊ ညွှန်သည်များနှင့် စကားစမြီပြောလျှင်လုပြောသော အလေ့ ဖြစ်သည်။ ဤအလေ့သည် ကိုယ်က ဘာမှသတိမထားသော်လည်း အဘူတူစကားပြောသူများကို များစွာအနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။

ဝိုင်းတိုင်း၌ စကားလုပြောသူ ဂြိုးဂြိုးပါလျှင် ထိုဝိုင်းတွင် ဘယ်စကားကိုနားထောင်၍ ဘယ်သူ့ ဘက်မျက်နှာလှည့်သားရမည်ပင် မသိတော့ပေ။ နားထောင်ရသူသည် နားတွင်းဝင်လာသောစကားများက မျိုးစုံလှသောကြောင့် ဘယ်စကားကို နားထောင်ရမည် ပင် မသိဘဲ နားထောင် ချင်၊ နားပြိုး ဟိုဘက် လိုလို သွားပြီး ကလေးနှင့် ဘယ်သူ့ စကားမှ လည်း နားမလည်။

ဤအတွေ့အကြုံမျိုးကို ကျွန်တော် မကြာမကြာကြုံတွေ့ရသည်။ တခါတရံကျွန်တော်လည်း စကားလုပြောသူများအထဲတွင် အပါအဝင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မနည်းသတိထားပြီး ပြန်ဆုတ်ရသည်။

ဘာကြောင့်သူများပြောသည်ကို နားမထောင်ဘဲ ကိုယ်က လုလုပြောရသလဲဟု စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ကိုယ်ပြောသည့် အကြောင်းအရာကို ကိုယ်ကအရေးကြီးသည်ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ထင်တတ်မြင်တတ်ခြင်းသည် နောင်သောအခါ အကျင့်ကြီးဖြစ်ပြီး ဘယ်အခါမဆို ဝိုင်းထိုင်မိရာ၌၎င်း၊ လူစုမိရာ၌၎င်း၊ ကိုယ်ကချည်းရှေ့ကပြောနေလေတော့သည်။

ကွမ်းစားသူ၊ ဆေးလိပ် သောက်သူသည် အကျင့်ပြစ်ကာ အလိုလိုသောက်နေစားနေတတ်သကဲ့သို့ စကား လူပြောလေ့ ရှိသူသည် ကြုံသည့်အခါတိုင်း လူလူပြောလေတော့သည်။

ထိုစဉ်တွင် ငါဘာများ ပြောခဲ့မိပါလိမ့်ဆိုသည်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် စကားများများစပြောသူ၊ လူလူပြောလေ့ ရှိသူများသည် မှတ်မိခဲ့သည်။ စိတ်ဝင်စားသည်မှာလည်း ထိုပြောနေချိန် အခိုက်အတန့်၌သာဖြစ်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အတွက်ကား ဘာပြောခဲ့သည်ကိုမှတ်မိသည်မှာလည်း အရေးမကြီးပေ။

သုံးသပ်ဝေဖန်ကြည့်သောအခါ သူတပါး ပြောသည်ကို ကောင်းစွာ နားထောင်တတ်ဘို့ အလွန် အရေးကြီး သည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ထိုသူကြေနပ်ရန်သာမဟုတ်၊ ဘာပြောသည်၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိသည်၊ ဘယ်မျှ အနှစ်သာရ ပါသည်၊ မည်သည့်အချက်ကိုမှတ်သားရမည်ဆိုသည်များကိုကောင်းစွာ ဂရုပြု နားထောင်မှပင် သိနိုင်ပေသည်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူများပြောသည်ကို နားထောင်ကြသည်ထက် ကိုယ် အလှည့်ဘယ်တော့ရောက်မည်ကို စောင့် နေကြပေသည်။ အခွင့် သာလျှင် တိုးဝင်ပြီး ပြောလိုက်တော့သည်။

စကားပြောသူများအနက် ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိလှသည်ကို ကိုယ်တတ်လုပ်ပြီး ပြောနေ သူများနှင့် ကြုံလျှင်ကား က ဆိုး

သောကြောင့် ကြုံရလေခြင်းဟုမှတ်ယူသင့်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးမှာ အလွန်တန်ဖိုးရှိသောစကားများကို ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် ကြုံလျှင် ဆုံလျှင်ကား မိမိသိလို၍မေးသင့်သော မေးခွန်းကို အချက်ကျကျစုံစုံတကျ ပျော့ပျော့ ခြောင်းပြောင်း ခမေးသင့်ပေသည်။

တဦးဦးက ဝိုင်းထဲတွင် စကားပြောနေသည်ကို မိမိက စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေခြင်း မှာကား အလွန်ရိုင်းသောအမူအရာဖြစ်သည်။

စကား လူလူပြောတတ်ခြင်း၊ ထိုင်မိကြလျှင် မိမိကသာ အတတ် အလိမ္မာ အစွာသဘောမျိုး ပြောဆို နေတတ်ခြင်း များထက် သူတပါးပြောသည်ကို ကောင်းစွာနားထောင်ခြင်းက အကျိုး များသည်။ နားထောင် တတ်သော အကျင့်ကို ရအောင်လေ့ ကျင့်ကြပါဟု မိတ်ဆွေများနှင့် လူငယ်များကို ကျွန်တော် တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သတိပြုလေ့ ကျင့်လျက် ရှိပါသည်။

ဤသို့ဆိုရာ၌ ပါးစပ်ကြီးပိတ်ပြီး ဖိုးဘ ရုပ်ကြီးကဲ့သို့ နေရမည်ဟုမဆိုလိုပါ။ တကယ် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် တတ်သော အကျင့်ကိုရအောင် ထူထောင်ရန်သာဆိုလိုပါသည်။

လူချစ်လူခင် ပေါ်လိုလျှင်

လူချစ်လူခင်ပေါ်လိုသူ၊ မိတ်ဆွေများလိုသူများ ဖြစ်ပါလျက် ချစ်ခင်သူနည်းရသူများတွင် ချွတ်ယွင်းချက်များရှိကြရပေမည်။ သို့မေတ္တာရှိမှ ကိုယ် မေတ္တာရှိသည် စသော မြန်မာစကားသည် ဤနေရာတွင် များစွာတာသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါမည်။

မိတ်ဆွေနည်း၊ လူချစ်လူခင် နည်းသူသည် သူများအပြစ်များကိုမြင်၊ သူများမကောင်းကြောင်းကိုပြော၊ ကိုယ်ကိစ္စနှင့် ကိုယ်အကြောင်းကိုသာ ရှေ့တန်း တင်နေသူများဖြစ်သည်ဟုလည်းဆိုရပါမည်။

၁။ ထိုသူသည် ယုံကြည် စိတ်ချရ သူမဟုတ်၊ ကတိပေးပြီး ကတိအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်သူမဟုတ်၊ ချိန်းပြီးအချိန်နှင့် မရောက်၊ အခြားသူများကို အချိန်ကုန်စေ စောင်ဆိုင်းစေသည်။ သူတပါးကိစ္စဆိုလျှင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လိုစိတ်မရှိ၊ ကူညီလိုစိတ်မရှိ၊ ထိုသူမျိုးကား လူကြိုက် နည်းမည်သာဖြစ်သည်။

၂။ သူသည် သူ့အကြောင်းသာ စဉ်းစားနေသည်။ သူများအကြောင်း သူများကိစ္စများတွင် စိတ်မဝင်စား၊ အမြဲတမ်းပင် သူ့အကြောင်း သူ၏ပြဿနာများ၊ သူ၏ အခက်အခဲများအကြောင်းသာ ပြောနေသည်။

၃။ သူသည်အလွန်အငြင်းသန်သည်။ သူများပြောသည်များကိုကြံကြံဖန်ဖန် အပြစ်ရှာတတ်သည်။ ကိစ္စတခုပေါ်လျှင် သူသဘောကွဲလွဲမည်၊ မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို ဆင်ခြေဆင်လက်များ ရှာကြံတတ်မည်။ “ဆွေးနွေးတင်ပြနေခြင်းပါ” ဟု သူက ဆိုမည်။ သို့ရာတွင် ဆွေးနွေးခြင်းနှင့် ငြင်းခုံခြင်းမှာ တခြားစီဖြစ်သည်။ ငြင်းခုံခြင်းတွင် အမှန်ကို တွေ့ရှိဘို့ထက် မိမိတင်ပြသည်က အနိုင်ရဘို့က အဓိကဖြစ်သည်။

၄။ သူသည် အောင်ပြောတတ် ထိပါး ပုတ်ခတ် သတပါး မခံချင် ခြင်း၊ ပုတ်ခတ်ဝေ ချောင်ဘို့ လိုသည်။

သူတပါး မခံချင် သည်။ သူတပါးကို ပြောဆိုတတ်သည်၊ အောင် ပြော ဆိ ဘန် ခြင်း များကို သူတပါးကို သိမိ အောင် ပြော ဆို

ငယ်သေးကေး ခြင်းမျိုးဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကိုထိုခံရသူ၏နေရာတွင်ထားကြည့်ပြီး ဝမ်းစားကြည့်လျှင်ရှင်းသည်။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အားပေးဘို့လိုသည်။ သူတို့ကိုထိခိုက်ပြီး ပြောဆိုလျှင်မခံချင်ကြ။

၅။ သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။ ကြားလည်းကြားဝါသည်။ ဝင့်ဝင့် ဝါဝါလည်း လုပ်တတ်သည်။ သူ့ရှိနေသည်ကို လူသိအောင်လုပ်လေ့ ရှိပြီး သူများက

ကိုယ် ကိုတာထင်ထင် ဂရုမစိုက်ဆိုသည့် ဟန်ပန်မျိုးလည်း လုပ်တတ်သည်။

၆။ သူသည် သူတပါးကို အလွန်သံသယ ရှိတတ်သည်။ အမေးအမြန်းထူသည်။ ကပ်သီးကပ်သပ် မေးမြန်းတတ်သည်။ လူအများအပေါ် စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် စိတ်ပါဝင်ဝားမှု ရှိခြင်းနှင့်သူတပါးကိစ္စများအားလုံးကို သိလိုခြင်းမှာတခြားစီ ဖြစ်သည်။

၇။ သူသည် ပေါင်းသင်းပြီး ရှေ့တက်ရန် ကြံစည်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူရှေ့ရောက်အောင် အမြဲတမ်းသူ့ကိုယ်သူ တွန်း တင်နေသည်။ လူ့လောကတွင် ကောင်းစွာ နေထိုင်စား သောက်နိုင်ရေး၊ ကြီးပွားရေးအတွက် အထိုက်အလျောက် ကြိုးကြိုးစားစား ရုန်းကန်လုပ်ကိုင် ကြရသည်များရှိကြပေ သည်။ သို့ရာတွင် မိမိတဦးတည်းအတွက်သာ ကြည့်၍မဖြစ်။ အခြားသူများတွင်လည်း လိုအပ်ချက်များရှိကြသည်။ အခွင့် အရေးများလည်းရှိကြသည်။ အခြားသူများ၏ လိုအပ်ချက် များနှင့် အခွင့်အရေးများကို လေးစားမှုမရှိ၊ ပြည့်စုံအောင် ကူညီပိုင်းဝန်းမှုမရှိလျှင် ထိုသူသည်လူချစ်လူခင် နည်းနေမည် သာဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဘယ်ပုံမိမိကိုယ်ကို စစ်ဆေးပြီးပြုပြင်နိုင်ပါ မည်နည်း။

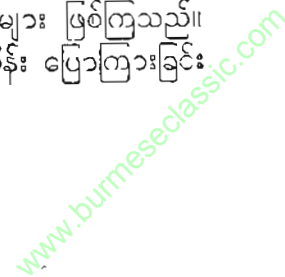
၁။ အခြားသူများအပေါ် စိတ်ဝင်စားရမည်။ မေတ္တာ စေတနာထားရရှိရမည်။ ဤကားပဌမအရေးအကြီးဆုံးအဆင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင်အကောင်းဆုံး အချက်များကို ရှာကြည့် ပါ။ မိမိပေါ်တွင် မေတ္တာထားသူကို မိမိကလည်း သိလိုက်

အတတ်ပမာ ပြန်လည်မေတ္တာ သက်ရောက်မိတတ်သည်ကို ကြံ ဆူးကြပေလိမ့်မည်။ သူတပါးကို ကြင်ကြင်နာနာခင်ခင်မင်မင် ကူညီတတ်သောသူကို ချစ်ခင် ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

၂။ သူတပါးပြောသည်များကို ကောင်းစွာ နားထောင် သူတဦးဖြစ်ပါစေ။ လူတိုင်းပင် စကား ပြောချင်ကြသည်။ အထူးအားဖြင့် သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့နှင့်ပတ်သက်သည် များကိုပြောလိုကြသည်။ သင်သည် ကောင်းစွာနားထောင် တတ်သူဆိုလျှင် မိတ်ဆွေမရားပါ။ သင့်တွင် နား ၂၈၀ ရှိသည်။ ပါးစပ်က တပေါက်တည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိပြော သည်၏ ၂၈၀ သူများပြောသည်ကို နားထောင်ပါ။ နည်းနည်း ပင် ပိုချင်ပိုလိုက်ပါဦး။

၃။ ကောင်းသောအမှုအရာများ၊ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှု များ တိုးတက်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဤသည်မှာ အခြားသူ များကို သင်က နှစ်သက်ခင်မင်သည်ဟု ဖော်ပြခြင်း တမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်သည်။ အောင် မြင်စေချင်သည်။ သူ့တွင် တစုံတရာအနှောင့် အရှက်မဖြစ် စေလို၊ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ ကိုယ် ချမ်းစာတရား မိမိကိုယ်နှင့် မကွာအောင် သတိချပ်စေသည့် အလေ့အကျင့်တိုးတက်မှုသည် သူတပါးကို တကယ်ချစ်ခင် ကြင်နာသော လမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၄။ မိမိသည် တန်တိုးတော်တော် များများ ရှိသူဖြစ် အောင်လုပ်ပါ။ ရိုးသားဖြူစင်ခြင်း၊ ယုံကြည် စိတ်ချရခြင်း များသည် ထူးမြတ်သော အရည်အသွေးများ ဖြစ်ကြသည်။ သတိထားပြီး စကားကို အုပ်အုပ်ထိန်းထိန်း ပြောကြားခြင်း

သည်လည်း အရေးကြီးသော အချက်တချက်ဖြစ်သည်။ ညစ်ညမ်းသော သွမ်းသော စကားကြောင့် တခါတရံရယ်ကြမောကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအပေါင်းအသင်း အစုအဝေးသည် ကောင်းလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကြမ်းတမ်းသော အပြောအဆို အသုံးအနှုန်းများကို ရှောင်ခြင်းကသာ မှန်ကန်လေသည်။

၅။ ဆင်းရဲသည်၊ ချမ်းသာသည်ကို အပထား၍ မိမိကိုယ်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် အမြဲသတိထားပါ။ “နားနောက်ကို ပြောင်အောင်တိုက်ပါ” ဟု လူငယ်များကို သတိပေးကြရပါမည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းသည် မွှေးနံ့သာချယ်ခြင်း၊ လှပအောင်ပြုပြင်ခြင်းထက် အရေးကြီးပါသည်။ ရေမှန်မှန်ချိုးခြင်း၊ သွားများကို သန့်ရှင်းနေအောင် ဂရုစိုက်ခြင်း၊ လက်များကို သန့်ရှင်းနေစေခြင်း၊ သပ်ရပ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်၍ဆံပင်ကိုလည်း သင့်တော် သပ်ရပ်အောင် ယားခြင်းများကလည်း အထူးလိုအပ်သည်။ တကယ်အားဖြင့် သော် သန့်ရှင်းစင်ကြယ် ကျန်းမာရေး ကောင်းခြင်းသည် အမျိုးသမီးများ အတွက်၎င်း၊ အမျိုးသားများ အတွက်၎င်း အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

၆။ သင်ပြောပုံဆိုပုံကိုလည်း သတိပြုပါ။ ဆူညံ ကွဲဇက်သော အသံသည်မကောင်း။ တောင့်တင်းနေမှုကို ပျော့ချပြီး လေအေးအေးနိမ့်နိမ့်နှင့် ဖြစ်နိုင်သမျှပြောပါ။ မိမိပြောသည်ကို ပြန်၍ သုံးသပ်လေ့လာကြည့်ပါ။ အကြောင်းအရာ များစွာ တို့မှာ တနည်းတည်းမဟုတ်၊ အခြား နည်းများဖြင့်လည်း ပြော၍ ရကြပါသည်။ သတိနည်းနည်းရှိလျှင် ပို၍ ကောင်းသောနည်းကို ရလာတတ်ပါသည်။

၇။ မိမိလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်မည့် လမ်းစဉ်ကို ရိုးရိုးသားသားချမှတ်ပါ။ ရိုးရိုးသားသားလိုက်နာပါ။

လူ့လောက၌သင်သည် အခြားသူများကို ကိုယ်ချင်းစာနာသည့်၊ မေတ္တာစေတနာထားရှိသည့်၊ ကူညီတတ်သည့် ဆိုလျှင် မိမိမသွေလူချစ်လူခင်ပေါ်သူဖြစ်ရပါမည်။ လောကရေး၊ လောကတ္တရာရေးများကို ထိရောက်စွာ ဆောင်ကြဉ်းနိုင်သူဖြစ်လာပါမည်။

၂၉၊ ၃၀၊ ၃၁

အချိန်ကိုအရင်းပြုပါ

တခုခုလုပ်စရာရှိလျှင် “အချိန်မရှိဘူးဗျာ၊ အလုပ်သိပ်များတယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်တို့ပြောလေ့ရှိကြသည်။ အလုပ်များသည်များလည်းရှိကြပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စတခုကို လုပ်ဘို့ ရှိက ကြံဖန်လုပ်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“အချိန်မရှိဘူးဗျာ” ဆိုသူများထဲမှ ၁၀၀ လျှင် ၉၉ ယောက်ကျော်ကျော်မှာ တကယ်အချိန်မရှိမဟုတ်။ အချိန်များကို အလဟဿ ဖြုန်းပစ်ရာတွင် အကျင့် ပါနေသောကြောင့် ဤသို့ ပြောကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းများထဲမှာ ကြည့်ပါ။ အချို့သည် အချိန်ကို ဘာမှဂရုမစိုက်။ အချိန်ကို ဘယ်အခါမှမရှိသေကြပါ။ ချိန်းထားသော အချိန်တွင် ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာ၊ နောက်ကျနေသည် ချည်းဖြစ်သည်။ မကြာခဏ မီးရထားမမှီ၊ မော်တော်ကားမမှီ၊

သင်္ဘောမမီဖြစ်တတ်သူများကား မနည်းကြပေ။ ထိုသူများမှာ ၁၅ မိနစ်နှင့်ပြီးရမည့်ကိစ္စကို ၁နာရီခန့် လေကြောရှည်ကြီးနှင့် လုပ်နေတတ်သူများဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်ပြောချင် လုပ်ချင်သည်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားပြီး သူတပါးအတွက် ဘာမှဂရုမစိုက်၊ ဝိတ်မဝင်စားသူများလည်းဖြစ်သည်။

အချိန်ကို မရှိသေသူများ အကြောင်းကိုပြော၍ အချိန်မဖြုန်းဘဲ အချိန်ကို မည်သို့အရင်းပြု၍ လူလောက၌ အောင်မြင်ရာအောင်မြင်ကြောင်း ဆောင်ရွက်ကြမည်ကိုဆက်၍ စဉ်းစားသည်က ကောင်းပေလိမ့်မည်။

အောင်မြင်ခြင်း၏ရန်သူမှာ အချိန်ရွှေ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူတယောက်သည် ယနေ့လုပ်စရာရှိသည်ကို ပြီးအောင် မလုပ်ဘဲ မနေ့ကပြီးအောင်လုပ်စရာကို ယနေ့လုပ်နေရပြီး ထိုအလုပ်ပြီးမှ ဤနေ့အလုပ်ကို စုလုပ်ရသူသည် နောက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသူနှင့်တူလေသည်။ အမြန်လျှောက်နေသော ဤလူလောကကြီးက သူ၏အလုပ်များ ပြီးသည်တိုင်အောင် စောင့်နေမည်မဟုတ်။ သွားမြဲတိုင်း လျင်လျင်မြန်မြန်သွားနေမည်ဖြစ်ရာ အချိန်ရွှေ့သူ၊ လုပ်စရာကို ချက်ခြင်းမလုပ်သူသာ လျှင် ကျန်နေရစ်ပေလိမ့်မည်။

ယနေ့လုပ်စရာအလုပ်ကို ယနေ့ပြီးအောင်လုပ်ဘို့ လိုသည်။ မနေ့ကလုပ်စရာ၊ ယခင်လကလုပ်စရာ၊ ယခင်နှစ်က လုပ်စရာများကို ပြီးအောင်မလုပ်နိုင်သူ၊ ဘယ်သူနှင့်ဘယ်ကိစ္စ ချိန်းချိန်း အချိန်မမှန်နိုင်သူသည် နောက်ဆုံးတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့်သာ အလုပ်များနေရတတ်ပေသည်။

အချိန်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့်ဖြုန်းပြီး နောက်ကြောင်း တွေ့တွေးကာဝမ်းနည်းနေခြင်းသည် ဘာမှကျေးဇူးမမျှပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုးတက်လိုလျှင် ပြီးသည့်ကိစ္စများကို ပြည် ဖုံးကားချကာ ရွှေ့ကိုသာချီတက်ရပေမည်။

ယနေ့သည် နေ့သစ်ဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်သည် နေ့သစ်တနေ့ ဖြစ်လာပေဦးမည်။

အချိန်သည် မိတ်ဆွေအတွက် အကောင်းဆုံးအရင်းအနှီး ဖြစ်သောကြောင့် လုပ်ငန်းများကောင်းစွာအောင်မြင်ပြီး ဆုံး စေရန် အချိန်ပို၍ သုံးဘို့လိုသည်။

မည်သည့်အလုပ်ကိုမှ အလျင်စလိုမလုပ်သင့်ပေ။ တိုက်ကြီး တတိုက်ကို ၇ရက်နှင့်ပြီးအောင် ဆောက်သည်ဆိုပြီးနောက် ရက်သတ္တတပတ်တွင် ထိုတိုက်ကြီး ပြိုကျသွားလျှင် ဘာမှ ကျေးဇူးမများပေ။ ဗိုလ်မှူးထွန်းတင်၏ နေ့ချင်းပြီး ဓာတ်မီး တိုင်များသည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် အထင်ရှားဆုံး သာဓက တခုဖြစ်လေသည်။

အလုပ်တခုကိုစလုပ်ကတည်းက မလောပါနှင့်၊ လုပ်ငန်း အာတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဖြည်းဖြည်းလုပ်ရပေမည်။

အလျင်စလိုလုပ်လျှင် မဖြစ်မြောက်မအောင်မြင်ဘဲရှိတတ် သည်။ မအောင်မြင်၍ ပြန်လုပ်ရခြင်းသည် အချိန်ကုန်လှပန်း သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်သည်။ အစကောင်းမှ အနှောင်း သေချာသည်ဆိုသော မြန်မာစကားမှာ များစွာ တန်ဖိုးရှိ လေသည်။

အလုပ်တခု ကောင်းစွာအောင်မြင်ပြီးဆုံးအောင် အချိန် များကို အသုံးပြုခြင်းသည် အကျိုးရှိစွာ အချိန်ကိုအသုံးပြု ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွမ်းကျင်သူသည် သူ၏အလုပ်ကို လွယ် လွယ်နှင့် လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း၌ ပြင်ဆင်ရာတွင် အချိန်များစွာ

အသုံးပြုရင်းနှီးခဲ့သည်ဟု သိကြရပေမည်။ အာမှ မတတ်သေး သည့် အခြေအနေမှ ထိပ်တန်းကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လာရန် ၁ရက် တည်းနှင့် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဂျင်ပင်အိုင်ယာက ဆိုသော ကမ္ဘာကျော်ဒတ်ချ်ပန်းချီဆရာ ဦးအကြောင်းကို ပန်းချီဆရာ နာမည်ကျော် တဦးပင်ဖြစ် သော သူ၏နစ်မက “ကျွန်မ၏အစ်ကိုသည် သူ၏အလုပ်ကို ဘယ်အခါမှ အလျင်စလိုမလုပ်၊ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကလည်း သူ့ကို အလျင်စလိုမမေ့ကြ” ဟူ၍ ပြောဘူးလေသည်။

“စောင့်သောသူထံသို့ အားလုံးရောက်လာသည်” ဟုနပိုလီ သန်က ပြောဘူးကြောင်းနှင့် အချို့က မှတ်သားထားကြ သည်။ ထိုအမှတ်အသားမှာ မှားနေသည်။ အမှန်မှာ “မည်သို့ စောင့်ရမည်ကို သိသူထံသို့ အားလုံးရောက်လာသည်” ဟူ၍သာ နပိုလီသန်က ဆိုခဲ့ပေသည်။ “မည်သို့ စောင့်ရမည်” “စောင့် ဘတ်သူ” ဆိုသည်မှာ စောင့်နေသူနှင့်မတူ၊ ခြားနားပေသည်။

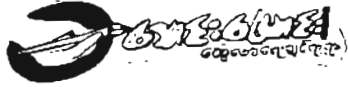
အချိန်ကိုအရင်းပြု၍ ပညာကို ဆက်လက်ရှာဖွေခြင်းသည် လူလောက၌ အကောင်းဆုံးလမ်းစဉ်ဖြစ်လေသည်။ အောင်မြင် သူအားလုံးသည် ပင်ပန်းခဲကာ မနေမနား ကြိုးစားအားထုတ် သူ၊ အချိန်အခါကိုကြည့်၍ ချက်ကျကျ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ဘတ်သူများဖြစ်လေသည်။ ဤနေရာတွင် မိမိ လုပ်ငန်းအတွက် အကျိုးရှိမည့် အချက်များကိုသာ ကြိုးစားလေ့လာမည် ဆို ကာမျှနှင့် မလုံလောက်၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်များများစားစား ဝင်ဘို့လိုသည်။ ဗဟုသုတအတွေ့အကြုံ ပြည့်စုံသူသည်မည်သည့် ကိစ္စတွင်မဆို ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်း ဆောင်ရွက် နိုင်လေ သည်။

ပညာကိုပို၍ရှာလေ ပညာကို ပို၍ရှာနိုင်လေဖြစ်သည်။
အလုပ်များကို လှုပ်လှယ်နှင့်ကောင်းကောင်းပြီးနိုင်သော
နည်းမှာ တစ်စုံကောင်းစွာပြီးအောင်လုပ်ဆောင်ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။ အလုပ် ၂-ခုကို တပြိုင်တည်း လုပ်လျှင် ၂-ခု လုံးပင်
ကောင်းကောင်း မပြီးတတ်ဘဲ ရှိတတ်လေသည်။ ထို့နောက်
၂-ခုလုံးကို အသစ်ထပ်မံလုပ်ရတတ်သည်။

အချိန်ကိုကောင်းစွာအသုံးပြုခြင်းသည် ဒုက္ခများကို ဖယ်
ရှားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
နာရီသည် မိနစ်များပေါင်းစုရာ၊ နေ့သည်နာရီများပေါင်း
စုရာ၊ လသည် ရက်များပေါင်းစုရာ၊ နှစ်သည် လများပေါင်းစု
ရာဖြစ်သည်ကို သတိရှိနေဘို့လိုသည်။

လူလူ

၆-၁၂-၆၃

ကင်ဆာ နှင့် ဆေးလိပ်

ကင်ဆာရောဂါအကြောင်းကို ယခုအခါတော်တော်ပြော
နေကြသည်။ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စွာ ပြောနေကြခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

အချို့က စစ်ကြီးပြီးမှ ဤရောဂါ ပိုဆိုးလာသည်ဟု ဆို
သည်။ ယခင်ကမကြားဘူးပါ။ ယခုခေတ်မှရောဂါများပိုများ
လာသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အချို့ကလည်း ဆေးပညာဘက်က တိုးတက် လာသော
ကြောင့် ရောဂါများကိုပိုသိ၊ ကုသစရာ နည်းလမ်းများ ပိုရှာ
ပိုတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။
ဤအယူအဆကိုကျွန်ကော်ပို၍နှစ်သက်

သို့ရာတွင် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာနေရာပေါင်းများစွာ၌ဖြစ်ပေါ်
သတ်သော ဤရောဂါမှာ ဘာကြောင့်ဖြစ်သည်၊ ဘယ်လိုကာ
ကွယ်ရသည်၊ ဘယ်လိုကုသရသည်ဆိုသည်ကို ရှာတုန်းဖွေတုန်း
ပင် ရှိကြပေသေးသည်။

ကာကွယ်နည်းကုသနည်းများမှာ ပိုင်နိုင်လှသည် မရှိသေး
ပေ။

အင်္ဂလန်ပြည်ဘုရင်မ၏သမားတော်အဖွဲ့ဆရာဝန်ကြီးများ
ပညာသင်ကြားပို့ချရာကောလိပ်ကျောင်းမှဆရာဝန်ကြီးများ
၏ အစီရင်ခံစာတခု မကြာသေးမီကပင် ထွက်လာသည်။ ထို
အစီရင်ခံစာကို ဆေးပညာဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ စောင့်မြှော်နေ
ကြသည်မှာကြာပြီဟုသိရသည်။ ထိုအစီရင်ခံစာတွင် “အဆုတ်
တွင်ဖြစ်ပွားသော ကင်ဆာရောဂါများ ပို၍များလာသည်မှာ
စီးကရက်ပို၍သောက်လာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်” ဟုဖော်
ပြထားလေသည်။

“စီးကရက်များများသောက်သူများထဲမှအဆုတ်တွင် ကင်
ဆာဖြစ်ပြီး သေဆုံးသူက ဆေးလိပ် မသောက်သူများ ထဲက
ရောဂါရပြီးသေဆုံးသူထက် အဆပေါင်း ၃၀ခန့် များသည်
ကိုတွေ့ရသည်။ ဆေးတံနှင့် ဆေးပြင်းလိပ် သောက်သူများ
ထက် စီးကရက်သောက်သူများက ဤရောဂါမျိုး ပို၍ရတတ်
သည်” ဟူ၍လည်း ဖော်ပြထားလေသည်။

၁၉၅၉-ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဘုရင်မ သမားတော်ကောလိပ်
ကျောင်းမှ ဆရာဝန်ကြီး ၉-ဦးပါသော ကော်မတီတရပ် ဖွဲ့ခဲ့
သည်။ ထိုကော်မတီ၏ တာဝန်မှာ ဆေးလိပ် သောက်သည့်
အတွက် အဆုတ်တွင်ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ခြင်းနှင့် အခြား ရော
ဂါများဖြစ်ပွားတတ်ခြင်းကို လေ့လာရန် ဖြစ်လေသည်။ ထို
ကော်မတီကို ခေါင်းဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘုရင်မ သမား
တော်(ရွှေဝိုင်ယယ်)ကောလိပ်ကို အုပ်ချုပ်သူအကြီးအကဲဥက္ကဋ္ဌ
ဆာရောဘတ်ပလတ်ဖြစ်သည်။

“ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် အဆုတ်၌ ကင်ဆာ ရောဂါ
ဖြစ်စေတတ်သော အကြောင်းတရားဖြစ်သည်။ မသန့်ရှင်းသော
သေနှင့် အချို့အကြောင်းများလည်းရှိကြပေသည်။

“အခြားအကြောင်းအချက်များသည် ဆေးလိပ် သောက်
ခြင်းကဲ့သို့ အရေးကြီးသော အကြောင်းများ မဟုတ်ကြပေ။

“ဆေးလိပ်သောက်သော အကျင့်ကြောင့်အဆုတ်ကင်ဆာ
ဖြစ်၍ သေဆုံးရသူ ဦးရေများနေ တိုးနေသည်ကို သိကြလျှင်
ဘေးပြေးဆေးလိပ်အသောက်လျှော့ကြဘို့ ကောင်းသည်။

“ဆေးလိပ်သောက်
သည် ဤရောဂါ နှင့်
သည့်။

“အဆုတ်ကင်ဆာ
လိပ်သောက်ခြင်းသည်
သည် ချောင်း ရောင်
ရောဂါ များလည်း
အားဖြင့် လူလတ်အ
ရောက် လာသော အခါဖြစ်တတ်သည်။

ခြင်းကို ဖြတ်လိုက်သူ
သေ ဘို့ ဝေး သွား

ရောဂါ အပြင် ဆေး
(ဘလွန်ကိုက်တင်ပ်)
ရောဂါ၊ အဆုတ်နာ
ဖြစ်တတ်သည်။ အထူး
ရွယ် နှင့် လူကြီးပိုင်း
ရောက် လာသော အခါဖြစ်တတ်သည်။

“ဆေးလိပ် သောက်သူများ၊ အထူးအားဖြင့် စီးကရက်
သောက်သူများသည် ဆေးလိပ် မသောက်သူများထက် နှလုံး
ရောဂါ ပို၍ရလွယ်သည်။

“ဆေးလိပ် သောက်ခြင်းသည် သွေးကြောနှင့် ဆိုင်သော
ရောဂါများ ဖြစ်ပွားစေတတ်၏။ သို့ရာတွင် သွေးတိုးရောဂါ
ဖြစ်ပွားခြင်းနှင့်ကား သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပေ။

“ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် အစာအိမ် ရောဂါ စသည် များကို ပျောက်ခံစေသည်။

“ယောက်ျားဦးရေ ၄ပုံ၃ပုံ၊ မိန်းမဦးရေ၏ ထက်ဝက်သည် ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် ဆေးလိပ် သောက်ကြသည်။ ယောက်ျား ဆေးလိပ်သောက်သူများသည် တနေ့လျှင် ဖျမ်းမ့်ခြင်း အား ဖြင့် စီးကရက် ၁၉လိပ်၊ မိန်းမများက ၁၁လိပ် သောက်ကြ သည်။

“အလွန်အကျွံ ဆေးလိပ် သောက်သူများ၏ ဦးရေတွင် ယောက်ျားများကမိန်းမများထက်များသည်။ ဆေးတံသောက် သူများမှာ များသောအားဖြင့် အသက် ၆၀ ကျော်သူများ ဖြစ်လေသည်။”

ဤသည်တို့မှာ ဗြိတိန်ပြည်မှ အလွန် ကျော်ကြား သော သမားတော်ကြီးများ၏ လေ့လာချက်များမှ ပေါ်ထွက်လာ သော အချက်များဖြစ်လေသည်။

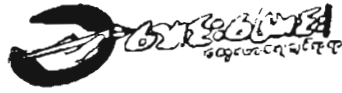
ကင်ဆာရောဂါသည် ကိုယ်ခန္ဓာနေရာအချို့၌ပေါ်တတ် သည်။ အဆုတ်တွင်ဖြစ်လာခဲ့လျှင် ကု၍ရသည်ဟု ကျွန်တော် တို့ မကြားမိဘူးသေးပေ။ ဆရာဝန်ကြီးများသည်နည်းလမ်း ကောင်းနှင့် ဆေးကောင်းများကို ရှာတုန်း ရှာဆံသာရှိကြပေ သေးသည်။

ပလိပ်ကျောက်၊ အဆုတ်နာ၊ ဝမ်းရောဂါသည့် တခေတ် တခါက အလွန်ဆိုးလှသောရောဂါကြီးများမှာယခုအခါတွင် ကာကွယ်၍ ရသော ကုသ၍ရသော ရောဂါများ ဖြစ်နေကြ ပြီ။ စေတနာ ကောင်းသော ဆရာဝန်များ နှင့် ဆေးများ

...မည်ဆိုလျှင် ပူပင်စရာမဟုတ်တော့ပေ။ ကင်ဆာရောဂါ သံလည်း ဆေးပညာ၏ တိုးတက်မှုကြောင့် တနေ့ နေ့တွင် နှုတ်ပင် ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့တွင်မူ ကာကွယ်ရေး ဆေးကုသရေးဆေးများမှာ စိတ်ချ လက်ချမရှိ သေး၍ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ရန် အထူးပင်လို နှစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

၁၀-၃-၆၂

ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၏ အန္တရာယ်

ဗြိတိန်ပြည် ဘုရင်မ သမားတော်အဖွဲ့ ကောလိပ်မှ သမားတော်ကြီး များက ဆေးလိပ် သောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတို့ စူးစမ်း လေ့လာချက် အစီရင်ခံစာ ပြီးပြီဖြစ်၍ စုံစမ်းရေး ကော်မတီ၏ သဘာပတိ ဆာရောဘတ်ပလတ် ကိုယ်တိုင် သတင်းစာဆရာများ နှင့် တွေ့ဆုံကာ မတ်လ ၇ ရက် နေ့က ပြောပြခဲ့သည်။ ထို သမားတော်ကြီးများသည် စီးပွားရေး သမားများမဟုတ်ကြ။ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ရှေ့ရှိသူများသက်သက်သာဖြစ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် စာမျက်နှာ ၇၀ ရှိသော ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၏ အန္တရာယ် အဆုတ်ကင်ဆာ မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ပြုဘို့ လိုကြောင်းနှင့် ပေါ်ပြထားလေသည်။ အစီရင်ခံစာ၏ ခေါင်းစဉ်မှာ 'ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းနှင့် ကျန်းမာရေး' ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဤသတင်းကိုတည်၍ တနေ့ကပင် 'ဆေးလိပ်နှင့် အဆုတ်ကင်ဆာ' အကြောင်း ဆောင်းပါးတပုဒ် ကျွန်တော်ရေးလိုက်ပေးသေးသည်။ ယခု ရေးသား တင်ပြရမည်မှာ စီးကရက် ကုမ္ပဏီကြီးများကဤသမားတော်ကြီးများ၏အစီရင်ခံစာကို ပြန်လည် ချေပနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တနေ့ကို စီးကရက် ၂၅ လိပ်မှ ၃၀ အထိ သောက်သူသည် ဆေးလိပ်မသောက်သူထက် အဆပေါင်း ၃၀ မျှ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါဖြစ်တတ်သည်ဟု အစီရင်ခံစာက ဆိုသည်။

“ဆေးလိပ်များများကြီးသောက်သူများသည်ဆိုးဝါးသောလည်ချော့င်းရောဂါများဖြစ်တတ်သည်။

မည်သည့်ရှာဖွေစူးစမ်းလေ့လာခြင်းကမှ ဤအစီရင်ခံစာကို ဆန့်ကျင်နိုင်မည်မဟုတ်။ စီးကရက်များသောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် အန္တရာယ်များကြောင်းကို အချက် အလက်အားလုံးက အတည်ပြု ထောက်ခံသည်” ဟူ၍ ဆာရောဘတ်က တင်ပြပြောဆိုလေသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံ တခုတည်းတွင် အဆုတ်ကင်ဆာ ရောဂါနှင့် သေဆုံးသူ ဦးရေမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတွင်းက ၂၀,၀၀၀ ကျော်သည်။ ဦးရေမှာ တိုးလည်း တိုးနေသေးသည်။ မိန်းမအသေအပျောက် ဦးရေကလည်း ၃၀၀၀ အထိရှိလာသည်။

ဗြိတိန်ပြည်မှာ အဆုတ် ကင်ဆာရောဂါနှင့် သေဆုံးသူ လူဦးရေ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အများဆုံးဖြစ်သောကြောင့် အစိုးရတို့က အရေးယူပေးပါဟုလည်း ထိုအစီရင်ခံစာက ဆိုထားလေသည်။

ဆေးတံ သောက်ဆေး နှင့် ဆေးပြင်းလိပ်များ အပေါ် အခွန် လျှော့ကောက်ပါ။ ၎င်းတို့က အန္တရာယ် နည်းသည်။ ငယ်သူများ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ အများနှင့်ဆိုင်သော နေရာများတွင် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းများကို ပိတ်ပင်၍ ဆေးရုံများတွင် ဆေးလိပ်ဖြတ်သော ဌာနများ ထားပေးရန်လည်း ဖော်ပြထားသည်။

အနာဂတ်ကာလ ပြည်သူများအတွက် ဆေးလိပ် သောက်ခြင်း အန္တရာယ်ကြီးပုံ ကို ပို၍ လွယ်လွယ်နှင့် သိရှိကြအောင် လုပ်ဖို့လိုသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

အစီရင်ခံစာ၏ အကြံပေးချက်တွင် စီးကရက် များကို အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာနေပုံ များနှင့် ပတ်သက်၍ ဥပဒေ တရပ် ပြုလုပ်၍ တားမြစ်ရန်လည်း ပါဝင်သည်။

အစီအစဉ်များ တပ်ပေးခြင်း အစီအစဉ်မှာလည်း အကြောင်းမထူးလှ၊ ဆေးလိပ်ကို တဝက်ခန့်သာသောက်ခြင်းက တော်သေးသည်ဟု ဆိုထားပေသည်။

ဤအစီရင်ခံစာသည် မည်သူ မဆို စိတ် စေတနာကောင်း စေတနာမန်နှင့် ကောင်းစွာ စဉ်းစားသူဖြစ်လျှင် အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်ပင်ဖြစ်စေ၊ စီးကရက် ထုတ်လုပ်သူ၊ သို့မဟုတ် ဆရာဝန်၊ ပြည်သူ့လူထု မည်သူမဆို ဤအချက်အလက်များကို လက်ခံပြီး လိုက်နာဘို့သာ ရှိသည်ဟုလည်း ဆရာတော်က သတင်းစာ ဆရာများအား ပြောပြလိုက်သည်။

ဤအကြောင်းများကိုပြောရသည်မှာ ဇာတ်လမ်းဟောင်း များကို ပြောပြနေရသည် နှင့် တူသည်။ ပြည်သူ့ အများက ကောင်းစွာနားလည်ပြီး လိုက်နာကြဘို့ လိုသည်။ ဤကိစ္စမှာ

ခက်သည်။ ငွေကြေးအမြတ်အစွန်း အလွန်များသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးများနှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟုလည်း ဆရာတော်ပလတ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

ဘုရင်မ သမားတော်အဖွဲ့ဖြစ်သော ကောလိပ်မှ ဆရာဝန်ကြီးများအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာထွက်သောနေ့ညမှာပင် စီးကရက် ကုမ္ပဏီများ၏ သုတေသနအဖွဲ့က သမားတော်ကြီးများ၏ အစီရင်ခံစာမှာအထောက်အထားများစွာမဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ပြန် ကျေညာလေသည်။

အမေရိကန်နှင့် ကနေဒါ ဆေးလိပ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များကလည်း သမားတော်ကြီးများ၏အစီရင်ခံစာသည်ရှေးကအချက်အလက်များအရသာ ဖြစ်သည်၊ အသစ် ရှာဖွေ တွေ့ရှိရခြင်း များမပါဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပါလီမန်တွင် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးအား အမတ်များက ဤအစီရင်ခံစာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်မည် ဆိုသည်ကို သိလိုကြောင်း ပြောကြမေးကြပေမည်။

ဘုရင်မ သမားတော်များ၏ ဤအစီရင်ခံစာ ခရီးရောက်မည်ကို မြှောက်၊ အမေရိကန် နှင့် ကနေဒါပြည်မှ စီးကရက်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များက များစွာစိုးရိမ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ သုတေသန အဖွဲ့၏ တွေ့ရှိချက်များက ဘယ်သူ့ ဟု ဆိုကာ ချေပနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်တွင် စီးကရက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်း၏ အမြတ်မှာ တနှစ်လျှင် ပေါင် ၂ သန်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ဆေးလိပ် အသောက်နည်းကုန်လျှင် မိမိတို့၏စီးပွားရေးကို ထိခိုက်မည် သူများကမူ ကန့်ကွက်ကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်၏ပြဿနာတခုမှာ လူငယ်လူရွယ်များဆေးလိပ်
သောက်ချင်လာအောင် ကုမ္ပဏီကြီးများက အကြီးအကျယ်
ကြော်ငြာ ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူငယ်များ ဆေးလိပ်အ
သောက်များလာခြင်းသည် လူမျိုး၏နောင်ရေးအတွက် စိုးရိမ်
စရာဖြစ်ပေသည်။

စီးကရက်ကုမ္ပဏီ ၁ခုကတနှစ်အတွင်း သတင်းစာ၊ရုပ်ရှင်
နှင့်ရုပ်မြင်သံကြားဌာနများတွင် ကြော်ငြာတိုးသုံးကြသည်မှာ
ပေါင် ၅သန်းကျော်ဖြစ်လေသည်။

မော်တော်ယာဉ် တိုက်မှုများကြောင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင်နှစ်
စဉ် လူဦးရေ ၇,၀၀၀ခန့်သေဆုံးသည်။ထို့ကြောင့် အစိုးရက
ပိုစတာကြီးများ အခြားနည်းသတိရှိကြ၊ နားလည်ကြရန်များ
အတွက် ငွေတော်တော်များများကို သုံးနေသည်။ လူဦးရေ
၂,၃၀၀၀ သေဆုံးနေသည့်အတွက်လည်း အစိုးရတို့က ကာ
ကွယ်ရေးအစီအစဉ်များ ထိထိ ရောက်ရောက် ပြုလုပ်သင့်ကြ
ကြောင်းနှင့် သတင်းစာအချို့ကရေးသားနေကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်မူဘာမှမသိကြသောကြောင့် ဘာမှ
မဖြစ်သကဲ့သို့ရှိနေကြပေသည်။ သို့ရာတွင် ဆေးလိပ် သောက်
သော အလေ့အကျင့်သည် ဖက်ရှင်တမျိုးကဲ့သို့ဖြစ်နေပေရာ
လူငယ်လူရွယ်များပါ ဆေးလိပ်ပိုသောက်နေကြပေသည်။

မသိနားမလည်ခြင်းသည် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ခြင်းမပြု၊
ထို့ကြောင့်ရှိနေသော အန္တရာယ်ကာကွယ်ရေးအတွက် အစိုး
ရနှင့်ပြည်သူများက နည်းကောင်းလမ်းကောင်းများရှာကြည့်
အချိန်တန်ပြီဖြစ်ပါသည်။

၁၁၀၃

၁၂-၃-၆၂

အဖြစ်များသော အဆုတ်ကင်ဆာသည် ဆေးလိပ်ကြောင့် (၁)

ကာယဗလဦးနေဝင်း ကင်ဆာရောဂါနှင့်ကွယ်လွန်အနိစ္စ
ရောက်သွားသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့သတင်းစာတွင်
သိကြရသော မိတ်ဆွေအပေါင်းက ဦးနေဝင်း ဘယ်အ
တွက်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို သတင်း
စာက ရေးသင့်ပါသည်။ ကာယဗလနှင့် ကျန်းမာရေးကို
ထိခိုက်နေသူများလည်း ကင်ဆာရောဂါနှင့် သေဆုံးရတတ်
ပါလော့”ဆိုသည့် မေးခွန်းကိုသူသူငါငါကမေးနေကြပါ
သည်ဟု ကျွန်တော့်အားပြောကြပါသည်။

အလှူမင်္ဂလာ ဆောင်များမှာလည်း အလှူ
ဆောင်များက ပြောကြပါသည်။ အ
သုတများတွင်လည်း မေးကြပါသည်။

တနေ့ကအောင်ကလပ် ကြက်တောင်ရိုက်ပွဲသို့သွားရောက်
သောအခါ မိတ်ဆွေတဦးက “ဦးနေဝင်းဆုံးလို့ နောင်ကြီး

ရေးလိုက်တဲ့ ဆောင်းပါးကြောင့် ကျွန်တော်တော့ ဆေးလိပ်
ဖြတ်လိုက်ပြီ”ဟု လာပြောပါသည်။ ကျွန်တော့ဆောင်းပါး
ကြောင့် ဆေးလိပ်ဖြတ်သူ တော်တော် များကြပြီဖြစ်၍ ဝမ်း
သာရပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ် ဒီဘက်- အထူးအားဖြင့်
လွန်ခဲ့သည့် ၅ နှစ် တစ်ဝိုက်တွင် ဦးနေဝင်း ဆေးလိပ် ဆေးတံ
အသောက်များသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သည်တချက်ဘဲ
အပြစ်ရှာတွေ့သည်ဟု ကျွန်တော် ရေးခဲ့မိပါသည်။

သေခြင်းတရားကိုကား မည်သူမှ အစိုးမရပါ။ ရုတ်တရက်
ဖျားနာသောကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အကြောင်း တမျိုးမျိုးကြောင့်
ဖြစ်စေ သေချင်သေပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် အသက်ကို ဥာဏ်စောင့်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း
ဥာဏ် သတိ ဝိရိယနှင့် အသက်ရှည်အောင် အနာကင်းအောင်
နေထိုင်နိုင်ကြသည်ကိုကား မည်သူမှငြင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ကင်ဆာရောဂါသည် မြို့၌သာကြားဘူးနေသော ရောဂါ
မဟုတ်တော့၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ တောကျွေးလက်များတိုင်
သိနေပြီဖြစ်သောရောဂါဖြစ်လာချေပြီ။ ဆင်းရဲသားတောင်သူ
လယ်သမား အသက် ၃၅ နှင့် ၅၀ ကြားတွင် အဖြစ်များသည်
ကို မြန်မာ ဆရာဝန်ကြီးများက တွေ့ရှိကြရသည်။

ကင်ဆာရောဂါအမျိုးမျိုးဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းရင်း
ကိုကားကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ဆရာဝန်ကြီးများရှာကြဖို့ကြတုန်း
ပင်။ အမေရိကန်ဆရာဝန်အများ တက်ရောက်သော အပြည်
ပြည်ဆိုင်ရာ ကင်ဆာရောဂါ စူးစမ်းကုသရေးဆိုင်ရာကုန်ဖရင့်
တရပ်ကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်အတွင်းက မော်စကိုမြို့တွင် ကျင်းပကြ
သည်။ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားခြင်း အရင်းအမြစ်ကို လိုက်

ရှာနေသော ဆရာဝန် ကြီးများ၊ ကုသနည်းများ ရှာဖွေကာ
ကောင်းမည်ထင်သလိုကုပေးနေကြသည့် နိုင်ငံတကာမှ ဆရာ
ဝန်ကြီးများသည် ထိုကုန်ဖရင့်တွင် မိမိတို့၏အတွေ့အကြုံများ
ကို စာတမ်းများတင်ကာ နှီးနှောဖလယ်ကြလေသည်။

ထိုကုန်ဖရင့်ကြီးသည် အကျိုးများတန်သမျှကား များပေ
သည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးမျိုးသော ကင်ဆာရောဂါများ ဖြစ်
ပွားပေါ်ပေါက်လာရခြင်း အကြောင်းရင်းများနှင့်ကုသနည်း
များကိုကား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မတွေ့ကြသေးပေ။

ဆေးဝါးပညာဤမျှတိုးတက်နေပါလျက် တိုင်းပြည်တိုင်း
၌ လူပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်နေသော ကင်ဆာရောဂါ
များ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပွားသည်၊ ဘယ်သို့ကာကွယ်မည်၊ အကယ်
၍ ဖြစ်ပွားလျှင် ဘယ်သို့ ကုသမည်ဆိုသည်များကို ရှာမရနိုင်
ကြသေးသည်မှာကား ဝမ်းနည်းဖွယ်ပင်
ဖြစ်ပေသည်။ ထိပ်သီး အစိုးရကြီးများ
သည် လူသတ် ညှုကလီယာ လက်နက်
ကြီးများကို အပြိုင်အဆိုင် ထုတ်လုပ်နေ
ကြသည့်အထဲက အပုံ ၁၀,၀၀၀ ၏ ၁ပုံ
မျှသောငွေကို ကင်ဆာ သုတေသနတက်
တွင် အသုံးပြုလျှင်ကား အမေရိကန်၊
ရုရှား၊ ဗြိတိန်၊ ပြင်သစ် အပါအဝင် ကင်
ဆာရောဂါဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်း ခံကြရသည့်
ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား များစွာတို့၏ အ
သက်များစွာတို့မှာချမ်းသာကြပေမည်။

ကင်ဆာ ရောဂါများအနက် အဖြစ်
အများဆုံးမှာအဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်သည်။

ဤရောဂါသည် နိုင်ငံတကာ၌တနေ့တခြားကြမ်းလာ ဆိုးလာ သည်။ ထို့ကြောင့် အစိုးရ အပေါင်းနှင့် ဆရာဝန်ကြီးများ သည် ဤရောဂါကိုတားနိုင်သည့်နည်းလမ်းများကို ကြိုးစား ရှာဖွေနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် နှစ်စဉ် မော်တော်ကားတိုက်ခြင်း၊ မောက် ခြင်း စသည်များကြောင့် သေကြရသည် များထက် အဆုတ် ကင်ဆာကြောင့် သေကျေကြရသူများက ၅ ဆမျှရှိသည်။ သို့ ရာတွင် ဗြိတိန်ကဲ့သို့သော နိုင်ငံကြီး၌ပင် ဤရောဂါဆိုးကို ထိ ထိရောက်ရောက် ကာကွယ်တားမြစ်ရန် ဘာမှလုပ်ကိုင်စီစဉ်ပြီး ခြင်းမရှိသေးပေ။ ရောဂါဆိုးမှာမူ တနှစ်ထက် တနှစ် တိုးနေ ဆိုးနေပေသည်။

၁၉၅၀-ခုနှစ်တွင် အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါသည် သားမြတ် တွင် ဖြစ်ပွားသော ကင်ဆာရောဂါ ပြီးလျှင် ဒုတိယ လိုက် သည်။ ယခုသော် အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါကကျော်တက်သွား ပေပြီ။

ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်၍ သေဆုံးကြရသော ယောက်ျား ၃-ယောက်လျှင် တယောက်မှာ အဆုတ်ကင်ဆာ ကြောင့်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ အတွင်း ဤ ရောဂါဖြစ်ပွားမှုသည် အဆပေါင်း ၄၀ မျှတိုးလာသည်။

ယူနိုက်တက်စတိတ်အမေရိကန်ပြည်တွင် ၁၉၃၀ ခုနှစ်က အဆုတ်ကင်ဆာကြောင့်သေဆုံးသူဦးရေမှာ ၂,၅၀၀ သာဖြစ် သည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ၁၈,၀၀၀ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၅၉ ခု နှစ်တွင်မူ ၃၀,၀၀၀ ကျော်ပေသေးသည်။

စာရင်းကော်ရံရာတွင် သေချာမှန်ကန်သည်ဟုယူဆရသည့် နယူးယော့စတိတ်တွင် အဆုတ် ကင်ဆာကြောင့် သေဆုံးရသူ

အသေသည် ၁၉၃၀-ခုမှ ၁၉၅၀ အတွင်း ၃၈၅ ရာခိုင်နှုန်းအထိ တက်ခမန်းလိလိ တက်ခဲ့သည်။

ဗြိတိန်၊ အမေရိက၊ ရုရှမူ့စ၍ တိုင်းပြည်ပေါင်း များစွာမှ အဆိုးရများသည် နှစ်စဉ်ပင် ငွေတော်တော်များများ သုံး၍ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားရခြင်းအကြောင်းရင်းကို ရှာနေကြ သည်။ ဤသို့ရှာကြသည်မှာ ဤရောဂါကြောင့် သေဆုံးရသူ များ လျော့နည်းရန်ပင်ဖြစ်သည်။ အခြား ကင်ဆာ ရောဂါ များဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းများကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ကြီး မသိနိုင် သေးသည်ထားဦးဦးနေဝင်း အသက်ဆုံး ရှုံးရသည့်အများဆုံး နိုင်ငံနေသည့် အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပွားတတ်သော အကြောင်း ရင်းကိုကား သိတန်သမျှ သိပါလျက် ဘယ်အတွက် ကြောင့် သိရောက်ရောက် မလုပ်ကြ၊ မကိုင်ကြပါသေးသလဲဟု အ နေဝင်နိုင်ငံများ၌ပင် မေးနေကြပေသည်။

သုတေသနပြုချက်များအရ ယခုတွေ့ရှိထားသည်များမှာ ၁၉၃၀ ယောက်သည် တနေ့ကို စီးကရက် အလိပ် ၂၀ စီသောက် ကြသည် ဆိုလျှင် ဤ ၁၁ ဦးထဲက ၁ ဦးသည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ နှစ် ကြာသောအခါ အဆုတ်ကင်ဆာနှင့် သေသည်ဟူ၍ ဖြစ် သည်။

ဤစာရင်းကိုကြည့်ကာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် ကြာမှ ၁၁ နောက်မှာ ၁ ယောက်၊ ၄၀ နှစ်ကြာမှ ၁ ယောက်၊ ၆၀ နှစ်ကြာမှ ၁ ယောက်၊ ၈၀ နှစ်ကြာမှ ၁ ယောက် တွင် ၁ ယောက်ဆိုသည်မှာ ဆေးလိပ် သောက်သူဦးရေ ၈ သန်းခန့်တွက်လိုက်လျှင်မနည်းပေ။ မည်သူ သိသိမိမည်ဟု မပြောနိုင်ပေ။

ဗြိတိန်နိုင်ငံဆရာဝန်ကြီးများက ဆေးလိပ်သောက်ကြသူ များ ရောဂါဖြစ်ပွားခြင်းကို သုတေသန ပြုထားရာ၌ ဆေး

လိပ်မသောက်သူ ၁၀၀,၀၀၀ ထဲမှ ၇ယောက် ရောဂါရရှိ
သေဆုံး၏။ ဆေးလိပ် သောက်သူ ၁၀၀,၀၀၀ထဲကမူ ၁၂၅
ယောက် သေဆုံးသည်ကို တွေ့ရှိကြရသည်ဟုဆိုလေသည်။

အခွန်အကောက်မရှိသော အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြား ထဲ
ကျွန်းများတွင် စီးကရက် အသောက်အလွန်များသည်။ ဤ
ဒေသ၌အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါမှာကမ္ဘာပေါ်တွင် အများဆုံး
ဖြစ်လေသည်။ မသန့်သောလေဟူ၍ ဘာမှမရှိ၊ အလွန် သ
ရှင်းလှပသော ဤကျွန်းကလေးများတွင် နေကြသူများသည်
ဆေးလိပ် ပေါ့ပေါ့ရသည်ဆိုကာ အသောက် များကြသော
ကြောင့်ဘေးတွေ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

လူ့လူ

၂၃-၁-၆၃

**အခြေမာရီသော အဆုတ်ကင်ဆာသည်
ဆေးလိပ်ကြောင့်(၂)**

ယခုတလောနိုင်ငံခြားမှလာသော ကြေးနန်းသတင်းများ
တွင် ဘယ်နိုင်ငံက ဇာတ်လိုက်မင်းသားမည်သူ၊ အသက်ဘယ်
သောက်သည် ကင်ဆာရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ဆိုသည့်
သတင်းမျိုး တော်တော်များများပါနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
သတင်းစာများက အရေးကြီးသော သတင်းများ မဟုတ်၍
ငါ့။ နေရာ မပေးနိုင်သောကြောင့်၎င်း ဖော်ပြခြင်း မပြုနိုင်
ကြသော်လည်း ကြေးနန်း သတင်းများတွင်ကား ပါနေပေ
သည်။ နာမည်ကျော် ဇာတ်လိုက်များ၊ ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်
များ၏ အသက်များမှာ ၅၀ နား တ
င်္ဂါ၊ ၅၃-၅၄ အရွယ်တွေ များသည်
ကိုလည်းတွေ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၇-နှစ်က အမေရိကန် ကင်ဆာ အသင်းသည်
အသက် ၅၀ နှင့် ၇၀ကြားရှိ လူ ၂၀၀,၀၀၀ကို တွေ့၍ မေး
ခန်းကြသည်။ ယခု ၇နှစ်ရှိ၍ပြန်စာရင်းကောက်ကြည့်သော

အခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ ၁၂,၀၀၀သည် ကွယ်လွန် ကုန်ပြန်
ကိုတွေ့ကြရသည်။ ဆေးလိပ်မသောက်သူထဲက လူ ၁ သိန်းလျှင်
၃-၄ယောက်သာ အဆုတ်ကင်ဆာနှင့်သေဆုံးသည်။ စီးကရက်
သောက်သူထဲက သေသူ ဦးရေမှာ လူ ၁ သိန်းလျှင် ၇၀.၆
ဆေးတံ သောက်သည့်အထဲက ၂၀.၉။ ဆေးပြင်း လိပ်နှစ်
အခြားဆေးလိပ်သောက်သူများက လူ ၁ သိန်းလျှင် ၁၁.၄
ယောက် သေဆုံးကြသည်ကို စာရင်းကောက်ယူ တွက်ချက်ရ
ရကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် စီးကရက်သောက်ခြင်းနှင့် အဆုတ် ကင်ဆာ
ရောဂါမှာ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်ဟု ဆို
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(၁) တနေ့လျှင် စီးကရက် ၁၀လိပ်ထက်လျော့၍သောက်
သူထဲက လူဦးရေ ၁၀၀,၀၀၀လျှင် ၅၁.၄ ယောက်။

(၂) စီးကရက်အလိပ် ၂၀ မှ ၄၀ အထိသောက်သူများ
ထဲကလူ ဦးရေ ၁၀၀,၀၀၀လျှင် ၁၄၃.၉ယောက်။

(၃) စီးကရက်အလိပ် ၄၀ကျော် သောက်သူများထဲက
လူ ၁၀၀,၀၀၀လျှင် ၂၁၇ယောက် အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါ
ဖြစ်သည်ဟု ၇-နှစ် သုတေသနပြုရာတွင် အမေရိကန်ကင်ဆာ
အသင်းက တွေ့ရှိရပေသည်။

ဆေးလိပ် သောက်သူများသည် မသောက်သူ များထက်
ရောဂါမျိုးစုံကြောင့်သေဆုံးရရာတွင် ၁၀၅ရာခိုင်နှုန်းပိုသည်။

နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ပွား သေဆုံးရာ တွင်လည်း ဆေးလိပ်
မသောက်သူထက်သောက်သူက ၁၁၅ ရာခိုင်နှုန်းပိုများသည်။
အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါတွင် ၈၀၀ရာခိုင်နှုန်း ပိုသည်။

၁၀၈၀ ခုနှစ်တွင်အမေရိကန်ပြည်သူ့ရိုးရိုးတယောက်သည်
ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် တနှစ်လုံးမှ စီးကရက် ၁၆လိပ် သောက်
သည်။ ၁၉၅၉-ခုနှစ်တွင် အမေရိကန် တယောက်သည် တ
နှစ်လျှင် ၃,၇၀၀လိပ်သောက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ယောက်ျားအဆုတ်ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်သူက မိန်းမများ
ထက် ၁၀ဆမျှများသည်။ အမေရိကန် အမျိုးသမီးများသည်
ဆေးလိပ်အသောက် နည်းပေသေးသည်။ ယနေ့ အမေရိကန်
အမျိုးသမီး များသည် ယောက်ျားများ ၁၉၀၄ ခုနှစ်က
သောက်ကြသည့်စံချိန်ထက်မပိုသေးပေ။

ဆေးထဲတွင် ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နိုင်သည့် ဓာတ် အမျိုး
ပေါင်း ၂၀ ခန့်ပါသည်။ အပူရှိန် ပြင်းလာသောအခါ ပိုဆိုး
သည်။ စီးကရက်မီးလောင်လျှင် ဆင်တီဂရိတ် ၃၇၀က ၇၀၀
အထိ အပူရှိန်တက်သည်။ ထိုအခါပိုဆိုးသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်၊
ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် ဆေးတံက အနည်းငယ် သက်သာသည်။

စီးကရက်တို့ကို ရှူရှိုက်ပြီး သောက်လေ အန္တရာယ်မှာ
ပိုများလေဖြစ်သည်။ စီးကရက် တိုသွားသောအခါ ရောဂါ
ဖြစ်တတ်သော အဆိပ်ဓာတ် များက ကျန်သော ထိုအတိုတွင်
စုလေသည်။ ဆွီဒင်ပြည်တွင် ဆေးလိပ်၏ ဥပုံပုံအရစ်က
လေးတခု မှတ်ပေးထားသည်။ ဤအရစ်ကကျော်လျှင် အရူး
များသာ သောက်သည်ဟုဆိုသည်။

အဆုတ်ကင်ဆာများ ဖြစ်ပွား လာကြသည်ကို တွေ့ရှိကြရ
သည်မှာ ရောဂါရှာဖွေသည့် ပညာဘက်က ကိုးတက်လာသော
ကြောင့် မဟုတ်ကင်ဆာရောဂါ ရှာသည့်ဘက်တွင် လွန်ခဲ့သည့်
၁၀နှစ် အတွင်းက များများစားစား တိုးတက်မှု မရှိသေး။

အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ကင်ဆာကြောင့်သေရသူကား နှစ်စဉ် လူဦး
ရေ ၁၀၀၀(တထောင်)တက် တက်နေပေသည်။ အခြားကင်
ဆာရောဂါများကမတိုး၊ အဆုတ်ကင်ဆာကသာ အတိုးကြမ်း
နေခြင်းဖြစ်သည်။

အစာအိမ်မှာဖြစ်သည့် ကင်ဆာရောဂါဆိုလျှင် လျော့ပင်
လျော့သွားပေသေးသည်။ အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ကြရခြင်းသည်
လေ မကောင်းသော ကြောင့်လည်း မဟုတ်နိုင်။ မိန်းမ နှင့်
ယောက်ျားများသည် ဤလေကိုပင် အတူတူ ရှူနေ ရှိုက်နေ
ကြသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမတယောက်အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်လျှင်
ယောက်ျား ၁၀ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒီဇယ်ရေနံနဲ့ များကို ရှူ
ပြီးအလုပ်လုပ်ရသူများသည် အခြားသူများထက်ပိုပြီး အဆုတ်
ကင်ဆာ မဖြစ်ပေ။

ထို့ ကြောင့်ဆရာဝန်ကြီးများက အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်သမျှ
၉၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် စီးကရက်သောက်သည့်အတွက်ဖြစ်သည်
ဟု ကောက်ချက်ချကြလေသည်။ အော့ချီစနာ ဆိုသော နာ
မည်ကျော် အမေရိကန် ခွဲစိတ် ကုသသည့် ဆရာဝန်ကြီးက
“ဘရုတ်ကလင် တံတားကို ဖြတ်ကျော် သွားရန် စိတ်မချရဟု
၁၀ပုံ ၁ပုံမျှသောအကြောင်းအချက်ကိုတွေ့ရှိရလျှင်ထိုတံတား
ကို နက်ဖြန်ပင်ပိတ်ပစ်လိမ့်မည်။ ဆေးလိပ် အသောက် များ
ခြင်းသည် မိမိကိုကိုယ် သေနတ် နှင့် ပစ်သတ်ခြင်းနှင့် တမျိုး
တစားတည်းပင်ဖြစ်လေသည်” ဟု ပြောလေသည်။

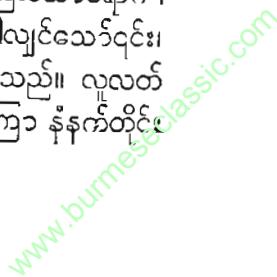
အစိုးရများတွင် ခက်နေသည်မှာ ဆေး လိပ်က အခွန်
အကောက်များစွာ ရနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဗြိတိန် နိုင်ငံတွင်

ဆေးလိပ်က ရရှိသောအခွန်မှာ တနှစ်လျှင် ပေါင်သန်း ၇၀၀
ဖြစ်သည်။ ယခုဗြိတိန်နိုင်ငံ ကျန်းမာရေး အစီအစဉ် များ၏
အသုံးစရိတ် အားလုံးနီးပါးကို ထိုငွေနှင့်ပေးနိုင်ပေသည်။

အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါအများဆုံးဖြစ်တတ်သော အရွယ်
များမှာ အသက် ၅၅နှစ်မှ ၆၅နှစ်အတွင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်
ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ဆရာဝန်ကြီးဂျီအိုဖရေးဖလားဗ်(လ်)က အသက်
၂၀အရွယ်ကအထက် အမျိုးမျိုးပင် အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်ပွား
ကြသည်ကိုတွေ့ရဘူးကြောင်းနှင့် အခိုင်အမာဆိုထားပေသည်။

ရှေ့ဦးဆုံးပြသောလက္ခဏာမှာ ချောင်းဆိုးခြင်းဖြစ်သည်။
မပြတ် ဆိုးနေတတ်သော ချောင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆေးလိပ်
သောက်တတ်သူများသည် ချောင်းကလေးကလည်း ဆိုးတတ်
ပေသေးရာ၊ ချောင်းဆိုးသည်ကို အရေးကြီးသည်ဟု မထင် မိ
တတ်ပေ။ ရင်ထဲက နာခြင်း အောင့်ခြင်းကလည်း နည်း နည်း
ပါးပါး ကုလိုက် သလိုက်သောအခါ ငုပ်သွားတတ်သည်။
သို့ဖြစ်ရာ အသက်အရွယ် အလယ်အလတ်သို့ ရောက်နေသူ ဆို
လျှင် တဦး၌ ဤသို့မသင်္ကာစရာ ဖြစ်လာသည်ဆိုလျှင် ဓာတ်
ခွန်ရိုက်ကြည့်သင့်ပေသည်။ ရင်ထဲက အောင့်ပြီး ချောင်းဆိုး
အဆုတ်ရောင်ရောဂါလို့လို့လည်း ထင်ရတတ်သည်။

ချောင်းဆိုရာတွင် သွေးပါသည် ဆိုလျှင်ကား ဘယ်အခါ
မဆို ဂရုစိုက်ရပေမည်။ သွေးပါတိုင်းအရေးကြီးသောရောဂါ
မဟုတ်သည်တိုင်အောင် ချောင်းဆိုး၍သွေးပါလျှင်သော်၎င်း၊
သွေးအန်လျှင်သော်၎င်း အထူးဂရု စိုက်သင့်သည်။ လူလတ်
အရွယ်တယောက်သည် ရက်ပေါင်း အတော်ကြာ နံနက်တိုင်

သွေးနီနီများ ချောင်းဆိုးရာ၌ ပါချေသော် တတ်ကျွမ်းသော ဆရာဝန်နှင့် အမြန်စမ်းသပ် စစ်ဆေးစေရမည်။ ထို့နောက် သော်ဇောဂါဖြစ်သည်ဆိုလျှင် လူမမာသည်ကောင်းစွာအသက် မရှူနိုင်ဖြစ်လာပြီး ကိုယ် အလေးချိန်လည်း ကျသွား တော့ သည်။

လူလ

၂၄၊ ၁၊ ၆၃

အဖြစ်များသော အဆုတ်ကင်ဆာသည် ဆေးလိပ်ကြောင့်(၃)

အသက် အရွယ်အားဖြင့် လူလတ်ပိုင်း ရောက်လာသော ဆေးလိပ်များများသောက်သည့် လူငယ်များသည် (မနေ့က ဖေါ်ပြခဲ့သည့်) အထက်ပါ လက္ခဏာများ ပြလာပြီဆိုလျှင် မိမိတို့ပြုနေကျ ဆရာဝန်ကိုပြုဘို့လိုပြီဟု နားလည်ရပေမည်။ ဆရာဝန်သည်ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးသည့်နောက် ဝိအပ်သည်ဟုယူဆလျှင် လူမမာအား ရင်ကိုဓာတ်မှန်ရိုက်ရန် သွန်ကြားလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သံသယဖြစ်စရာအရိပ်လက္ခဏာ တစ်ခုခုကိုတွေ့နေမည်၊ ဓာတ်မှန်ပေါ်တွင်ထင်နေသည့်ထိုအရိပ် သည် သင့်တော်သည့်ဆေး ၇ရက်၊ ၁၀ ရက်မျှစား၍မှ မြန်မြန် ပျောက်မသွား သျှင် ရင်ကို ခွဲစိတ်ကုသသည့် ဘက်က ဖွဲ့မ်းကျင်သည့် ဆရာဝန်အား ချက်ခြင်း ပြုဘို့လိုလာပေပြီ။ ဤဆရာဝန်သည် ရောဂါကိုဆက်၍ ရှာပေးလိမ့်မည်။

အချို့ အဆုတ်ကင်ဆာသည် စောစောပိုင်း၌ဘာလက္ခဏာ မှ မပြဘဲရှိနေတတ်သည်။ ထိုအခါ (Mass X-Rays) ဓာတ် မှန်ကို အသုံးပြုရသည်။ ဆရာဝန်က ဤသို့စိစဉ်လျှင် လက်ခံ ကုသရပါမည်။

ယခုအခါ အဆုတ်ကင်ဆာလက္ခဏာပြခြင်းနှင့်ခွဲစိတ်ကုသ ရခြင်းသည် ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် ၉လခန့်ကွာသည်ဟုဆရာဝန် ကြီးများကဆိုသည်။ ဦးနေဝင်းသည် မော်လမြိုင်သို့ အလုပ် ကိစ္စနှင့်သွားယင်း ရင်ထဲကနာခြင်း အောင့်ခြင်းဖြစ်လာသည်။ ကင်ဆာဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု လုံးလုံးမထင်မိခဲ့။ ရန်ကုန်သို့ ပြန် လာသောအခါ ရောဂါ သက်သာသလိုလိုရှိသည်။ အသင့် အတင့်နေထိုင်ကောင်းလာသည်။ ထို့နောက် အနည်းငယ်ပို၍ နေထိုင် မကောင်းဖြစ်သောအခါ ဆရာဝန်ကိုပြသည်။ ဆရာ ဝန်က တီဘီရောဂါ အဆုတ်နာဟုထင်သည်။ ဤရောဂါမျိုး မှာ အစဉ်ကျသို့ထင်ပြီး ခွဲခြားရခက်နေတတ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထို့ ကြောင့် ဆရာဝန်က တီဘီရောဂါသည်အဖြစ် ဆေးကုပေး နေသည်။ အိမ်မှာပင် သီးသန့်အခန်းမှာနေပြီးကုသည်။

ရောဂါသည် သက်သာသည်ဟုမရှိ၊ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေ များ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ တီဘီဆေးရုံသို့တက်သည်။ ဆရာ ဝန်များကလည်း အလွန်ပင်ဂရုစိုက်သည်။ ရင်ကို ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်သည်။ သာမန်အကွက်တခုသာတွေ့သည်။ ဤတီဘီ အကွက်မျိုးမျှဆိုလျှင် ဘာမှပစ္စရာမရှိ၊ သို့ရာတွင် လူမမာက သက်သာသည်မရှိ။ ထို့ကြောင့်ဆရာဝန်များက သံသယဖြစ် သည်။ သို့နှင့် ဆက်လက်စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အဆုတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်လျှင် ရောဂါဖြစ်ပွားသော ထိုအပိုင်း ကိုခွဲထုတ်လိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းဖြစ် သည်။ ဆေးရုံသို့ပို့ကြသော လူမမာများမှာ များသောအား ဖြင့် နောက်ကျမှရောက်သူများဖြစ်သည်။ ဆေးရုံကိုယခုရောက် ခန့်ကြသည်ထက် ၂လ ၂လခွဲမျှစောရောက်ကြလျှင် ပျောက် ကင်း သက်သာနိုင်သော အလားအလာ များစွာရှိပေသေး သည်ဟုဆိုပေသည်။ အနည်းငယ် နောက်ကျသည့် လူမမာ များကို **Deep-X-Ray Therapy** (အိပ်စ်ရေးသာရာပီ) ဆို သည့်ဓာတ်နှင့်ကုသည့် ကရိယာက များစွာအကူအညီ ပေးနိုင် ကြောင်း နိုင်ငံတကာမှ ဆရာဝန်များလက်တွေ့ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မန္တလေးပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီးတွင် အိပ်စ်ရေးသာ ရာပီ ကရိယာများ ထားရှိနိုင်ရန် ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးစောမြအောင်နှင့် မိတ်ဆွေများ ကောက်ခံနေသည်မှာ ငွေ ၁သိန်းကျော် ရပြီးဖြစ်သော်လည်း ငှသောင်း ၅သောင်းမျှ လိုသေးသည်ဖြစ်၍ အများပြည်သူတို့ အသက် ချမ်းသာနိုင်ရာ နိုင်ကြောင်းဖြစ်သည့် ဤအလှူမျိုးတွင် ၁၀၀၀ဝိ၊ ၅၀၀ဝိ၊ ၁၀၀ဝိ၊ ၅၀ဝိ၊ ၁၀ဝိမှစ၍ တတ်နိုင်သမျှ အလှူထည့်ဝင်ကြ ပါရန် ကျွန်တော်တို့က နှိုးဆော်တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

ဆေးလိပ်မဖြတ်နိုင်သည့် အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များက “ဘယ်သူ မဆိုတနေ့နေ့မှာ ရောဂါတခုခုနှင့် သေရ ဆုံးရမှာဘဲ၊ ဒီတော့ ဆေးလိပ်သောက်မပျက်ဘဲ အဆုတ်ကင်ဆာနှင့်ဘဲ သေချင် သေပစေပေ” ဟုပြောတတ်ကြပေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် အဆုတ်ကင်ဆာ ဝေဒနာအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမသိ ၍သာ ဤသို့ ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရောဂါသည် ဝေဒ

နာခံစားရမည့်အပင်ပန်းဆုံး၊ အဆိုး ဝါးဆုံး ရောဂါတခုဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ အနောက်နိုင်ငံများတွင် အဆုတ်ကင်ဆာသည် ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး၌ အလွန်အရေးကြီးသော ပြဿနာဖြစ်နေချေပြီ။ အနောက်နိုင်ငံများသည် လူနေမှု အဆင့်အတန်း မြင့်လာပြီး ဆေးဝါးကုသမှုပညာ တိုးတက်လာသောကြောင့် အဆုတ်နာ တီဘီရောဂါများကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာကပင် ကာကွယ်နိုင်၊ ကုသနိုင်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အာရှနိုင်ငံများ၌ပင် တီဘီရောဂါမှာ သက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်သော ရောဂါဟူ၍သိနေတွေ့နေကြရပေပြီ။ ကုသမှုဘက်ကများစွာတိုးတက်လာချေပြီ။

သို့ဖြစ်ရာ အနောက်နိုင်ငံများ၌၎င်း၊ အရှေ့နိုင်ငံများ၌၎င်းအဆုတ်ကင်ဆာရောဂါကို နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အပြီးတိုင် တိုက်ဖျက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရပေလိမ့်မည်။

အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါ ပျောက်နိုင်သော နည်းလမ်းမှာ တခုတည်းရှိသည်။ မိတ်ဆွေသည် ဆေးလိပ်သောက်နေသည် ဆိုလျှင် ချက်ခြင်းဖြတ်လိုက်ပါ။ ယတိပြတ်ဖြတ်လိုက်ပါ။ ဘာမှ သယောဇဉ်ဖြစ်မနေပါနှင့်။

ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကို ဖြတ်ရာ၌ ဘယ်အခါမှ နောက်ကျသည်ဟူ၍မရှိပါ။ တသက်လုံး သောက်လာသည့်ဆေးလိပ်ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ သူသည် မဟာမိတ်မဟုတ်ပါ။ ရန်သူသာဖြစ်ပါသည်။ထို့ကြောင့် ဖြတ်လိုက်ပါ။

ဤသို့ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်သည့်အတွက် မိမိအသက် အဖို့လည်း အန္တရာယ်အလွန်နည်းသွားသည်။ အခြားသူများနည်းယူလိုက်နာစရာအားကျစရာနမူနာကောင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် စာရင်း ကောက်ကြည့်ကြရာ၌ ကျောင်းမှ ဆွက်ကာစ လူငယ်ကလေး ၃ပုံ ၁ပုံသည် ဆေးလိပ်သောက်ဘတ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ မိဘများသည် မိမိတို့သားသမီးများထံက ဆေးလိပ်သောက်နေလျှင် ဖြတ်ခိုင်းပါ။ ခုအောင် ဖြတ်ခိုင်းပါ။ ကလေးငယ်များကို ဘယ်အခါမှ ဆေးလိပ်အညှိမခိုင်းပါနှင့်။ အရေးမကြီးဘူးထင်ပြီး လူကြီးများ ဤသို့ခိုင်းသောကြောင့် ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် ဆေးလိပ်သောက်တတ်ကုန်သည်မှာ မနည်းပါ။

မိဘများကလည်း မိမိတို့သားသမီးများဆေးလိပ်သောက်သည်ကိုတွေ့လျှင် တားမြစ်သည့်အပြင် ကျောင်းများ၌ဆရာများအားတားပေးပါ။ ဆုံးမပေးပါဟုအပ်ကြပါ။ ဆရာမိဘများက ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၏ အန္တရာယ် များကိုလည်း မကြာမကြာ ပြောပြသင့်ပါသည်။ ဆရာများ ကလည်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ရှေ့တွင် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကို ရှောင်သင့်ပါသည်။

လူမမာ ရှေ့တွင် ဆေးလိပ် သောက်သော ဆရာဝန်၊ ကျောင်းသားရှေ့တွင် ဆေးလိပ်သောက်သောဆရာနှင့်ဆရာမများကို သူတော်ကောင်း အဝတ်ဝတ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုနေသူနှင့် တတန်းတည်းမြင်လာကြလျှင် အလွန်ကောင်းပေမည်။

အဆုတ်ကင်ဆာသည် အဖြစ်အများဆုံး၊ အဆိုးဝါးဆုံးရောဂါဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါဆိုး ဘာကြောင့်ဖြစ်ပွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိနေကြပြီ။ ထိုရောဂါဆိုးကိုတားဆီးကာကွယ်နိုင်ရန်မှာ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာပင်ရှိကြသောကြောင့် ဆေးလိပ်မသောက်ကြဖို့ နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

လူလူ

ကိုယ်အလေးချိန် သတိပြုရန်(၁)

“ဝလို့က်တာ၊ ကျန်းမာလိုက်တာ ကြည့်ပါဦး” ဟု ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများ ပြောလေ့ ပြောထ ရှိကြသည်။ ဤအယူအဆသည် အလွန်များသည်။ ဝသူများသည်မကျန်းမာ အသက်ရှည်သူများသည် ဝသူများ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့တွင် ဝသူသည် ကျန်းမာသည်ဆိုသည့် အယူအဆမှားတခု ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာသာမဟုတ်၊ လူမျိုးတိုင်းမှာ လိုလိုပင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဆေးပညာဘက်မှစာရွက်စာတမ်းများကိုဖတ်ရပြီး ဆရာဝန်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမိသော အခါမူ ဝခြင်း၊ ပိုက်ပူနေခြင်းများသည် ရောဂါများကိုဘိတ်ခေါ်နေခြင်း၊ လက်ခံထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိကြရပေမည်။

လူတယောက်သည် ပိန်စဉ်ကနှင့် ဝလာမှ နေထိုင်ရသည် ချင်း အလွန်ကွာသည်ကို သိရသည်။ ပိန်သည်ဆိုရာ၌ မကျန်း

မောရောဂါနှင့် ပိန်နေခြင်းကို မဆိုလို၊ ကျန်းကျန်း မာမာနှင့် သင့် ရှိထိုက်သော ကိုယ်အလေးချိန်အတိုင်း ရှိသည်ကို ဆိုလိုပေသည်။

ဝလာလျှင် ထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၊ စဉ်းစားဘူးခေါ်ရာတွင် သွက်လက်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ပြင်ရောဂါများသည် ဝင်လာတတ်ကြသည်။

ညွှေးတိုးရောဂါ၊ ဆီးချိုရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ စသည်များမှာ ဝသည့် လူများတွင် အဖြစ်များကြသည်။ ဝလျှင် ဤရောဂါမျိုး ဝင်လာတတ်သည်။

ဤဆောင်းပါးကို ကျွန်တော် ရေးသည်မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

မေလ ၂၂ ရက် မှားတွင် မန္တလေး ဆရာ အတတ်သင် ချားသို့ ပညာ ရေး

ချုပ်သန်းဖေ လိုက်ကြည့်သောဓာတ်ပုံများ၊ ဆွေးနွေးသော သတင်းများနှင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီဆိုသော သတင်းကို တပြိုင်တည်း ထည့်ကြရသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။

နှလုံးရောဂါသည် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းအား ဤမျှလျင်မြန်စွာ နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်တတ်သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှေလှော်အသင်းတွင် နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ အစိုးရရှေ့နေချုပ်ကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာအဂ္ဂါသည် ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေတို့နှင့်ပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်လှေအသင်းကို စတင် ထူထောင်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်သည်။ ကျန်းလည်းကျန်းမာသည်။ သို့ရာတွင်အသက် ကြီးလာသောအခါ ၀,၀ လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။

လူတိုင်းလိုပင် အသက်ကြီးလာလျှင် လှုပ်ရှားမှုကနည်း၊ အစားအသောက်က မရွေး၊ ဝတ်စားသည့် အစားအသောက် များ၊ အချို့များကို အစားများနေတတ်ကြပြီး ၀,၀ လာ တတ်ကြသည်။ ပိုက်ခေါက်ထူလာတတ်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေနှင့်ကျွန်တော်မတွေ့သည်မှာကြာပြီ။ ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်ဟိုက်စကူးတွင် ကျောင်းနေကြစဉ် သူက ကျောင်းသားကြီး၊ ကျွန်တော်တို့က နည်းနည်း ငယ်သော ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေသည် ကျောင်းသား အရွယ်ကတည်းက သဘောကောင်းသူ၊ တည့် မတ်သူ၊ အပေါင်းအသင်းကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးသူ ငယ်သူအားလုံးပင် သူ့ကိုချစ်ကြ ခင်ကြသည်။

ရေတပ်မတော်တွင် အကြီးအကဲကြီး ဖြစ်လာသော်လည်း မပြောင်းလဲ၊ ငယ်စဉ်ကအတိုင်းပင် သဘောကောင်းသည်။ ရှေ့ဘော်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အတွင်းက ကင်းထောက်အသင်း ရုံးပုံငွေလာယူသော ကင်းထောက်ဈေးမီးရထားနှင့် ဗိုလ်မှူး ချုပ် သန်းဖေလိုက်ပါလာသည်။ ထိုအခါတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေမှာ တော်တော်ကြီး ဝနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ငယ် ငယ်ကနှင့်မတူ၊ ပိုက်လည်းပူနေသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာ အလေးချိန် အများကြီး ပိုနေပြီး ယခင်ကလို ဖျတ်လတ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ

သဘောမကျနိုင်ဖြစ်နေပေရာ ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေကို စစ် သားအံချိုးအစားအတိုင်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းသန်သန် မာမာကြီး တွေ့ရသော်လည်း ဝပြုံးပိုက်ပူသည့် အတွက်ကား မကြိုက်ပါ။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ပင်မြင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သူ့လောက်မဆိုးသေးသော်လည်း သဘောကျ မည်မဟုတ်ပါ။

“ဟေ့ကိုလှ၊ ဝလှချည်လား” ဟု ပြုံးပြီး လှမ်းပြော နှုတ် ဆက်သွားပါသည်။

ထို့နောက်လည်း မတွေ့မဆုံမိတော့ပါ။ တနေ့က မန္တလေး ဘက္ကသိုလ်သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည့်သတင်းဓာတ်ပုံ ချားကို ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က ရိုက်ခဲ့၍ ထို ဓာတ်ပုံများတွင်လည်း ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေမှာ ဝမြဲ ဝနေ သည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၂လခန့်ကတည်းကအစားအသောက်ပြုပြင်ပြီး ကျွန်တော်၏အလေးချိန်များကို ကျွန်တော် လျော့ချနေခဲ့ခြင်း ကြောင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေ ဝနေ သည်ကို ဓာတ်ပုံ ထဲ၌ မြင်ရသောအခါ ကောင်းကောင်းကြီး သတိပြုမိသည်။ အခြား ဝ, သူများကို တွေ့လျှင်လည်း သတိပြုမိ ဂရုစိုက်ကြည့်မိသည်။ **“Your waist Line is Your Life Line”** “သင်၏ ခါး ပတ်ပတ်လည်သည်၊ သင်၏ အသက်လမ်းကြောင်းဖြစ်သည်” ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်ကလေးကလည်း ဝ, သူများကို မြင်သည့် အခါတိုင်း ပေါ်ပေါ်လာသည်။ မိမိကိုယ်ကို မှန်ထဲကြည့်မိ သည့်အခါတိုင်းလည်း ကိုယ် ခါးကိုယ်ကြည့်ပြီး ထိုဆောင်ပုဒ် ကို သတိရမိသည်။

နှစ်လအတွင်း ကျွန်တော်ကိုယ်အလေးချိန်ချသည်မှာ ၁၂ ပေါင်မျှ ကျသွားပါပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ၁၅ ပေါင်မျှ ချပါဦးမည်။ အစာဝတ်မခံရဘဲ ပိန်အောင် စားရသည့်နည်းနှင့် ချသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေသည် တော်လှန်ရေးအစိုးရ အဖွဲ့ဝင် တဦးအဖြစ် တာဝန်ယူရသောအချိန်မှစ၍ ကိုယ်တော် စိတ်ပို၍ ပင်ပန်းသည်။ တော်လှန်ရေးအစိုးရ အဖွဲ့ဝင် များတွင် အသက်အရွယ်အားဖြင့် အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်သည်။

နာဂတောင်တန်းနှင့် အထက်ပိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ တဝိုက်တွင် အခြား ဗိုလ်မှူးချုပ်များ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးများနှင့်အတူ ကုန်းတတန်း၊ ရေတတန်း၊ လေတတန်း သွားခဲ့သော ခရီးမှာလည်း တော်တော် ကြီးပြင်းသည်။ ရဟတ်ယာဉ်နှင့် သွားရသော ခရီးသည်လည်း ပင်ပန်းသော ခရီးတမျိုးသာဖြစ်သည်။ အတူ သွားရသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အရွယ်ကောင်းများဖြစ်၍ ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေမှာ အသက်လည်းကြီးသည်။ ဝလည်း ဝသည်။

ဝသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအတွက် အလုပ်လုပ်ရသော နှလုံးသည် ပင်ပန်းနေသည်မှာကြာပေရော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေသည် မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်စ အချိန်တွင် ခဏနား၊ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစား၊ မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြော၊ သတင်းစာဖတ်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဇွနာရီအချိန်တွင် အိပ်ရာသို့ ဝင်သည်။

အိပ်ရာသို့ဝင်ဝင်ချင်းပင် မူးလာသောကြောင့် ဆရာဝန် ပင့်သည်။ မိနစ် ၂၀ အတွင်း ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။ ဇွနာရီ မိနစ် ၃၀ တွင် ဆုံးရှာသည်။

နှလုံးရောဂါသည်ပကတိအကောင်းလိုရှိနေရာမှအရပ်ကျိုး ပြတ်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ကတိဖြတ်တတ်သော ရောဂါမျိုးဖြစ် သည်။ တိုင်းပြည်တွင်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများအလွန်အရေး ကြီးနေသည့် ယခုအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သည်မှာ ဆုံးရှုံးခြင်းကြီးတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဝသည့် မိတ်ဆွေတိုင်းအား ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ချသည့် ကျွန်တော်တိုက်တွန်းပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း လျော့နေပါ သည်။

လျော့သည့်နည်း အကျဉ်းသဘောကို နက်ဖြန်ဆက်ရေးပါ မည်။

၂၅၊ ၂၆၅

ကိုယ်အလေးချိန်သတိပြုရန်(၂)

ယနေ့ အလေးချိန်လျှော့သည့်နည်းမှာ ယခင်ကနှင့်မတူ၊ အစာငတ်ခံသောနည်းမဟုတ်၊ မှန်သော အစား အသောက် အမျိုးအစားကို ရွေးချယ်စားသောက်ရန်သာဖြစ်သည်။ အဝ စားနိုင်သည်။ ဘာမှဒုက္ခခံစရာမလိုပေ။

အကျဉ်းဆုံးသဘောမှာ ဝစေတတ်သော အာဟာရများကို ရှောင်ရန်သာဖြစ်လေသည်။

မျိုးရိုးလိုက်၍ ဝတတ်သည်ဆိုသော အယူအဆမျိုးကို ဆရာဝန်များကလက်မခံ၊ မှန်သည်ဟု မယုံကြည်။ ဆာတတ်ခြင်းသည်လည်း မိဘမျိုးရိုးကပါလာခြင်းမဟုတ်၊ ရိုးရိုး ကလေးစဉ်းစားကြည့်လျှင် အကျင့်သာဖြစ်ကြောင်း သိနိုင် သည်။ အကျင့်ကိုထိန်းသိမ်းပြုပြင်နိုင်သည်။ ထိုသို့ ပြုပြင်ခြင်း ဖြင့် ဝမ်းသာသည့်အရာသာကို ကျွန်တော်တို့ခံယူသင့်ကြသည်။

သဘာဝကျကျ ကျန်းမာစေတတ်သော အစားအသောက် များကို ဝဝလင်လင် တင်းတိမ်အောင်စားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှ အဆီ အပြားများကို လျှော့ချနိုင်သည့်နည်း ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ကိုယ်အလေးချိန်ပိုနေသူတိုင်း ထိုနည်းအတိုင်း အလေးချိန် များလျှော့ချသင့်ပေသည်။

“ဘာစားစား အဆီဖြစ်တော့တာပါဘဲ”ဟု ဝ, သူ့အချို့ က ညည်းကြသည်။ ဤညည်းသံကလည်းမမှန်ပေ။ အဆီဖြစ် အောင်စားသည့်အစာနှင့် ဝစေသော အစားအသောက်မျိုးကို ဝားမှသာလျှင် ဝသည်။ မဝစေသော အာဟာရများကို ဝားနေလျှင် ကိုယ်အလေးချိန် တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကျလာ သည်။

လူတယောက်သည် အဆုတ်နာ၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ နှလုံး ရောဂါ စသည်များရှိနေလျှင်ကား မည်သည့်အစားအသောက် ကို စားသောက်ရမည် ဆိုခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာဝန် ညွှန် ကြားသည့်အတိုင်း လိုက်နာရပေမည်။

ဝခြင်းသည် အစားအသောက်များကြောင့်ဖြစ်ပြီး တင်း တိမ်စေသည့် အစားအသောက်မျိုးကို မစားဘဲ ကလိုရီစ် အပိုများ များများပါသည့် အာဟာရမျိုးကိုသာ စားနေ သည့်အတွက်ဖြစ်လေသည်။ အာဟာရဓာတ် တော်ရုံသာပါ သည့် အစားအသောက်များကို ပိုက်ပြည့်အောင် အလွန် အကျွံ စားသောက်သည့်အကျင့်သည် အကျင့်ဆိုးအကျင့်မှား ှစ်သည်။ ထိုအလေ့ အကျင့်နှင့်အစွဲသည် ကျန်းမာရေးကို များစွာထိခိုက်စေသည်။

ဆာလောင်ခြင်းနှင့်စားချင်ခြင်းသည် တခြားစီဖြစ်သည်။ လုံးလုံးမတူပေ။ ဆာခြင်းသည် ဝမ်းပိုက်ထဲ၌ ဘာမှမရှိသော

ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပိုက်ထဲကအသံမြည်ပြီးဆာလောင်မွတ်သိပ်သည်များပင်ရှိလေသည်။ စားချင်ခြင်းကမူ အကျင့်ပါနေခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ကစားချင်ပြီး စိတ်အလိုလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဆာလောင်ခြင်းကို အာဟာရမှန် အာဟာရကောင်းများဖြင့် မွတ်သိပ်ခြင်းပျောက်စေနိုင်သည်။ အစားအသောက်လွန်သွားခြင်းလည်းမဖြစ်နိုင်။ ဝလည်းဝမလာနိုင်။ စားချင်နေတတ်ခြင်းကိုမူ စိတ်အင်အားနှင့်ကြိုးစားပြီး ထိန်းပေးရမည်။ ထိန်းနိုင်သည်ကို ဂုဏ်ယူခြင်းဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာပြုသင့်သည်။

ရှေးဦးစွာ မိတ်ဆွေသည် ကိုယ်အလေးချိန် ရှိသင့်ရှိထိုက်သည်ထက် ပိုနေသမျှကို တကယ်ချုပ်စိတ်စိတ် ရှိရချေမည်။ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် မပိန်လွန်းမဝလွန်းသော အခြေအနေသို့ ရောက်အောင်ပြုပြင်ခြင်းသည် အနာကင်းရန်၊ အသက်ရှည်ရန် အသေချာဆုံးနည်းဖြစ်လေသည်။

ဆေးပညာကျမ်းများကမူ မိမိကိုယ်၏ ကိုယ်အလေးချိန်တွင် တပေါင်ပိုနေလျှင်ပင် ကျန်းမာရေး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတက်တက်ကြွကြွလုပ်ဆောင်လိုရေးများဘက်က သိသိသာသာလျော့နည်းလာသည်ဟုဆိုလေသည်။ အလေးချိန်များသူသည် မြန်မြန် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်စေပြီး အလွန်နေရာကောင်းသေးသည့်အရွယ်တွင် မည်သို့မျှမထင်ပါဘဲလျက် ရုတ်တရက် ဒုက္ခဖြစ်သွားတတ်လေသည်။ မိုလ်မူးချုပ်သန်းဖေကို ဤသို့လျှင် ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ အမေရိကန်ပြည်တွင် စာရင်းကောက်ကြည့်ကြရာ၌ လူဦးရေ ၁၉၂,၃၀၄ယောက်အနက် အသက် ၂၁နှစ်အထက် ကိုယ်အလေးချိန် အနည်းငယ်ပိုသူ

များသည် ကိုယ်အလေးချိန်မပိုသူများထက် သေဆုံးသူ ရာခိုင်နှုန်း ၂၂မျှ ပိုလာသည်ကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

တော်တော်သင့်သင့် ကိုယ်အလေးချိန်များ သူများအနက် ဝလေဆိုင်နှုန်းမျှပိုသေ၍ ရှိသင့်သည်ထက် ၂၅ထက်ရာခိုင်နှုန်း၊ သို့မဟုတ် ထို့ထက်ပိုပြီး ဝနေသူများ လောကတွင်မူ ၇၄လောက်နှုန်းထိ သေဆုံးသူစာရင်းပိုလာကြောင်း ရှာဖွေတွေ့ရှိကြသည်။ အသက်၄၅နှစ်ကျော်ပြီးနောက် ကိုယ်အလေးချိန်တော်တော်များများပိုနေခဲ့သူသည် စစ်မြေပြင်သို့ ခြေလျင်တပ်သားအဖြစ်လိုက်ပြီး တိုက်ရိုက်ရသည်ထက် အန္တရာယ်များသည်ဟုပင် ဆိုထားပေသည်။

အထက်ပါဂဏန်းများမှာ အမေရိကန်ပြည်မှ အကြီးဆုံး အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီကြီးတခု၏မှတ်တမ်းမှ ကောက်နှုတ်ချက်ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်အလေးချိန်ပိုနေသောကြောင့် ပြင်တတ်သောရောဂါများမှာ မနည်းပေ။ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးအိမ်ရောဂါ၊ ကျောက်တည်ခြင်း၊ ဆီးချိုမှစ၍ အစုံပင်ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံးအားပြန်အရွယ်ကျပြီး အသက်တိုစေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သည့်အစားအသောက်များကို ဝအောင်ဝေးပြီး မည်သို့ အလေးချိန်လျော့ရပါမည်နည်းဟုသာ မေးတော့ပေသည်။

အနောက်နိုင်ငံသားများအတွက်မူ စားသောက်စရာစာရင်းများရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာများအတွက်မှာမူ သဘောကို လွယ်လွယ်မှတ်ထားလျှင် လုံလောက်ပြီဟုယူဆသည်။

ရှေးဦးစွာအကြိုက်ဆုံးကိုရွှောင်ကြရမည်။ အသက်သခင်ဆိုသည် ထမင်းကို ရှောင်ဘို့လိုသည်။ ဂျုံကိုလည်း ရှောင်သင့်သည်။ ဆန်ဖြူသည်ပိုက်ဖောင်းပြီး တင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်းသာဖြစ်စေသည်။ ဆန်လုံးညိုတွင် ဗီတာမင် ဘီ ပါတန်သမျှ ပါသော်လည်း ဆန်ဖြူမှာမူ တော့(ချို)ခေါ်သည့် ပစ္စည်းသာဖြစ်သည်။ ဂျုံကို အလွန်ဝစေတတ်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန်လျော့ချိန်တွင် ဆန်ကို မစားရပါ။ ပဲများကိုလည်း ရှောင်ရပါမည်။

ဒုတိယအကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် အချိုကိုလည်း ရှောင်ဘို့လိုသည်။ ရှေးအခါက အာဟာရဓာတ်ခွဲသည့် ဆရာကြီးများက ဝက်သားစသော အဆီပါသည့် အစားအသောက်များက လူကို ဝစေသည်ဟုဆိုကြသည်။ ယခုမူ အဆီထက် အချိုက ပိုဆိုးသည်။ ပို၍အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးစားပြီး အချိုကို လုံးလုံးရှောင်နိုင်ဘို့လိုသည်။

တနေ့ကို လက်ဖက်ရည်၊ ကာဖီ ၃၊ ၄ ခွက်သောက်သူသည် လက်ဖက်ရည်တခွက်လျှင် သကြား ၂ စွန်း ထည့်သည်ဆိုပါက ထိုသူသည် ထိုအချို့တခုတည်းအတွက် တနှစ်လျှင် ၁၀ ပေါင် မျှပင် ကိုယ်အလေးချိန် တိုးသည်ဟုဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သကြားကို လုံးလုံးရှောင်ခြင်းဖြင့် အနည်းဆုံးအားဖြင့် တနှစ်အတွင်းတိုးမည့် ၁၀ ပေါင် မတိုးဘဲနေပေသည်။ ကိုယ်အလေးချိန်လျော့ဘို့ အားပေးသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဘာကိုစားရပါမည်နည်း။

အသားကို များများစားရမည်။ ကြက်၊ ဆိတ်၊ အမဲ၊ ငါး စသည်များအားလုံး စားနိုင်သည်။ ဝက်ကိုမူ အဆီပေါလွန်းသောကြောင့် မစားသင့်ပေ။

သားငါးများကို ကြော်မစားရ၊ အပြုတ်ဆံဆံ စားနိုင်အောင် ကျင့်ပေးရပေမည်။

အာလူး၊ ကဇွန်းဥစသည့် အစားအသောက် အမျိုးအစားများကို လုံးဝရှောင်ရမည်။

ရေခဲမုန့်၊ ကတ်မုန့်၊ ဘီလပ်ရည်၊ အရက်၊ ဘီယာများကိုလည်း ရှောင်ရမည်။

ထမင်းစားရမှ တင်းတိမ်သည်ဆိုသောအကျင့်ကို ဖြစ်ခန့်ခေါက်ဘားပြီး အချို့နည်းသော သစ်သီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ခနဲလာဥ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်စသည်များနှင့် အသားများကိုသာ စားနေလျှင် တလအတွင်း ၇ ပေါင်၊ ၈ ပေါင်မျှကျပြီး ဒိဋ္ဌအကျိုးဆုံးကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

အချို့ကမူ ကြက်ဥဖလုံးနှင့် အလေးချိန် ချပါသည်။ ဤဥကို ကျက်ကျက်ပြုတ်ပြီး နံနက် ၂ လုံး၊ နေ့လည် ၂ လုံး၊ ည ၂ လုံး ပေါင်းဖလုံးသာ စားပါသည်။ ဤနည်းမှာ အလေးချိန် အလွန်အကျွံမြန်သောနည်းဖြစ်သည်။

ကာဖီ၊ လက်ဖက်ရည်များ၌ပင် သကြားရှောင်ရပါမည်။ ဘင်းများတွင်လည်း ဆားမင်ဘို့သတိပြုရမည်။ အင်္ဂလည်းအဝကိုအားပေးသည်။

ငှက်ပျောသီးမှာဝစေတတ်၍နည်းနည်းသာစားသင့်သည်။ အချဉ်များသည့် အသီးများသည် အလေးချိန် ကျမှုကို အားပေးသည်။ အချို့က သံပူရာရည်များညစ်ပြီး ဆား သကြား ဘာမှမပါဘဲများများကြီးသောက်သည်။ ထိုသူများ အလေးချိန်လျော့သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် ဘာစား၍ ဘာရှောင်ရမည်ဆိုသည်ကို ဝေ
ဘန် ပိုင်းခြားနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ပါသည်။ ဝနေကြ
သော အမျိုးသမီး အမျိုးသားများအား စိတ်ဓာတ် ကြံ့ကြံ့
ခိုင်ခိုင်နှင့် ဖြေလျှကြိုးစားစမ်းသပ်ကြည့်ကြပါရန် တိုက်တွန်း
အပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း စမ်းနေပါသည်။
အနာကင်း၍ အသက်ရှည်ကြပါစေ။

လူလူ

၂၆-၅-၆၂

ဝသောမိတ်ဆွေတဦးထံမှ

ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်
သွားသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဝနေသူများ ကိုယ် အလေးချိန်
လျော့ကြသည့် ဆောင်းပါး ၂-ပုဒ် ကျွန်တော် ရေးလိုက်သည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်အလေးချိန် လျော့သော စာ
အုပ် စာတမ်းများကို ဖတ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် ၂လခန့် ကတည်းက
လျော့နေသည့် အကြောင်းလည်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်အလေးချိန်များနေခြင်းသည် ရောဂါ အမျိုးမျိုးကို
ဘိတ်ခေါ်ရာ ရောက်နေသောကြောင့် ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေ
အနိစ္စ ရောက်သည်ဆိုသော သတင်းကိုသိရလျှင် သိရခြင်း ဝ
သော မိတ်ဆွေများကို ကျွန်တော်
သတိရမိသည်။ မိတ်ဆွေတဦးထံသို့မှစာ
တစောင် ကောက်ရေးမိပါသည်။ ထို
မိတ်ဆွေမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေထက် နည်းနည်း ငယ်၍
ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်ပါသည်။

လူလူ

ကျွန်တော်၏ စာထဲတွင် “ဗိုလ်မှူးချုပ်သန်းဖေ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့ခင်ဗျားတို့လိုလူဝတေ့ကို သတိပေးခြင်းတရပ်လို့ ယူဆရမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုးစားပြီး ကိုယ် အလေးချိန် လျော့ချပါ။ ကျွန်တော်လဲ လျော့ချနေပါတယ်” စသည်ဖြင့်ပါသွားပါသည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် တော်တော်များများ ပြုတ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သောကြောင့်အသက် ကြီးလာကြသောအခါ ကျန်ရှိနေသေးသော မိတ်ဆွေ အချင်း ချင်းသည် ပိုမို ခင်တွယ် တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန် တော့အတွက် ကျွန်တော်စိတ်ပူနေသည့်နည်းတူ မိတ်ဆွေများ၊ ခင်မင်သူများအတွက်လည်း စိတ်ပူမိသည်။ ရန်ကုန်တွင် နေ သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ဝေးလှိုက်သော ထိုစာကို ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေက ချက်ခြင်းပင် ပြန်လိုက်ပါသည်။

“ဗိုလ်မှူးချုပ် သန်းဖေ သတင်းဟာ ထိတ်လန့်စရာပါဘဲ။ သူ့အသက်က ၆၁ နှစ် ငြိ၍ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါနှင့် သွေး တိုးရောဂါ ရှိပြီသား ဖြစ်နေကြောင်းကို တိုင်းပြည်က သိကြ မယ် မထင်ဘူး။

“ဆာဝင်စတန်ချာချီကြီးကို လွန်ခဲ့သည့် မတ်လ အကုန်း အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဘီလပ်ရောက်သွားစဉ်က ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရပါ တယ်။ ဝလိုက်တာအစ်နေတာဘဲ။ အသက်လဲ ၈၀ကျော်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လဲ အသက် ၇၀ခန့်အထိတော့ဒီဘဝ မှာ ရှိနေကြဦးမှာပါ။ “Que Sera” ကွေးဆရား ဆိုသော သီ ချင်းမှာ “What will be, will be” (ဖြစ်မည့်ကိစ္စသည် ဖြစ် မှာဘဲ) ဆိုတာပါ ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားဆန်နေသပေါ့။

အဲဒီခေတ်ပြားရှာပြီး နားထောင့်ကြည့်စမ်းပါ” စသည်ဖြင့် ပါ သာပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ချစ်မိတ်ဆွေထံသို့ စာမပြန်ရသေးပါ။ သို့ရာ တွင် ကိုယ်အလေးချိန်လျော့မချလိုသော သူ၏ အယူအဆကိုမူ ကျွန်တော် သဘောမတူပါ။ လွန်ခဲ့သည့်တနှစ်ခန့်က ကိုယ် အလေးချိန် များနေသည့် အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ နှစ် သောက် ဆွေးနွေးဘူးကြပါသေးသည်။ ခပ်ငယ်ငယ်က ကဲ့သို့ ကြက်တောင်နှင့် တင်းနစ်မကစားလိုတော့ ဂေါက်သီး မကြာ မကြာ ကစားသည်။ ခပ်ပြင်းပြင်းကစားပြီး ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ချရန်ကလည်း ဂေါက်သီး ကစားရသည်မှာ အလွန်

မစ္စတာချာချီ

ထဲ ချိန် ကုန် သည် စသည်ဖြင့် ကျွန် တော်က ငပြောပြမိ ပါ သည်။ ကျွန် တော့မိတ်ဆွေကမူ သူ့ အ နေ နှင့် ဂေါက်သီး ကစား သမ်းလျှောက်လိုက် လျှင် ပင် ပင် ပန်း ဟု ပြောပါသည်။ သို့ ကြောင့် ကျွန်တော့မိတ်ဆွေအား အစ်နေအောင် ဝသည့် ချာချီကြီးကိုစံနမူနာမထားဘဲ တနေ့က အသက် ၉၀ပြည့်သွား သည့် ကမ္ဘာကျော် ပညာရှိ ငြိမ်းချမ်းရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘာထရန်ရာဆယ်ကို အားကျုဘို့ ကျွန်တော်တိုက်တွန်းရပါဦး မည်။

မစ္စတာချာချီကို လန်ဒန်၌ ဝဝ ခန့်ခန့်ကြီး တွေ့ခဲ့ရသည့် ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ ကိုလူဝသည်ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး တခဲခဲနှင့်ရှိ နေသော မစ္စတာချာချီကိုသဘောကျပြီး ကျွန်တော့စာကိုပြန်

သောအခါ “ဝပေမဲ့ ကျန်းမာနိုင်ပါသည်” ဟုဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဖတ်မိဘူးသော လျှို့ဝှက်ထားသည့် မစ္စတာချာချီ၏ ကျန်းမာရေး ကိစ္စ အကြောင်းတရပ်ကို သတိရမိသဖြင့်လိုက်ရှာရာ ချက်ခြင်းပင်တွေ့ပါသည်။ ထိုသတင်း ဆောင်းပါးတိုကလေးတို့....

“မစ္စတာချာချီသည်ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ်ဖြင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေစဉ်အတွင်း ရုတ်တရက် သွက်ချာပါဒရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် နှစ်လခန့် နေရသည်ကို သိလိုက်သူနည်းသည်။

“အမှန်အားဖြင့်သော် မစ္စတာချာချီတွင် ၁၉၄၉ခုနှစ်က ထိုရောဂါမျိုးရဘူးသည်။ ခပ်ပျော့ပျော့သာ ဖြစ်၍ စကားကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ပျောက်သွားသည်။

“၁၉၅၃ခုနှစ်တွင် မစ္စတာချာချီရရှိသော သွက်ချာပါဒရောဂါမှာမူ ပြင်းထန်သည်။ တကိုယ်လုံးသေသွားသကဲ့သို့ဖြစ် သွားသည်။

“နံပတ် ၁၀ ဒေါင်းနင်းလမ်း၌ ထမင်းစားပွဲကြီးအပြီး ဇွန်လ ၂၄ရက်နေ့တွင် ဤသို့ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက်တနေ့တွင် မစ္စတာချာချီသည်ပါလီမန်သို့ မလာနိုင်။ သို့ရာတွင် သတင်းစာများက သူမလာကြောင်း မရေးကြပေ။

“ဆာဝင်စတန် ပြန်လည်ကျန်းမာလာသည်မှာ အလွန်ပင် မြန်သောကြောင့် ဆရာဝန်များက အံ့ဩနေကြသည်။

“သွားရောက် နားနေရသော တောကျေးလက် စခန်းမှ သြဂုတ်လတွင် မစ္စတာချာချီ လန်ဒန်သို့ ပြန်လာပြီး စက်တင်

ဘာလတွင် ဘုရင်မ၏ ဧည့်သည်အဖြစ်ဖြင့် မြင်းပွဲများသို့သွားသည်။ အောက်တိုဘာလဆန်းတွင် မူလအတိုင်း အလုပ်များ ပြန်လုပ်နေနိုင်သည်။ ကွန်ဆာဗေးတစ် ပါတီ ကွန်ဖရင့်တွင် ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ် မိန့်ခွန်း ပြောသောကြောင့် ဆရာဝန်များက အံ့အားသင့်ကြရသည်။”

သေသည်ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာချာချီလိုလူမှာရှာမှရှားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင်လျှင် သွက်ချာပါဒ ရောဂါ ဖိစီးပိတ်စက်မှုများ ခံခဲ့ရဘူးသေးသည်ဖြစ်၍ ဆာဝင်စတန်ကို နမူနာအကောင်းကြီးတခုအဖြစ်ဖြင့် မှတ်သားထားခြင်း မပြုပါနှင့် ဟု ရန်ကုန်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအား သတိပေးရပါဦးမည်။

“လောကကြီးမှာ ကုသိုလ်ကံ အတိုင်းဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်တာ ဘဲ” ဟု ဆိုရဘယ်ရှိသော်လည်း ဉာဏ်ဝိရိယဖြင့် ပြုပြင် စေခွင့် ရှောက်၍ ရကောင်းသည်များလည်း ရှိပါသည်။ “အသက်ဉာဏ်စေတနာ” ဆိုသော စကားကိုလည်း ပစ်ပယ်ကြ၍မဖြစ်ပါ။ သို့ကြောင့် စာဖတ် ပရိသတ် မိတ်ဆွေအပေါင်းအား ကိုယ်အလေးချိန်များပိုနေလျှင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီးချစ်ပါ ဟု ကျွန်တော် တိုက်တွန်းပါသည်။

လှုပ်ပန်းစရာမလို၊ ဆန်နှင့်ပြုလုပ်သော ထမင်း၊ ဂျုံ နှင့် သုပ်သည့် စားစရာ၊ အာလူး၊ အချို စသည်များကို ရှောင်ပြီး အသားအမျိုးမျိုး၊ ဟင်းရွက်ဟင်းသီး အမျိုးမျိုးကို အရသာ ခံအောင် ချက်ပြုတ်စားကြလျှင်ပြီးပါသည်။ ဆီ၊ အအိအဆိမ့်များကို ရှောင်ရပါမည်။ သင့်ရာရာ အစားအစာများကို ဝေအောင်စားနိုင်ပါသည်။

ရန်ကုန်မှ ကျွန်တော့ချစ်မိတ်ဆွေကမူ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်
လျှော့ဘို့စိတ်ဝင်စားလျှင် ဘယ်လို အစားအသောက်မျိုးများ
ကို စားပါဟု နိုင်ငံခြားကမိတ်ဆွေတဦးက ပေးထားသောစာ
နှင့် အစားအစာစာရင်းကို ကျွန်တော့ထံသို့ ကော်ပီတခုကူးပြီး
ထည့်ပေးလိုက်ပါသေးသည်။

ထိုစာရင်းအတိုင်းစားပြီး အလေးချိန် လျှော့ပါ။ မစွတာ
ချာချီ၏ နမူနာသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ နိုင်ငံရေးအရလည်း
အကျိုးပေးမည်မဟုတ်။ ကျန်းမာရေးအရလည်း အကျိုးပေး
မည်မဟုတ်ကြောင်းကျွန်တော့မိတ်ဆွေထံသို့ စာပြန်ရပါမည်။

လူလ

၃၁-၅-၆၂

ကိုယ်အလေးချိန်
ဘယ်မျှရှိရမလဲ (၁)

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ခန့်က ကိုယ်အလေးချိန်များ
နေသူများ၊ ဝ၊ နေသူများအား မည်သည့် ရောဂါများဖြစ်
တတ်ပါသည်။ မည်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ်အလေးချိန်ကို
လျော့ဖြစ်အောင်လျှော့ကြပါ။ အဆာလည်းခံစရာမလို၊ အား
အင်လည်းနည်းနည်းမှ ဆုတ်ယုတ်စရာမရှိ၊ မည်သည့်အစား
အစာများကိုစားပါ။ ဝဝကြီးစားပါဟု ကျွန်တော်ရေးခဲ့ဘူး
ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါး ၂ စောင်နှင့် ပတ်
သက်၍မိတ်ဆွေအချို့ ထံမှစာများရပါ
သည်။ ၂ဦးကမူ သူတို့ကိုယ်တိုင် စတင်
ရေးနေပြီဟုဆိုပါသည်။

ကိုယ်အလေးချိန် လျှော့ပါဆိုသည့် ဆောင်းပါးများကို
မတ်ရသောအခါ သူတို့ ဇနီး မောင်နှံ ဘယ်သို့ ဆွေးနွေးကြ

သည်ဆိုသည်များလည်း မိတ်ဆွေအချို့က စိတ်ဝင်စားပွယ် ပြန်၍ပြောပြကြပါသည်။

အစားအသောက်တွင် အကျင့်ပါနေသည်များ၊ လမ်းလှဲ နေသည်များအား အနည်းငယ် တည့်မတ်လိုက်လျှင် ပြီးနိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ဤမျှဖြင့် ပြုပြင်ပါဟုသာ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အချို့နှင့် ဆန်၊ ဂျုံ၊ အာလူး၊ ကဇွန်းဥစသည့် အဝားအ သောက်များကို ဖြေလျှော့ရှောင်လျှင် အများကြီးထူးခြားနိုင်ပါ သည်။ သားငါးများကို အကြော်ထက် အပြုတ်ဆံဆံ များ အရသာရှိအောင် စီမံ ချက်ပြုတ်စားကြတို့ဖြစ်ပါသည်။

အလှူ မင်္ဂလာဆောင်သွားလျှင် ရေခဲမုန့်နှင့် ကံတမုန့် များသာကျွေးတတ်ကြပါသည်။ ထိုသို့ကြိုတိုင်းဘာမှမစားဘဲ ရှောင်နိုင်တို့လိုပါသည်။

တမင်းစားရမှ ကြေနပ်သည်။ တင်းတိမ်သည် ဆိုသည်မှ ဝ လည်း အမှန်အားဖြင့် အကျင့်သာဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၂လခန့်ကမှဗိုလ်တပ်ပြန်လာသောကျွန်တော့ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တဦးက ဗိုလ်တပ်တွင် ယခုနောက်ဆုံးဆေး ကုကြရာ၌ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ခိုင်းသောနည်းကို အလွန် လက်သုံးပြုကြသည်။ အောင်လည်း အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ဝချင်တိုင်းဝ၍ အလှူပျက်နေသူများ၊ ရောဂါ လူနေသူများ၊ ရောဂါထူလာဖွယ်ရှိနေသူများ၊ ပိန်လွန်းသူများ အား အစားအသောက်ဖြင့် ပြုပြင်ပြီးမိမိ၌ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော ကိုယ်အလေးချိန်အတိုင်းရှိနေအောင် ကြိုးစားကြပါဟု အထူး တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

အောက်ပါ ဇယားများမှာ အမေရိကန်ပြည်မှ မိထရိုပိုလီ တန် အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီကြီးက အမျိုးသမီး များတွင် အသက် အရွယ်ကိုလိုက်၍ ကိုယ်အလေးချိန် မည်မျှရှိသင့် သည်ကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ အသက် ၁၅ နှစ်နှင့် ၃၀ ကြားတွင် ကိုယ်အလေးချိန် တိုးသည်မှာ အလွန်ပင် နည်း လေသည်။ အသက် ၃၀ ရှယ်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက်သော ကိုယ် အလေးချိန်ရှိသည်။ ကျန်းလည်းကျန်းမာသည်ဆိုလျှင် ထိုကိုယ် အလေးချိန်သည် အသက်အရွယ်ကြီးသည်အထိ ရှိသင့်သော အလေးချိန်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဤအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ဆရာ ဝန်ကြီးများက ယူဆကြသည်။

အရိုးအချင်ကြီးသူ၊ တုတ်ခိုင်သူများက ကိုယ်အလေးချိန် နည်း၍ အလယ်အလတ်နှင့် အငယ်စားများက အနည်းငယ် နည်း သည်ဟု မှတ်ကြရပါမည်။

အမျိုးသမီး နှစ်ဦးသည် အရပ်အမြင့် အတူတူ၊ အသက် အတူတူဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်အလေးချိန်မှာမူ အနည်းငယ် ကွာခြားနိုင်လေသည်။

အောက်ပါဇယားကိုကြည့်၍ မိမိတို့ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ဆန်းသိမ်းကြပါဟု တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

လူငယ်

၁၀-၆-၆၂

အမျိုးသမီး ကိုယ်အလေးချိန်ဇယား

အမြင့်ပေ လက်မ	အသက် ၁၅နှစ်	အသက် ၂၀	အသက် ၂၅	အသက် ၃၀
၄- ၉	၉၁	၉၆	၉၉	၁၀၂
	၁၀၁	၁၀၇	၁၁၀	၁၁၃
	၁၁၄	၁၁၉	၁၂၄	၁၂၇
၄-၁၀	၉၂	၉၈	၁၀၁	၁၀၄
	၁၀၂	၁၀၉	၁၁၂	၁၁၅
	၁၁၅	၁၂၃	၁၂၆	၁၂၉
၄-၁၁	၉၄	၁၀၀	၁၀၃	၁၀၅
	၁၀၄	၁၁၁	၁၁၄	၁၁၇
	၁၁၇	၁၂၅	၁၂၈	၁၃၂
၅- ၀	၉၆	၁၀၃	၁၀၆	၁၀၉
	၁၀၇	၁၁၄	၁၁၆	၁၁၉
	၁၂၀	၁၂၈	၁၃၁	၁၃၄
၅- ၁	၉၀	၁၀၅	၁၀၉	၁၁၀
	၁၁၀	၁၁၇	၁၁၉	၁၂၂
	၁၂၂	၁၃၂	၁၃၄	၁၃၇
၅- ၂	၁၀၂	၁၀၈	၁၁၁	၁၁၃
	၁၁၃	၁၂၀	၁၂၃	၁၂၅
	၁၂၇	၁၃၅	၁၃၈	၁၄၁
၅- ၃	၁၀၄	၁၁၁	၁၁၃	၁၁၆
	၁၁၆	၁၂၃	၁၂၆	၁၂၉
	၁၃၁	၁၃၈	၁၄၂	၁၄၅

အမြင့်ပေ လက်မ	အသက် ၁၅နှစ်	အသက် ၂၀	အသက် ၂၅	အသက် ၃၀
၅- ၄	၁၀၈	၁၁၃	၁၁၆	၁၁၉
	၁၂၀	၁၂၆	၁၂၉	၁၃၂
	၁၃၅	၁၄၂	၁၄၅	၁၄၉
၅- ၅	၁၁၂	၁၁၇	၁၂၀	၁၂၃
	၁၂၄	၁၃၀	၁၃၃	၁၃၆
	၁၄၀	၁၄၆	၁၄၉	၁၅၃
၅- ၆	၁၁၅	၁၂၁	၁၂၃	၁၂၆
	၁၂၈	၁၃၄	၁၃၇	၁၄၀
	၁၄၄	၁၅၁	၁၅၄	၁၅၈
၅- ၇	၁၁၉	၁၂၄	၁၂၇	၁၃၀
	၁၃၂	၁၃၈	၁၄၁	၁၄၄
	၁၄၉	၁၅၅	၁၅၈	၁၆၂
၅- ၈	၁၂၂	၁၂၇	၁၃၀	၁၃၃
	၁၃၆	၁၄၁	၁၄၅	၁၄၈
	၁၅၃	၁၅၉	၁၆၃	၁၆၇
၅- ၉	၁၂၆	၁၃၁	၁၃၄	၁၃၆
	၁၄၀	၁၄၅	၁၄၉	၁၅၁
	၁၅၈	၁၆၃	၁၆၇	၁၇၀
၅-၁၀	၁၃၁	၁၃၄	၁၃၇	၁၄၀
	၁၄၅	၁၄၉	၁၅၂	၁၅၅
	၁၆၃	၁၆၈	၁၇၁	၁၇၄
၅-၁၁	၁၃၅	၁၃၉	၁၄၂	၁၄၅
	၁၅၀	၁၅၄	၁၅၆	၁၅၉
	၁၆၈	၁၇၃	၁၇၆	၁၇၉

ကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်မျှရှိရမလဲ (၂)

ကိုယ်အလေးချိန်လျော့ချရန် ဝသောမိတ်ဆွေများအား တိုက်တွန်းသည့် ဆောင်းပါးများကို ရေးသည်မှာ ကျွန်တော့ ကိုယ်ကို ကျွန်တော်ပြန်လည်စာချုပ်နေခြင်း တမျိုးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဤဆောင်းပါးများကိုရေးပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ်အလေးချိန်မလျော့လျှင် မဖြစ်ပါ။ မိမိမလုပ်နိုင်သည်ကို လူတပါးအား တိုက်တွန်းရန်လည်း မသင့်ပါ။ ကိုယ်အလေးချိန်လျော့လိုသော မိတ်ဆွေများကလည်း လုပ်အားရှိကြမည် မဟုတ်။

မယုံသောကြောင့်လား မပြော တတ်။ အချို့က ကျွန်တော့ကို လာ ရောက် အကဲခပ်ကြသည်။ တတယ် လျော့မလျော့၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်မလုပ် သိလိုမြင်လိုသောကြောင့် အလည်အပတ်လိုလိုနှင့် လာစကားပြောကြသည်။

နှစ်လခန့် ယုံယုံကြည်ကြည်၊ သစ္စာရှိရှိ အစားအသောက် ပြုလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော့ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ၁၉၄ ပေါင်မှ ၁၇၀ပေါင်သို့ ကျလာပါသည်။ နှစ်လအတွင်း ၁၆ ပေါင်မျှ သက်သက်သာသာနှင့် လျော့သွားပါသည်။ နည်းနည်းမှ မပင်ပန်းပါ။ အားအင်မလျော့ပါ။

အချို့က ကိုယ်အလေးချိန်လျော့လျှင် အစားအသောက် လျော့စားကြပါသည်။ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ပိုက်ပျည်း၊ တင်းတိမ်သည်အထိ စားပါသည်။

သဘင်းစာအလုပ်သမားဖြစ်သောကြောင့် နံနက်၈နာရီခွဲ နှော့ခိုမှ ကျွန်တော် အိပ်ရာကထနိုင်ပါသည်။ ရေမိုးချိုးပြီး ငါ့ခရုစားပါသည်။ ကုလားဆိုင်များက ဆိတ်ရိုးစွပ်ပြုတ်ကို သုံးရာရည်ညှစ်ပြီး သောက်သည့်အခါ သောက်ပါသည်။ သကြားမပါသော ကာဖီတခွက်လည်း သောက်ပါသည်။ နေ့နတ်သီး ၂စိတ်လောက်လည်း အဆင်သင့်ရှိလျှင် စားလိုက် ပါသေးသည်။

ဤသို့မှမဟုတ်လျှင်လည်း ကြက်ဥအပြုတ် ၂လုံးလောက် စားပြီး သကြားမပါသည့် ကာဖီဖြစ်စေ၊ မလိုင်မပါသည့် နို့မှုန့်ကို ဖျော်၍ဖြစ်စေ၊ နွားနို့တခွက်ဖြစ်စေ သောက်ပါ သည်။

မဆာလှသည့်အခါလည်း မလိုင်မပါသော နို့မှုန့်နှင့် နွားနို့ရောပြီး ၂ခွက်စာလောက်သောက်ကာ အလုပ်လုပ်ပါ သည်။

မှန်းလဲ့ ၁၂နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် နေ့လည်စာစားပါသည်။ အခြားသူများနှင့်အတူ ထမင်းဝိုင်းထဲမှာပင် ဝင်စားပါသည်။ သူများတွေက မြန်ရေရှက်ရေ ထမင်းနှင့်ဟင်းများလွေးပြီး

စားနေသောက်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော် မစားချင်ပါ။ တခါမှ သွားရည်မကျပါ။ ‘ထမင်းမစားဘူး၊ ငါနေနိုင်တယ်’ ဆိုသောစိတ်က စောစောကတည်းက တင်းသားပြီးဖြစ်သောကြောင့် စားလိုသောဆန္ဒမျိုး ပေါ်ပင်ပေါ်မလာပါ။

အသားတမျိုးမျိုး၊ ငါးတမျိုးမျိုးနှင့် ဟင်းရွက်ဟင်းသီးများကို အပြုတ်ဆံဆံ ချက်ပြုတ်ထားသည်။ အနောက်နိုင်ငံဆံဆံချက်သားသည်များကို စားလိုက်ပါသည်။ လျှော့မစားပါ။ တဝကြီးစားပါသည်။ စုပ်ပြုတ်ကဲ့ကဲ့ဖြစ်စေ၊ အများအတွက်ချက်ပြုတ်ထားသောချဉ်ဟင်း၊ ဟင်းချိုစသည်သောက်စရာတခုခုဖြစ်စေ အဆင်သင့်လျှင်နည်းနည်းပါးပါးသောက်ပါသည်။

ထမင်းစားယင်း ရေမသောက်ပါ။ ထမင်းမစားမိနာရီဝက်၊ စားပြီး နာရီဝက်ခန့်မှာလည်း ရေမသောက်ပါ။ ၃ နာရီခွဲ ၄ နာရီခန့်တွင် မလိုင်မပါသော နို့ မှုန့်ထုတ်သောက်ပါသည်။ ည ၇ နာရီခွဲမှာ ညစာစားပါသည်။ နေ့လည်စာ စားသကဲ့သို့ပင် အသားနှင့် ဟင်းရွက် ဟင်းသီးများကို စားပါသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ဆလပ်ရွက် အစိမ်းစသည်များကို ပန်းကန်ပြားငယ်နှင့်တခုထည့်၍စားပါသည်။ ထိုအသီးအရွက်အစိမ်းလတ်လတ် ဆတ်ဆတ်များကို ဟင်းနှင့် ဟင်းရွက်ပြုတ်များ မစားမိလည်း စားလိုသည့်အခါ စားပါသည်။ အတူတူစားသည့်အခါလည်းစားပါသည်။

ညပိုင်း အလုပ်လုပ်ယင်း မလိုင်မပါသော နို့ မှုန့်အရေပူပူ ဖျော်သောက်ပါသည်။ တညကိုကားဖိပန်းကန်နှင့် ၂ ခွက် ၃ ခွက် သောက်ပါသည်။

အလုပ်များကို ခါတိုင်းနှင့် ဘာမှမခြား ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါသည်။ ပို၍ပင်လုပ်နိုင်သေးသည်။ ပိုက်လေးပြီးငိုက်မျဉ်းသည့်ဘက်က လျော့သွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤမျှသာမက လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ လ အတွင်းညနေ ၄ နာရီခွဲမှ ၆ နာရီခွဲအထိ ညနေတိုင်းလိုပင် မန္တလေးတောင်ခြေသို့ သွားပြီး ဂေါက်သီးရိုက် လမ်းလျှောက်ပါသည်။ ကစားဘက်၌ ဘီးဘက်မှတွေ့ရသည့်အပြင် အမောခံနိုင်သည့်ဘက်၊ ပင်ပန်းခံနိုင်ရည်ဘက်က သိသိသာသာပိုလာပါသည်။

ယခုမူ ၁၉၅၂ ခုနှစ် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့သွားစဉ်က ပင်သောဘောင်းဘီများ၊ ထိုနှစ်က ကြက်တောင်ရိုက်၊ တင်းဒီရိုက်ကစားလျှင် ဝတ်သည့် ဘောင်းဘီများ ပြန်တော်နေပါပြီ။

အသက် ၁၀ နှစ် ပြန်ငယ်သွားပြီဟုဆိုလျှင် များလွန်းငနမည်ဖြစ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်ခန့်ကဘောင်းဘီများ ပြန်တော်နေသည်မှာကား လက်တွေ့ပင်ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၆ လခန့်က ဂျပန်ပြည်မှအပြန် ဟောင်ကောင်က ဝယ်ခဲ့သော ဘောင်းဘီများမှာ အလွန်ချောင်နေပါပြီ။ ဇွန်လအတွင်းမှာလည်း ကျွန်တော့ကိုယ်အလေးချိန် ၈ ပေါင် ကျမည်အထိ ယုံကြည်ပါသည်။

အမျိုးသားများတွင် ရှိသင့်ရုံထိုက်သော ကိုယ်အလေးချိန် သားကို တပါတည်းဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ယောကျ်ား ကိုယ်အလေးချိန် ဇယား

အမြင့်ပေ လက်မ	အသက် ၁၅နှစ်	အသက် ၂၀	အသက် ၂၅	အသက် ၃၀
၄-၁၁	၉၂	၁၀၁	၁၀၅	၁၀၉
	၁၀၂	၁၁၂	၁၁၇	၁၂၁
	၁၁၄	၁၂၆	၁၃၁	၁၃၆
၅-၀	၉၄	၁၀၃	၁၀၇	၁၁၁
	၁၀၄	၁၁၄	၁၁၉	၁၂၃
	၁၁၇	၁၂၈	၁၃၄	၁၃၈
၅-၁	၉၆	၁၀၅	၁၀၉	၁၁၃
	၁၀၇	၁၁၇	၁၂၁	၁၂၅
	၁၂၀	၁၃၁	၁၃၆	၁၄၀
၅-၂	၉၉	၁၀၈	၁၁၂	၁၁၆
	၁၁၀	၁၂၀	၁၂၄	၁၂၈
	၁၂၄	၁၃၅	၁၄၁	၁၄၅
၅-၃	၁၀၂	၁၁၁	၁၁၅	၁၁၉
	၁၁၃	၁၂၃	၁၂၇	၁၃၁
	၁၂၇	၁၃၈	၁၄၄	၁၄၈
၅-၄	၁၀၅	၁၁၄	၁၁၈	၁၂၂
	၁၁၇	၁၂၇	၁၃၂	၁၃၆
	၁၃၁	၁၄၃	၁၄၉	၁၅၂

၁၄၈

အမြင့်ပေ လက်မ	အသက် ၁၅နှစ်	အသက် ၂၀	အသက် ၂၅	အသက် ၃၀
၅-၅	၁၀၉	၁၁၈	၁၂၃	၁၂၇
	၁၂၁	၁၃၁	၁၃၆	၁၄၀
	၁၃၆	၁၄၇	၁၅၃	၁၅၇
၅-၆	၁၁၃	၁၂၂	၁၂၆	၁၃၀
	၁၂၅	၁၃၅	၁၄၀	၁၄၄
	၁၄၀	၁၅၂	၁၅၇	၁၆၁
၅-၇	၁၁၆	၁၂၅	၁၃၀	၁၃၄
	၁၂၉	၁၃၉	၁၄၄	၁၄၈
	၁၄၅	၁၅၆	၁၆၂	၁၆၆
၅-၈	၁၂၀	၁၃၀	၁၃၅	၁၃၉
	၁၃၃	၁၄၃	၁၄၈	၁၅၂
	၁၄၉	၁၆၁	၁၆၆	၁၇၀
၅-၉	၁၂၃	၁၃၃	၁၃၈	၁၄၂
	၁၃၆	၁၄၆	၁၅၂	၁၅၆
	၁၅၄	၁၆၆	၁၇၁	၁၇၅
၅-၁၀	၁၂၇	၁၃၆	၁၄၁	၁၄၅
	၁၄၂	၁၅၃	၁၅၈	၁၆၂
	၁၆၁	၁၇၃	၁၇၈	၁၈၂

၁၄၉

အမြင့်ပေ လက်မ	အသက် ၁၅နှစ်	အသက် ၂၀နှစ်	အသက် ၂၅နှစ်	အသက် ၃၀နှစ်
၅-၁၀	၁၃၂	၁၄၁	၁၄၆	၁၅၀
	၁၄၇	၁၅၆	၁၆၂	၁၆၇
	၁၆၅	၁၇၅	၁၈၂	၁၈၈
၆-၀	၁၃၇	၁၄၅	၁၅၁	၁၅၆
	၁၅၂	၁၆၁	၁၆၈	၁၇၃
	၁၇၁	၁၈၁	၁၈၉	၁၉၄
၆-၁	၁၄၁	၁၅၀	၁၅၇	၁၆၁
	၁၅၇	၁၆၆	၁၇၄	၁၇၉
	၁၇၆	၁၈၆	၁၉၅	၂၀၁
၆-၂	၁၄၆	၁၅၄	၁၆၁	၁၆၇
	၁၆၂	၁၇၁	၁၇၉	၁၈၅
	၁၈၂	၁၉၂	၂၀၁	၂၀၈

ကိုယ်အလေးချိန်ချရန် လွယ်ပါသည်

ကျွန်တော်ရေးနေသော ကိုယ်အလေးချိန် လျှော့နည်းနှင့် ကိုယ်အလေးချိန် မည်မျှ ရှိသင့်သည်ဆိုသော ဆောင်းပါးများကို မိတ်ဆွေ တော်တော်များများက နှစ်သက်ကြသည်ဟု ဩဇာသိရသောကြောင့် ဝမ်းသာရပါသည်။

တနေ့က ဆရာဝန်ဇနီးမောင်နှံနှင့်တွေ့သည်။ လူငယ်တွေ ြစ်သည်။ သားဖြစ်သူကလည်း ဆရာဝန်၊ ချွေးမဖြစ်သူကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ကြီးသည် အချို့များကို များများ မစားပါနှင့်၊ အဆီများကို ချောင်ပါ၊ ထမင်းကို လျှော့စားပါဟု ပြောသော်လဲ မချ ဦးလေးဆောင်းပါး

လွယ် ဖတ်ပြီးနောက်မှ အချို့လဲ လျှော့ပစ်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးထဲတွင် ပါတဲ့ အတိုင်း တိတိကျကျ မဟုတ်သေးသော်လဲ အများကြီး ပြောင်းလဲပြုပြင်ပြီး စားသောက် လာပါတယ်။

၁၁-၆-၆၂

နံနက်စောစော အိပ်ရာကထွက်ကာ ကာဖီအချို တချိုငုံကြီး
သောက်ရမှ ကြေနှပ်တာကိုလဲ မသောက်တော့ပါ။ ဝတ်လူ
များသည် ဘာရောဂါတွေဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြ
လိုက်တဲ့အပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ လျော့နေပါပြီဆိုတဲ့
အတွက်သဘောကျပြီး အစား အသောက်များ ပြောင်းလာ
တာပါတဲ့” ဟု ပြောပြကြပါသည်။

သားနှင့်ချွေးမ ဆရာဝန်များက ပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်၊
ကျွန်တော့ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီးနောက် စိတ်ဝင်စားပြီး
ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ချသော အစားအသောက် များကို
ပြောင်း၍ စားသည် ဆိုသောကြောင့် အများကြီးပီတိဖြစ်ရ
ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၃-၄ ရက်ကလည်း မန္တလေးမြို့ ဝါးတန်းမှ
ပွဲစားကြီးတဦးနှင့် ဂေါက်သီးကလပ်တွင်တွေ့ပါသည်။ ကျွန်
တော်၏ ဆောင်းပါးများကိုဖတ်ပြီး ဇနီးသည်ကကိုယ်အလေး
ချိန် လျော့မည့်အကြောင်း ပြောနေသည်သာ မက၊ အိမ်နီး
နားချင်းမှ ဝဝမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးများကိုပါ ဖတ်ပြတိုက်
တုန်းနေသည်ဟု ပြောပြပါသည်။

အခြားပွဲစားကြီး တဦးကလည်း မင်္ဂလာဆောင် စေ့စပ်
ကြောင်းလမ်းခြင်းတခုတွင် သူ၏ဇနီးနှင့် အခြားဝဝ အမျိုး
သမီးများသည် ဤကိုယ်အလေးချိန်လျော့၍ ကျန်းမာနည်း
အကြောင်းများကိုသာ ပြောနေကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့အား
ပြောပြပါသည်။

အမျိုးသမီးများသည် အပို ဝနေသည်များကို လျော့ချ
လိုက်လျှင် ကျန်းမာရေးသာ မဟုတ်၊ ပိုခိုကြည့်ကောင်းလာ

သည့် ဘက်ကလည်း များစွာတိုးတက်လာပါမည်။ အချို့
သည် မျက်နှာကလေးက လှသော်လည်း ကိုယ်က ဝလွန်း၍
အလှပျက်ကုန်သည်။ ငယ်ငယ်က ကြည့်ကောင်းပြီး ကြီးလာ
သောအခါ ဝလာသည့်အတွက်အလှပျက်ပျက်ကုန်သည်။

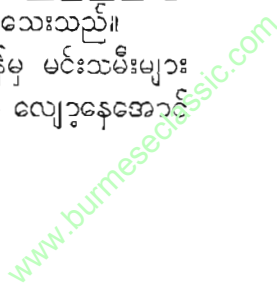
ထို့ကြောင့် အနောက်တိုင်းမှ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများက
သူတို့ အကြောက်ဆုံးမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားလည်းမဟုတ်၊
ဒါရိုက်တာလည်းမဟုတ်၊ ကုမ္ပဏီကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူလည်း
မဟုတ်၊ ‘ဝခြင်း’သာဖြစ်သည်ဟုဆိုလေသည်။

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်၊ မင်းသားဖိုးပါကြီးနှင့်ဇနီးမေချစ်တို့နှင့်
သွန်ခဲသည့် ၃ နှစ်ခန့်က တွေ့စဉ်တွင် ဤဝခြင်း အကြောင်းကို
စကားအနည်းငယ်စပ်မိကြပါသည်။ မေချစ်က ကျွန်တော်ရေး
သောဇာတ်အုပ်များကို တအုပ်မကျန် ဝယ်ဖတ်သည့်အကြောင်း
ပြောပြသောကြောင့် ပို၍ စကားလက်ဆုံကျရပါသည်။

မေချစ်သည် မုဒုမြို့မှ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာကာစက
ပပ်ပိန်ပိန်ပင်ဖြစ်သည်၊ ဂျပန်ခေတ် ပြဇာတ်မင်းသမီး နာမည်
ကျော်ဖြစ်လာသောအခါကလည်း မဝသေးပေ။ နောက်ပိုင်း
ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း ဝလာပြီး အလှပျက်ကုန်လေသည်။

ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာများနှင့် ဆုံမိသောအခါတွင်လည်း မင်း
သားမင်းသမီးများ ဝ,ဝလာ၍ အလှပျက်ကုန်၊ ရင့်ကုန်သည့်
အကြောင်းများကို ရောက်တတ်ရာရာ ကျွန်တော်တို့ စကား
ဆွဲကဲသွားတတ်ကြပါသည်။ တင်တင်မူနှင့် ကြည့်ကြည့်ဇွေး
ဘို့ပင် ရုပ်ရှင်မျက်စိနှင့်ကြည့်လျှင် ဝကြပေသေးသည်။

အနောက်နိုင်ငံက မင်းသမီးများ၊ ဂျပန်မှ မင်းသမီးများ
ကမူ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ရှိသင့်သည်ထက် လျော့နေအောင်

အလွန်ကြိုးစားကြသည်။ သူတို့နိုင်ငံများ၌မူ အချိုးအစား ကျကျနှင့် ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါးဖက်ရှင်သည် အရူးအမူးဖြစ်နေ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးများနှင့် အမျိုးသမီး များလည်း ဤသဘောကြီးမြင်၍ လိုက်သူများလည်း လိုက်နေ ကြသည်ဟုကြားသိရသည်။ အစားအသောက် မစားလိုသည့် ဆေးများကို စားပြီး အဆာခံကာ ပိန်အောင်လုပ်သောနည်း ထက် အာဟာရဓာတ် အပြည့်ရအောင် တင်းတိမ်သည်အထိ ဝဝလင်လင်စားကာ လျော့ချသောနည်းကို သုံးခြင်းက ပို၍ ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။

ကိုယ်အလေးချိန်များများချလိုလျှင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု တခုတည်းနှင့်လည်းမရ၊ အစားအသောက်တွင် ပြုပြင်ပြောင်း လဲမှုရနိုင်ပါသည်။ ဤနည်းမှာ အသေချာဆုံး နည်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်လက် မလှုပ်ရှားနိုင်နှင့်ဦးတော့ အစားအသောက် ပြောင်းထားလိုက်လျှင် ကိုယ်အလေးချိန်မှာ အလိုလိုလျော့ ပါသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနိုင်လျှင်ကား ပို၍ လျင်မြန်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် အစားအသောက်ပြောင်းချိန်၌ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားလျှင် ဆာတတ်သောကြောင့် အချို့က ၂မျိုးကိုများ များ တွဲမလုပ်ပါ။

လှုပ်ရှားမှု မတွဲလျှင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် နံနက် စောစောဖြစ်စေ၊ ညနေပိုင်းဖြစ်စေ လမ်းသွက်သွက်လျှောက် ပေးလျှင်ကား ကောင်းပါသည်။

ဟိုးလီးဝု ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးအချို့ ကိုယ်အလေးချိန်ချသည့် နည်းတနည်းမှာ ဂုရက် တပတ်လျှင် တကြိမ် အဖတ်မစားဘဲ

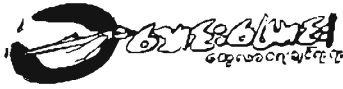
အသေသောသောက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခါတိုင်းစားသောက် ခြင်းများတွင် အဖတ် စားသည့်အစား အရည်များကိုသာ သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စွပ်ပြုတ်၊ သစ်သီးရည်စသည်များဖြစ် သည်။ ထိုနေ့တွင် ကောင်းကောင်းအနားယူကြသည်။ ကျန် နောက်တိုက်မင်းသမီးများနှင့် အမျိုးသမီးများ စမ်းကြည့်ကြစရာ ကောင်းပါသည်။

ကိုယ်အလေးချိန်လျော့သည်မှာမခက်ပါ။ စိတ်ဓာတ်အား ကောင်းကောင်းနှင့် တကယ်လုပ်ဖြစ်ဘို့ဘဲ လိုပါသည်။

လူလူ

၁၂-၆-၆၂

ကိုယ်အလေးချိန်ချနေသူ

ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့ ၁၁နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် အသုဘပို့ရန် ကျွန်တော်သွားရာ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ဆိုလျှင်ပင် ဗိသုကာဆရာကြီး ဦးဆိုင်၊ ဆရာကြီး ဦးထွန်းဦး၊ ပါဠိဆရာ ဗဒ္ဒဘာသာ စာပေနှင့် ဓမ္မကထိကကြီး ဖြစ်သော ဆရာကြီး ဦးသိန်းအောင်တို့က “ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောနေတုန်း ခင်ဗျားလာတာဘဲ၊ အသက်ရှည်ဦးမယ်” ဟု ရယ်မောပြုံးပြောကြပါသည်။

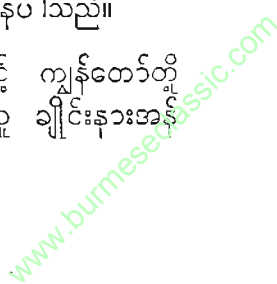
ထူးစံအတိုင်းပင် ကျွန်တော်က “ကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောကြတာဖြစ်ကောင်းပါရဲ့ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောရာ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းပါ။ ဦးလှဖေက ဦးလှနည်းအတိုင်း လုပ်နေပါတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ဦးလှအကြောင်း ပြောနေကြတာပါ” ဟု ပြန်ပြောကြပါသည်။

ဆရာ ရှေ့ပြည်ဦးဘတင်နှင့် ဦးလှဖေတို့ကိုလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အသုဘပို့ရန် ဦးလှဖေ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ် ဦးလှဖေမှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ပိုက်အဖေမင်းလည်း ကျ သွားသည်။ ငယ်လည်းပိန်သွားသည်ကိုမြင်သဖြင့် လွန်ခဲ့သည့်တလအတွင်းက ဦးလှဖေကို မမြင်သော ဆရာကြီး ဦးထွန်းဦးက “ဘယ်နှယ်က ဦးလှဖေ ပိန်သွားသကိုး၊ ထမင်းစား မကောင်း ဘူးလား” ဟု မေးရာ ဦးလှဖေက “ကျွန်တော် ကိုယ်အလေးချိန် ချနေပါတယ်၊ လူထု ဦးလှနည်းအတိုင်း ချနေတာ ၁၃-ရက်ရှိသွားပြီ။ အားအင်လည်းမထိခိုက်ပါဘူး၊ လူလဲအများကြီး ပိန်သွားပြီ” ဟုပြောပြရာမှ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များသည် ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးထွန်းဦးမှာ အသက် ၇၀-ကျော်ပြီ။ အလွန်ကျန်းမာရေးကောင်းသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျန်းမာရေးကောင်းစားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ဘော့လုံးကန်ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကယ်လီကျောင်းမှာ ဆရာလုပ်ခဲ့သည်။ မြင်းခြံ၊ ကျောက်ဆည်စသော အစိုးရ ကျောင်းများတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး လုပ်ပြီးနောက် ပင်စင် ယူခဲ့သည်။ ကိုယ်အလေးချိန် များနေသူများအား အလေးချိန် လျှော့ရန် တိုက်တွန်းသော ကျွန်တော်၏ဆောင်းပါးများတွင်ပါသည့် အကြောင်းအရာများကို အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကောင်းကောင်းကြီး ပြောပြနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အလေးချိန် တတ်တိကျနေသည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဆရာကြီး ဦးထွန်းဦးက မြင်နေပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၄-ရက်ခန့်က ဦးလှဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခုခွဆုံကြသည်မှာ မိတ်ဆွေကြီးတဦးဖြစ်သူ ချိုင်းနားအန်

ဒါရိုက်တာ အသက်အာမခံကိုယ်စားလှယ်ကြီး ဦးစံလှ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သောကြောင့် သွားမေးကြရာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစံလှ အနိစ္စရောက်ရသည်တွင် သွေးတိုးရောဂါ သဘောပါသည်ဟု ပြောပြကြသဖြင့် ကျွန်တော်က ဦးလှဖေအား “ဦးလှဖေ ဝတာ များနေတယ်၊ ကိုယ် အလေးချိန်လျော့ချပစ်ပါ၊ လွယ်ပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလိုဘဲလျော့ပစ်တာဘဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အလွန်ပိန်သွားကြောင်း၊ ပိုက်လည်းမပူဘော့ကြောင်း အများကြီး ခြားနားသွားသည်ကို သူ့သတိပြုမိကြောင်းနှင့် ဦးလှဖေကပြောယင်း ဘယ်လို ကိုယ်အလေးချိန် ချရမည်ဆိုသည်များကို ကျွန်တော့အားမေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယခင် ဆောင်းပါးများတွင် ရေးထားသည့်အတိုင်း ပြောပြပါသည်။

“ဒီလိုဆိုနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်တော် လုပ်မယ်” ဟု ဆိုပါသည်။

ယခု ကျန်းမာနေသော်လည်း ဝန်ပို အလေးချိန် တွေကို ထမ်းထားရသော နှလုံးနှင့် အခြားကိုယ်ခန္ဓာ အဝိတ် အပိုင်းများက ရောဂါဖြစ်လာနိုင်သည့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာရောဂါမှ မရှိသေး၊ သို့ရာတွင် စိတ်ချရသည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်အပြင် ဝသည့်အတွက် လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းသည်။ ဦးလှဖေ အသက်လည်းငယ်ပါသေးသည်။ တိုင်းပြည်အမျိုးသားအတွက် အသက် ရှည်ရှည် အနာ ကင်းကင်းနှင့် ပိုပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ကိုယ်အလေးချိန်လျော့ပစ်မှ၊ ဒီပူနေတဲ့ပိုက်နဲ့ ဒီခါးတဝိုက်က အဆီတွေကို ချပစ်မှဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ကပြောဆို တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

ဦးလှဖေသည် ကျွန်တော့ကို ကတိပြုသည့်အတိုင်း နောက်ဘနေ့ကစပြီး အစား အသောက်များကို ကျွန်တော် ပြောပြသည့်အတိုင်း စားရာ ယခုဆိုလျှင် အများကြီး ကြည့်ကောင်းသွားပြီဟုဆိုရပါမည်။

ဗိုလ်သုကာ ဆရာကြီး ဦးဆိုင်၊ ဆရာ ရွှေပြည် ဦးဘတင်၊ ဆရာကြီး ဦးထွန်းဦး၊ ဆရာကြီး ဦးသိန်းအောင်တို့သည် ဦးလှဖေ ပိန်သွားသည်ကိုမြင်မြင်ချင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိကြသည့်နည်းတူ စကတည်းက သတိပြုပြီး ကြည့်ထားသော ကျွန်တော်လည်း ခြားနားချက်ကိုမြင်ပါသည်။

ဦးလှဖေဆိုသည်မှာ ပဲ့ကုန်းကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး ဦးလှဖေဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်သုကာဆရာကြီး ဦးဆိုင်ဆိုသည်မှာ အသက် ၂၂ နှစ်ရွယ်ရှိမြန်မာဗိုလ်သုကာဆရာကြီးဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ဒဂုံတိုက် ဘုရားအနောက်ဘက်မုခ် သိမ်ကြီးဈေး ၂ ပြား တန်းဆောင်းနှင့် မန္တလေး သာသနာ့ဥပမာန် အဆောက်အဦကြီးကို ဆောက်လုပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

အသုဘအိမ်မှာ တရားဓမ္မ ဆွေးနွေးရန် အတွက်လည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။ အသက် ရှည်ရေးအတွက် အစားအသောက်အနေအတိုင် အကြောင်း အရာများ ဆွေးနွေးသင့်သော ဌာနလည်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပါတော့သည်။

ကိုယ်အလေးချိန်ကို သတိပြုပါ

ကိုယ်အလေးချိန် မည်မျှရှိသင့်သည်၊ အလေးချိန်မပိုသင့်သည့်ဆောင်းပါး ၄၊ ၅ စောင်ရေးလိုက်သောကြောင့် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြသောပုဂ္ဂိုလ် တော်တော်များများက သိလိုသည်များ ကျွန်တော့်ကိုဆက်၍ မေးကြသည်။ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးများကိုစုပြီး စာတမ်းကလေး ၁ခုအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ပါဟုဆိုကြသည်။

မေးမြန်းစုံစမ်းကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျွန်တော့်ကို မေးသည်ထက် ဆရာဝန်ကြီးများကို မေးသောကောင်းကြောင်း ကျွန်တော်အကြံဉာဏ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်းဆရာဝန်ကြီးများအား မေးနေဆဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးနေဆဲဖြစ်၍ သိရှိလာသည်များကို ထုတ်နုတ် ရေးသားသည့်အခါ ရေးသားလိုက်ပါသည်။

ယနေ့လည်း ကိုယ်ခန္ဓာ အလေးချိန်အကြောင်း ထပ်မံဖြည့်စွက်၍ ရေးပါဦးမည်။

ကိုယ်ခန္ဓာဆိုသည်မှာ စက်နှင့်တူပါသည်။ လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်ရန် စက်များတွင် ရေနွေး ဓာတ်ဆီ ရေနံဆီ လျှပ်စစ်အား၊ ရေအားစသည်ဖြင့် အားလိုသကဲ့သို့၊ လူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း မီးအား ဓာတ်အားအတွက်လိုပါသည်။ ထိုရိုက္ခာမှာ အားပြစ်ပါသည်။ ကျန်းမာစွာ လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်ရန် ကိုယ်ခန္ဓာ စက်ယန္တရားတွင် အစားအသောက် မည်မျှမည်မျှ ထောက်ကြွေးရန်လိုသည်။ ဗီတာမင် များလည်း လိုသလောက် ထောက်ကြွေးဆီသည်ကို သိရှိလိုပါသည်။

ဆာလောင်သည်ဆိုသည်မှာ အစာရေစာ သိုလှောင်ထားသည့်တိုင်ကိုကြီးထွက် အစာရေစာထပ်ဖြည့်ရန် လိုကြောင်း ဖြည့်ပေးပင်ဖြစ်သည်။ ထပ်မံဖြည့်တင်း စားသောက်လိုက်သောအခါ အစား အသောက်တိုင်ကိုကြီး ပြန်ပြည့် သွားပြန်ပါသည်။

အစားအသောက်ဓာတ်အားသည်ဓာတ်ဆီ၊ ရေနံဆီစသော အစားများနှင့် မတူပါ။ အစားအသောက် ဓာတ်အားသည် ကိုယ်ခန္ဓာစက်ယန္တရားကို လှုပ်ရှားသွားလာစေနိုင်သည့်အပြင် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထွားစေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ချွတ်ယွင်းနေသော အပိုအပိုင်းများ အရိုးများကိုပြုပြင်စေသောပစ္စည်းများကို ပါတည်းပေးလေသည်။

မော်တော်ကားဓာတ်ဆီ တိုင်ကိုအတွင်းသို့ ဓာတ်ဆီများ အပိုထည့်လိုက်လျှင် ဓာတ်ဆီများသည် လျှံပြီးဖိတ်ကုန်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကမူ အပိုအလျှံ စားသည်၊ သောက်သည်များကို သိုလှောင်ထားသည်။ ဤသို့အပိုစားခြင်းများကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ အလေးချိန်မှာ ရှိသင့်သည်ထက် ပိုခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်အလေးချိန်ပိုခြင်းတွင် အန္တရာယ် အလွန်ကြီးသည်။ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ မသိဘဲနေလျှင် ထိုဘေးကိုမမြင်နိုင်ပေ။ တိုင်းပြည်ကြီးအချို့တွင် ဆရာဝန်ကြီးများက စာရင်းကောက်ယူလေ့လာစူးစမ်းကြည့်ကြရာတွင် အသက် ၄၅နှစ် ကျော်ပြီးနောက် ကိုယ်အလေးချိန်ပိုများနေသူများသည် ကိုယ်အလေးချိန်မန်ဂိုသူများထက် များစွာ အသက်တိုသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၂၀ ပိုနေသူသည် ရိုးရိုးကိုယ်အလေးချိန်ရိသူထက် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း အသေများသည်။ ဤမျှထက်ပိုလေးလျှင် ပိုပြီးအန္တရာယ် များပေသေးသည်။

ကိုယ်အလေးချိန်များနေသူများသည် မလှုပ်ရှားနိုင်သော သွက်ချာပါဒ် ရောဂါ၊ ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ ဆီးအိမ် အတွင်းကျောက်တည်ခြင်းစသော ရောဂါများပို၍ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဝသူ၏နှလုံးနှင့်အဆုတ်သည် အလေးချိန် အပိုများကိုသယ်ယူနေရသောကြောင့် ပို၍ပင်ပန်းသည်။ ဝန်ပိုထမ်းရသည်။

ဝသူ၏ အဆစ်အမြစ်များမှာလည်း ဝန်ပိုများကို ထမ်းရသယ်ရသောကြောင့် မနိုင်ဝန် ဝန်ပိုထမ်းရ သယ်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး အပြီးတိုင် မသယ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်သွားနိုင်ပေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ကိုယ်အလေးချိန်များနေခြင်းသည် ရောဂါတမျိုးဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဤရောဂါမှာရှောင်၍ ကာကွယ်၍ရသော ရောဂါသာ ဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထုအား ဤရောဂါမျိုး မဖြစ်အောင် ကာကွယ်သည့်နည်းများကို လမ်းညွှန်ပြထားကြရပေမည်။

ကိုယ်အလေးချိန်များနေ၍ ချရမည့်သူများ အဖို့မှာလည်း အစား အသောက်ကိုပြုပြင်၊ စည်းကမ်းကလေး အနည်းငယ်

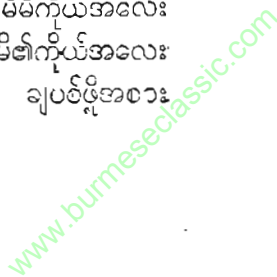
ဆန်းသိမ်း၊ အာဟာရဓာတ် အကြောင်းကို အခြေခံအားဖြင့် အနည်းငယ်သိထားလျှင် လွယ်လွယ်နှင့်ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန် အလွန်များနေသူများအတွက်မှာ ကိုယ်အလေးချိန် သော့ခွဲချသောအခါ ဆရာဝန်များနှင့် ကောင်းစွာ တိုင်ပင်ပြီး ဆရာဝန်များ စောင့်ရှောက်ခြင်းနှင့် အတူ လျော့ချသင့်ပေသည်။

အလေးချိန် လျော့လိုသူသည် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားကစားခြင်းများကို တော်တော်သင့်သင့်လုပ်ပေးရန်လိုပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကာမျှနှင့် မလုံလောက်ပေ။

လူတယောက်သည် ကလိုရီးစ် ၁၀၀ ကုန်အောင် ၁မိုင် လမ်းလျှောက်ရမည်။ သဘောအားဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ပိုနေသော အလေးချိန် ၁ပေါင် ကျသွားအောင် ၃၆ မိုင်လမ်း လျှောက်ရန်လိုသည်။ ပေါင်မို့ တချပ် စားထားသည်ကို ပြန်လျော့သွားအောင် လူတယောက်သည် လှေကားထစ် ၂၀ စီ နှိုသော အထပ် ၂၀ ရှိသည့်အဆောက်အဦမှ လှေကားများကို ထက်ရပေမည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားခြင်းသည် ကိုယ်အလေးချိန် နေရာတွင် လက်တွေ့၌ ထင်သလောက်မလွယ်၊ မှန်းသလောက် မကြီးမားရုံသာမက တွေ့ကြရပေသည်။ အစား အသောက်ကို စားသောက်ခြင်းကသာလျှင် ပို၍ထိရောက်သည်ဟုဆိုရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ချိန်ခွင်ကောင်းကောင်းတွင် မိမိကိုယ်အလေးချိန် မည်မျှရှိသည်ကို ချိန်ထားဘို့လိုသည်။ မိမိ၏ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ရှိသင့်သည်ထက် ပိုနေသည်ဆိုလျှင် ချပစ်ဖို့အစား

အသောက်စီစဉ်ပါ။ လျော့နေသည်ဆိုလျှင် တိုးအောင်စားသုံး
ပြင်ပါ။ မိမိခါးသော အစား အသောက်များကို စစ်ဆေး
ကြည့်ပါ။

မိမိ၏ကိုယ် အလေးချိန်သည် ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် အတိုင်း
ရှိနေသည်ဆိုလျှင် မိမိနေ့စဉ်စားနေသော 'ကလိုရီးစ်' သည် လုံ
သမျှ အလောတော်ဖြစ်သောကြောင့် ရှိသည်ဟုဆိုရပေမည်။
ကိုယ်အလေးချိန် များနေလျှင် 'ကလိုရီးစ်' လျော့ရပေမည်။
ကလိုရီးစ်ကို အပူဓာတ်အားဟု အကြမ်းအားဖြင့် အဓိပ္ပာယ်
ကောက်ယူရပါမည်။

လူလူ

၂၇-၇-၆၂

**ကိုယ်အလေးချိန်ကို
သတိပြုပါ(၂)**

အာဟာရဓာတ်များအကြောင်းကိုသာမန်အရပ်သားများ
နားလည်လွယ်အောင် ဆရာဝန်များကသာ ရေးနိုင်ကြပါလိမ့်
မည်။ ကျွန်တော်ကမူ မေးသူ ပေါလူန်းသောကြောင့် ကြိုး
ငေးပြီး အနည်းငယ်ရေးသား ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အာဟာရဓာတ်သည် အစား အစာများတွင် အောက်ပါ
သဘောအတိုင်း ပါသည်ဟု မှတ်ယူရပါမည်။

ကာဘိုဟိုက်ဒရိတ်စ် (ဥပမာအားဖြင့် ဆန်၊ အာလူး၊ ဂျုံ၊
ပဲ၊ ပဲခူး) သည် ကိုယ်ခန္ဓာကို အီနာဂျီ
(လှုပ်ရှား ပြုပြင်တတ်သည့် အင်အား)
ပေးသည်။ အဆီ အဖြစ်လည်း ပြောင်း
သွားနိုင်သည်။

အဆီ ဆိုသည်က(ဥပမာအားဖြင့် ထောပတ်၊ ပဲခဲ၊ နှမ်းဆီ၊
အပဲဆီ၊ ဟင်းခူးဆီ) အီနာဂျီ(လှုပ်ရှားပြုပြင်တတ်သည့် အင်
အား)ပေးသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အဆီတိုးစေသည်။

ပရိတ်နန်းစံ ဆိုသည်မှာ(ဥပမာအားဖြင့် အသား၊ နွားနို့၊ ကြက်ဥ စသည်များ) ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြီးထွားစေသည်။ ပျက်စီးနေသော အစိတ်အပိုင်းများကို ပြုပြင်စေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လိုသည်များကိုဖြည့်တင်းပေးသည်။

ဗ^၀တာမင်နှင့် အခြားဓာတ်များကလည်း ကိုယ်ခန္ဓာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် ပါဝင်ထိန်းပေးသည်။

ကလိုရီးစ်ဆိုသည်မှာအစားအသောက်၏အားကိုအပူဓာတ်အားဖြင့် တွက်ထားခြင်းဟုဆိုရပါမည်။

ကာဘိုဟိုက်ဒရိတ်(၁)ဂရမ်ကို ကိုယ်ခန္ဓာက ယူလိုက်ပြီး နောက် အသုံးပြုလိုက်သောအခါ ၄ ကလိုရီးစ်ရှိသည်။

အဆီ(၁) ဂရမ်ကို ကိုယ်ခန္ဓာက ယူလိုက်ပြီးနောက် ပြန်သုံးသောအခါ ၉ ကလိုရီးစ်ရှိပါသည်။

ပရိုတိန်းစ်(၁) ဂရမ်ကို ကိုယ်ခန္ဓာက ယူလိုက်ပြီး နောက် အသုံးပြုသောအခါ ၄ ကလိုရီးစ်ရှိပါသည်။

နေ့စဉ်လုပ်ငန်းအတွက် လူ ၁ ယောက်တွင်လိုသော အီနာဂျီ(လှုပ်ရှားပြုပြင်တတ်သောအင်အား)မှာ ယောက်ျားစာရေးတဦး ၂,၂၀၀ ကလိုရီးစ်။

အသင့်အတင့် ကိုယ်ခန္ဓာလှုပ်ရှားသောလက်သမား ၃,၀၀၀ ကလိုရီးစ်။

အလုပ်များများ လုပ်ရသော ပန်းဘဲသမားတဦး ၄,၂၆၀ ကလိုရီးစ်။

အလွန် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသော သစ်ခုတ် အလုပ်သမား ၅,၁၀၀ ကလိုရီးစ် ဖြစ်သည်ဟု တွက်ပြထားသည်။

စာဆိုအားဖြင့် အဆီတပေါင်သည် ကလိုရီးစ် ၃,၅၀၀ ရှိသည်။ လက်တွေ့တွင် အဆီ၌ ရေပါသောကြောင့် ခါတိုင်း

ငါးနေကျအဆီကို ရှောင်လျှင် ကိုယ်အလေးချိန် လျော့နိုင်သည်။

နေ့စဉ် ကလိုရီးစ် ၁၀၀၀ လျော့၍စားမည်ဆိုလျှင်နေ့စဉ် ၂ အောင်စလျော့မည်။ အကြမ်းအားဖြင့် ၇ရက်တွင် ၂ ပေါင်၊ တလမှာ ၈ပေါင်လျော့မည်။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ဝ၍ ကိုယ်အလေးချိန်လျော့လိုသူများသည် နေ့စဉ်အနည်းဆုံး ပရိုတိန်းစ် ၃ အောင်စခွဲစားရန် လိုသည်။ ဇာမံသား ၆ကျပ်သားရှိမည်။ ဆီနှင့် အဆီအအိမ်များ အချို့ ၃ ခွဲစား ရှောင်ပါ။

ဟင်းရွက် ဟင်းသီး
အံဆံ များများ စား
မာလံတီ ဗ^၀တာ

အစိမ်း နှင့် အ ပြတ်
ပါ။
မင် တလုံး နေ့စဉ်စား
ပါ။

မြန်မာ အစားအသောက် များထဲက ဘာတွေ စားသင့်သောက်သင့်သည်ကို ဆရာဝန်ကြီးအချို့က စာရင်းအကြမ်း လုပ်ပြထားသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

နံနက်အိပ်ရာကထ၍ နံနက်စောစော စားသောအခါ...	
သကြားလက်ဖက်ရည်ဇွန်း ၁ဇွန်းစာ၊ နို့ဆီစား	
ဥတင်ဇွန်း ၁ဇွန်းစာပါသော ကာဖီ တခွက်၊ ကလိုရီးစ်	၃၃
ထောပတ်နည်းနည်းသုတ်သောပေါင်းမု ၂ ချပ်	
	ကလိုရီးစ် ၁၅၀
	ပေါင်း ၁၈၃
နေ့လည်စာစားသောအခါ ထမင်း ၁ ပန်းကန်ခွဲ	
	ကလိုရီးစ် ၆၁၅

ဆီမများသော ငှက်အောင်စရိုကြက်သားဟင်းခွက်
ကလိုရီးစ် ၁၀၀

ဆီမများသော ဂအောင်စဝင် ပန်းကန်နှင့် ဟင်း
ရွက် ဟင်းသီး ဟင်းချို ကလိုရီးစ် ၅၀
ငှက်ပျောသီး ၁ လုံး ၈၈

ပေါင်း ၈၅၃

ညစာ စားသောအခါ ထမင်း ၁ ပန်းကန်ပြားခွဲ
ကလိုရီးစ် ၆၁၅

ငှက်အောင်စဝင် ပန်းကန်နှင့် ထည့်သော ဆီမများ
သည့် အမဲသားဟင်း ၁ ပန်းကန် ကလိုရီးစ် ၂၆၅

ဟင်းရွက်ချဉ်ရေဟင်းချို ၁ ပန်းကန် ကလိုရီးစ် ၆၀
ငါးပိနည်းနည်း ကလိုရီးစ် ၃၀

ပေါင်း ၉၇၀

၃ကြိမ်စားသည်အတွက် စုစုပေါင်း ကလိုရီးစ် ၂၀၀၆ များ
ဖြစ်သည်။

ဤစာရင်းအရ နေ့စဉ်စားနေကျ အစားအသောက် များကို
စားယင်း ကိုယ်အလေးချိန်ကျလိုလျှင် ထမင်းကို လျှော့ပြီး
စားရမည်ဆိုသည်မှာ အလွန်ပင်ရှင်းနေပေသည်။ ယခု ကိုယ်
အလေးချိန် လျှော့နေချိန်တွင် ကျွန်တော် ထမင်းလုံးလုံးမစား
ပါ။ ထို့စရာကဲ့သို့သော ဟင်းရွက် ပြုတ်များ၊ ဟင်းရွက် စိမ်း
များကို ပိုက်ပြည့်အောင် စားပါသည်။

လူလူ

၂၇-၈-၆၂

မကောင်းသော ဝခြင်း

လွန်ခဲ့သည့် ၂နှစ်ခန့်က ထင်ပါသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ပိန်
အောင်လုပ်ကြရမည်၊ လုပ်သင့်ကြသည်ဆိုသည့် အကြောင်း
အသားပားများ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ထို
အသားပားများတွင် ပါသည့်အတိုင်း စားသောက်နေထိုင်
သည်။ ထို့ကြောင့် ၂လခန့်အတွင်း လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ပေါင်
အော်အော်များများ ကိုယ်အလေးချိန်ကျသွားပါသည်။ နေရာ
ဆိုင်ရသည်မှာပေါ့၊ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာသွက်၊ ကစားသည့်
ဘက်တွင်လည်းကောင်းပြီး ထိုနှစ်ကဂေ ဂါက်သီးပြိုင်ပွဲများတွင်
အမည်ကြီးသော ဖလားကြီးဝလုံးရသည့်အပြင် ဖလားကလေး
အရွှေ့ လည်းရပေသေးသည်။

ထိုနှစ်က ကျွန်တော် ရေးသော
အသားပားများကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော်
ပြောသည့်အတိုင်းလိုက်လုပ်၍ အကျိုးရှိကြသည့်အမျိုးသမီး၊
အမျိုးသားပေါင်းမှာ မနည်းပါ။ ကျေးဇူးတင်စာများလည်း

ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း တယ်တော့မှ ပြန်မဝအောင်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားလိုက်မိပါသည်။

သို့သော်၊ ဤသို့သော်ကိုကျွန်တော်မကြိုက်ပါ။ 'သို့သော်' ဆိုသောစကားခံပြီး ပြောရသည်ကပင် ည လှပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်ပြန်ဝနေပါသည်။ ဟိုတချိန် ကလောက် အဝကြီး မဟုတ်သော်လည်း တော်တော် ပြန်ဝနေသည်။

ဝခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်ပျော့၍ မိမိကိုယ်ကို အလိုလိုက် သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မကောင်းပါ။ အားကြီးမကောင်းပါ။

အကြောင်းကလေးများက ရှိပါသည်။ အင်ဒိုနီးရှားသို့ အာရှ၊ အာဖရိက သတင်းစာဆရာများ အစည်းအဝေးတက် ရောက်ရန်သွားရသောအခါ ငါပင်ပန်းပါသည်။ ကျွေးသည့် အစားအကောင်းများစားမပါဘဲ၊ 'ငါ့မျောသနားပါတယ်' ဆို သည့် သဘောမျိုးနှင့် မိမိကိုယ်ကိုညှာပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ် တက်၍ စကျေးကတည်းကစားသည်မှာ ပြန်လာသည့်နေ့အထိ ဖြစ်သည်။

အင်ဒိုနီးရှားတွင် တလကျော်ကျော်ကြာသည်။ လေယာဉ် ပျံ၊ မော်တော်ကား၊ မော်တော်ဘတ်စ် စသည်များပြင့် ခရီး အနှံ့ အပြားသွားခဲ့သည်။ နာမည်ကြီးလှသည့် ဘာလီကျွန်း သို့လည်းရောက်အောင်သွားခဲ့၊ ကြည့်ရှု လေ့လာခဲ့သည်။ အ နယ်နယ်က အစားမျိုးစုံကိုစားဘူးသည်ရှိအောင်စားခဲ့သည်။ ဟော်တယ်များက ကျွေးသည်များကိုလည်း 'ငါပင်ပန်းပါ တယ်လေ၊ အားရှိအောင်စားမှဖြစ်မှာပါ' ဟုဆိုကာ ကျွေးသမျှ အဝအပြဲစားသည်။ မိမိစားသင့် မစားသင့်ဟူ၍ အာဟာရ အမျိုးအစားကို ရွေးချယ်ပြီးမစား၊ အသိနှင့်ယှဉ်၍မစား၊ အချို့

ခံဘူးလည်းစားသည်။ ထမင်းတွေ၊ ပေါင်မုန့်တွေ အာလူးတွေ သည်း စားသည်။

အစည်းအဝေးတက်နေရသည့် ရက်များ အတွင်းကလည်း "ငါတယောက်ထဲ လာရတာ အစည်းအဝေး တက်ရ၊ နား သောင်ရ၊ ဆွေးနွေးရတာ ပင်ပန်းလှတယ်၊ ငါ့မျောအိပ်ရေး နှင်ဝဝမအိပ်ရ၊ အစား အသောက်တွေ၊ ကောင်းကောင်း ငှားပါစေ" ဟု ဆိုကာ မိမိကိုယ်ကိုညှာပြီး စားလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

ဤသို့နှင့်အစည်းအဝေးတက်နေယင်း၊ ခရီးသွားနေယင်း အဘင်းဘိခါးများ နည်းနည်း ကြပ်လာသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ သည်း နည်းနည်းလေးလာသည်။ မျက်နှာလည်းပေါင်းလာ သည်။ ပါးစုံများလည်း ကားလာသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား နှုတ်လည်း ဘာမှမရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဘန်ဒွန်းမြို့သို့ရောက်သော အခါ ၂နာရီခန့် အချိန်ရသောကြောင့် ပြေးပြီးဂေါက်အိုး ကစားလိုက်သည်။ ကစားပြီးနောက် ကိုယ်လက် ပေါ့ပါးသွား သဖြင့် အလွန်ပင်နေလို ကောင်းတော့သည်။

အပြန် စင်္ကာပူသို့ဝင်သောအခါ၌လည်း သူငယ်ချင်း မိတ် ချဆွဲများ၊ ဆွေမျိုးညာတိများ၊ ဗမာသံတမန် အဖွဲ့ဝင်များက ကျွေးကြမ်းကြမည်းကြသည်မှာ တရားလွန်ဖြစ်သည်။ ကိုကြည့်ရန် အမာတို့သည် သားသမီးများနှင့်အတူ ကျွန်တော်နေခဲ့သော ၁-၅ရက်အတွင်း ညတိုင်းပင် ဟော်တယ်ကြီးများ၌ ကျွေး မေးသည်။ မိတ်ဆွေများပါ သိတ်ကြားပြီး အိမ်မှာညှော်ခံ သည်။ မန္တလေးသား ကိုစိန်ကလည်း ခဏခဏကျွေးသည်။ ဘန်ကောက်သို့ရောက်သောအခါ ဦးဘစောတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှင့် အခြားမြန်မာမိတ်ဆွေများက ကျွေးကြမ်းကြမည်းကြသည်။

ပင်ပန်းနေသော ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှင်များကြေနပ်အောင်လည်း စားရပါသည်။ ဦးဘစောတို့၏ ယိုးဒယား ထမင်းချက်ကလေးကလည်း အုန်းနို့နှင့်ချက်ထားသည့် သူ၏ယိုးဒယားဟင်းများကို ကျွန်တော်ကြိုက်သည်ဆို၍ အလွန်ပင်ပီတိဖြစ်ရှာပါသည်။

အင်ဒိုနီးရှားက ပြန်လာပြီးနောက် အင်ဒိုနီးရှားနှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးများကို ရေးရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါတွင်လည်း “ငါ့မျှော်ခရီးရှည်ကြီး သွားခဲ့ရသည်မှာ အလွန်ပင်ပန်းရှာသည်။ အခုလဲ ဆောင်းပါးတွေ ရေးနေရပြန်ပြီ။ အစား ကောင်းကောင်းတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကျွေးဦးမှတော်မည်။ အစား ကောင်းကောင်း စားရမှလည်း အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်မည်” ဟုဆိုကာ သက်ညှာခွာနှင့် စားပါသောကံပါသည်။ သန်းခေါင်ကျော် ၂ နာရီ ၃ နာရီအထိ အလုပ် လုပ်ရသည်ဆိုကာ ထိုအချိန်မှ ခေါက်ဆွဲ၊ ဝက်သားပေါက်ဆီစသည် ရရာစားစရာများ ဝယ်စားသည့် ညများကလည်း မနည်းလှပါ။

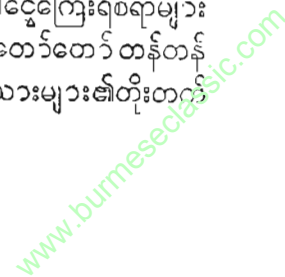
တလမျှ ကိုယ် နိုင်ငံ၊ ကိုယ် မြို့တွင် နေပြီးနောက် အင်ဒိုနီးရှားသို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားရပြန်ရာတွင်လည်း လေယာဉ်ပျံထွက်ကတည်းက မိမိကိုယ်ကိုသနားညှာတာပြီးအစားကောင်းကောင်းများကို စားသွားသည်။ ဤခေတ်တွင် လေယာဉ်ပျံကုမ္ပဏီများကလည်း အပိုင်အဆိုင် ကျွေးကြသည်။ အရက်သောက်တတ်သူဆိုလျှင် သာ၍တက်သား ကိုက်သေးသည်ဟုဆိုပါသည်။

ဤဒုတိယအခေါက်တွင်လည်း စင်္ကာပူနှင့် ဘန်ကောက်သို့ အပြန်ဝင်ပြန်ရာ ယခင်အခေါက်ကကဲ့သို့ပင် စားရသောက်ရ

ပြန်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ တဖန် စာအုပ်ရေးနေချိန်သောကြောင့် ညှာရသနားရ ပြန်ပါသည်။ ဤသို့နှင့် မူလက လုပ်ထားသော စည်းကမ်းကုလားနားများ အားလုံး ဖျက်ပြီး တွေ့ကရာတွေ အစား များသောကြောင့် ဝဝလာခဲ့သည်မှာ တော်တော် အမြင်ကပ်စရာ အကြည်ညို တန်စရာကောင်းတော့သည်။

ထို့နောက်လည်း တောင်သူလယ်သမား နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ၊ မေဒေးပွဲ၊ ဟိုကိစ္စ သည်ကိစ္စ များကြောင့် ဟိုမြို့ သည်မြို့နှင့် ချန်ကုန်သို့ မကြာမကြာသွားရပြန်သည်။ ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေများကလည်း တရားလွန်ကျွေးကြသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ကျွန်တော်တည်းခိုနေကျ အိမ်အိမ်ဖြစ်သည့် ဦးအေးကြည်၊ ဒေါ်ခင်တီတို့အိမ်နှင့် ဒါရိုက်ဘာ ဦးသုခ၊ ဒေါ်ကျင်ကျင်မေတို့အိမ်ဖြစ်သည်။ အညာက ဧည့်သည်လာသည်ဆိုကာ ကြံကြံဖန်ဖန် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော် ကျွေးကြသည်။ ဤသို့ဧည့်ဝတ်ပြုသောကြောင့် ဦးသုခတို့အိမ်တွင် ဆီမရှိ၍ တလည်လည် ဖြစ်နေသည်။ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ထားသူများကြေနပ်အောင် အားနာပါးနာနှင့်များများစားရပါသည်။ ဆန်းကဖေးမှာကားလွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ တုန်းက အတိုင်းပင် ကျွန်တော်၏ အခောင်းဆုံး အိမ်ရှင်ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဈာပနအတွက် ၂ ခေါက် သွားရရာပဌမအခေါက်တွင် ၁၀ ရက်ခန့်ကြာခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးတက်၊ စားသောက်၊ ပေါ့လာသော ပြဿနာများကို အတူတိုင်ပင်ရှင်းကြ၊ အစိုးရနှင့်ပြောစရာ၊ ငွေကြေးရစရာများကို ကြံရာစည်ရာကိုယ်ပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်း တော်တော် တန်တန် ခံရပါသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်သူရန်ကုန်သားများ၏တိုးတက်

လှုပ်ရှားသော စေတနာ သဒ္ဓါတရားများကြောင့် အစားတော်များပြီး ကိုယ်အလေးချိန် တိုးနေပြန်ပါသည်။

တနေ့ကမူ မန္တလေးတောင်ခြေကစားကွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ ကစားတော် မိတ်ဆွေများသည် ကိုယ်ရေစစ်ပြီး ကြည့်ကောင်းနေကြသည်။ နောင်ကြီး ဦးဘဦးကလွဲ၍ တယောက်မှ မဝပါ။ နေရောင်ဟပ်၍ အသားအရေများလည်း တင်းမာနေကြသည်။ ဖြူစပ်စပ် မဟုတ် “ညိုနေကြသည်” ဝဖေါင်းဖေါင်းဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သာ ရှက်စရာဖြစ်နေသည်။ အထိုင်ကများ၊ စာကရေးရ၊ ဝတတ်သော အစားအသောက်တွေ များလွန်းသည့် အလေ့အကျင့်ကို ပြောင်းပြီး လူမဝသော အစားအသောက်များကိုသာစားကာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု ပိုလုပ်နိုင်အောင် အချိန်ဖယားတမျိုးပြင်ရပေဦးမည်။ ကစားချိန်များပြီးသတင်းစာလုပ်ငန်းတာဝန်၊ စာပေအရေးအသားတာဝန် မကျေလျှင်လည်း မကောင်းသေး၊ ဘာဘဲပြောပြော ရေရှည်တိုင်းပြည်တာဝန် ထမ်းဆောင်နိုင်၍ လူမဝဘဲ အလုပ်တွင်သည့် နည်းလမ်းသာ ရှာရမည်ဖြစ်ပါသည်။

လူလူ

၁၀-၈-၆၄

အငတ်မခံဘဲပိန်သည့်နည်း

တနေ့ကကျွန်တော်ရေးလိုက်သည့် “မကောင်းသောဝခြင်း” ဆိုသည့် ဆောင်းပါးနှင့်ပတ်သက်၍ ဟိုမိတ်ဆွေသည်မိတ်ဆွေများက တော်တော်ပြောကြသည်။

ကျောင်းသားများကိုဆုပေးရန်စာအုပ်လာဝယ်သောခိုင်အိုသ်ဘဲကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘသန်းက ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တွေ့ခင်း ပြူးလျက် “မကောင်းသောဝခြင်း ဆောင်းပါးကိုဖတ်ရင် ဘယ်ဗျာ” ဟုပြောသည်။ ဝနေသော ကျွန်တော့ ကိုလည်း သိမ်းကြည့်သည်။ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်မှာ ယခုအခါအဝတော်အသားလျော့ပြီး ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ “ကျုပ်တော့ဖြင့် မာလူတော့ပါ” ဆိုသည့် အနေနှင့်ပင် ငါ့ပြုံးပြီး ကျွန်တော့ကို ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သွားတယ်။

ရန်ကုန်က လူငယ်တိုင်းဆီကလည်း စာတစောင်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ပိန်ချင်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့စာမှာ....

ရန်ကုန်
နေ့စွဲ ၁၉၇၁၊ ၆၊ ၄

လူကြီးမင်းခင်ဗျား။

လေးစားစွာ စာရေး အပ်ပါသည်။ လူကြီးမင်း၏ ဝါ
ခေါင်လှဆန်း ၁၁ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ (၁၉၇၁၊ ၆၊ ၄) နေ့ ထုတ်
လူထုသတင်းစာ “သောင်းပြောင်း ထွေလာ ရေးချင်ရာရာ”
အခန်းတွင် “မကောင်းသော ဝါခြင်း” ဆိုသော ဆောင်းပါးကို
ဖတ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤဆောင်းပါးကို ဖတ်ရသည့် အခါတွင်
လွန်ခဲ့သော ၂နှစ်ခန့်က အစားအသောက် အနေအထိုင် ဆင်
ခြင်ခြင်းဖြင့် ပိန်အောင် လေ့ကျင့်သော နည်းများကို လူကြီး
မင်း ရေးသားခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ယခု အခါတွင် အသက် ၃၀မျှ ဖြစ်သော်
လည်း ပေါင်ချိန် ၁၆၀ နီးပါး ဝနေပါသည်။ လွန်ခဲ့သော
၂နှစ်ခန့်က လူကြီးမင်းရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးကိုလည်း
ကျွန်တော်၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် မဖတ်မိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
သည် ပေါင်ချိန်လျော့ချပြီး ကိုယ်ရေစစ်ရန် အစားအသောက်
အနေအထိုင် လေ့ကျင့်မှုများ ပြုလုပ်လိုပါသည်။ ကျွန်တော်
မှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အမှုထမ်းဖြစ်သောကြောင့် စာပွဲထိုင်အလုပ်
များနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ကိုယ်အလေးချိန် လျော့လိုသူ မြောက်
မြားစွာရှိမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ လူကြီးမင်းသည်
ယခင်ဆောင်းပါးများကို ပြန်လည်ထည့်သွင်းဖော်ပြနိုင်ပါက
ဖော်ပြပေးပါရန်နှင့် သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော့်အား ၃ ညာ
သောအားဖြင့် ၎င်းဆောင်းပါး မိတ္တူတစ်ခုကို ကျွန်တော့်အထံ

ထက်ချိုက် ပေးပို့ပါရန် ရိုသေလေးစားစွာ စာရေးအပ်ပါ
သည်ခင်ဗျား။

ရိုသေလေးစားလျက်

[အုန်းမောင်]

မောင်အုန်းမောင်

မှ ..

ပြည်သူ့ဆိုင်အမှတ် ၉၃၀၆၊

အမှတ်၄၀၈၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် ပေါင် ၁၆၀ခန့် ကိုယ်အလေး
ချိန်ရှိသည်ဆိုက နည်းနည်းတော့များနေပါသည်။ လျော့ရန်
လိုအပ်ပါသည်။ လျော့ချင်သည့်စိတ် တကယ်ပြင်းပြသော လို
အပ်ပါသည်။

ထိုင်အလုပ် လုပ်ရသူလည်း ကိုယ်အလေးချိန် လျော့နိုင်ပါ
သည်။ အလေးချိန်လျော့ရာတွင် အစာအာဟာရသာ အဓိက
ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် လျော့ခြင်းမှာ တော်
တော်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်မှသင့်ရုံသာ လျော့နိုင်သည်။ အာ
ဟာရကိုစုံစနစ်တကျစားသောက်လျှင် မြန်လည်း မြန်သည်။ သေ
လည်း ချေသာသည်။ သို့ရာတွင် လှုပ်ရှားမှုပါလုပ်ပေးနိုင်လျှင်
သာ၍ကောင်းပါသည်။

ကိုအုန်းမောင်အတွက် ယခင် ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါး
ဒဏ္ဍာန်များလည်း ကျွန်တော်ရှာမပေးနိုင်တော့ပါ။ ကော်ပီ
ကူးပို့ သို့လည်း မလွယ်ပါ။ ထို့ကြောင့် လိုရင်းအချက်အလက်
များကိုချုပ်ပြီး ဤဆောင်းပါးတွင် ရေးလိုက်ပါမည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်အလေးချိန်လျော့ချရာတွင် အစားအသောက် နည်းနည်းသာ စားဘို့လည်း မလိုပါ။ အစားအသောက် တနေ့ ၃ ကြိမ်မျှစားပြီး လျော့နိုင် ပါသည်။ ဘာတွေစားသည် ဆိုသည်ကသာ အရေးကြီးပါသည်။

နည်းတနည်းအရ အချို့က ကြက်ဥ ၂လုံးစီကို ကြိုက်သလို ပြုတ်ကြော်ပြီး တနေ့ ၃ ကြိမ် ၄ ကြိမ်ခန့် စားကြပါသည်။ ကြက်ဥ ၆လုံး၊ သို့မဟုတ် ဂလုံးခန့်ကိုစားနေလျှင် အာဟာရ မပြတ်၊ အားရှိမြဲ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ကြီး ဖေါင်းပြီး စားနေကျအတိုင်း အားရတင်းတိမ်သည့် အဖြစ်မျိုး ကိုကာမရနိုင်ပါ။

အဆာခံအောင် အချို့က အကျက်ပြုတ်စားကြပါသည်။ ၂လုံးစီခန့် ၃ကြိမ် ၄ကြိမ် ခွဲစားလျှင် အဆာလည်း ပျောက်သွားပါသည်။

ဤနည်းမှာ အမေရိကန် ပြည်တွင် အချို့လက်တွေ့ လုပ်ကြသောနည်းဖြစ်ပါသည်။ အလေးချိန်အလျော့လည်း မြန်ပါသည်။ နေ့စဉ်ကျွန်တော်တို့ စားနေသောက်နေ သည်များကို ပြန်၍ သုံးသပ်ကြည့်ကြလျှင် ဆာလောင် မှတ်သိပ်၍ စားကြသည်ထက် အကျင့်ဖြစ်ပြီး စားကြ သောက်ကြသည်ကသာ များသည်ကို တွေ့ကြရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးလူကြီးများက “ပါးစပ်အကျင့်၊ ဝမ်းအချင့်” ဟု ဆိုရိုးပြုကြပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်းရဲသောတိုင်းသူပြည်သူများဖြစ်ကြသည်။ အစားအသောက် များတွင်ပါသည့် အာဟာရဓာတ် သဘောလည်း သိကြလှသည်မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ထမင်း ဝဝစားပြီး ပိုက်ကား နေလျှင် ကြေနှပ် ကြသည်

“ထမင်းဝင်သည်၊ ထမင်းဝင်သည်” ဆိုပြီး ထမင်းပွဲတွင် ထမင်းသပ်ထပ်ထည့်ကာ စားနိုင်သည်ကို အကြေနပ်ကြီးကြေနှပ်နေတတ်ကြသည်။

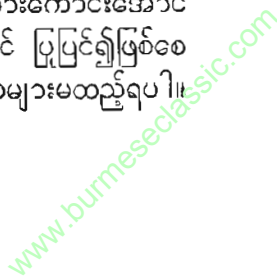
ထမင်းစားနိုင်တိုင်း အာဟာရ မဖြစ်ပါ။ ဆန်ဖြူ ထမင်းက သာ၍ပင် အာဟာရဓာတ် နည်းပါးသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်အလေးချိန်လျော့လိုသူသည် ဆန်၊ ဂျုံနှင့် ချက်ပြုတ်သော ထမင်း၊ နုနံ့ပြား၊ ချပါတီ စသည်များ၊ ကံတမ့်၊ ပေါင်မုန့် စသည်များကို လျော့ရုံသာမက မစားဘဲ လုံးလုံးရှောင်နိုင်လျှင် သာ၍အကျိုးများပါသည်။

အထက်ပါ ဆန်၊ ဂျုံစသည့် စေးသော အစား အသောက် မြန်သမျှနှင့် အချို့ကို လုံးဝရှောင်ဘို့မှာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

အမဲသား၊ ကြက်သား၊ ဆိတ်သား၊ ငါး၊ ကြက်ဥ၊ ဒိန်ခဲစသည်များကိုစားရပါမည်။ အာလူးနှင့် အခြားစေးသောဥများ၊ သီးနှံများကလွဲ၍ ဟင်းရွက်ဟင်းသီးမျိုးစုံစားရပါမည်။ ခရမ်း၊ ခဲသီး၊ ဆလပ်ရွက် စသည်များကို စားကောင်းအောင်လုပ်ပြီး ဟင်းတပွဲသဘောမျိုးနှင့်စားပါ။ ငါး၊ ကြက်သား၊ အမဲသား စသည်များကို ကြိုက်သလိုချက်ပြုတ်စားနိုင်ပါသည်။

ပိုက်ဝဝကြီးစားရမှ ကြေနှပ်နိုင် ဦးမည်ဆိုလျှင် ထမင်း၊ ပေါင်မုန့် စသည်များအစား ဟင်းရွက်ဟင်းသီးအမျိုးမျိုးဖြင့် ပိုက်ကိုဖြည့်လိုက်ပါ။ ဟင်းရွက်ပြုတ်များကိုစားကောင်းအောင် လုပ်၍ဖြစ်စေ၊ အစိမ်းကို စားကောင်းအောင် ပြုပြင်၍ဖြစ်စေ စားနိုင်ပါသည်။ မြေပဲပွဲမှုန့်စသည့် အဆာများမထည့်ရပါ။

ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးသိုင်းခြောက် စသည်များကို သုံးနိုင်ပါသည်။

အသီးမျိုးစုံကို များများစားပါ။ သို့ရာတွင် ငှက်ပျောသီး မှည့်မှည့်၊ သင်းဘောသီးအမှည့်ကြီးများကလည်း ဝတတ်သည့် အသီးများသာဖြစ်ပါသည်။

နွားနို့ သောက်ချင်လျှင်တနေ့တခွက်လောက်သာ သောက်ပါ။ မသောက်ဘဲနေလျှင်အလေးချိန်အကျပိုမြန်သည်။ ကာဖီ လက်ဖက်ရည်တွင်နွားနို့ မပါရ။ အချိုမပါရပါ။ အချိုကြိုက်ပါက ဆေးသကြား Saccharin ကို သုံးလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘီပီအိုင်က ထုတ်လုပ်ပါသည်။ အချိုကို မကြိုက်အောင် အကျင့်လုပ်၍လည်းရပါသည်။ စိတ်ကပြန်လျော့ ပေးလိုက်လျှင်လည်း အချိုပြန်စွဲသွားတတ်ပြန်ပါသည်။

ဘီလပ်ရေ၊ ရေခဲမုန့်၊ ကိတ်မုန့် နှင့် အလားတူအချို့အဆိမ့်မုန့် မျိုးစုံကို ရှောင်ရပါမည်။ အရက်မသောက်သင့်ပါ။ ဘီယာလည်းမကောင်းပါ။ ဝတတ် ပိုက်ဖေ ဂင်းတတ်ပါသည်။

တမျိုးမျိုး ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမည်ဆိုလျှင်၊ လမ်းလျှောက်မည်ဆိုလျှင် မစမိ သမ္မရာသီးရည်ဖြစ်စေ၊ ရှောက်ရည်ဖြစ်စေ အချိုမပါဘဲ တခွက်လောက် ခပ်ချဉ်ချဉ်ကလေး သောက်ပါ။ အလေးချိန်ကျဘို့ အကူအညီဖြစ်စေပါသည်။

စာအုပ် ၃-၄ အုပ်နှင့် ဆောင်းပါး အချို့၏ ဆိုလိုရင်းကို ပေါင်းစပ်လိုက်လျှင် ဆန်းဂျူ စသည်တို့ဖြင့် လုပ်သောအစား အသောက်အမျိုးမျိုး Starch နှင့် Sugar အချို့ကိုရှောင်ဘိ အဓိကဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ကိုယ်အလေးချိန် လျော့လို သူသည် အစား အသောက် အလေ့ အထကိုပြောင်းရမည်ဆိုသည့်သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

အများက ကျွေးလျှင်လည်း အားမနာတန်း ရှောင်ဘို့ လိုပါသည်။ တကယ်အားဖြင့် ခက်ခဲပင်ပန်းသော အလုပ်မဟုတ်ပါ။ အဆာခံ နေစရာလည်း မဟုတ်ပါ။ စားသင့်သော အစား အသောက် များကို တနေ့ ၃ ကြိမ်မျှ ၀၀ စားနိုင်ပါသည်။ အသားနှင့် ငါးများကို စားရလျှင်လည်း တင်းတိမ် လွယ်ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ သေချာပါသည်။ လုပ်ပါ။

လူ့

၁၉-၈-၆၄

အိုခြင်းသည် ရောဂါတမျိုးသာဖြစ်သည် ကုသ၍ရသည်

ရိုမေးနီးယားပြည် ဘူခါရက်စ် မြို့တော်မှ ပါမောက္ခ အင် နာအာစ်လန် ဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ အံ့ဩဘွယ်ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်သည်။ လူအိုလူမင်းများကို နုံပျိုအောင် သူလုပ်နေသည်။ အိုခြင်းသည် အခြားဘာမှမဟုတ်၊ ရောဂါတမျိုးသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကုသ၍ရသည်ဟု သူဆိုသည်။

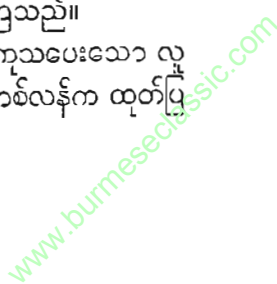
ရှေးပဝေဏီကာလကစ၍ လူအပေါင်းတို့သည် အသက် ရှည်ဆေး၊ မအိုသောဆေးကို ရှာနေခဲ့ကြသည်။ မျောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကိုယူ၍ လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာ တွင် ပြောင်းလဲတပ်ဆင်လျှင် အသက် ရှည်နိုင်၊ နုံပျိုနိုင်သည်ဟုပင် အယူရှိခဲ့ကြ ဘူးသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်အချို့က ဤ အယူအဆသည် စင်စစ်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်သည်ကို စိတ်ကူး ယဉ်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့ဘူးလေသည်။

သို့ရာတွင် ပြင်ပလောက၌ မည်သူမှ ယခင်ကမကြားဘူး မသိဘူးသေးသည့် တွေ့ရှိမှုတရပ်ကို ရိုမေးနီးယားသိပ္ပံပညာ ရှင်တဦးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်ရှည်နိုင်၊ နုံပျိုစွာ နေနိုင် သေးဆိုကာ တင်ပြလိုက်ရာ ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်လောက၌ များ စွာဂယက်ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

ကြည့်လိုက်လျှင် အသက် ၄၀ ပင် ရှိပါဦးမည်လားဟု ထင် ရသော ပါမောက္ခအင်နာအာစ်လန်မှာ အသက် ၆၁ နှစ်ရှိလေ ပြီ။ လန်ဒန်မြို့မှ ဆေးဆရာဝန်ကြီးများအား အိပ်ချ်ဥ (H.3) ခေ T မိမိဖေ T စပ် ထုတ်လုပ်ထားသော ဆေးသည် နှလုံး နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများ၊ သွေး တိုးရောဂါ ဖြစ်စရာများ၊ စိတ်မငြိမ်ခြင်းများကို စမ်းသပ် ကုသသည့်အခါတိုင်း အောင် ခြင်္လျက် ရှိနေပါသည်ဟု ပါမောက္ခ အင်နာအာစ်လန်က ဆုတ်ဖေ T ပြောကြားလေသည်။

သူ၏ဆေးတိုက်သို့ လာရောက်ကာ ဆေးဝါး ကုသမှုကို ခံယူကြသော အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများသည် ကုသမှုခံယူ ပြီးသည့်နောက်တွင် မိမိကိုယ်ကို အသက်ငယ်သွားသည်ဟုထင် လာကြသည့်အပြင် ကြည့်ရသည်မှာလည်း နုံပျိုလာ၍ ကြည့် ကောင်းလာသည်။ အသက် ၇၀ ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ၅၀ အောက်အရွယ်ကဲ့သို့ဖြစ်လာသည်။ မိမိကုသစောင့်ရှောက်ပေး ဘူးသူများထဲတွင် အသက် ၁၀၀ ကျော်ပြီး ကြည့်ရှု စောင့် ရှောက်မည့်သူ အခက်အခဲရှိသူများလည်းပါသည်။ ထိုလူမမာ အမျိုးသမီး အမျိုးသားကြီးများသည် ကုသမှုခံယူပြီးသော အခါ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြန်ရုစိုက်နိုင်လာကြသည်။

လန်ဒန်က ဆရာဝန်ကြီးများအား မိမိကုသပေးသော လူ မမာများ၏ ဓာတ်ပုံအချို့ကို ပါမောက္ခအာစ်လန်က ထုတ်ပြ

သည်။ အမျိုးသမီး ခပ်ငယ်ငယ်တိုင်းသည် ဆံပင်များကျွတ်ပြီး ခေါင်းပြောင်သောရောဂါ ငွေ့ကပ်သည်။ အိပ်ချ် ၃ ဆေးဖြင့် ကုသပေးပြီး သည့်နောက် ဆံပင်များ မြောက်မြားစွာ ပြန်ပေါက်လာသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဆေးကုသခန်း စဖွင့်ပြီးကတည်းက ပါမောက္ခ အာစ်လန် ကုသပေးပြီးသည့် လူမမာပေါင်းမှာ ၁၄,၇၀၀ကျော်ပြီ။ အိပ်ချ် ၃ ၏ အာနိသင်သည် လူမမာတိုင်းကို အကျိုးရှိစေသည်။ ချွတ်ချော်သွားသည်ဟု ဘယ်အခါမှ မရှိဟုဆိုသည်။

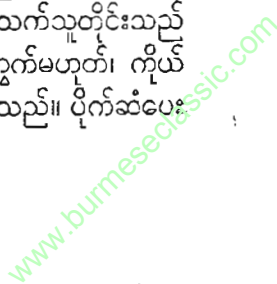
အသက်ကြီးသူများကို ဆေးဝါးကုသကြသည့် ဗိလတ်က ဆရာဝန်ကြီးများက ပါမောက္ခအာစ်လန်၏ အိပ်ချ် ၃ ကို စမ်းကြည့်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဤဆေးသည် ဉာဏ်ထက်မြက်ခြင်းအတွက် မည်သို့အကျိုးရှိစေပါသနည်းဟု မေးကြသည်ကိုမူ ပါမောက္ခအာစ်လန်က မိမိသေသေချာချာမသိသေး။ သို့ရာတွင် အသက် ၆၅နှစ် ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး တဦးသည် လောကကြီးကို ငြီးငွေ့ပြုဘာမှမရေးသားတော့ဘဲ နေရာမှ မိမိထံသို့ ဆေးဝါးကုသရေးကို လာခဲ့သည်။ ဆေးကုသပြီးသည့်နောက် ဝတ္ထုများ ပြုရေးနေပါသည်ဟု ဖြေကြားသွားသည်။

ဤရိုမေးနီးယားပါမောက္ခမှာ အပျိုကြီးဖြစ်သည်။ အိပ်ချ် ၃ ဆေးလည်း ယနေ့အထိ ရိုမေးနီးယားမှာသာ ရှိသေးသည် ဝယ်ယူလိုသူများ ပေါ်လွန်းသောကြောင့် စက်ရုံတစ်ခု ဆောက်ရပါသည်။ စက်ရုံက အိပ်ချ် ၃ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စိုက်ထိန်းသိမ်းထားသော်လည်း မိမိအနေနှင့်မူ လျှို့ဝှက်ချက် မဟုတ်ပါ။ မည်သူ့ ကိုမဆို ပေးလိုပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ဤဆေးဖြင့် သူဌေးလည်းမဖြစ်လို့၊ ဂုဏ်လည်းမရလို့၊ အသက် အိုမင်းရင့်ရော်သူများ မအိုမနာကြရသည်ကိုသာ ကြည့်လိုမြင်လိုပါသည်။ ဤဆေးနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိရစ္ဆာန်များနှင့်စမ်းသပ်နေခဲ့ပြီး ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင်မှ အိပ်ချ် ၃ ဆိုသောဆေးကို စတင်ထုတ်လုပ်သည်။ လူများကို စတင်မပေးမီ တိရစ္ဆာန်များတွင် မည့်သို့မျှထိခိုက်မှု မရှိကြောင်း အထပ်ထပ် သေသေချာချာ စမ်းသပ်ပြီးဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ ဗေဒီလန်တီယာလုပ်သော အသက်ကြီးသူများကို စု၍ စမ်းကြည့်သည်။ ဆေးစွမ်းမှာ အလွန်အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသည်။ အဘိုးကြီးများ၏ဖြူဆွတ်နေသောခေါင်းမွေးများ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများမှာ အိပ်ချ် ၃ ထိုးဆေးများ ထိုးပြီးသည့်နောက် ၇ရက်မျှကြာသော် ဆံပင်နှင့်မုတ်ဆိတ်အနက်များက ထိုးထွက်လာကြပါသည်။ တလမျှကြာသော် အနက်များက အားကောင်းလာ လွမ်းလာကြသည်။ မိမိ၏ ဆေးကုဌာနသို့လာစဉ်က လမ်းပင် အနိုင်နိုင် လျှောက်နိုင်သည်။ ၃လမျှကြာသော် ပဌမဆုံးစမ်းသပ်သော အဘိုးကြီးသည် သူ၏ ၃ယျာဉ်ထဲတွင် တူးနေဆွနေ၊ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အိုခြင်းသည် ရောဂါဖြစ်သည်။ ရောဂါတမျိုးကဲ့သို့ကုသနိုင်သည်။ ဗိလတ်က ဆေးဆရာဝန်များက အိပ်ချ် ၃ နှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးရန် မိမိကိုဘိတ်ကြား၍ အင်္ဂလန်သို့လာ ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိတို့ဌာနနှင့် ပတ်သက်သူတိုင်းသည် အိပ်ချ် ၃ ကို စားကြသည်။ အလှအပအတွက်မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်လေ့လာကြသည့်သဘောဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံပေး

ပြီး မဝယ်နိုင်သူများအား ဤဆေးကို အခမဲ့ပေးကာ အိုမင်း
ရင့်ရော်ခြင်း ဆိုသည့်ရောဂါကြီးကို တားဆီးနိုင်စေလိုသည်။
အိပ်ချ် ၃ ဆေးနည်းကို တောင်းလျှင် ပေးပါမည်။ ကျွန်ုပ်၏
လိပ်စာမှာ Professor Anna Aslan, Institutul De
Geriatric Bucharest ဖြစ်ပါသည်ဟု လန်ဒန်မြို့တွင် ပါ
မောက္ခ အင်လန်က ထုတ်ဖော် ပြောကြားသွားလေသည်။

၁၁၁

၃-၂-၆၄

အသက်ရှည်ကြဆို

ဘတ်တာပရာဒက်ရှ် ဆိုသည့် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ တနေ
ရာတွင် မဂိုဘုရင်များ၏နောက်ဆုံး အဆက်အနွယ် ဖြစ်သော
ဒူဂျိုလ်ကြီးသည် အသက် ၁၃၀ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်
သွားသည်ဟု မကြာသေးမီကပင် အိန္ဒိယသတင်းစာများက
ရေးသား ဖော်ပြကြသည်။ ကမ္ဘာ့ကြေးနန်း သတင်းစာများ
ကလည်း ဖော်ပြသည်။

ဤသဘောမျိုးပင် ၁၉၅၅ ခုနှစ်က အသက် ၁၄၁ နှစ်ရှိ
နေပြီဖြစ်သော လူ ၁ ယောက်ကို အဇာဘေဂျန်နယ် တောင်
ပေါ် ရွာတရွာတွင်တွေ့ရသည်။ ထိုအ
ချိန်က ထိုဦးသက်ရှည် ကြီးသည် အ
သက် ၁၁၇ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သောဇနီးသည်
ဒေါ်သက်ရှည်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ အတူတကွ နေထိုင်လျက်ရှိ
သည်။ တီရပ်စ်ဗို ဆိုသော ထိုကျေးရွာမှာ သူတို့၏သားသမီး
များ၊ မြေးများ၊ မြစ်များ၊ တီ၊ တွတ်များနှင့် ပြည့်မတတ်ဖြစ်

၁၁၁ ၃:၂

နေတော့သည်။ အပြင်လူဟူ၍ ခပ်နည်းနည်းပင် ရှိလေသည်။ ဟူ၍ မော်စကိုက ဆတင်းဖေပြဘူးသည်။

အသက်ရှည်နည်းများကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ အသက်ရှည်သူများထံမှ မေးမြန်းလေ့လာယူကြစရာ ကောင်းပေသည်။

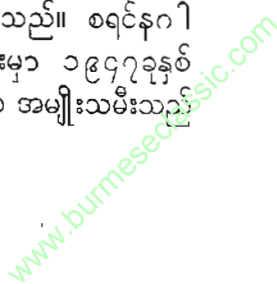
အသက်ရှည်မှတ်တမ်းများကား ဤသို့ရှိခဲ့ဘူးသည်။

သောမတ်စ်ပါး ဆိုသူသည် အသက် ၁၅၂ နှစ်၊ ၁၆၃၅ ခုနှစ်တွင် အနီစုရောက်သည်။ ဂျင်ကင်းစ် အသက် ၁၆၉ နှစ်၊ ၁၆၇၀ တွင်ဆုံးသည်။ ကက်သရင်းကောင့်တက်စ် ဒက်စ်မို့န့် အသက် ၁၀၄ နှစ်၊ ၁၆၀၄ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ ဟန်ဂေရီပြည် သား ဇော်တန် အသက် ၁၀၇ နှစ်၊ ၁၇၂၄ ခုနှစ်တွင် ဆုံးသည်။ ဘိနပ်ချုပ်သမား ဂျိုဘတ် အသက် ၁၁၃ နှစ်၊ ၁၈၁၄ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ အိုင်ယာလန်မှ ကက်သရင်းပလန်းကက် အသက် ၁၁၁ နှစ်၊ ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ လီချန်ယွန်း အသက် ၂၅၃ နှစ်၊ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ တူရကီလူမျိုး ကတ်ဇာရာအဂါ အသက် ၁၆၀ နှစ်၊ ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ဆုံးသည်။ အာဖဂန်နီစတန်မှ ဘီဂမ်အဇမ်ခန် အသက် ၁၁၈ နှစ်၊ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ ဂျော်ကီမြင်းစီးသမား ဖေါနား အသက် ၁၀၄ နှစ်၊ ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ ပူးနန်နယ်သား နပန်းသမား ကာလီဖါး အသက် ၁၀၅ နှစ်၊ ၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ ဘင်္ဂလားပြည် ဖီးလစ်နဂါးနယ်မှ ဘာဒူဒကော့ယောဂီအသက် ၁၃၂ နှစ်၊ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ ရိုမေးနီးယားပြည်မှ ဆန်ဒူး အသက် ၁၁၆ နှစ်၊ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ အိန္ဒိယပြည် နာရီဘီနယ်မှ မစ္စက်ဘိုလီ အသက် ၁၁၀ နှစ်၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။ ဂိုရပ်ပူနယ်မှ ဆာဒါရှာ

သမ်ဆင်းတယ်ဒီ အသက် ၁၀၈ နှစ်၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်ဆုံးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဗမာနိုင်ငံတွင်လည်း အသက် ၁၀၀ ကျော် ခန့်ရသူများ ရှိကြပေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကမှ ပျံလွန်တော်သွားသော မန္တလေးဝါကင်းကုန်းဘုရားမှ ဆရာတော်ကြီး မှာ သက်တော် ၁၀၇ နှစ်ဖြစ်သည်။ မန်းရာပြည့် အချိန်က သက်ကြီး ပူဇော်ပွဲများကျင်းပရာတွင် မန္တလေးခရိုင်အတွင်း နှစ်ပင် အသက် ၁၀၀ ကျော်သောပုဂ္ဂိုလ် ၃-၄ ဦးရှိနေသဖြင့် ကန်တော့ကြရသည်။

အခြားနိုင်ငံအသီးသီးမှ မှတ်တမ်းများတွင် အသက် ရာကျော်များ၏စာရင်းမှာ ၁၉၃၆ ခုနှစ်က အသက် ၁၀၄ နှစ်ရှိသော မာရီယာဖါးကိုစ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးသည် ဘူတာကန်မြို့တွင် တောင်းစားနေသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်က ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်ထဲမှ ဘူရာဆိုသူအဘိုးကြီးသည် သွားပေါင်း ၃၀ ရှိသေးသည်။ အသက်က ၁၂၂ နှစ်ရှိနေပြီ။ အလွန်လည်းသန်မာသည်။ ပန်ဒစ်ဟာလဗီယာကို ၁၉၃၈ ခုနှစ်က ကာယာကာပါနည်းများပေးသော တက်ပီဘာဘာသည် အသက် ၁၇၂ နှစ်ရှိနေပေပြီ။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်က အမေရိကန်ပြည်သူ့ဇနီးလောင်း ဘယ်လ် ရှာရန်သွားသော အာဂါအဖင်ဒီးသည် အသက် ၁၅၀ ရှိနေပေပြီ။ အသက် ၁၁၁ ရှိသော ညီနှင့်အတူနေသည့် အိန္ဒိယပြည် ဘိုပေါနယ်မှ ချန်ဘီဘီသည် ၁၉၄၃ ခုနှစ်က ၁၃၂ နှစ်ရှိနေပြီ။ သန်တုန်းမြန်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ စရင်နဂါးဆန်းက နာဗါဂရမ်ရွာမှ မစ္စတာ ဂျန်ဘေးမှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်က အသက် ၁၅၀ ရှိနေပြီ။ မစ်ရှဲပတ်ဆိုသော အမျိုးသမီးသည်

၁၉၄၇ ခုနှစ်က ဝေလနယ် စိန့်အာဆာဆေးရုံတွင် တက်နေသည်။ အသက် ၁၁၄ နှစ်ရှိပြီ။ ဘာကူးမှ ဆဖါဂေါက်ဆင်ဂလေးသည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် အသက် ၁၃၇ နှစ် ရှိပေပြီ။ မြိတိန်မှ ဂျိုးဇက်လောရင့်စ် ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် အသက် ၁၀၄ နှစ်ရှိပြီ။

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ အိန္ဒိယအစိုးရတို့ ကောက်သော သန်းခေါင်စာရင်းတွင် အသက် ၁၁၃ နှစ်ရှိ မူစလင်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ အစိုးရပင်စင်စားတဦး အသက်ရှည်လျက် ရှိနေသေးကြောင်း မှတ်တမ်းရှိသည်။ ၁၉၅၁ ခု သန်းခေါင်စာရင်းတွင်မူ နက်ပူမြို့တွင် ဆစ်ဒီအောစတက်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တဦးသည် အသက် ၁၅၀ အရွယ်၌ ကျန်းမာစွာရှိကြောင်း မှတ်တမ်းရေးသားထားသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းဂန်များ၌ အသက်ရှည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအကြောင်း ပါရှိသည့်သဘောမျိုးပင် ခရစ်ယန်ကျမ်းတိုင်တယ်လ်၌ အာဒန်အသက် ၉၃၀၊ ဆက်သ်ဇာ ၂၊ အိဒစ် ၉၅၀၊ စီအင်နန် ၉၁၀ စသည်ဖြင့်ပါရှိပေသည်။

လေကောင်းလေသန့်၊ နေရောင်ခြည်များရရှိခြင်း၊ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အာဟာရများကို စားသောက်ခြင်းများမှာ အသက်ရှည်ကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု အကြမ်းသဘောအားဖြင့် မှတ်သားကြရပေသည်။

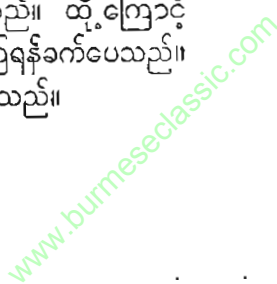
နှစ်ပေါင်း ၅၀ အတွင်းတွင် လူနေမှုအဆင့်အတန်းမြင့်လာခြင်း၊ ရောဂါဆိုးများကို ကာကွယ်သောနည်းများ၊ ဆေးကောင်းများပေါ်လာခြင်းကြောင့် လူအများသည် တိုင်းပြည်အများ၌ အသက် ပိုရှည်လာကြသည်။ ထို့ပြင် လူအိုများ

ကို အသက်ရှည်အောင် ကျန်းမာအောင် ကုသပေးသော နည်းကောင်းများလည်း ပေါ်လာပေပြီ။ 'ဂါရိယာထရစ်' (Geriatrics) ဆိုသော နည်းသစ်မှာ အိုသူများကို ပျိုမျစ်ကျန်းမာအောင် တခုခု လုပ်စရာကလေး၊ အနိပ်၊ နှလုံးကို ဂရုစိုက်ခြင်း၊ အစားအသောက်၊ ဆေးထိုးပေးခြင်း၊ ကြည့်လင်ရှင်လန်းသောပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သင့်တင့်သော ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ပြုပြင်ထူထောင်သော နည်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

အသက်တိုခြင်းမှာ စိတ်နှင့်ကိုယ်ထဲတွင် သောကများမှ ကြောင့်ဖြစ်သည်ဆိုကာ အသက်ရှည်နည်း စာအုပ်များ၊ ဆေးဝါးများ ပေါ်လာကြသည်လည်း ရှိပေသည်။

လီချန်ယွန်းစသော ရှေးလူကြီးများကမူ သက္ကဋဘာသာတွင် ဗာလာရီ "Vallari" ဟု ခေါ်သော အရွက်မျှား ကျိုသောက်၍ အသက်ရှည်သည့်အကြောင်း ဖော်ပြတူးသည်။ ဆီအရွက်များမှာ ဥယျာဉ်တိုင်းမှာ ရနိုင်သည်။ ရှားရှားပါးပါးအရွက်များမဟုတ်ဟုဆိုသည်။

ဒေါက်တာ အက်စ်တီမိုးဆက်ဆိုသော ရာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိအသက် ရှည်သည်မှာ ပျော်ရွှင်သော အိမ်ထောင်ရေးကြောင့်ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ အချို့အသက်ရှည်သောပုဂ္ဂိုလ်များက ဆေးလိပ်မသောက်၊ အရက်မသောက်ဟု ဆိုသည်။ အချို့က ဆေးလိပ်လည်းသောက်သည်၊ အရက်လည်းသောက်သည် အလွန်အကျွံ မဟုတ်ဟုကား ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှည်နည်းဟု လှေ့နှံခားထစ်မှတ်ယူကြရန်ခက်ပေသည်။ ဘခန့်တခု ဆန့်ကျင်ကြသည်များပင်ရှိကြသည်။

အသက်ရှည်စေကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းအနေအားဖြင့် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ သဘောကိုင်ညီကြသော အချက်များမှာ မထူးဆန်းလှပေ။ ဆရာဝန်ကြီး ဆာဝီလီယန်လိန်းက အသက် ရှည်ရှည်နေရအံ့အတွက် မချက်မပြုတ်သော အသီးများ၊ ဟင်းရွက်ဟင်းသီးများ စားရမည်။ အဝတ်အစားမဝတ်ဘဲနေရမည်။ လေဟာပြင်ထဲမှာ အနေများရမည်။ အရက်နှင့် ဆေးလိပ်ကို လုံးလုံးရှောင်ရမည်ဟု ဆိုလေသည်။

လမ်းလျှောက်ရာ၌၎င်း၊ ထိုင်နေထနေရာ၌၎င်း အသက်ရှူခြင်းစံနစ်တကျရှိလျှင် အသက်ရှည်သည်။ အနာကင်းသည်။ အသားမပါသောအစာကို စားပါ။ ပင်လယ်ရေညှိကို အစားအသောက်တခုအဖြစ် ဂရုစိုက်စားပါဟု ဆိုသည်။

အိန္ဒိယမှ ယိုဂါ ဆရာများကလည်း သူတို့ နည်းသည့် အသက်ရှည်နည်းဟု ဆိုသည်။

ပါရစ်မြို့က ဒေါက်တာ ဂျာဂိုစကီကမူ သွေးသစ်သွင်းပေးခြင်းဖြင့် ငယ်ရွယ်စေသောနည်းဖြင့် ကုသပေးနေသည်။ ဒေါက်တာ ဗိုရိုနော့ဖ်နှင့် ဒေါက်တာ စတိန်းနက်ချ်တို့ကမူ ဟိုမုန်းဓာတ်လျော့နည်း၍ အိုလာသည်ဟုဆိုကြသည်။ မျောက်ငယ်ကလေးများဆီမှ ထုတ်နှုတ်ပြီး လူထံသို့ ခွဲစိတ်သွင်းပေးခြင်းနည်းကို အသုံးပြုနေကြသည်။

ဒေါက်တာ စတင်းဂတ်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကမူ ရုရှားဝံပုလေလိုက် ခွေးကြီးများထံမှ သွေးအိမ်များကို ထုတ်ယူအသုံးပြုသည်။ ဒေါက်တာ ဒနက်ဆိုသူကမူ ရေဒီယိုသာရာပီနည်းကို အသုံးပြုသည်။ ၎င်းလျှို့ဝှက်သော နည်းကို သူ့အတွက်နှင့် အသက်ရှည်၍ တန်ဖိုးရှိမည်ဟု ထင်သူများကိုသာ ကုသပေးသည်ဟု ဆိုသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်က မော်စကိုမှ ဒေါက်တာ ယူဆာရီနော့ဗ် နှင့် ဆော့နည်းမှာလည်း အသက် ရှည်ကြရေးအတွက် ခြေထောက်ကြီး ၁-လှမ်းဖြစ်သည်ဟုဆိုလေသည်။

ဒဿိးကောင်း လမ်းကောင်း များကား ပေါ်နေပေပြီ။ ကြာသီသောတနေ့တွင် လူတိုင်းလက်လှမ်း မှီနိုင်စရာဖြစ်လာနိုင်မည်။ အနေမှန်၊ အစားမှန်၊ အလေ့အကျင့် မှန်နှင့် နည်းစားအောင် ဂရုစိုက်၍ နေကြရန် လိုအပ်လှပေသည်။

အပြန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် အသက်ရှည်သော အဘိုးအဘွားများကို ချီးမွမ်းဆွဲဆွဲ၍ အသက်ရှည်သည့်အကြောင်းများ သုတေသနပြုနေကြောင်းပေးသည်။ အခြားမှန်ကန်သော နည်းများရှိသည်လည်း 'ဗမာနည်းက တာ' ဆိုသည်ကို ပြောနိုင်အောင် နေ့စဉ်ဆောင်း ဖော်ထုတ်သင့်ကြပေသည်။

လူလူ

၂၁-၇-၆၀

အရက်

ပြင်သစ်ပြည်တွင်အရက်ကို စစ်ကျေညာ လိုက်ပြီ။ အရက်အထွက်ဆုံး၊ အရက်အကောင်းဆုံးများအထုတ်လုပ်ဆုံး၊ အရက်ကြောင့် ငွေအရဆုံး နိုင်ငံတနိုင်ငံက သေရည် သေရက်သည့် မကောင်းမှု မျိုးစုံဆီသို့ ပို့ဆောင်လျက် ရှိနေသည်။ ပြင်သစ်ပြည်သူပြည်သားအပေါင်း၊ လူကြီးများသာမက အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးငယ်များကိုပါ မကောင်းရာသို့ ပို့နေသည်။ ပြင်သစ် အစိုးရက မြင်လာကြလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝယ်ကြည် ကိုးကွယ်သူများသော ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတွင် အရက်ကိုမည်သို့သဘောထားကြမည်နည်း။

အရက်ကိုမေးထားမည်လား၊ ဖယ်ရှားပစ်မည်လား၊ အရက်ကိုကြီးထွားအောင် ပြုစုပျိုးထောင် အားပေးမည်လား၊ လျော့နည်းပပျောက်သည့်လမ်းစဉ်ကို ချမည်လား။

ဗုဒ္ဓမေးနေဖြစ်သော ကဆုန်လပြည့် ဤနေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးတွင် အစိုးရတို့အား၎င်း၊ ပြည်သူလူထုအား၎င်း အထက်ပါ မေးခွန်းများကို မေးလိုပါသည်။ မေးလည်းမေးလိုက်ပါသည်။ ဘော်သလိုမမြေဘဲ ဖြစ်သင့်သလိုဖြေကြလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနှင့် အချို့ မြို့များတွင် အစိုးရတို့ကချက်လုပ်သော ဆင်းရဲသားသုံး အရက်သည် တနေ့ တနေ့ ပုလင်းရေ မည်မျှ ထွက်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ စာသော်လည်း အစိုးရတို့ အရက်များ ချက်ပေးရက် သောက်သူများ သိကြရ ပေသည်။ ခိုးသော အ ရက် မျိုး စုံသည်။

မန္တလေးမြို့ တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာရုံကြီး ကမူ ငွေအများဆုံး ရှာပေး ဗျာဒိတ်ရုံတွင် ပုလင်းပေါင်း ၆ သိန်းရှိသည်။ ယခုကဲ့သို့သော နေ့ရာသီတွင် ထိုပုလင်းများ မလောက်သောကြောင့် အပြင် မှာပင် လိုက်၍ ဝယ်ကြရပေသည်။

ဤဗျာဒိတ်ရုံ တခုတည်းက အခွန်အကောက်အပြင် နိုင်ငံတော်အစိုးရအား အမြတ်ငွေအပြစ် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်က ၄၃ သိန်းမျှပေးနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ယခုနှစ်တွင် ပိုလာပေဦးမည်။

ငွေလိုနေသော အစိုးရသည် မည်သို့ပင် ရည်ရွယ်ချက်များကောင်း၍ အဖိုးတန် ဓေတနာများ ထားရှိသော်လည်း ဤမျှ

ငွေရနေသော လုပ်ငန်းကို ပိတ်ဖို့ စဉ်းစားနိုင်ပါ မည်လော။
သေရည်သေရက်သည်၎င်း၊ မြင်းပွဲများသည်၎င်း ပြည်သူလူထု
၏ အကျင့် စာရိတ္တကို အဖက်ဖက်မှ ပျက်ပြားစေသည်။ တိုင်း
ပြည်၌ အမှုအခင်းများ ပွားစေသည်ဟု တည့်တည့်ကြီး မြင်
သော်လည်း အစိုးရသည် မြင်းပွဲနှင့်အရက်ပိတ်ပင်ရေးကို စဉ်း
စားနိုင်သည့် အရိပ်အရောင် မမြင်ရသေးပေ။ ဤမျှသာမက

ဤ စက်ရုံထက်
စက်ရုံမျိုး ထပ်
ရန်လည်း စီစဉ်
သည်ဟု ကြား
နိုင်င်တော်
တွင်းဖူလုံမှု စီမံ
၌ သေရည်သေ

ခေတ် မိ သော
မံတည်ဆောက်
ထား ပြီး ဖြစ်
သိရသည်။
အစိုးရ၏ ပြည်
ကိန်း အရပ်ရပ်
ရက်သည် ခန့်

မှန်းခြေမှတ်တိုင်ကို အောင်မြင်စွာ အစောဆုံး ရောက်သည်ဟု
ဆိုရအွယ် ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံခြားကို အရက်ဘက်က ငွေထွက်
ပေါက်ကြီးပိတ်ရာတွင် အပြီးတိုင် ပိတ်နိုင်မလော့ကိုးပါးဖြစ်
လာပြီဟုဆိုကာ အစိုးရတို့က ဂုဏ်ယူနေကြပေလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာတွင် နာမည်ကြီးလှသည့် ပြင်သစ်ပြည်၌မူ သေရည်
သေရက် သောက်စားမှု စံချိန်မှာ ဒလကြမ်း တက်လာပေရာ
ပြင်သစ်အစိုးရသည် ထိုမကောင်းမှု ကျဆင်းအောင်ဇဲကောင်း
ကောင်းနှင့် ကြိုးပမ်းလာရပေသည်။ ပြင်သစ်လူမျိုး အရက်
သောက်သော စာရင်းကို ရဲဘက်နှင့် ကျန်းမာရေးဌာနဘက်မှ

ကျောက်ယူပြီးစာတမ်းကလေးတခုထုတ်၍ တင်ပြလိုက်သည်မှာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်ပြည်ကနှစ်စဉ်အရက်ချက်လုပ်သည်မှာပျမ်းမျှခြင်း
အားဖြင့် လီတာ ၅,၅၀၀ သန်းမျှရှိသည်။ (၁လီတာသည်
ကုဗ စင်တာမီတာ ၁၀၀၀နှင့် ညီမျှသည်။) အရက်ထုတ်လုပ်
ရေးနှင့် အရောင်းအဝယ်ကိုမူပြီးအသက်မွေးနေသူ လူဦးရေမှာ
၂,၂၀၀,၀၀၀ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ပြည်တွင် စားစရာနှင့် တွဲ
သားသော အရက်ဆိုင်အငယ်စားကလေးပေါင်း ၃၂၀,၀၀၀
နှင့် အရက် ဝယ်နိုင်သော ဆိုင်ကြီးပေါင်း ၃၅၀,၀၀၀ ရှိ
သည်။

တွက်ချက် ကြည့်
သစ်လူမျိုး တဦးသည်
၁၅၀၊ သို့မဟုတ် ကုဗ
၁၅၀,၀၀၀ မျှသော
အရက် ကို သောက်
ဘွင် မိန်းမ၊ ကလေး၊

သောစာရင်းအရ ပြင်
တ နှစ် လျှင် လီ တာ
စင် တာ မီ တာ
အချိန်အတွယ် ရှိသည့်
သည်။ ဤ စာရင်းထ
အမယ်အို၊ အဘိုးအို

များကိုပါ ထည့်၍ တွက်ထားသည်။ အရွယ် ရောက်သော
ဒယာကျားများကမူ လီတာ ၂၅၀၊ ကုဗ စင်တာမီတာ
၂၅၀,၀၀၀စီ မျှ နှစ်စဉ် သောက်သည်ဟုဆိုသည်။ ဘရန်ဒီ
အပါအဝင် ဤအရက်များကို အသောက်ဆုံး အရွယ်မှာ
သောက် ၂၀ မှ ၆၀ တွင်းဖြစ်သည်။

ပဲရစ်မြို့တွင်အရွယ်ရောက်သူ ၅၀ အတွက်အရက်ဆိုင်ကလေး
တဆိုင် ရှိနေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ၁၂၀ အတွင်းက ပြင်သစ် လူမျိုး များ
အရက်သောက်ပစ်ကြသည်မှာ ဖရန့်ဒင်္ဂါးသန်း ၁၀၀၀ ဖြစ်

သည်။ ထိုငွေသည် ပြင်သစ်အစိုးရ အခွန်အကောက်၏ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ညီမျှသည်။

ဤမျှအရက်များများ သောက်စား မူးယစ်သည့်အတွက် ကျန်းမာရေးနှင့် အကျင့် စာရိတ္တဘက်တွင် များစွာ ထိခိုက် ပျက်စီးလာသည်။

သွေးများကို စစ်ဆေးကြည့်သည့် ဌာနနှင့်ဆေးရုံ၊ ရဲဘက်တို့၏ အတွေ့အကြုံ အရ ၆၀ရာခိုင်နှုန်းမျှသော ထိခိုက်မှု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် များမှာ

အရက်မူးနေသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိကြရသည်။

တနှစ်အတွင်းတွင် ပြင်သစ်ပြည်၌ အရက်မူးပြီး ထိခိုက်မှု ဖြစ်သောကြောင့် သေဆုံးသူပေါင်း ၂၇,၄၆၃ ယောက် ရှိသည်။ ထိုတနှစ် အတွင်းမှာပင် မူးဝေသောရောဂါ စသည့် အရက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများကြောင့် သေဆုံးသူပေါင်းမှာ ၂၂,၈၀၆ ဖြစ်သည်။ အရက်သောက် များလွန်းသောကြောင့် ထိုတနှစ်အတွင်း ရှေးသွပ်သူ ပေါင်း မြောက်မြားစွာ တိုးလာသည်။ စိတ္တဇ ဆေးရုံသို့ရောက်လာ သော ဦးရေမှာပင် ၆,၃၂၇ ဖြစ်သည်။

တရားရေးဌာနမှ ကောက်ယူ ထားသော စာရင်း အရ ၁၉၅၉ခုနှစ်အတွင်းက ရုံးများသို့ရောက်လာသော ရာဇဝတ် မှုခင်းများ၏ ၇၈ ရာခိုင်နှုန်းသည် အရက်ကြောင့်ကျူးလွန်

လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ကလေးများကို ညည်းပန်းနှိပ်စက်သော နှင်းကလည်း ၉၅ရာခိုင်နှုန်းမျှ ပိုပြီးများလာသည်။

ဤသို့သော အခြေအနေ၊ ဤသို့သော အကြောင်း များကြောင့် ပြင်သစ် အစိုးရသည် ပြင်သစ် ဖရန့် ဒင်ဂါးသန်း ၃၀,၀၀၀မျှသော ငွေကြေးကို သေရည် သေရက် သောက်စားမှု တိုက်ဖျက်ရေးစစ်ပွဲဘက်နှင့် အရက်သောက်၍ရရှိသော ငွေကို ဝါသည်များ ကုသပေးသည့်ဘက်တွင် သုံးနေသည်။

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနက ကောက်ယူရရှိသော စာရင်းအရ ပြင်သစ်လူမျိုးပေါင်း ၃,၂၀၀,၀၀၀ သည် တနေ့လျှင် ပြင်သစ်တာမျှသော အရက် (၂,၀၀၀ ကုဗ စင်တာ မီတာ) သောက်သည်။ ၈၀၀,၀၀၀ကမူ ပို၍သောက်သေးသည်။

အရက်လုပ်ငန်းကြိုမျိုးကျယ်၍ အရက်ကို မှီခိုအားထားပြီး အသက်မွေးသူပေါင်း ထိုမျှ များပြားသော ပြင်သစ်ပြည်တွင် အခွန်အကောက် အမြောက်အမြားရရှိသော သေရည် သေရက် သောက်စား မူးယစ်မှု လျော့နည်းအောင် ပြင်သစ် အစိုးရတို့ ကြိုးပမ်း လာကြရသည်မှာ ပြည်သူ့လူထု အကျိုးအတွက်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရကလည်း လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ်ပြီး တားမနိုင်ဆီးမရ မဖြစ်လှမီ အရက်သောက်နည်းနှင့် ခလျာကျရန်လုပ်ငန်းများကို စတင်လုပ်သင့်ပေပြီ။

ပြင်သစ် အစိုးရတို့ အသိလုပ်နေပုံမှာ ဘုရားကြီးကြောင်း၊ ဆေးရုံနှင့် ဆေးရုံများ အနီးတွင် အရက်ဆိုင် ဖွင့်ခြင်းကို တားမြစ်ပိတ်ပင်သည်။ ယခင်ကရှိပြီး ဆိုင်များကို တစတဖယ်ပေးစေသည်။

အလုပ်သမားများနေထိုင်သည့်ရပ်ကွက်များတွင်လူ ၁၀၀
အတွက် အရက်ဆိုင်ငယ်ကလေး တစ်ခုသာ ရှိရမည်။ အလုပ်
သမားများ၏ ‘ကင်တင်း’ ဆိုင်များတွင် အရက်မရောင်း
အရက်မှန်သမျှကို ဘယ်အခါမှအကြွေးမရောင်းရ။အားကစား
ပွဲ၊ ထိခွင့်ပွဲများတွင် အရက်များ ဆိုအဖြစ်မပေးရ။ အား
ကစားကွင်းများ၊အဆောက်အဦများတွင် အရက်များ ကြေး
ငြာခြင်းမပြုရ စသည့် စည်းကမ်းများကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
လုပ်နေပေသည်။

အစိုးရသည်၎င်း၊ ပြည်သူ့လူထုအကျိုးအတွက်ဝန်ထမ်းလုပ်
ငန်း လုပ်နေကြသော အသင်းအဖွဲ့များနှင့် ပုဂ္ဂိုလ် များသည်
၎င်း တိုင်းပြည်၌ တနေ့တခြား ကြီးနေသည့် အရက်သောက်
စားမှု အန္တရာယ်တားဆီးရေးကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
၍ ထိထိ ရောက်ရောက် ကာကွယ် တားဆီးသင့်ပေသည်။
အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ကျန်းမာရေး ဘက်တွင် အောက်တန်းက
သော လူမျိုးဖြစ်မည့်လမ်းသို့ ပို့ဆောင်နေသည့် ဤအရက်
ကို တိုက်ဖျက်သည့်လုပ်ငန်းမှာဘာသာရေးလုပ်ငန်း၊ ဝန်ထမ်း
လုပ်ငန်းတရပ်လည်း ဖြစ်သင့်သည်။

ပြစ်သစ်ပြည်မှာ ဝေးသောကြောင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်
နေပုံများကို သိမြင်နိုင်ဘို့ ခက်ပေမည်။ ယိုးဒယားနှင့် ဂျပန်
ပြည်များမှာမူ နီးကပ်နေပေရာ ရောက်ဘူးသူများ၍ အကျင့်
စာရိတ္တနှင့် ကျန်းမာရေးဘက်တွင် မည်မျှ ပျက်စီးနေကြပြီကို
ကောင်းစွာ လေ့လာနိုင်ကြပေသည်။

ကြိုတင် တားဆီးမှုများ မပြု မလုပ် ကြလျှင် ဗမာသည်
ယိုးဒယားနှင့် ပြင်သစ်တို့ နောက်သို့လိုက်မည်မှာ မြေကြီးလက်
ခတ်မလွဲနိုင်ပေရာ ဤနေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးတွင် လူမျိုး၊ ဘာသာ၊
သာသနာ၊ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး၊ အကျင့်စာရိတ္တ အရေး
အတွက် အရေးကြီးလှသည့် ဤကိစ္စကို တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

လူ့လူ

၂၀-၄-၆၁ ကဆုန်လပြည့်နေ့။

ဘိန်းကလူကိုစားနေသည်

“ရန်ကုန်လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် ဘိန်း ၁ သိန်းဘိုး မိလိုက်ခြင်း” “သာစည်ဘူတာတွင်ဘိန်းငါးသောင်းဘိုးမိလိုက်ခြင်း” “ဘိန်းအလုံး ၃၀ ကို ရန်ကုန်မြို့အဝင်တွင် မိလိုက်ခြင်း” စသည်ဖြင့် ဘိန်းသတင်းပေါင်းမြောက်မြားစွာကို သတင်းစာများ၌ ခေါင်းစဉ်ကြီးများနှင့် မကြာခဏ တွေ့ကြရသည်။ ရှေ့အဖွဲ့၌လည်းတွေ့ကြရဦးမည်သာဖြစ်ပေသည်။ ဖမ်းမိသော ဘိန်းများမှာ မမိသော ဘိန်းများ၏ ၁၀ ပုံ ၁ ပုံ ပင်ရှိပါမည်လော။

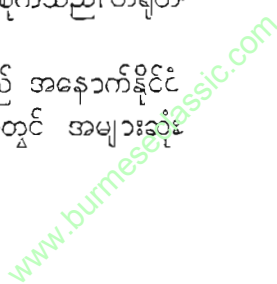
ဗမာပြည်၌ ဘိန်း လုပ်ငန်းသည် အလွန်ပင် ကြီးကျယ် နေသည်။ အကောင်းဆုံး ဘိန်းဆီထုတ်သော လျှို့ဝှက် စက်ကရိယာများသည် ဟောင်ကောင်၊ ဘန်ကောက်၊ ရန်ကုန်မြို့များတွင်ရှိသည်ဟု အမေရိကန်မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘိန်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဗမာနိုင်ငံသည်မခေါ် ကမ္ဘာ့ကျော်စောစာရင်းထဲတွင် အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်စပ်ဒေသတွင် ဘိန်းများအကြီးအကျယ်စိုက်ပျိုးကြသည်။ ထိုဘိန်းများသည် ယိုးဒယားဘက်မှ၎င်း၊ ဗမာပြည်ဘက်မှ၎င်း နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များသို့ ထွက်သည်။ ဗမာပြည်တွင်းမှာလည်း ဘိန်းစားဦးရေ တနေ့တခြားတိုးနေသည်။ ဗမာပြည်မှ ကျေးရွာအချို့တွင် လူငယ်လူရွယ်တော်တော်များများသည် ဘိန်းစားများဖြစ်နေသည်။ အချို့ရွာများတွင် ထက်ဝက်မျှသော လူငယ်ဦးရေသည် ဘိန်းစွဲနေသည်ဟု ရွာလူကြီးအချို့က ညည်းတွား ပြောဆိုကြသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ကျေးရွာ၊ ကချင်ပြည်နယ် ကျေးရွာများ၌ကား “ဘိန်းစားမှ မယားချစ်” ဝါဒသည် အကြီးအကျယ် အမြစ်ထယ်လျက်ရှိသည်။

ဘိန်းပြဿနာ ဘိန်းရောဂါကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထား၍ မမြင်။ တမျိုးသားလုံးအရေးဖြစ်သောကြောင့် တိုက်ပွဲဆင်၍ အမြန်ဆုံးအမြစ်ဖြုတ်နိုင်မှု တော်ပေတော့မည်။ ယခုအတိုင်း ပြောနေချေသော် နောင်နှစ်ပေါင်း ၅၀ ဆိုက ဘိန်းစားဘဝက၊ မစားသူတဝက်ဖြစ်ပြီး ဘိန်းစားမဲဆန္ဒရှင်တွေများလာကာ ဥပဒေတရပ်ပြု၍ဘိန်းစားခြင်း၊ ဘိန်းကုန်ကူးခြင်းကို အရေးဝင်လုပ်ငန်းအဖြစ် တောင်းဆိုလာကြမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ကြရပေသည်။

ယနေ့ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူအများ သဘောပေါက် နားလည်နေကြသည်မှာ ဘိန်းသည်မူလအားဖြင့် အာရှတိုက်သားများ၏ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်မှာဘိန်းစိုက်သည်၊ တရုတ်ပြည်မှာ ဘိန်းစား ပေါသည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဘိန်းသမိုင်းကိုလေ့လာလျှင် ဘိန်းသည် အနောက်နိုင်ငံသားများက တရုတ်ပြည်ကြီးကို လုပ်ကြံရာတွင် အများဆုံး

သုံးခဲ့သောလက်နက်ဖြစ်သည်။ ၁၅၁၆ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်
သို့ ပေါ်တူဂီလူမျိုးများစတင်ရောက်လာကြသည်။ ဝပ်နီမျှား
က ၁၅၇၅ ခု၊ ဒတ်ချ်တို့က ၁၆၀၄ ခု၊ အင်္ဂလိပ် ၁၆၂၇ ခု၊
ရုရှား ၁၆၈၉ ခု၊ အမေရိကန် ၁၇၀၄ ခု စသည်ဖြင့်အနောက်
နိုင်ငံသားများသည် တရုတ်ပြည်ကြီးနှင့် စတင် ဆက်သွယ်
ကြသည်။ အတိုကောက်အားဖြင့်သော် ကုန်ရောင်းယင်း နယ်
ဘို့ပင်ဖြစ်သည်။

တရုတ်ပြည်ကြီးမှာ လူဦးရေ အလွန်များသည်။ နယ်
သမား ဥရောပတိုက်သားတို့သည် ယနေ့ခေတ် သင်္ဘောမျိုး
လက်နက်မျိုးနှင့် လူတွေ့အများကြီးလာ၍ တရုတ်ပြည်ကြီးက
တိုက်နိုင်သည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်ရာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ယင်
မိမိတို့ကျူးကျော်၍ နေရာယူသည့်ကိစ္စများတွင် တိုက်ပွဲငယ်
များဖြစ်သည့်အခါ မိမိတို့ကချည်း အသာမရ။ ခံသည့်အခါ
ခံကြရပေရာ တရုတ်လူမျိုးများအား တဖြည်းဖြည်း လူစဉ်မ
ဖြစ်ပြီး လူညွန့်တူးကြစေရန် သင်္ဘောကြီးများဖြင့် ဘိန်းမျှား
ယူဆောင်လာပြီး သုံးစွဲနည်းများကိုပါပြကာ ဘိန်းစားများ
ဖြစ်လာအောင် လုပ်ကြတော့သည်။

၁၈၂၉ ခုနှစ်တွင် တရုတ်နှင့်အင်္ဂလိပ်တို့ ဘိန်းစစ်ပွဲကြီးဖြ
ခဲ့သည်မှာ ဇာဇဝင်တွင် ဖျောက်ဖျက်၍မရသော အမဲကွက်
ကြီးဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ပြည်သားများ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် သတ္တိဗျတ္တိ
စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေးဘက်တွင် သိသိသာသာကြီးပြုလလာ
တရုတ်အစိုးရက ၁၈၀၀ ခုနှစ်တွင်၎င်း၊ ၁၈၂၀ ခုနှစ်တွင်၎င်း
ဘိန်းကုန်မကူးရဟု အမိန့်များထုတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည်
တရုတ်အစိုးရ၏အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ကာ တရုတ်ပြည်တွင်း

ဘိန်းများခိုးသွင်း ရောင်းချကြသည်။ ဘိန်းစွဲနေသော လူ
များရေကလည်း များနေပြီဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်ဘိန်းများသည် ဈေး
တောင်းရသည်။

တရုတ်အစိုးရတို့က မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် 'ဆင်ဇီဆူး' ဆို
သော မဟာမင်းကြီးတဦးကို ကန်တုန်မြို့သို့စေလွှတ်ပြီး ဘိန်း
တင်သနာရှင်းစေသည်။

ဒေါ်ကြီးများ အတွင်း၌ အနောက်နိုင်ငံ သားများက
ဘိန်းသွင်းထားကြသည့် ဘိန်းသေတ္တာများကို 'လင်ဇီဆူး' က
ဘိန်းသွင်းယူပြီး မီးရှို့ပစ်သောနည်းဖြင့်ရှင်းလိုက်သည်။ တရုတ်
တို့က ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် အနစ်နာဆုံးမှာ အင်္ဂလိပ်တို့ဖြစ်ရာ
ဘိန်းတို့၏ အခြေခံစခန်းကို ဟောင်ကောင်ကျွန်းသို့ ပြောင်း
ရွှေ့ကြပြီး ၁၈၂၉ ခုနှစ်တွင် တရုတ်သင်္ဘောနှင့် အင်္ဂလိပ်
သင်္ဘောများ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ကြသည်ကို အကြောင်းပြုကာဘိန်း
တင်ပို့ခြင်းဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ဘက်ကမူ ဘိန်းကြောင့်
ဘိန်းကုန်ရသည်မဟုတ်၊ တရုတ်တို့၏ အထွေထွေရောင်းဝယ်မှု
ခြင်းက ဆိုးလွန်းသည့်အတွက် စစ်ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစကားမှာ အရှက် နာမည်ပျက်ကို
ကုန်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့က တရုတ်ပြည်တွင် မျိုးစေ့ ချပေးခဲ့သောဘိန်း
တင်ပို့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသို့လည်း နယ်ချဲ့ကူးစက်လာသည်။
အင်္ဂလိပ်တို့ လက်အောက်တွင် နေခဲ့ရသော အချိန်ကလည်း
ဘိန်းလုပ်ငန်းမှာ ကြီးကျယ်သော လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတခုဖြစ်
ခဲ့သည်။ ဘိန်းစားဦးရေမှာလည်း တိုးလာခဲ့သည်။
တရုတ်လုပ်ရေးရပြီးသည့်နောက် ဘိန်းအရောင်းအဝယ်လုပ်
ငန်းခွဲပတ်သက်၍ ပိုပြီး တိုးလေးတကျော် ဖြစ်လာသည်။

ပါလီမန်အမတ်ကဲ့သို့သော လူများ၊ နာမည်ကြီး နိုင်ငံရေးသမားများ၊ အရာရှိကြီးများ၊ လက်နက်ကိုင်တပ်များမှလူကြီးများ၊ လူငယ်များ၊ ကားဒရိုင်ဘာများ အထိ ပါသော ဘိန်းချမှုများ ဖမ်းဆီးရမိကြသည်။

စိုက်ပျိုးသည့်နေရာတွင် ဘိန်းအစိမ်းတစ်ဆီယာသည် ၃၀၀ ကျပ်ခန့်တန်သည်။ လားရှိုးရောက်လျှင် ၃၅၀ ကျပ်စေ့ခန့်ရှိသည်။ မန္တလေးတွင် ၄၅၀ ကျပ်၊ ရန်ကုန်တွင် ၈၀၀ ကျပ်မှ ၁၀၀၀ ကျပ်အထိရသည်။ အချို့သော ဘိန်းကုန်သည်ကြီးများက ကုန်အနည်းအများကြည့်၍ ဈေးကစားကြသည်။ ခရီးဆေးဆိုင်ဆီယာဆိုသော ကုလားအခေါ်သည် တိုလာ ၈၀ ရှိသည်။ တိုလာ ၁၄၀ သည် ၁ ပိဿာရှိသည်။ စင်ကာပူတွင် ရန်ကုန်ပေါက်ဈေး၏ ၂ ဆရှိသည်။ အဆီထုတ်၍ အမေရိကန်ပြည်ပို့သည်များကမူ ရန်ကုန်တန်ဘိုးထက် ၁၀ ဆမကရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘိန်းကုန်ကူး ဘိန်းချသောအလုပ်တွင် အရင်းအနှီး အမြောက်အမြားနှင့် လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘိန်းနှင့်အတူမိသောသူသည် ပိုင်ရှင်ကို ဘယ်အခါမှမဖော်ဘဲ သူ့ဘိန်းဟုဆိုကာ ထောင်ကျခံလိုက်တော့သည်။ ထောင်ကျခံလိုက်သူသည် ထောင်ထဲတွင်နေယင်း လခရနေသည်။ သူ့သား၊ မယားကို ဘိန်းလုပ်ငန်းသူဌေးများက စောင့်ရှောက်ထားသည်။

လာဘ်ပေးရာ၊ ငွေပေးခိုင်းစေရာ၌ ငွေကို ရေကဲ့သို့သုံးပြုသော ဤလျှို့ဝှက် လုပ်ငန်းဂိုဏ်းကြီးများကြောင့် မှုထပ်ရာထမ်းကြီးငယ်များ အကျင့်စာရိတ္တပျက်လှလေပြီ။ ပြည်သူ့လူထုနှစ်မျိုးလှလေပြီ။ တကယ်လုပ်စားသူ၊ ကြိုးကိုင်သူများကား မထိခိုက်၊ ဓားစာခံများကသာ ခံသွားကြသည်။

ပြည်သူ့လူထု၏ဘဝကို အရင်းပိုင်းအတွင်းပိုင်းကလွှဲ ကြံ၍ နှိုက်၍ စားနေသော နယ်ချဲ့သမားတို့၏အမေ့ဖြစ်သည့် ဘိန်းကင်ဆာရောဂါ”ကို အစိုးရတို့က ထိထိရောက်ရောက်ကာကွယ်ခြင်း၊ ကုသခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် လူက စားသောဘိန်းသည် လူမျိုးကို ပြန်စား ဝါးမျှနေပေပြီ။

လူလူ

၁၉-၅-၆၀

ရုပ်ထူလက်ဆောင်များ

ကံကောင်းသလားမပြောတတ်၊ ယခုတလော လက်ဆောင် ဆန်းများ ရနေသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း စာပေလက်ဆောင်၊ စာအုပ် လက်ဆောင်များသာမက ရုပ်ထူ လက်ဆောင်များ လည်း ပါသည်။

ရောမအိုလံပစ်မှ ပြန်လာသော မိတ်ဆွေတဦးက ကျွန် တော်ဝါသနာပါမှန်း သိသည့်အတွက် ရောမအိုလံပစ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများ၊ ဓာတ်ပုံများ ပေးပို့ လိုက်သည်။ ရောမ အိုလံပစ်ပွဲတော်ကြီးတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော လူငယ်တဦး ကမူ ရုပ်ထူ ၂ခုပေးသည်။

ထိုရုပ်ထူ ၂ခုမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်။ ၁ခုမှာ ဝံပုလွေမက လူ သားကလေး ၂ယောက်ကို နို့ တိုက်နေပုံ ဖြစ်သည်။ ၁၇ကြိမ်မြောက်အိုလံပစ်၏အမှတ်တံဆိပ်ကိုသတိ ပြုမိသူတိုင်းသည် ထိုပွဲတော်၏တံဆိပ်တွင် ဝံပုလွေမကလူသား ကလေး ၂ဦးအား နို့တိုက်နေပုံကို တွေ့မိကြပေလိမ့်မည်။

ထိုထူးဆန်းသောပုံမှာ ရောမမြို့တော်၏အမှတ်အသားဖြစ် သည်။ အီတလီပြည်သူ့ပြည်သားများက သူတို့၏ရောမမြို့နှင့် သေမနိုင်ငံတော်ကိုတည်ဆောက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် ၂ဦး၏ သမိုင်း ရုပ်ထူကို အသားပေးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရောမသည် လူ့သမိုင်း၌ တခေတ်က အလွန်ထူးခြား တောက်ပြောင်ခဲ့ဘူးပေရာ ရောမသားတို့၏ပင်ရင်းပုဂ္ဂိုလ် ၂ဦး ကို လက်ပြုကြသည်မှာ အီတလီ အစိုးရ နှင့် ပြည်သူများက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သမိုင်းအဆိုမှာ ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၇၅၃နှစ်က ခုနှစ်တစ်နှစ်အတွင်း ဆိုးကြီးလုံးထဲတွင် ကလေး ၂ယောက် ခုနှစ်ပေါ်လာသည်။ အိုးကြီး

ကလေး ၂ယောက် ခုနှစ်ပေါ်လာသည်။ အိုးကြီး အခါ ထိုကလေး ဝံပုလွေမကြီးက နှုတ်ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ သည် ရောမမြို့ကို ဆောက် သူများ

ဖြစ်သည် ဟု အစဉ်အဆက် ပြောဆို မှတ်သား ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အီတလီပြည်၏ မြို့တော်လည်းဖြစ်၊ ကမ္ဘာ့ ပြည်ကျေးမှု မြို့တော်တခုလည်းဖြစ်သည့် ရောမမြို့တော်တွင် ဝံပုလွေမကြီးကျင်းပသောအခါ ဤကမ္ဘာကျော်မြို့တော်ကို တည်ဆောက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် ၂ဦးကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ကလေးငယ် ရိုးမြူးလုပ်စံနှင့်ရိုးမတ်စံတို့အား ဝံပုလွေမကြီးက နို့တိုက်နေသောပုံကို အိုလံပစ်ပွဲတော်တံဆိပ်အဖြစ် သတ် ဆိုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်မှာ အားကစားဝါသနာပါသူ တဦးဖြစ်သောကြောင့် ဤကြေးရုပ်ထုကလေးကို ရသောအခါ များစွာ နှစ်သက် သဘောကျမိသည်။ သို့ရာတွင် ဝံပုလွေမှာ ရက်စက်သော သတ္တဝါဖြစ်၍ သူ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော်မကြိုက်ပါ။ မကြည့်ချင်လှပါ။ သို့ရာတွင် ဤနေရာ၌ ရက်စက်သောဝံပုလွေ မျိုးသည် ကြင်နာသောမိခင်ဖြစ်နေချေပြီ။ သူကသာကြင်နာယုယပြီး နို့တိုက်ခြင်းမပြုလျှင်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကာကွယ်မပေးလျှင် ရိုးမြူးလပ်စ်နှင့် ရိုးမတ်စ်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ အသက်ရှင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ရောမမြို့ကြီးလည်း ပေါ်ကောင်းမူ ပေါ်လာပါမည်။ ထို့ကြောင့် ရက်စက်သော သဘောရှိသည့် ဝံပုလွေမ ဖြစ်သော်လည်း မိခင်၏မေတ္တာရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် သနားစရာကောင်းသော မျက်နှာကလေး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်မြင်လာပါသည်။

သနားစရာပင် ကောင်းသော်လည်း သူတပါးအသက်များကို သတ်လို၍ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကို မက်သော သတ္တဝါ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မပျော်။ ထို့ကြောင့် ထိုရုပ်ထုလက်ဆောင်ကလေးကို ကျွန်တော့စာပဲ့ပေါ်တွင် မတားလို့ ကျွန်တော်တို့၏ သားသမီး အငယ်များကမူ အိုလံပစ် အထိမ်းအမှတ်ရုပ်ထုကို ကစားစရာ လုပ်လျှင်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု သူတို့ တွက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်းသည်။ ပျောက်ပျက်သွားမည်၊ ပျက်စီးသွားမည်စိုးသောကြောင့် သူတို့အားလည်း မခပေးနိုင်။

ဒေါ်အမာကမူ သူ၏ စာရေးစာပဲ့ ပေါ်တွင် ဤရောမအိုလံပစ် ရုပ်ထုကို ထားချင်သည်။ ဟုတ်ပေသည်။ သူသည်

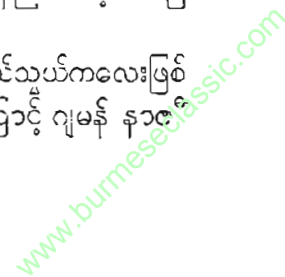
မိခင်ဖြစ်၍ မိခင်ကဲ့သို့ကျင့်သော ဝံပုလွေမကို ချစ်မြတ်နိုးပေးခြင်းမရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် သားသမီး ၅ယောက်ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ဦးပြင်းအောင် နို့တိုက်ပြုစုခဲ့ရသူ ဖြစ်သောကြောင့် မိခင်ကို ခြင်းလျှင် ဘာမိခင်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချင်းစာပေလိမ့်မည်။ ကြင်နာသနားပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာမှာ အိုလံပစ် ပွဲတော်က ဦးပစဉ်အခါက အိုလံပစ် သတင်းနှင့် ဓာတ်ပုံများကို ငွေကျွန် ကြေးကျခံကာ အဦးဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး ဖော်ပြခဲ့သော သတင်းစာဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဗမာပြည်ထုတ် အင်္ဂလိပ်ဗမာ သတင်းစာပတ် ပရိသတ်များ အသိပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖော်ပြနိုင်ရန် ကျွန်တော်က အကြံဉာဏ်များပေးသည်။ ဘယ်လိုလုပ်၊ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ဟုသာညွှန်ကြားသည်။ တကယ် အလုပ်လုပ်ရသူမှာ ဒေါ်အမာသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤရောမအိုလံပစ် အထိမ်းအမှတ် ရုပ်ထုကလေးကို သူသာပိုင်သင့်ဆိုင်သင့်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးဆမိသည်။

ယခုအခါ ထိုကြေးသွန်းရုပ်ထုကလေးသည် ဒေါ်အမာ၏ ငွေပွဲပေါ်တွင် သူ၏ပင်ပန်းမှုအတွက် ဆုအဖြစ်ရောက်နေပေပြီ။ ဤရုပ်ထုကို ယူဆောင် လာသော လူငယ်ကိုလည်း များစွာ ကောင်းစားတင်ပါသည်။

အခြားရုပ်ထုအကြောင်းကို ကားဖော်ပြတဲ့ နေတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ဝိတ်ကူးမိသည်။ သို့ရာတွင် တမင်ချန်သား ခြင်းအတွက် စိတ်မလုံသောကြောင့် နည်းနည်းတော့ဖော်ပြမိသည်။

ထိုရုပ်ထုမှာ ဖြူဖြူလှလှ သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးဖြစ်သည်။ ရရှိသည်ကလည်း ရှုပါရုံအဆင်းကြောင့် ဂျမန် နာဇီ

စပ်ဗိုလ်နှင့်တကွ ယောက်ျားတော်တော်များများ မိမိကိုယ်ကို သတ်သေကြသောအိတ်လုံပြည်က နာမည်ကျော်အက်တလင်း တားရပ်ထုအကြောင်းဆောင်းပါးကို ကျွန်တော်ရေးပြီးကာစ အချိန်မှာဖြစ်သည်။

အက်တလင်းတား အကြောင်း မတ်ရသုမိတ်ဆွေအချို့က “ယောက်ျားတွေဟာ သို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဒီရုပ်ထုကဘယ်လောက် များအလှပိုပြီးအဆိုးဝတ်ကောင်းလို့လဲ” ဟု ကျွန်တော် အား မေးကြပြောကြပါသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင် စမ်းပါ ဘိသည်ဆိုသည့် သဘောပင်ဖြစ်လေသည်။

အိုလံပစ်ပြန် ဝဦးကပေးသော ဒုတိယရုပ်ထုလက်ဆောင် မှာ အလှမယ်ကျောက်ရုပ်ကလေးပြင်လေသည်။ အချိုးအစား အလွန်ကျသည်။ ပြင်သစ်ပြည် ပဲရင်မြို့တွင်ရှိသောကမ္ဘာကျော် အလှရုပ်တု ဗားနပ်စ်က လက်ပြတ်နေသည်။ ဤအလှမယ်က လက်မပြတ်။

လက်ဆောင်ပေးသူက ကျွန်တော်၏ စာပွဲပေါ်မှာ ထား စေချင်ဟန်တူသည်။ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာ မျက်စိနှင့်ကြည့် လျှင် ဘာမှအဖြစ်မရှိ။ သို့ရာတွင် စာပွဲပေါ်၌ ထားခြင်းဖြင့် သူတပါးအထင်အမြင်မှားမည်ကို စိုးစိမ့်ရသည်။

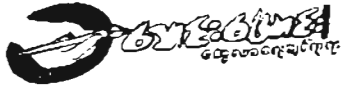
အက်တလင်းတားရုပ်ထုကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ကြည့်ချင်စမ်းပါ ဘိဆိုသည့် စာရေးဆရာပေါက်စအချို့နှင့်ကျွန်တော်၏ မိတ် ဆွေအချို့သည် ကျွန်တော့်ထံ အလည်လာယင်း ဤရုပ်ထုကို ကိုင်ကြည့်ကာ “လှသဗျာ၊ တယ်လှ” ဟု လုပ်နေကြပါသည်။ ထို လူစုထဲတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ပန်းချီဆရာ ပေါ်ဦးသက်လည် ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ်စိုးရိမ်မိသည်။ နံနက် ငါးနီး ကျွန်တော့်စာပွဲကို ရှင်းသော ဦးလေးဟန် သည်လည်း အရုပ်ကလေး၌ ဖုံများ မရှိရအောင် ပွတ်တိုက် နေသည်ကို သောရပေရာ မတော် တဆ အက်တလင်းတား ရုပ်ထု ထားရာ ပြင်သစ်ကအစောင့်ဆရာကြီးကဲ့သို့ ဤရုပ်ထုကလေးကို ဦးလေး တွင် စွဲမက်သွားပါက ကျွန်တော့်မှာ တာဝန် ရှိလာပါလိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့် ရောမမြို့က ထိုအလှမယ်ကို ဘီရိုထဲ သွင်း ထားလိုက်ရပါပြီ။

၁-၀၂-၃၀

(အက်တလင်းတားအကြောင်း စာမျက်နှာ ၂၂၀ တွင် ပေါ်ပြထားပါသည်။)

လူရွန်းရုပ်ထု

တရုတ်ဗမာ နယ်ခြား သတ်မှတ်ရေး အောင်မြင်သောကြောင့် အောက်တိုဘာ ၁ရက်နေ့က ပီကင်းမြို့တွင် ၂ ဖက်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲကျင်းပခဲ့ကြသည်။

ထိုလက်မှတ်ရေးထိုးပွဲမှာ မော်ကွန်းတင်ရမည့် ပွဲကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ၂ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်များ၊ ပြည်သူများက ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်ကို လေးလေးစားစားရှိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှ ထိုပွဲတော်အတွက် ပီကင်းသို့လိုက်ပါသွားရသော မိတ်ဆွေဖြစ်ရေး ချစ်ကြည်ရေး အဖွဲ့ဝင်ပေါင်းမှာ ၃၀၀ကျော်သေးသည်။ ဆိုတီးက

ပညာသည်၊ ရုပ်ရှင်ပညာသည်များသာ မက ဗမာ့အားကစားခြင်းလုံးနှင့် ဗမာတိုင်းရင်းသားလက်ဝှေ့သမားများလည်းပါသွားကြသည်။

မော်လမြိုင်၊ သထုံ နယ်မှ လက်ဝှေ့ကျော်များကို စီမံအုပ်ချုပ်ပြီး ခေါင်းဆောင် ခေါ်သွားရသူမှာ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဝှေ့ကျော် ကျားဘဠိမ်းဖြစ်သည်။

ကျားဘဠိမ်းသည် လက်ဝှေ့ သမားသာမဟုတ်၊ ပန်းချီဆရာ၊ စာရေး ဆရာလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူ့ဘာကြိုက်တတ်သည်ဆိုသည်ကို တော်တော်သိသည်။

ကျွန်တော့်ဘို့ လက်ဆောင်ဆိုပြီး တရုတ်ပြည်မှ ဒလွန်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာကြီး လူရွန်း၏ရုပ်ထုတစ်ခု သူ့သခွဲသည်။ လူရွန်းဒုတိယ မြတ်နိုးမည်မိပြီး ဝယ်လာ ခဲ့သည်။ မှန် သည်။ သို့ရာ လေးစားဆောင် ကြီး ဖြစ်သည့် ယနေ့ ခေတ်သည် များမှာ လူရေး အသား များပင်မျှရှိလေသည်။

လူရွန်း

ရုပ် ထု ကို ကျွန် ဆိုဘည်ကို သူ့ဘေးခြင်းဖြစ်သည်။ မှန် လူရွန်းသည် ကြည်စရာ စာပေခေါင်းသည်။ တရုတ်ပြည်သစ် ပြောင်းလဲနေ ရွန်း၏ စာပေအနှင့် များစွာ ဆက်

စာပေသစ်၏ ဖခင်ဆရာကြီး ကုယ်သည် မှာ လူနီ ခဲ့ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ပေပြီ။

တ ရုတ် ပြည်က ဆိုရမည့်စာရေးသူနီ အနိစ္စ ရောက်သည့် အောက်တိုဘာ ၂၅ နှစ် ပြည့်ခဲ့

ရှောင်ဆင်ဆိုသော မြို့ကလေး၌ ၁၈၈၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသော စာရေးဆရာကြီး လူရွန်း၏နာမည်ရင်းမှာ 'ချောင်ရှုဂျင်း' ဖြစ်သည်။ 'လူရွန်း' ဆိုသည်မှာ သူ၏ထင်ရှားသော ကလောင်အမည်များအနက်

တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ဖခင်မှာ စာပေသမား၊ မိခင်မှာတောင်သံသရာလယ်သမားမျိုးရိုးဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ပညာသင်၍ တတ်မြောက်လျှင် မိမိတို့၏ဆင်းရဲသောပြည်သူများကိုကူညီနိုင်မည်ဟုသူယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်ပြည်သို့သွားပြီး ဆရာဝန်အတတ် သင်ကြားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ရုရှားနှင့်ဂျပန်စစ်ဖြစ်နေချိန်၊ တရုတ်ပြည်သူများမှာ တရုတ်ပဒေသရာဇ်များ၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု၊ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်အသီးသီးမှ နယ်ချဲ့သမားများ၏ဖိညှပ်သွေးစုတ်မှုကို အလူးလူးအလဲလဲ ခံနေရချိန်ဖြစ်၏။ လူဦးရေမည်မျှပင်များသော်လည်း ခေါင်းဆောင်မှု ကောင်းကောင်းမရှိ၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှုမရှိ၊ တိုးတက်သော ခေတ်အသိ၊ ခေတ်ပညာမရှိသည့်အတွက် ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်လူမျိုးကမှ ဘဏ္ဍရတလှမျိုးကို လေးစားခြင်း မရှိသည်ကို သူကောင်းစွာ စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူလူထုကြီးတစ်ရပ်လုံး ပြောင်းလဲလာအောင် ငါဘာများလုပ်ရပါလိမ့်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။

သူ၏ဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းရိုက်နှိပ်ထားသော ဝဘုတ်နီဒါန်းတွင် လူရွှန်းကဆရာဝန်အတတ်ကိုဦးနှိုးပြီး စာရေးဆရာလုပ်ရသည့်အကြောင်းကို အောက်ပါသဘောအတိုင်း ရှင်းပြထားလေသည်။ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်အခြေပြည်သူလူထု နိုးကြားလာရေး၊ စိတ်ဓာတ် ပြောင်းလဲရေးမှာ လောလောဆယ်အားဖြင့် အလိုဆုံး ဖြစ်နေသည်။ စာပေနှင့် အနုပညာသာလျှင် ဤသို့တတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝဘုတ်ဆရာလုပ်ရသည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ဤအတွေး ဤအမြင်ဖြင့် ဆေးပညာကိုဆက်လက်မသင်ဘဲ တရုတ်ပြည်သို့ပြန်လာခဲ့ကာ ၁၉၁၁ ခုနှစ် တရုတ်ပြည်တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်မှ အရင်းရှင်မြေရှင်ကြီးများသည် ဆင်းရဲသားအလုပ်သမားများကို အနည်းငယ်မျှ မသက်ညှာ၊ အရေခွာ၊ သွေးစုတ်နေသည်။ ဆင်းရဲသား ပြည်သူလူထုကြီးသည် ဤဆင်းရဲသားဘဝမှလွတ်မြောက်စရာမရှိ။ အရင်းရှင်ကြီးများသည် ဆင်းရဲပြည်၏အာဏာကို ၎င်းတို့၏ လက်ထဲတွင် ဆုပ်သားနိုင်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးပရိယာယ်အမျိုးမျိုးကိုသုံးနေကြ၏။ မိမိတို့အကျိုးအတွက် နယ်ချဲ့သမားများနှင့်ပေါင်းပြီး အပြန်အလှန် ကျွေးငှားပြုနေကြ၏။ ဤသို့ မြင်လာသည့် အတိုင်း လူရွှန်းသည် တရုတ်ပြည်သူများ၏ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲများတွင် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ လုပ်သား ထုကြီးအား ခည်းလုံးညီညွတ်သော အင်အားစုမ်းရည်၊ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်များကို နားလည်အောင် ၎င်း၏ကြွယ်ဝပြည့်စုံသော အရေးသမားများဖြင့် နှိုးဆွလှုံ့ဆော်ကာ လမ်းမှန်သို့ပို့ ပေးသည်။

လူရွှန်း၏ ‘အရူးမှတ်တမ်း’ခေါ် ဝတ္ထုကို ‘လူငယ်သစ်’ဆိုသည့်တိုးတက်သောဂျာနယ်၌ ၁၉၁၈ ခုနှစ်ကဖတ်ကြရသည်။ ဒေသရာဇ်မြေရှင်စံနစ်ကို တိုက်ခိုက်သောဝတ္ထုဖြစ်လေသည်။ “မိခင်၏ မိသားစုအမည်ကိုယူလျက် ‘လူရွှန်း’ဟု ထိုအချိန်က ကလောင်နာမည်ခံခဲ့ပါသည်” ဟု သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင်စာရေးဆရာကြီး လူရွှန်းကဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ မိခင်မှာ ‘လူ’အမျိုးအနွယ် တောင်သူလယ်သမားမျိုးရိုးဖြစ်လေသည်။

ပဒေသရာဇ်များသည် နယ်ချဲ့သမားများကို တားဆီးသူများမဟုတ်။ နယ်ချဲ့သမားများသည် ဘီလူးကဲ့သို့ သွေးစုတ်ရေရေးသာ အဓိကဖြစ်ရာ ပြည်သူဆင်းရဲသားသူကြီးမှာ ပြောမကောင်းအောင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်ပြည်မှစာရေးဆရာကဗျာဆရာတို့သည် ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စာပေများ၊ ပြည်သူလူထု ခံစားရမှု ဘဝသရုပ်ဖော်စာပေများကို ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက်ကြီး ရေးသားကြသည်။ နောင်သောအခါ ဤကြိုးပမ်းမှုကို 'စာပေတော်လှန်ရေး'ဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဖျားနာနေသော လူလောကကြီးတွင် မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေကြသော လူသားများသည် ဆင်းရဲပင်ပန်း ကြလှသည်ဖြစ်၍ သူတို့အကြောင်းကိုသာ သီကုံးရေးသားလိုသည်” ဟု လူရှုန်းက ပြောခဲ့ရေးခဲ့သည်။ လူရှုန်းသည် ပြည်သူလူထုအကြောင်းကို ပွဲနွဲ့ရေးသားခဲ့သည်။ ပြည်သူလူထုပိုမိုကောင်းမွန်သော ဘဝသစ်တည်ဆောက်နိုင်ရေးကိုရည်မှန်း၍ ကြိုးပမ်းရေးသားခဲ့သည်။ စာပေ တော်လှန်ရေးတွင် လူရှုန်း သည် ခေါင်းဆောင်ခဲ့၏။ တိုင်းပြုပြည်ပြု စာပေများကို ရေးသားရာတွင် ဝတ္ထုများကျေကျေတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ နှစ်သက်ဖွယ် အားကျဖွယ်ပင်တကား။

ထို့ကြောင့်ကျားဘင်္ဂါမီးက လူရှုန်း၏ ရုပ်ထုကို ကျွန်တော့အား လက်ဆောင်ပေးသဖြင့် များစွာ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ သူ၏ညီ စာရေးဆရာကိုချစ်ညီ အားမူ ကမ္ဘာကျော်အလှဘုရင် ဗီးနပ်စ်ရုပ်ထုတခုပေးလေသည်။ ထိုရုပ်ထုကို မိတ်ဆွေများက

အလစ်သုတ်သွားမည် ကြောက်ရသည်က တမျိုး၊ လူကြီးတွေ ငြိမ်လျှင် တမျိုးတမည် ထင်မည် စိုးသည်က တမျိုးကြောင့် ကိုချစ်ညီသည် သူ၏အလှမယ်ရုပ်ထုကို ဘယ်ထားရမှန်း မသိပိုင်နေသည်ဟု ကြားရသည်။ ကျားဘင်္ဂါမီးတို့ ကိုချစ်ညီတို့ ခေါ်ကမူ “နင်တို့အလှမယ်အရုပ်ကလဲ လက်ပြတ်ကြီးပါလား” ဟု ဆိုသောဟူ၏။

အက်တလင်းတားရုပ်ထု

ခေါမ(ဂရိ)ပုံပြင်များတွင် ပစ်မာလီယန်ဆိုသောအလွန် လိမ်မာတတ်ကျွမ်းသည့် ပန်းပုဆရာကြီးတစ်ဦးရှိလေသည်။ ထို ပန်းပု ဆရာကြီးသည် အခါတပါးဝယ် အမျိုး သမီးတစ်ဦး၏ ရုပ်ထုတစ်ခုကို ဆုလုပ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး ရုပ်ထုမှာ အလွန် အလွန်လှပလေရာ ထိုပန်းပုဆရာကြီးသည် မိမိထုသော ထိုရုပ် ထုကို စွဲမက်ချစ်ကြိုက်နေလေတော့သည်။ ရာစုပေါင်း များ ငွှာကာလတလျှောက်မှာပင် ဤပုံပြင်ကို သာမန်ပုံပြင် တခုဟု ယူဆကြသည်။ လူသား တစ်ဦးသည် သက်မဲ့ သစ်သားရုပ်ထု ကျောက်ရုပ်ထုကို အသက်မရှိသည့် အရုပ်မှန်း သိပါလျက် ဘယ်ပုံချစ်ကြိုက်စွဲလမ်းနိုင်ပါမည်နည်း ဟု စဉ်းစားတေးတော့ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုပုံပြင်မှာ အမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသည်ကို ယခု သိကြရချေပြီ။ အီတလီပြည်တွင် အမျိုးသမီး ရုပ်ထုတစ်ခုသည် ယောက်ျားများကို ဆွဲဆောင်ချစ်ခင်စေတတ်သော သတ္တိရှိနေ

သည်ကိုယနေ့တွေ့နေရသည်။ ထိုရုပ်ထုသည်ယောက်ျားပေါ် ၊ ဘေးစွာကို ဒုက္ခပေးခဲ့လှပြီ။ ။ ယောက်ျားကိုမူ သေစေခဲ့ပြီ။

ထိုအမျိုးသမီးရုပ်ထု၏အမည်မှာ အက်တလင်းတား ဖြစ် သည်။ ရုပ်ထုမှာ ရှေ့ဆံပင်များရှိသည့် လှပသောအမျိုးသမီး ကလေးဖြစ်သည်။ ဝတ်ရုံမှာ ယာဘက်ပုခုံးက လျှောက်ပြီး သန်းယာဘက်ရင်သားကိုပေါ်စေလျက်ရှိသည်။ အက်တလင်း တား၏အကြောင်းကိုပြန်ပြောင်း၍ပြောရလျှင်သူသည်တကြိမ် ၁၈၉၈ခုနှစ်ခေတ် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောဦးတွင် တပ်ဆင် ထားသော ပါရသော ရုပ်ထုဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့သော်ဂျီနိုဝါအနီးမှ သာစပီးဇီးဟားခေါ် ပင်လယ်ကမ်းမြို့တွင် အီတလီ ရေတပ် ခေတ် ပြတိုက်တွင်း၌ရှိနေလေသည်။

ပြတိုက်ကိုစောင့်ရှောက်ရသော အရာရှိသည် ပြတိုက် လုပ် ခန်းအပြင် အက်တလင်းတားရုပ်ထုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ခဲ့သော တာဝန်ဝတ္တရားက တော်တော်ပင် ကြီးနေပေသည်။ ဤရုပ်ထု၏အကြောင်းများကို ကြားဘူးသူများအနက်အချို့ ၁၈၅၀ ဒေါသဖြစ်ကြသည်။ ကြောက်လန့်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြတိုက်တွင်း၌ တွေ့သောအခါ ဖျက်ဆီး ပစ်ချင် ကြသည်။ ပြတိုက်မှူးအဖို့ အက်တလင်းတားကို ကာကွယ်ရသောအလုပ် ကိုပင် မသေးလှပေ။ အက်တလင်းတား၏ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရုတ်ပြည်မျှဝေးလှသောဒေသကပင် စာများရ ခဲ့လေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အနည်းငယ်ခန့်ကအီတလီပေါ် မန် ဘုန်း အမတ်တစ်ဦးက ဤရုပ်ထုကို ရှေးအခါက စုန်းမများကို မီးတင်၍ သတ်ကြသကဲ့သို့ မီးတင်၍ သို့ အဆိုတရပ်တင်သွင်း ခဲ့ဘူးပေသည်။

အက်တလင်းတားရုပ်ထုနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး အဖွဲ့
ပြောကြသည်များအနက် အချို့မှာပုံပြင်ဆီသည်။ အချို့
မှာမူ အထောက်အထားနှင့် အခိုင်အမာဖြစ်လေသည်။

အီတလီပြည်မှ ဗီးလော့စ်ဆိုသော သင်္ဘောတောင်းသည်
၁၈၆၆ခုနှစ်က အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာအတွင်းမှာ သွားနေ
သည်။ တနေ့သော် ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်ရသော အစောင့်သင်္ဘော
တောသားတဦးသည် လူတယောက် မျောလာသည်ကို တွေ့
သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ကက်ပတိန် အဲရစ်တို့ဒိန်းဆေမီအား
ပြရာ ကက်ပတိန်က မျောလာသူ ဆီသို့ သင်္ဘောကို ဦးတည်
မောင်းစေလေသည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ
လူမဟုတ်ဘဲ သစ်သားရုပ်ထု ဖြစ်နေပြီး “အက်တလန်တား” ဟု
ကမည်းထိုးထားသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

ဤရုပ်ထုသည် ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်လိုဖြစ်သည်၊ အဆောင်
အယောင်ပစ္စည်းတခုအနေဖြင့် ဤရုပ်ထုကို သင်းတောဦးတွင်
တင်လာခဲ့သော သင်္ဘောသည် ဘယ်နေရာတွင်တာဖြစ်သည်ကို
ဘယ်သူမှမသိနိုင်ကြပေ။ လမ်းခရီး တလျှောက်တွင် သင်္ဘော
သားများသည် ဤပုံကိုကြည့်ပြီးလျှင် အမျိုးမျိုးဝေဘန် ပြော
ဆို ငြင်းခုံနေကြသည်။ ရှေးခေတ်က ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာခရီး
မှာ ဝေးလံ ကြာမြင့်လေရာ လမ်းခရီး၌ သင်္ဘောသား အချို့
သည် အက်တလင်းတား ရုပ်ထုရှေ့တွင် သွားရောက် ထိုင်ပြီး
နာရီပေါင်းများစွာ အမျိုးသမီးရုပ်ထု၏ လှူ ဆွဲဆွဲဆောင် လှူ
သော အလှကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ့ ရှိကြပေသည်။ ကာလ
အတန် ကြာသော် ထိုလူစုထဲတွင် သင်္ဘောသား တော်တော်
များများပါနေပေပြီ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဆိုလျှင် သူ၏ အလှ

အကြောင်း ပြောဆိုကြရာမှ သင်္ဘောသားအချင်းချင်း စကား
များလာကြသည်။ တဦးကိုတဦး မနာလိုကာ ရန်ခိုက်ဒေါသ
ပြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကက်ပတိန် ဆေမီသည် ထိုရုပ်ထုကို
အခန်းတခန်းတွင်းသို့သွင်း၍ သေခွေထားလိုက်ရသည်။

ဂျီနိုဝါမြို့ သို့
ကက်ပတိန်ကအက်
တလင်းတား ရုပ်ထု
ကို ရေတပ် ပြတိုက်
သို့ ပြုတိုက်တွင် ပြ
သော သင်္ဘော ဦး များ
သော ရုပ်ထုပေါင်း
၂၀၀ ယ ထား လိုက်
ကြပြီး များ မှာ ကိုယ်
တော်နှင့် တင်း တင်း
သား သံဆံ အမျိုး
မျိုး ဖြစ်သည်။ သံခမောက်
အောင်း၊ လှံ တံ
တံများ သို့ ဖြစ်ရာ
သည် အလှပ ဆုံး
သော ကလေး ဖြစ်နေ
သော သူတိုင်းက သူ့ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ကြသည်။

အက်တလင်းတား

ရောက်သော အခါ
တလင်းတား ရုပ်ထု
သို့ ပို့လိုက်သည်။
ထိုက်မှူးကအခြား
တွင် တပ် ဆင် ခဲ
၃၀ ခန့်နှင့် ရောပြီး
သည်။ အခြား ရုပ်
က ယ တောင့်
သန်သန်မာမာ စစ်
သမီး ပုံ များ ဖြစ်
ဆောင်းသူများက
ကိုင်သူက ကိုင်ကြ
အက် တလင်းတား
အမျိုးသမီးပီပီ ရုပ်
တော့ရာ ပြတိုက်သို့

၁၉၂၄ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။ ဤပြတိုက်တွင်အလုပ်လုပ်သော
အလုပ်သမားတယောက်၏တာဝန်မှာဤအခန်းကိုရှင်းလင်းရာ၊
အရုပ်များကိုဖုံသုတ်ရသူဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် အလုပ်လုပ်ယင်းနှင့်
ထိုပြတိုက်အလုပ်သမားသည် အက်တလင်းတားကို ဝှဲမက်

နေတော့သည်။ မြတ်နိုး ချစ်ခင်နေတော့သည်။ တော်တော် ကလေး လှရက်ကြာသောအခါ ဤအလုပ်သမားသည်ရုပ်ထူ နားကမခွါချင်တော့။ အက်တလင်းတားကို ကြည့်နေခြင်းမှ လဲ၍ ဘာမှမလုပ်ချင်သောအခြေအနေထိဖြစ်လာတော့သည်။

ဤအလုပ်သမားသည် ရုပ်ထူကို ဖုဲ့သုတ်နေရာက လူလစ် လျှင် အဝတ်ကို ချထားပြီး လက်ဝါးနှင့်ချည်း ပွတ်နေလေ့ ရှိလေသည်။

တနေ့သော်ဤသို့လုပ်နေစဉ် သူ၏ နောက်နားမှ အစောင့် တယောက်က “သူစွဲနေပြီ”ဟု နောက်ပြောင်သော အသံနှင့် ပြောကြားသည်ကို သူကြားလိုက်ရသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် ပြတိုက်အလုပ်သမား လောကတွင် နှံ့သွားလေရာ အခြား အလုပ်သမားများက လူလတ်အရွယ် သာ ရှိသေးသော ဤအလုပ်သမားကို နောက်ကြ ပြောင်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် ဖုဲ့သုတ်သည့်အခါတိုင်း သူသည် ဤအရုပ် ကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်သည်ချည်းဖြစ်သည်။ မလုပ်ဘဲ မနေနိုင် အောင်ပင်ဖြစ်သည်။ တခါတရံ အစောင့်များက တစေ့တ စောင်းကြည့်နေ၍ မြင်ကြသည်။ တခါ တရံလည်း မည်သူမှ မမြင်ကြပေ။

အစောင့်များကတွေ့သည့်အခါတိုင်း “ဟေ့ ချင်နေပြီဟုတ် လား” ဟုမေးကြနောက်ပြောင်ကြသည်။ “မင်းတော့ရှူးပါပြီ” ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

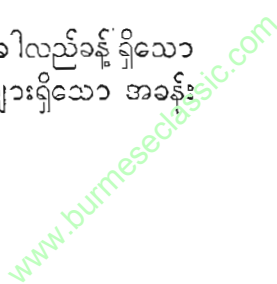
ဤသတင်းကို သူ၏မိန်းမကကြားလေရာ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဘက်မှမိတ်ဆွေဆို၍အက်တလင်းတားသာ ရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ အတင်း စကားများက

တည်း ပျံ့နှံ့လာသည်။ လာစပီးဇီးယား ပြတိုက်သို့ လာ သည့်အခါ လူအများက သူ့ကိုခိုင်းကြည့်ကြသည်။ ပြတိုက်ထဲ နှင်း အက်တလင်းတားကို ဂရုမစိုက်မိအောင် ကြိုးစားပြီး သူ နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အလုပ်ကိုက ရုပ်ထူများကို ဖုဲ့သုတ်ရ သော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။ လူအများကမူ သူ့ကို ‘ရှူးနေပြီ’ ဟု အတင်းစကားပြောမြဲပင် ပြောကြသည်။

တနေ့သောညတညတွင် အားလုံးသော အလုပ်သမားများ ဖြန်ကြပြီးသည့်နောက် ထိုအလုပ်သမားသည် ပင်လယ် ကမ်း အတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားလေသည်။ နောက်တနေ့တွင်သူ၏ အလောင်းကို ပင်လယ်တွင်း၌ မျောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အက်တလင်းတားကို ဗီးလော့စ် ဆိုသည့် သင်္ဘောမှသင်္ဘော သားများ တွေ့ကြစဉ်ကအတိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၄၃ခုနှစ် ရောက်လာသောအခါ ဂျာမန်များကအရေး ကြီးသော အီတလီပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့များကို အုပ်ချုပ်ထား ကြသည်။ ထိုအခါ အီရစ်ကာဇ်ဆိုသော ဂျာမန်ရေငုပ်သင်း ဘာတပ်မှ ဗိုလ်သည် လာစပီးဇီးယားမြို့သို့ ရောက်လာလေ သည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်မှာ စာပေနှင့် အနုပညာအလွန်လိုက်စားသူ ဖြစ်သည်။ သူငှားပြီး နေသော အိမ်ကြီးမှာ စာအုပ် များနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဤဂျာမန်စစ်ဗိုလ်သည် ဘာသာမျိုးစုံ တတ် ပြီးနီးသူလည်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဘာသာမျိုးစုံတတ်သော်လည်း မည်သူနှင့်မျှစကားများများမပြော။ ပြတိုက်သို့လာလျှင်လည်း ဘဝနေရာရာတွင် နာရီဝက် တနာရီမျှငြိမ်သက်စွာထိုင်နေလေ့ ရှိလေသည်။

လာစပီးဇီးယားမြို့သို့ ရောက်ပြီး၍ အခါလည်ခန့် ရှိသော အခါ စစ်ဗိုလ်ကလေး ကာဇ်သည် ရုပ်ထူများရှိသော အခန်း

တွင်းသို့ပြတိုက်မှူးနှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့သည်။ အက်တလင်း တားကိုတွေ့သောအခါ စစ်ဗိုလ်က “ဒီအရပ်ကျုပ်လိုချင်တယ်” ဟု ပြောရာ ပြတိုက်မှူးသည် ဘာမှမတတ်နိုင်၊ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရသည်။

လော်ရီကားတစ်စင်း လွှတ်လိုက်သဖြင့်တင်ပေးလိုက်ရတော့ သည်။

ဂျာမန် စစ်ဗိုလ်ကလေး အီရစ်ကောင်သည် အက်တလင်း တားကို သူ၏အခန်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ သူ့ဘာလုပ် သည်ကိုကား ဘယ်သူမှမပြောနိုင်။ သို့ရာတွင် တလခန့် အလံ ပိတ်ထားသည်မှာကားသေချာသည်။ ထိုရုပ်သုဂ္ဂိုကြောင်း မည် သူ့ကိုမှပင် အသိမပေး။ မည်သည့် မိတ်ဆွေကိုမှလည်း ဖိတ် ကြားရုံမပြု။ ဘာမှမရှိ၊ ဘာမှ မထူးသည့် အနေ ဟန်ကောင်း ကောင်းနှင့်သာ သူ့နေလေသည်။

၁၉၄၄-ခုအောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ကာဇ်သည် အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်မလာ။ ထိုဒေသ တစ်ခုတွင် ထိုအချိန်က အီတာလီ ယန် ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေးပြောက်ကျားများက ထ နေလေရာ ဂျာမန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကာဇ်အတွက် အများကြီး စိတ်ပူမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကာဇ်၏အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး တံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့်ရာ စစ်ဗိုလ်ကလေးမှာရုပ်ထု၏ခြေရင်းတွင် လဲ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ ယာဘက် လက်ထဲတွင် သူ၏ ခြောက်လုံးပြုး သေနတ်ကို ဆုပ်လျက်၊ သူ၏ ဦးခေါင်းတွင် ကျည်ဆံဖောက်ထွင်းလျက် ဖြစ်လေသည်။ စာရွက်ပြာနု ပေါ် တွင် ရေးပြီး အက်တလင်းတားရုပ်ထုတွင်ကပ်ထားသောအမှာ

ကလေး တစ်စောင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုစာမှာ ယနေ့ သော် ပြတိုက်သို့ ပြန်ရောက်နေသော အက်တလင်းတားနှင့် အက်စပ်သော ပြတိုက်ပစ္စည်းတချို့ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုစာ၏ လို ခင်းကို ဘာသာပြန် လိုက်လျှင် “မည်သည့်အမျိုးသမီးမှ သင် ကို သို့ အိပ်မက်များကို အသက်ဝင်အောင် ငါ့အတွက် မတတ် နိုင်ခဲ့ပါ အက်တလင်းတား၊ ထို့ကြောင့် ငါ့အသက်ကို သင့် အား ပူဇော်ပါသည်”။

“အီရစ်ကောင်”

မည်ဖြစ်လေသည်။

စစ်ပြီးသည့်နောက် ဂျာမန်များထံမှ အက်တလင်းတားကို ပြန်ရကြသည်။ သို့ရာတွင် ဤရုပ်ထုကိုပြတိုက်၏ အောက်ဆုံး အထပ် သို့လှောင်ရာအခန်းထဲတွင် ကြာမြင့်စွာထားကြသည်။ အက်တလင်းတားရုပ်ထုကို ပြခန်းသို့ ပြန်ပို့သင့် မပို့သင့် အ ကျက် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် အရာရှိများ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြ သည်မှာ မပြီးနိုင်အောင်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ပြန်မထားဘို့ စာပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရရှိသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် စွန့်စားပြီး ဗဟို ပြခန်းကြီးတွင် ထားလိုက်ကြ လေသည်။

၂၀-၈-၆၀

နောင်ဘဝမှ ပေါင်းကြစို့

မေလ ၂၁ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံဘုရား ကုန်းတော်ပေါ်တွင် ယောက်ျားပျိုကလေး တဦး နှင့် မိန်းမပျိုကလေးတဦးသည် ဥဦးသဘောတူသေကြောင်းကြံကြသည်။ ရင်ပြင်တော် ရာဟုဒေါင့်တွင် ကော့စ်တစ် ဆော်ဒါရေ သောက်ကြသည်။

အသက် ၁၀ နှစ်ရွယ် ကြည့်မြင်တိုင်စမ်းချောင်းမှ ကျောက်သွေး သမား ကလေး မောင်အောင်သောင်း နှင့် တောင်ဥက္ကလာပမအမြင့်ဆိုသည့် ချစ်သူ ဥဦးတို့သည် ကော့စ်တစ်ရေကို သောက်ပြီး “မင်းနဲ့ ငါဟာဒီဘဝမှာ ကုသိုလ်မကောင်းလို့ မပေါင်းရဘူး၊ နောင်ဘဝမှ ပေါင်းကြပါစို့ ကွယ်” ဟု ဤ ယောက်ျားကလေးက စာရေးထားလိုက်သည်။

အခြား ဘုရားဖူးများက မြင်တွေ့ကြသောကြောင့် ရဲကို အကြောင်းကြားသဖြင့် ရဲက အရေးယူကာ မိမိ ကိုယ်ကို

သေကြောင်းကြံကြသည့်အမှုများဖြင့်၍ အရေးယူသည်။ ဥဦးကိုပင် ဆေးရုံကြီးသို့ပို့၍ ကုသပေးနေရသည်။

ပျိုရွယ်သော ဤချစ်သူ ဥဦးသည် လောကကြီးကို အရှုံးပေးသူများဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး အခြေအနေများကြောင့် ဥဦးအတူနေဘို့ အိမ်ထောင်ထောင်ဘို့ ခက်ခဲခြင်းသည် သေကြောင်း ကြံစည်ကြခြင်း၏ အကြောင်းတရပ် ဖြစ်နိုင်သည်။ လူကြီးမိဘ အုပ်ထိန်းသူတို့က သဘောမတူခြင်းမှာ အရေးကြီးသောအကြောင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပေမည်။

ချိန်းဆိုချက်အတိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဥဦး ချော့ပြီးနောက် “မောင်နှင့် မယ်ရှေ့ဘဝတွင် အတူပေါင်းရမိသေး” ဟု ဆုတောင်းကြပြီး ဤသို့ သေကြောင်း ကြံကြသည့်မှာ ကြားဘူးနားဝ အမျိုးမျိုးကြောင့် တလွဲတချော် ကြံကြခြင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ဤသို့ပင် ချစ်သူ ဥဦး အတူတူသေကြခြင်းမျိုးကို ဤ ငယ်ရွယ်သူ ဥဦး အချစ်ရူးကလေးများသည် ကြားဘူးကြပေလိမ့်မည်။ သတင်းစာများတွင် ဖတ်ဘူးကောင်း ဖတ်ဘူးကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏အခက်အခဲကိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဘို့ မကြိုးစားဘဲ စိတ်ကူးယဉ်ကာ သတင်းစာထဲ ပါတတ်သည့် ကြောင်းကြားသည်ဟု ယူဆချင် ယူဆကြမည့် ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းသေခြင်းမျိုးဖြင့် သေကြရအောင် မိမိတို့ကိုယ်တို့ မိမိတို့လုပ်ကြခြင်းဖြစ်နိုင်ပေမည်။

ဤအချစ်မူး အချစ်ရူး ဥဦးသည် အလားတူ သေကြောင်းကြံခြင်းကြောင့် သတင်းစာများတွင် ဓာတ်ပုံများ၊ စာလုံးမဲကြီးများနှင့်ပါ သွားခဲ့ကြသော မိုက်မဲသူစုံတို့များအား အားကျ

ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်၊ ဇာတ်သဘင်ပွဲများတွင် တွေ့ကြသည့် 'လှမ်း
အောင်ဖန်' ဇာတ်လမ်းများကို အတုမြင်ခြင်းကြောင့် ဤသို့
ကြံစည် လုပ်ကိုင်ကြခြင်းဖြစ်၍ ပညာဉာဏ် အသိတရားနည်း
ခြင်းသည်သာလျှင် အကြောင်းရင်းဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဆုတောင်းပြီး ဤသို့သေလျှင် ယခုဘဝတွင် သေက
ကွဲကြရသော်လည်း ရှေ့ဘဝတွင် ပေါင်းကြရသည်ဆိုသည့်
ယုံကြည်မှုမျိုးမှာ ရှေးဟောင်းအယူသည်းမှု ဒဏ္ဍာရီသာ ဖြစ်
သည်ကိုသိပါက ဤမျှမိုက်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

ဤခေတ်ကြီးတွင် ရုပ်ရှင်၊ ဇာတ်သဘင်များ အနေအာ
ပြင့် မဟုတ်မဟတ် လှမ်းကြရ၊ မဟုတ်မဟတ် ပျော်ရွှင်ကြ
ခြင်းမျိုးကိုပြသည့်ဇာတ်လမ်းများကို တိုက်ဖျက်သည့် မှန်ကန်
သော အသိပညာကိုပေးမည့်ဇာတ်လမ်းများကို ရိုက်ကူး က
သင့်ကြပေပြီ။

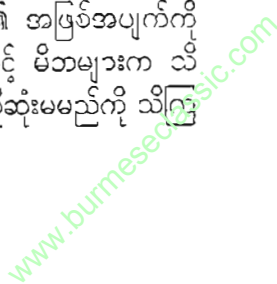
သတင်းစာများတွင် သေသူများ၏ဓာတ်ပုံ များကိုထည့်
'လှမ်းအောင်ဖန်' ဇာတ်လမ်းကြီးသဖွယ် ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ရေးကြသော
ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ အရူးတွေပေါ်ပြီး တသိတတန်းကြ
လိုက်၍ သေကြသည်များကို မင်းတုန်းမင်း တရားကြီး
ရတနာပု နေပြည်တော်သတင်းစာခေတ် ကာလ ကတည်းက
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် မှတ်တမ်းရှိခဲ့ပေသည်။ မင်းတုန်းမင်း
တရားကြီး၏ သတင်းစာဆရာ ဘိုးဝဇီရသည် အလွန်စာရေး
ကောင်းသူဖြစ်ရာ စိန်စားသေသော ချစ်သူ ဦး၏အကြောင်း
ကို သတင်းစာတွင် တဖွဲ့တနွဲ့ ရေးလိုက်သည်။ ဖတ်ကောင်
အောင် လှမ်းချင်းများပင် ဝေဝေဆာဆာ ရေးထည့်လို့
သေးသည်။

များမကြာမီပင် မန္တလေးနေပြည်တော်နှင့် သတင်းစာ
၂၃၂ နှင့် သောနယ်တဝိုက်တွင် ဒွယ်ဒွယ် သေပွဲဝင်ကြသည့်
သေသူတွေ အလွန်များလာကြသောကြောင့် သတင်းစာဆရာ
ကြီး ဘိုးဝဇီရကိုယ်တိုင် ထိုသတင်းမျိုးကို ဆက်လက်ရေး
သားပေ၍ မပြ ဝံ့တော့အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရဘူးပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိလိက်သည့်အထဲကဆိုလျှင် ၁၉၂၇ ခုနှစ်
လောက်က ရန်ကုန်တွင် ပျိုရွယ်သူ ဦးချိန်းပြီး သေပွဲဝင်ကြ
သည့် သတင်းတရပ်သည် အလွန်ပင်နာမည်ကြီးခဲ့ဘူးပေသည်။
မောင်စည်သူခေါ် ရန်ကုန် ဟိုက်စကူးက ကျောင်းသား
ကလေးနှင့် ကြည့်မြင်တိုင်မှ ကျောင်းသူကလေး မခင်ရီတို့
အကြောင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ မောင်စည်သူမှာ ဝတန်းကျောင်း
သားကလေးသာဖြစ်၍ အသက်မှာ ရှေ့တိုက် ဘုရား ရင်ပြင်
ပေါ်တွင် တနေ့က သေကြောင်းကြုံသည့် ကျောက်သွေး
သမားကလေး မောင်အောင်သောင်း ကဲ့သို့ပင် ခပ်ငယ်ငယ်
ပုနှစ်ရွယ်ခန့်သာရှိပေသေးသည်။ မခင်ရီက သူ့ထက် ၁နှစ်
ခန့်ငယ်သည်။

ချစ်သူ ဦးသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု
နည်းသူများပီပီ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ မူးမူးရူးရူး ချစ်ကြိုက်ကြ
သည်။ ရှေ့ရေး၊ နောက်ရေး၊ ပညာရေး၊ နေရေးဆိုင်ရေး
ဆိုသည်များကို ဘာမျှမကြည့်၊ ဘာမျှ မတော့တော့ဘဲ အချစ်
ခြင်းရင်သိုင်းကာ အသိအမြင်စုံလုံးကန်းနေကြသည်။

၂ ဖက် မိဘများအားလည်း မိမိတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို
မပြောဘဲ။ နနယ်လှသူများဖြစ်သောကြောင့် မိဘများက သိ
ကြသလျှင်လည်း ငေါက်ငမ်းဖြစ်တင်ပြောဆိုဆုံးမမည်ကို သိကြ

လေရာ စိတ်ညစ်ရောဂါကြီးစွဲပြီး မိမိတို့ညာဏ် မိမိတို့အသိမျှနှင့် ပြဿနာကို မဖြေရှင်းနိုင်ကြတော့ဘဲ ဤဘဝဤမျှနှင့် အဆုံး သတ်ကာ ရှေ့ဘဝတွင်မှ မောင်နှင့်မယ် မခွဲတမ်းကြင်တော့ မယ်ဆိုသည့် အမြင်မျိုးမြင်လာကြသည်။ ပညာအဆင်အခြင် ကင်းသူ၂ဦးသည် ကြည့်မြင်တိုင် ဘောတံတားကြီးသို့ သွား ကာ မောင်စည်သူ၏ ဝဲဘက်လက်နှင့် မခင်ရီ၏ယာဘက်လက် ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြူကလေးနှင့် စည်းကြပ်ပြီး အသင့်ရေးပြီ ဟုဆောင်လာကြသည့် စာတိုကလေးကို ခဲကလေးနှင့်ဖိ၍ ချန် ထားခဲ့ကာ ရေထဲခုန်ဆင်းသေလိုက်ကြတော့၏။

မြင်လိုက်သူများက အော်ဟစ်ပြေးလာသော်လည်း မမှီ တော့။

နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် သတင်းထောက်များသည် ထုံးစံ အတိုင်း ရှေ့ဆုံးက ရောက်လာကြသည်။ မောင်ငယ်နှင့် မခင်ရီတို့ခုန်ချသည့် ကြည့်မြင်တိုင် ဘောတံတားကို၎င်း၊ ရေ ထဲသို့ခုန်မချမီချွတ်ထားခဲ့သောဘိနပ်ကလေး၂ရုံကို၎င်း ဓာတ် ပု ရိုက်ကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာအိမ်များသို့ သူ့ထက်ငါ ပြေး သွားကြပြီး သေဆုံးသူ၂ဦး၏ ဓာတ်ပုံများကို သူ့ထက်ငါ ရအောင်တောင်းကြ၊ ယူကြသည်။ ပညာသင်ကြားဆဲ အခြေ အနေစသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် အချက်အလက်များကိုလည်း ငိုနေသူ ဆွေမျိုးများထံက ကြိုးစားပြီး ရုဆောင်းသွားကြ သည်။ နောက်တနေ့နံနက်ထုတ် သတင်းစာများတွင်မူ မောင် ဝည့်သူနှင့် မခင်ရီတို့၏ဓာတ်ပုံ ကလေးများကို တွဲလျက်ဖော် ပြပြီးကြည့်မြင်တိုင် ဘောတံတားနှင့် ဘိနပ်ကလေး ၂ရုံဓာတ် ပုံများကိုပါ ဘလောက်များလုပ်၍ ထည့်သွင်း ထားကြကာ

ဓာတ်လမ်းတခုရေးနည်းမျိုးဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ရေးသားထားကြလေ သူ သတင်းစာဖတ်သူအများပင် မျက်ရည်ကျကြရသည်။

ဤသတင်းပါလျှင် သတင်းစာအရောင်းရ တွင်မည်ဆို သည့်ကိုသိသောကြောင့် တော်တော်များများပင် ပို၍ ရိုက် သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်သတင်းစာမှရောင်းမလောက်၊ ၅ပြား ဆောင်းသောသတင်းစာကို တမတ်၊ ငါးမူးအထိ ပေးဝယ်ကြ သော်လည်း လိုချင်သူတိုင်း မရနိုင်ဖြစ်တော့သည်။

နောက်တနေ့သတင်းစာတွင်မူ ဆယ်ယူရရှိသောအလောင်း ဓာတ်ပုံများ၊ ချစ်သူ ၂ဦးနှင့် ပတ်သက်သော ရှာရှာဖွေဖွေ သတင်းများကိုစုဆောင်းပြီး တဖန်ထည့်ကြပြန်သည်။ သတင်း စာများမှာ တတိယ၊ စတုတ္ထနေ့များအထိ ရောင်းကောင်းကြ သည်။

သတင်းစာများတွင် ဤသတင်းများ၊ ဓာတ်ပုံများ ပါ သွား၍ ၁၀ရက်ခန့်ကြာပြီးသော် ဟိုမြို့ဒီမြို့တွင် အလားတူ သတ်သေကြသော အချစ်ရူးကလေးများ၏ အကြောင်းများ၊ သတင်းစာများတွင် တော်တော်များများကြီး ဆက်၍ပါပါ ခေးတော့သည်။ နယ် သတင်းထောက်များကလည်း မောင် ဝည့်သူ မခင်ရီတို့ကိုစွဲတွင်ရေးဟန်မျိုးအတိုင်းရေးပြီး ဓာတ်ပုံ များနှင့် အတူပို ကြရာအယ်ဒီတာများကပု နှိပ်တိုက်များတွင် ပါသော အကြီးဆုံး စာလုံးကြီးများဖြင့် ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဝေးရားအကြီးဆုံး သတင်းတရပ်အနေဖြင့် မျက်နှာဖုံးများက ဝေးသားပေး၍ ထည့်သွင်းဖော်ပြနေကြတော့သည်။

ထိုသတင်းများ၏ ကူးစက်မှုကြောင့် စုံတွဲသေပြီး ဓာတ်ပုံ များနှင့် သတင်းစာထဲပါကြရသည်မှာ ဖက်ရှင်တမျိုးကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

ဤအဖြစ်မျိုးသည် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာသာမဟုတ်၊ အ
နှောက်နိုင်ငံများ၌လည်းရှိသည်။ အနှောက်နိုင်ငံ သတင်းစာ
ထိုက်ပိုင်များမှာ စောင့်ရေ အလွန်ပြိုင်သူများဖြစ်ရာ လူပတ်
များမည့် သတင်းမျိုးနှင့် ခေတ်ပုံ မျိုး၊ အရေးအသားမျိုးဆို
လျှင် တာဘဲဖြစ်ဖြစ် ထိပ်တန်းနေရာကိုပေးကြတော့ရာ ငယ်
ရွယ်သူ သတင်းစာဖတ် ပရိသတ်အတွက် အန္တရာယ်ကြီးတစ်
ဖြစ်နေပေသည်။

ဤသဘောမျိုးအရ သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းထောက်
များတွင် အများပြည်သူများ၏ အကျိုးအတွက် မည်သည့်
သတင်းမျိုးကို မည်သို့ရေး၍ သတင်းစာများတွင် မည်သို့
အသားပေးထည့်သင့်သည်၊ မထည့်သင့်သည်များကို များစွာ
ဆင်ခြင်တိုင်းထွာကြည့်လိုနေပေပြီ။

သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းထောက်များ၏ ပညာပေး ရေး
သားမှုများသည် လူငယ်လူရွယ်များအတွက် အာဟာရလည်း
ဟုတ်သည်၊ ပညာလည်းဟုတ်သည်၊ အသက်လည်းဟုတ်ပါ
သည်။

လူ့

၂၄-၅-၆၀

ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း(စ်) ၏ အချစ်ရေး

ဤလောက၌ မိန်းမအမျိုးအစား ၁မျိုးရှိသည်။ ကြင်နာ
သော နှလုံးမရှိသူဟုပင် ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။ သူ၏လှယ်ပြင်
ကျေးရုပ်လက္ခဏာကို ကုန်ကူးတတ်သည်။ မိမိကို ရိုးသားစွာ
ခင်ခင်မြတ်နိုးနေသူသည် တနေ့သောအခါ တယ်ပုံတယ်နည်း
ကြီးပွား ထွန်းပြောင်လာမည်ကို မမြင်နိုင်။ စုံလုံးမိတ်၊ စုံလုံး
ကန်းနေတော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးများသည် မိမိတို့၏ဘဝ
ပေးအလှဖြင့် တဖက်သားကို စွဲလမ်းချစ်ခင်စေသည်။ စွဲလမ်း
သွား၏အသည်းနှလုံးကိုဆွဲယူကျောပြုန်းစေ
သည်။ ထိုအမျိုးသမီးမျိုးသည် များ
သောအားဖြင့် မိမိအား လောလော
ဆယ် ဂုဏ်ကြီးစေမည့် စီးပွားချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ သို့မဟုတ်
ဆုထူး ကြီးသူများ၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ကြသည်သာများ
တော့၏။

ထိုသို့သော အထက်တန်းစား လူယောက်ျားက သဗ္ဗမရှိ လျှင်လည်း ဘဝဆုံးပြီး အနစ်နာကြီးနစ်နာရတော့သည်။

ဤသို့သော အမျိုးအစား အမျိုးသမီး များသည် ဤ လောကကြီး၌ ကျော်ကြားသော စာရေး ဆရာကြီးများဖြစ် ကြသည့် ဂိုသီ၊ အယ်လိပ်ဇန်ဒီပိုပို၊ ဆာဝေါလ်တာစကော့၊ လော့ဒ်တိုင်ရှန်၊ ဂျန် ကိ(သ်)၊ ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း (စ်) စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဘဝတွင် အမာရွတ်ကြီးများ ထင်စေကာ မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်စေကြသည်။ မိန်းမချင်း များကလည်း သူတို့ကိုကဲ့ရဲ့ ရုတ်ချကြသည်။

ပုပ်နှင့် တိုင်ရှန်ကမူ သူတို့၏စာများဖြင့် သိုမိန်းမများကို ကလဲ စား ချေကြသည်။ ကိ(သ်)ကမူ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ဝေဒနာကိုခံယူသည်။ စကော့၊ ဒစ်ကင်း(စ်)နှင့် ဂိုသီတို့ကမူ ထိုအမျိုးသမီးများ၏ ရုပ်ပုံလွှာများကို အလွန်မြတ်နိုးချစ်ခင် ကြသည်။ ထိုမိန်းမများနှင့် ဆုံရကြုံရသော အတွေ့အကြုံများ သည် သူတို့၏ဘဝတွင် ဖျောက်ပစ်၍ မရနိုင်ကြသည်သာမက သူတို့ရေးသမျှ စာများတွင် ထိုရုပ်ပုံလွှာများ၏ အရိပ်များ ထိုးနေသည်ကို တွေ့နေကြရပေသည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်ရေးသားတင်ပြလိုသည်မှာ စာရေးဆရာ ကြီး ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း(စ်)အကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဘယ် သူဌေးတဦး၏ သမီး မေရီယာဘက်နဲလ်နှင့် ချစ်ကြိုက်ကြ သည်။ မေရီယာသည် ခေတ်ကာလ အခေါ်အားဖြင့် ခပ်ပျံ့ပျံ့ အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ချားလ်စ်နှင့် ဆက်ဆံနေရာတွင် ထွေး ထွေးနွေးနွေး ကြင်ကြင်နာနာရှိနေရာမှ အေးစက်စက် ဖယ် တယ်တယ်ကဲ့သို့ ရုတ်တရက် လုပ်ချင် လုပ်လိုက်တော့သည်။

အခါတရံချစ်သူတဦးနှင့်တွဲ၍ ချားလ်စ်ကို မခံချိမခံသာဖြစ် ဒာသည်။ တခါတရံ ချားလ်စ်နှင့် အရောတဝင် နေလိုက်ခြင်း ြင့် တဖက်လူကို မနာလိုစေသည်။

အမှန်အားဖြင့်သော် ဤ အမျိုးသမီးသည် ချားလ်စ်ကို သက်ထပ်ဖို့ နည်းနည်းမှ စိတ်ကူးထဲ မထည့်။ ထိုစဉ်အခါက ချားလ်စ်သည် သတင်းစာတိုက် ၁တိုက် အတွက် ပါလီမန် အစည်းအဝေး သတင်းများကိုရေးရသော သာမန်သတင်း သောက် ကလေးသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ အလားအလာဟူ၍ သည်း ဘာမှမရှိ

ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း(စ်)

သို့ ချင်း များ
သော ကောင်း
သောရုပ်ရည်မှာ
သို့ လို ဖွယ် ဖြစ်
သို့ ချစ်ခင်စွဲလမ်း
သို့ ပင် ဖြစ်
ချားလ်စ် ကို မှ
သို့ နိုင်။ မေရီ
သို့ သာသာ အထက်တန်းကျကျ နေလိုသည်။ ထို့ ကြောင့်
သို့ သည်။ ချားလ်စ်ကမူ မေရီယာနှင့် ချစ်ရသည့် အတွက်
သို့ သူနိစိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်သည်။ မေရီယာကလည်း နှစ်
သို့ ချင်းများစွာကပင် ချားလ်စ်အားချစ်ပါသည်ဟု ယုံကြည်
သို့ သည်။

ပေ။ ချားလ်စ်၏
သည် ပျော် ရွှင်
သည်။ သန့်ပြန့်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်
သည်။ မေရီယာ
ပုံမှာ ဂုဏ်တက်
သည်။ သို့ရာတွင်
မေရီယာ လက်
ယာ သည် ချမ်း
သို့ သာသာ အထက်တန်းကျကျ နေလိုသည်။ ထို့ ကြောင့်
သို့ သည်။ ချားလ်စ်ကမူ မေရီယာနှင့် ချစ်ရသည့် အတွက်
သို့ သူနိစိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်သည်။ မေရီယာကလည်း နှစ်
သို့ ချင်းများစွာကပင် ချားလ်စ်အားချစ်ပါသည်ဟု ယုံကြည်
သို့ သည်။

ချားလ်စ်သည် မေရီယာထက် အသက်သာ ငယ်သည်
သို့ သော် လောကအတွေ့အကြုံ ပညာဉာဏ် ဘက်တွင် နုနယ်

သေးသည်။ ကြောင်ကလေးကို ကြက်မကြီးကလှည့်စားသည့် နည်းအတိုင်း မေရီယာသည် ချားလ်စ်ကို ၄နှစ်တိုင်တိုင်ကစား နေခဲ့သည်။ ချားလ်စ်သည် ထိုနှစ်များအတွင်း၌ ဘယ်တုန်းကမှ နှင့်မတူ၊ အလုပ်များကို အလွန်ကြိုးစားလုပ်သည်။ မေရီယာကို အိမ်နှင့် အိမ်နှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်ထားနိုင်ရန် လစဉ်ဝင်ငွေ မှန်မှန်ရှိကြောင်း စိတ်ချရပုံ ကိုပြရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ ပါလီမန်အစည်းအဝေး သတင်းများကိုရေးရသော ပါလီမန် သတင်းထောက် အလုပ်ကို သတင်းစာတိုက် တတိုက်တွင် လုပ်ယင်း နံနက် ၂နာရီမှ ၃နာရီအချိန်ကြားတွင် ချားလ်စ် သည် ဟောက်စ်အောင်ကုန်မှန်းပါလီမန် အဆောက်အဦမှ လွန်းမိဘတ်လမ်းသို့ မကြာမကြာလမ်းထလျှောက်သွားလေ ရှိလေသည်။ အကြောင်းထူးဘာမှရှိ၍မဟုတ်၊ မေရီယာအိမ် ပျော်နေသောအိမ်ကို ကြည့်ရန်အတွက်ဖြစ်လေသည်။ မေရီယာ နှင့်ပတ်သက်သည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း အတေး အခေါ်များ၊ စိတ်ကူးများက သူ၏ ဦးခေါင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ နောက်ပိုင်း ချောက်လာ၍ ရယ်ရှင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်များဟု သိရှိ လာရသောအခါ သူ၏အဖြစ်အပျက် အပြုအမူဟန်ပန်များ နှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား ထားလေ သည်။

“သူသည်ကျွန်ုပ်ထက်အသက်ကြီးသည်။ ကျွန်ုပ်၏စဉ်းစား တွေးခေါ်ချက်များသည် ၃-၄နှစ်ကြာမျှ သူနှင့်ပတ်သက် ရာရာထဲတွင် နစ်မြုပ်နေတော့သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သူနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာစကားလက်ဆုံကျခဲ့ဘူးလှပြီ။ စာပေါင်း များစွာလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ ဟိုရက်စံဝါးပိုက အမြေ

အမြင်ရှိသော အမျိုးသမီးသို့ရေးသည့် စာများထက်ပင် များ သေးသည်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မေရီယာသည် ဒစ်ကင်းစ်ကို တခါက အဝတ်အထည်ချုပ် ဆင်းသို့ လိုက်ပို့ ဘို့မှာသည်။ သူသွားသောအချိန်တွင် မေရီ ယာသည် သူ၏မိခင်၊ အခြားယောက်ျားဖော် တဦးနှင့် အတူ အိမ်က ထွက်လာကြသည်နှင့် ဆုံမိသည်။ ဆိုင်ရှေ့ အထိပင် သလိုက်သွားသည်။ အဘွားကြီးက ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မလိုက်လာ နေချင်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ပြီး “မစ္စတာဒစ်ကင်းစ်(စ်)မင်္ဂလာ ရှိ သော နံနက်ပါ” ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ မေရီယာ ကဲ့သို့ ဘာမှမပြောချေ။

ဒစ်ကင်းစ်(စ်)သည် ဤအဖြစ်အပျက်ကိုလည်း လွန်ခဲ့သည့် အခြား အဖြစ်အပျက်များ နည်းတူ ကျိတ်မှိတ်၍သာ ခံရရှာ သည်။ တနေ့သော် ညွှန်ခံပုံတခုတွင် မေရီယာနှင့် တွေ့သည်။ မေရီယာတယောက်တည်းဖြစ်၍ အနားသို့သွားကာအိမ်ထောင် မေး အတွက် ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မေရီယာက “ဒစ်ကင်းစ်(စ်) မင်းဟာ လူကောင်းကလေး တယောက်ဘဲ၊ ဒါ မှာ ဝတ္တုများရေးတဲ့ လူတယောက်အနေနဲ့ ငါ့ကို ဟန်ကျ မင်းကျ မင်း ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ သည်။

သို့နှင့် ဒစ်ကင်းစ်(စ်)သည် မေရီယာကိုလက်လှတ်သွားတော့ သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီးမကြာမီပင် မေရီယာသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝ သောဘဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ၃-၄နှစ် အတွင်း အသက် မေရီယာ၏ ယောက်ျားသည် စီးပွားပျက်၍ ဆင်းရဲ သွားသည်။ ဒစ်ကင်းစ်(စ်)မှာမူ တစတစ နှင့် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာပြီး ဂုဏ်တက်နေသည်။

စာရေးဆရာပေါက်စကလေး ဒစ်ကင်း(စ်)၏နူးညံ့ သော...
နုလုံးသားကိုထိခိုက်အနာတရဖြစ်စေသော်လည်း ဒစ်ကင်း(စ်)
သည် မေရီယာကိုမေ့ပစ်ချီမရ။ သူရေးသော ဝတ္ထုများတွင်
အမျိုးသမီး ဇာတ်လိုက် လှလှအချောအချော စံနမူနာ သဘောကို
ရေးသားရာ၌ မေရီယာ၏ ရုပ်ပုံ လွှာကိုသာ ဟိုဘက်သည်ဘက်
အဖက်ဖက်က လှည့်၍ ရေးသား ထားသည်များကို တွေ့ကြရ
ပေသည်။ ပစ်ဝစ်ပေပါ အပတ်စဉ် ဝတ္ထုတိုများနှင့် အခြား
ဝတ္ထုများတွင် မေရီယာ၏ ပရိယာယ်ကလေး၊ ဟန်ပန်ကလေး
မှန်သမျှ၊ စောင်းတီးသည်မှ မျက်ခန်း ၂ ခုကို အတွင်းသို့ ကြုံ
တတ်သည့် အလေ့အထ ကျမ်းကျမ်းကျင်ကျင်ထည့်ရေးလေ
တော့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ၁၈၅၅ ခုနှစ်၌ ဒစ်
ကင်း(စ်)သည် နာမည်လည်းကြီးနေပြီ။ ချမ်းလည်း ချမ်းသာ
နေပြီ။ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မေရီယာထံမှ စာတစောင်
သည်။ မေရီယာသည် နောင်တကြီးစွာ ရနေရာ ရော့မည်
ဤမျှကာလကြာညောင်းပြီဖြစ်သော်လည်း ဒစ်ကင်း(စ်)သည်
ဤစာကိုရသောအခါ ကြက်သီးများဆသေးသည်။ တုန်လှုပ်
သေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုတကြိမ်သာ မေရီယာနှင့်တွေ့သည်
နောက်ထပ်မတွေ့တော့ပေ။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံကြသော အခါ၌
မေရီယာသည် အလှတော့ ပျက်ကုန်ပြီ။ သွားများလည်း မ
တော့။ ဝနေ အိုနေ အရုပ်ဆိုးနေပေပြီ။

မေရီယာနှင့်နောက်ဆုံးအကြိမ် ဤသို့ပြန်တွေ့ရာတွင်သစ္စာ
ရှိရှိနှင့် မိမိစွဲလမ်းချစ်ခင်ခဲ့ပုံ၊ မေရီယာ တဦးတည်း အတူ
အလုပ်များကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့ ပုံ၊ ဘာဘဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်ကိ

မဆို မိမိနှင့်ဆိုင်သမျှသည် မေရီယာနှင့်ခွဲပြီးစဉ်းစား၍မရ
ပုံများကို ဖွင့်ဟ၍ပြောပြလိုက်ပေသေးသည်။

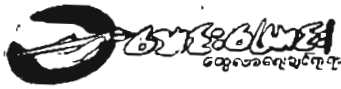
x x x x x x

ဤကား အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း(စ်)
အချစ်ရေးဖြစ်လေသည်။ ဒစ်ကင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
အောင်မြင်သည်များမှာ တနည်းအားဖြင့် မေရီယာကို အ
ကြောင်းပြု၍ဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်လည်း ဒစ်ကင်း(စ်)ကဲ့သို့ ချစ်ခင်
ခင်ခင် ဖူးစာမင်ရေကျသော စာရေးဆရာ လူတော်များ ရှိ
ကောင်းရှိကြပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမလှ၍ ဤသို့ ကြုံကြရ
ခဲ့ကြရလျှင်လည်း ဒစ်ကင်း(စ်)ကဲ့သို့ စာကောင်းများ ထွက်
အောင် ကြိုးစားရေးသားကြစေလိုပါသတည်း။

၂၆-၇-၆၀

သမတလောင်း၏ဓားခုတ်

မိတ်ဆွေဘာအလုပ်လုပ်ပါသလဲ။ နိုင်ငံရေးသမားလား၊ အစိုးရအရာရှိဘဲလား။ ကုန်သည်ပွဲစားလား။ စာရေးစာလား။ အလုပ်သမားလား။

ဘဝတွင် အခက်အခဲများစွာကြုံတွေ့နေပါသလား။ ဘာတိုက်ပွဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါသလား။

ဤသို့ ဖြစ်ပါမူ စိတ်မပျက်အားမလျော့ဘဲပါနှင့်။ ဂါထာတပုဒ် ပေးပါရစေ။

ပုဂ္ဂိုလ်တဦးသည်

၁။ အသက် ၃၁ နှစ်တွင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ပျက်ကုန်သည်။

၂။ အသက် ၃၂ နှစ်တွင် ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ရာ ရှုံးနိမ့်သည်။

၃။ အသက် ၃၃ နှစ်တွင် စီးပွားရေးပျက်ပြန်သည်။ ရည်စားနှင့် ကွဲသည်။

၄။ အသက် ၃၄ နှစ်၌ အမတ် ရွေးကောက်ပွဲနိုင်သည်။
၅။ အသက် ၃၅ နှစ်တွင် ချစ်လှစွာသော ရည်းစား သေဆုံးသည်။

၆။ အသက် ၃၆ နှစ်တွင် ကိုယ်ပန်း လက်ပန်းကျပြီး အကြီးအကျယ် မခာမကျန်းဖြစ်သည်။

၇။ အသက် ၃၈ နှစ်တွင် လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ အရွေးခံရာ ရှုံးနိမ့်သည်။

၈။ အသက် ၄၀ တွင် ရွေးကောက်ပွဲရှုံးပြန်သည်။

၉။ အသက် ၄၃ နှစ်တွင် ကွန်ဂရက်ရွေးကောက်ပွဲ၌ ရှုံးပြန်သည်။

၁၀။ အသက် ၄၆ နှစ်တွင် ကွန်ဂရက်ရွေးကောက်ပွဲ၌ နိုင်သည်။

၁၁။ အသက် ၄၈ နှစ်တွင် ကွန်ဂရက်ရွေးကောက်ပွဲ ရှုံးပြန်သည်။

၁၂။ အသက် ၅၅ နှစ်တွင် အထက်လွှတ်တော်ဆီးနိတ်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ရှုံးနိမ့်သည်။

၁၃။ အသက် ၅၆ နှစ်တွင် ဒုတိယသမတအဖြစ်အရွေးခံရာ ရှုံးပြန်သည်။

၁၄။ အသက် ၅၈ နှစ်တွင် ဆီးနိတ်အထက်လွှတ်တော် အတွက် အရွေးခံရာ ရှုံးပြန်သည်။

၁၅။ အသက် ၆၀ တွင် သမတအဖြစ်အရွေးခံရသည်။

ဤကား အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသမတများအနက်ဒီမိုကရေစီရေး၊ လွတ်လပ်ရေး၊ စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊ ကျွန်ုပ်တို့

ကျွန်ုပ်တို့စံနှုန်း ပပျောက်ရေး၊ လူဖြူလူမဲ မခွဲခြားရေးများ
အများဆုံး ရှေ့ ရှုဆောင်ရွက်သွားခဲ့ သည့် သမတ အဘဟာ
ဟင် လင်ကွန်း၏ ဘဝခရီးစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။

လောက၌ အခက်အခဲ ရှိခြင်း၊ ရန်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်း
များမှာ ဘာမှမဆန်းပါ။ မှန်သောလမ်းစဉ်အရ ကြိုးစား
အခက်အခဲကြုံလျှင် ရဲရဲရင်ဆိုင် ကျော်လွှားဘို့သာ ရှိပါသည်။

တဆက်တည်းပင် လင်ကွန်း၏အချစ်ပြဿနာနှင့်ဓားခတ်
အကြောင်းကို ကျွန်တော်အနည်းငယ် ရေးသားလိုပါသည်။

အဘဟာဟင် လင်ကွန်း နေသောမြို့မှာ စပရင်းဖီး ဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ်အခါ သူသည် အသက် ၃၃နှစ်သာလျှင် ရှိသေး
သည်။ အိလီနွိုင်း ဥပဒေပြုအဖွဲ့ဝင်တဦးဖြစ်သည်။

မေရီတော့ဒ်ဆိုသော
တဦးနှင့် ချစ်ကြိုက် စုံ
ပင် စေ့ စပ်ကြောင်း
သို့ရာတွင် အချစ်
ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြူးဖြူး

အ မျိုး သ မီး က လေ
မက်ကြရာ လက်ထပ်
လမ်း ပြီးကြပေပြီ။
လမ်း ကြောင်း က
မရှိပေ။ အကြောင်း

မျိုးမျိုးကြောင့် စေ့ စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ဖျက်ရသည်
အချစ်စခန်း၊ အချစ် လမ်းလည်း ပြတ်တော့သည်။ ချစ်ဖို့
ကြောင့် ညှိုးနှမ်း ပူပင်လှသော အဘဟာဟင် လင်ကွန်း
၎င်း၏မိတ်ဆွေတဦးထံ စာတစောင်ရေးရာတွင်....

“ယခုအချိန်တွင် ဤလောက၌ အသက်နှင့် ခန္ဓာ
တည်ရှိနေသူ အပေါင်းတို့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆင်
ပူဆွေး သောကဘေး အကြိုရဆုံးဖြစ်ပါသည်။ကျွန်ုပ်
၏ စိတ်နှလုံးအတွင်း၌ တော့ထိ ခံစားနေရသော ခု

အပေါင်းကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသတ္တဝါ များ အား
အညီအမျှခွဲဝေပေးလိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ဤကမ္ဘာမြေ
ကြီးပေါ်တွင် ရှင်ပျံသော မျက်နှာဟူ၍ ရှာတွေ့နိုင်
မည်မဟုတ်ပေ” ဟူ၍ရေးဘူးပေသည်။

လမ်းကောက်သည် အမြဲ ကောက်နေသည်မဟုတ်။ ကွေ့
ကောက်စရာများပြီးသည့်နောက် ဖြောင့်ဖြူး၍ လာလေ
သည်။ မေရီတော့ဒ်နှင့် လင်ကွန်းတို့သည် ရှေ့ကထက် အဆ
ပေါင်းများစွာ တိုးပြီး ပြန်လည်ရင်းနှီး ချစ်ခင်ကြပြန်တော့
သည်။ ဤအခါတွင်ကား လင်ကွန်းသည် ပျော်၍ပြုံး၍ မဆုံး
အောင်ရှိနေပေသည်။

မိမိတို့ နေသော မြို့
ဘာတော့စစ်ဆေး
သည့် အလွန်
သမား တယောက်

ကလေးတွင်ပြည်ထောင်
သူ ဂျိမ်းစ်ရှီးလ် ဟု
ခေါင်းမာသော နိုင်ငံ
ရှိလေသည်။ လင်ကွန်း

သည် ထိုသူအား သရော်လှောင်ပြောင်သောဆောင်းပါးများ
ကို ‘ကြီးတော်ရီဘက္ကာ’ ဆိုသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ထိုမြို့မှ
ထုတ်ဝေသောသတင်းစာတစောင်တွင် ဆမ်နာနာကလေး ရေး
တိုက်လေသည်။

မေရီတော့ဒ်နှင့် ၎င်း၏သူငယ်ချင်း မစ်ဂျူလီယာ ဂျိန်းတို့
ထိုရှီးလ် ဆိုသူ၏ ပိုးပန်းခြင်း နှောင်ရှက်ခြင်း များကို
ကြိုရသူများဖြစ်ရာလင်ကွန်းက ‘ကြီးတော်ရီဘက္ကာ’ ဆောင်း
များကို ရေးသားသော အခါ အလွန် သဘောကျကြ။
ဘာပေးကြသည်။

ဤမျှသာမက ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်က “ကြီးတော် ရှိတကတ
ဆောင်းပါးများကို တော်တော် ထိထိခိုက်ခိုက် ဆက်လက်
သားကြပြန်သည်။ ဤမျှအရေးခံရဖန်များသော် ရှီးလ်သ
မခံနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ သတင်းစာတိုက်တွင် ဤဆော
ပါးရှင်၏အမည်ကို တောင်းဆိုသည်။ အမျိုးသမီးကလေး
ဦးကို ကာကွယ်ရန်လင်ကွန်းက ထိုဆောင်းပါးများကို ရေး
မှာ မိမိပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သတင်းစာတိုက်ကို ထုတ်ပေး
ပြုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒေါသထွက်နေသော ရှီးလ်က လင်ကွန်းက
ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်ရန် ‘ခွဲလင့်’ လုပ် စိန်ခေါ် တော့သည်
တောင်းဆိုတော့သည်။ လင်ကွန်းက ထိုသို့ သတ်ပုတ်ခုတ်ထ
ခြင်းများကို မပြုလုပ်ရဘဲ ရှောင်လွှဲနိုင်ရန် နည်းလမ်းရှိသမျှ
ပြောသော်လည်း မရသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဓားချ
ယှဉ်ခုတ်ရန် သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

တစ်တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် တဦးနှင့် တဦး မပြေ
မနပ်ဖြစ်၍ ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ခုတ်ရန် တယောက်ကတောင်း
သည်ကို တဦးကငြင်းပယ်ခဲ့လျှင် ထိုငြင်းပယ်သူကို သူရဲဘော်
နည်းသူ၊ ယောက်ျားမပီသသူဟု ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ မငြင်းဆန်
လက်ခံလိုက်လျှင် လက်ခံသူအလိုရှိသော စည်းကမ်းချက်မျှ
အတိုင်းလိုက်နာရပေမည်။

သို့ဖြစ်ရာ လင်ကွန်းသည် ချိန်းဆိုခံရသူတဦး ဖြစ်သည်နှင့်
အညီ မိမိအလိုရှိသည့် အချက်များကို စည်းကမ်း သတ်ပေး
သည်။

ပဌမအချက်။ ။အသုံးပြုရန်လက်နက်-ဗျက်ကျယ်သေ
မြင်းစီးဓားလွတ်အကြီးဆုံးအရွယ်။

ဒုတိယအချက်။ ။နေရာ အထားအသို-ကျွန်ုပ်တို့ ကြား
ငြင်း မြေပေါ်၌ ပျဉ်ပြားတချပ်ရှိရမည်။ ထိုပျဉ်ပြားတဖက်
အချက်မြေပေါ်တွင် ထိုပျဉ်ပြားနှင့် တပြေးတည်းတန်း၍ ထို
ပျဉ်ပြားမှ ဓားတကမ်းစာနှင့် အပို ၃ ပေအကွာခန့်တွင် မျဉ်း
တေးကြောင်းစီရှိရမည်။ မိမိဘက်ကမျဉ်းကြောင်းကို ကျော်သူ
သည် အရှုံးပေးရမည်။

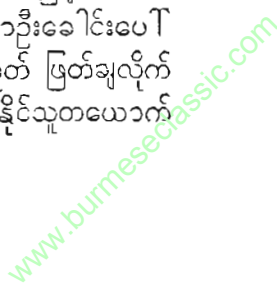
တတိယအချက်။ ။ဓားကစားရန်အရပ်-မြစ်၏ တဖက်
ကမ်းရှိ အာလံတွန်မြို့မှ ၃ မိုင်အကွာအတွင်း ဖြစ်ရမည်။

(အီလီနွိုင်း နယ်တွင် ဓားချင်း ယှဉ်ပြိုင် ခုတ်ခြင်းမှာ
အရေးနှင့် ဆန့်ကျင်သည်။)

ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့၊ ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်တွင် ထိုနေ
့သို့ ဦးစလုံးပင် ရောက်ရှိလာကြ၏။ လူပုလူညက်ဖြစ်သော
ငါးလုံးမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဒေါ်ပူနေစိတ်တိုနေ၏။ သူသည်
လင်ကွန်း၏ ချိုင်းအောက်က လွယ်လွယ်ကလေး ဝင်သွားနိုင်
အောင်နိုင်စရာရှိသည်။

လင်ကွန်းသည် သစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ယှဉ်ပြိုင်ရန်
အချက်ပြသည်ကို စောင့်နေ၏။

ထိုဓားချင်းယှဉ်သော ပွဲအကြောင်းကို ကြည့်ရသူတဦးက
“သူ၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်လျက် အိန္ဒြေကြီးလှသည်။ သူ
သည် ပြက်ရယ်စကားတခွန်းမျှမပြောရဘဲ ဤမျှကြာစွာ နေ
သည်ကို ကျွန်ုပ်မတွေ့ဘူးပေ။ သူသည် ရုတ်တရက်ဓားတလက်
ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ဓားသွားကိုလက်မဖြင့် စမ်းသပ်
ကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ကိုယ်ကို ဆန့်တန်းကာဦးခေါင်းပေါ်
ကျွန်ုပ်သော သစ်ကိုင်းတကိုင်းကို ဓားနှင့်လှမ်းခုတ် ဖြတ်ချလိုက်
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အထဲတွင် ထိုသစ်ကိုင်းကို မှီနိုင်သူတယောက်

မျှမရှိပေ။ ထို့ပြင် ဤကဲ့သို့ လက်တံရှည်သူ တယောက်
မြင်းစီးခားကိုကိုင်ကာရှိုးလံနှင့် ခားချင်းယှဉ်ပြိုင်ကစားသည့်
အခင်းမှာ ကျွန်ုပ်အား အတုတတ်မတတ်ပင် ဖြစ်စေ ပါသည်။
ဟူ၍ ရေးသားထားလေသည်။

x x x x x

အာရှတိုက်သားတဦးအား “ခင်ဗျားအနှစ်သက်ဆုံး အမေရိကန်သမတ တဦး၏ အမည်ကို ပြောပါ” ဟုဆိုလျှင် အိန္ဒိယဆင်ဟောင်းဝါး၏ အမည်ကိုပြောမည်မထင်။ ထရူးမင်း၏ အမည်ကိုလည်းပြောမည်မဟုတ်။ မစ္စတာရုတ်ဘဲ ကိုပင် မေ့လိမ့်မည်။ အေဘရာဟမ် လင်ကွန်းဟု ပြောမည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်သည်။

အေဘရာဟမ် လင်ကွန်းသည် အမေရိကန် ဆင်းရဲသားလူဖြူလူမဲ့အပေါင်းတို့၏ သူရဲကောင်းဖြစ်သည်။

မိမိနိုင်ငံ၏လွတ်လပ်ရေးကို ချစ်မြတ်နိုး၍ သူတပါးနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးကို လေးစားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိနိုင်ငံ၌သာမက အရှေ့ အနောက် နိုင်ငံတကာ၌ပင် သူ့ကိုသိကြသည်။ သူ့ကိုချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

လူသားအချင်းချင်း ကျွန်ုပ်လုပ်ခြင်း၊ အသားမဲသူကို ဖိနှိပ်ခြင်း ဝါဒများကို အသက်ပေး၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်လေရာ လူသားတို့က အကယ်မှာမလေးစားသနေကြမည်နည်း။

လင်ကွန်းသေဆုံးသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ၉၅ နှစ်ရှိပေပြီ။ သူ့အကြောင်းစာအုပ်စာတမ်းထွက်ခဲ့သည်မှာ ၆၀၀၀ ကျော်ပြီ။ ဘာသာအမျိုးမျိုးသို့လည်းပြန်ကြသည်။

လူလူ

ဒေါက်တာမှိုင်း

ဂျာမဏီနိုင်ငံ ဘာလင်မြို့တော် ဟူးဘိုတက္ကသိုလ်ကြီးက ဆေးရုံကြီးသို့ဆေးကုရန်ရောက်နေသော ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအား ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်နေ့က ဒေါက်တာအော့ဖ် ဖီလော်ဆိုဖီ (ဒေါက်တာ) ပါရဂူဘွဲ့ကို အခမ်းအနားနှင့် ပေးအပ်လေသည်။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ကုသိုလ်မှာ တမျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ ထူးလည်းထူးသည်။ တမျိုးလည်း တမျိုးဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးကို ဗမာနိုင်ငံတော်အစိုးရ ခေါင်းဆောင်များက မူလကကြည့်ညို့လေးစားမှု တော်တော်များများကြီး ရှိကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ပျက်ပြယ်ပြယ်ဖြစ်လာသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောသို့ပင် ရောက်သည့်အခါရောက်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပုတ်ခတ်သည့်အခါများပင် ရှိခဲ့ပေသည်။

ဆဲရေးမတတ်၊ ဆဲရေးသကဲ့သို့ ဆိုလိုက်သည်များပင် ရှိကြပေသည်။

ဆရာကြီးကား မည်သို့မျှ မအောက်မေ့၊ အပြစ်မယူ။ မေတ္တာပို့ မပျက်။ ပုတ်ခတ်သူနှင့် ဆရာကြီး၏ကျေးဇူးများကို မပြတ်ပြောနေသူများကို အတူတူပင်မေတ္တာပို့ သည်။ အတူတူပင် ချစ်ခင်သည်။ မေတ္တာထားသည်။

ဖဆပလအစိုးရတန်ခိုးထစအခါက ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ရံဖန်ရံခါ ဟောပြောရသော ပါမောက္ခတနေရာ တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးဘို့ ဆရာကြီးအား မေတ္တာရပ်ကြသည်။ တောက်ပံ့ကြေးလည်း တော်တော်များများပေးသားဘို့ အစီအစဉ်ပါသည်။

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ပညာပို့ ချပေးရခြင်း တာဝန်ကို ယူသင့်သလောက် ယူနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုလခနှင့် ထိုအလုပ်ကြောင့်မလွတ်လပ်ဘဲ အခြားလုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည်များကို လုပ်နိုင်ခွင့်မရှိသကဲ့သို့ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုအလုပ်တာဝန်ကို ဆရာကြီးငြင်းလိုက်လေသည်။

ဆရာကြီးဆိုလိုခြင်းမှာ တက္ကသိုလ်တွင် တလ၌ ၃ကြိမ်၊ ၄ကြိမ် ဟောပြောလျှင် မိမိအတွက် ပညာပါရမီ ဖြစ်၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားများတွင် အကျိုးများမည်ဖြစ်သော်လည်း တိုင်းပြည်တွင် အရေးတကြီးဆောင်ရွက်စရာ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ဘို့ ကိစ္စများပေါ်ပေါက်လာ၍ မိမိက မားမားထွက်မရပိုင်လျှင် မတော်ဟူသောသဘောပင် ဖြစ်လေသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုကို ဆရာကြီး အလွန်လိုလားသည်။ မြတ်နိုးသည်။ အထူးအားဖြင့် နိမ့်ကျနေသူများဘက်က ရပ်လေ့ ရှိသည်။

ဆရာကြီးသည် တက္ကသိုလ်တွင် တာဝန်မယူနိုင်သောအခါ အစိုးရတို့က ဆရာကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကတည်းက နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဓာတ်နှင့် တိုင်းပြည်အတွက်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော မျိုးချစ်စာဆိုတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုကျေးဇူးတရားများကို သိတတ်သောသဘောဖြင့် နိုင်ငံရေးပင်စင်သဘောမျိုး တလ ၅၀ဝိပေးဘို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုပင်စင်ငွေကို ယနေ့တိုင် ပေးနေသည့်အတွက် ယခင် အစိုးရနှင့် ယခု အစိုးရကို ပါ ကျေးဇူးတင် စရာ ကောင်းပေသည်။ ပြုသင့်သည်ကို ပြုခြင်းဖြစ်၍ ချီးမွမ်းရပေမည်။

ဆရာကြီးက ထိုလခကိုယူလျှင် အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ မိမိလုပ်လို ရာများ ပေါ်လာ က အချုပ် အချယ် ရှိမရှိ မေးရာ အစိုးရတို့က မရှိကြောင်းပြောမှ လက်ခံလေသည်။ အစိုးရတို့က ဤကဲ့သို့သဘောထားခြင်း မှာလည်း ချီးမွမ်းစရာပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

ထို့နောက် အစိုးရတို့က ဆရာကြီးအား ကြည်ကြည်သိသိ လေးလေးစားစား၊ ဦးဦးဖျားဖျားပင် ထူးထူးခြားခြား ဘွဲ့တခု ပေးအပ်ကြသည်။ ‘အလင်္ကာကျော်စွာ’ ဆိုသော ဘွဲ့ကြီးဖြစ်လေသည်။

ထွန်းနေစဉ် အယ်ဒီတာချုပ် ဦးထွန်းဖေမှာ ထိုအချိန်က ပြန်ကြားရေးဌာနဝန်ကြီးဖြစ်လေရာ ဘွဲ့များ ပေးအပ်သည့် အစီအစဉ်များ၊ ရည်ရွယ်ချက်များကို ကောင်းစွာသိသူဖြစ် လေသည်။ ဦးထွန်းဖေနောက်ပိုင်း၌ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုချက် အရသိရသည်မှာ “အလင်္ကာကျော်စွာ” ဆိုသောဘွဲ့မှာ စာပေ ဘက်၊ အနုပညာဆိုင်ရာဘက်တွင် အမြင့်ဆုံး ဘွဲ့တခုအဖြစ် ထားရှိသဖြင့်ဖြစ်လေသည်။ ထိုဘွဲ့ မျိုးကို ၁၀နှစ်မှာပင် တကြိမ် ပေးစရာရှိချင်မှရှိမည်။ ရှားရှားပါးပါးဘွဲ့ အဖြစ် ထားရှိမည်။ ယခု ရှေးဦးစွာ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တဦးသာလျှင် ပေးဦးမည်ဟူ၍ အစိုးရတို့တွင် ရည်ရွယ်ချက် ရှိထားသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းမှာ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်း ရေး၊ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး စသည့် အစိုးရတို့နှင့် တဖက် တလမ်းလိုဖြစ်နေသော အလုပ်များကို လုပ်လာလေရာ အစိုးရ တို့က မကြိုက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးကိုသာ ပေးခဲ့ပြီး ဆရာကြီးကဲ့သို့သော ထူးထူးချွန်ချွန် ပြောင်ပြောင် မြောက် မြောက်၊ တောက်တောက်ပပ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအရာ တွင် ကြီးရင့်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကိုသာ ဖြန့်မှတ်ကြိမ်၊ ၁၀ နှစ်မှတ်ကြိမ် ပေးအပ်မည်ဆိုသည့် အလင်္ကာကျော်စွာ ဘွဲ့ကို ဇာတ်ဆရာ၊ အဆိုအကပညာသည်၊ ရုပ်ရှင်ပညာသည်၊ ဆိုင်း ဆရာကြီး၊ တေးဂီတဆရာကြီးစသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တော်တော်များ များသို့ ပေါပေါများများပင် ရွှံ့စောင်း၍ ပေးလိုက်လေ တော့သည်။

ဤသို့ဆိုရာတွင် ဇာတ်သဘင်၊ ရုပ်ရှင်၊ ဆိုင်း၊ တေးဂီတပညာ သည်ကြီးများအား မည်သို့မျှ ထိခိုက်စေလိုသောကြောင့် ကျွန်တော်တင်ပြခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော

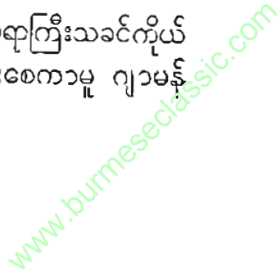
ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား ဂုဏ်ပြုခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ လိုလား ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခါက အစိုးရလုပ်သူများ၏စေတနာ ကလေးကလားနိုင်ပုံမှာကား ရယ်စရာကောင်းလှပေသည်။

ဤသို့ လုပ်လိုက်သည့်အတွက် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော် မှိုင်းမှာကား မည်သို့မျှမနှစ်နာ။ အစိုးရကပေးသည့် ဘွဲ့ကို လည်း ဆရာကြီးသည် ဘယ်နေရာမှာမှမသုံး။ သုံးစရာလည်း မရှိ။ သုံးဘို့လည်းမလို။ ပြန်တောင်းလျှင် မကောင်းသော ကြောင့် အစိုးရတို့က ထိုဘွဲ့ကို မသဒ္ဒါတော့သည့်သဘော ဖော်ပြခြင်းမှာကား ချာတိတ်ဆံလှပေသည်။ “ငါပေးထားတဲ့ ကစားစရာပြန်ပေး၊ မပေးယင် မျက်စိစွန်ပါစေ” ဟုဆိုသကဲ့သို့ နှိုးလှပေသည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနတရားတွေ ပုံးလွန်းသော ကြောင့် လုပ်မှားကိုင်မှားဖြစ်သွားခဲ့ရာ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ် တော်မှိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့သော ချီးမြှင့်ခြင်းမျိုး ပြုသင့် သေးသည်ကိုပင် ထပ်မံ၍မစဉ်းစားနိုင်ကြတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ဂျာမန်တက္ကသိုလ်က ဒေါက်တာဘွဲ့ ချီးမြှင့်သောအခါတွင် ကား သတိရကြစရာကောင်းပေသည်။

မြီတိသူ၊ လက်ထက်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က လယ်တီ ပဏ္ဍိတဆရာ ဦးမောင်ကြီးအား မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ပုဂံဝန် ထောက် ဦးတင်အား ဒီလစ်ဘွဲ့ ပေးခဲ့ဘူးသည်။ ထိုအခါက မာအိုင်တင်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာ(အမ်အေ)ဘွဲ့ ရသူ အလွန်ပင်နည်း ခပ်သေးသည်။

ယခု လောလောဆယ် အချိန်တွင် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ် တော်မှိုင်းနှင့် အယူအဆချင်း မည်မျှကွဲပြားစေကာမူ ဂျာမန်

တက္ကသိုလ်က ဒေါက်တာဘွဲ့ မပေးမီ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်က ပေးလိုက်မိလျှင် ကောင်းလေစွဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်မိသည်။

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းမှာ ၁၉၂၀ခု၊ ကျောင်း သားအရေးတော်ပုံအခါက ဗဟန်းအမျိုးသားကောလိပ်တွင် ရာဇဝင်နှင့် မြန်မာစာပေပါမောက္ခအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး တသမတ်တည်း နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်လပ် ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျန်းမာရေးပိုမိုခိုင်ခံ့လာအောင် ဆရာကြီးအား ကုသ ပေးကြသော ဂျာမန်ဒီမိုကရက်တစ်နိုင်ငံမှ ဆရာဝန်ကြီးများ အား ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပါသည်။

များစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဇေယျ

၁၈-၈-၆၀

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ချစ်ရယ်တိုက် ရောက်စက

၁၉၁၁ခုနှစ်က ရန်ကုန်တွင် သူရိယသတင်းစာတိုက် ပေါ် လာသောအခါ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် မော်လ မြိုင်တွင် သတင်းစာ အယ်ဒီတာ လုပ်နေရာမှရန်ကုန်သို့ ပြန် ပြောင်းလာသည်။ သူရိယသတင်းစာက နိုင်ငံရေး ဆံသော ခြေကိုင်ဖြစ်သည်။

သူရိယသတင်းစာကို ဦးဘဖေနှင့်ဦးလှဖေတို့ ၂ဦးက စတင် တည်ထောင်ကြသည်။ ဦးလှဖေမှာ ဦးမေအောင် မိလတ်မှပြန် လာပြီး ၁၉၁၀ ခုနှစ်က တည်ထောင်သော အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြိုင် ထုတ်သည့် အာမင်းသတင်းစာ၏ သက်ထောက် အယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။

၁၉၁၁ခုနှစ်တွင် ဦးလှဖေသည် ဘား ဗင်းမှ ထွက်ပြီး ဦးဘဖေနှင့် အတူတူ သူရိယ သတင်းစာကို တည်ထောင်သည်။ ဦးလှဖေက သတင်းစာ အရေး အသား

တတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ၂ ဘာသာ ကျွမ်းကျင်သည်။
ဦးဘဖေက ကြော်ငြာစသော အုပ်ချုပ်ရေးကိုင်သည်။ နောင်
သောအခါ နတ်ကြီး လေးပါး စကားပြောခဏ်း ကဏ္ဍကို
ဦးဘဖေရေးသည်။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းမှာမြန်မာ
စာကို ချောအောင်သင့်အောင်ပြုပြင်ပေးရသော အယ်ဒီတာ၊
စာပြင်ဆရာအဖြစ် အလုပ်ဝင်သူဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာပူ
စရာများကို ဒိုင်ခံပြီး အပူခံရသူလည်းဖြစ်သည်။

မြန်မာလူငယ်များ တည်ထောင်သော သတင်းစာတိုက်၊
ပုံနှိပ်တိုက်ကိုအားပေးလိုသောကြောင့်ရှေ့ကျင်သားဗိလတ်ပြန်
ဝတ်လုံတော်ရဦးပု(နန်းရင်းဝန် ဦးပု)သည် သူရိယသတင်းစာ
တိုက်သို့လာပြီး ဥပဒေဘာသာပြန် စာအုပ်ကလေး တအုပ်
ရိုက်လိုကြောင်းပြောရာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော် မှိုင်းက
စီခ၊ ရိုက်ခ၊ စက္ကူဘိုး၊ ချုပ်ခမှစ၍ အားလုံးတွက်ပြီး အလုပ်
လက်ခံလိုက်သည်။ ဦးပုက စရံငွေပေးပြီး အလုပ် အပ်သွား
သည်။

စာအုပ်ရိုက်ရန် ရရှိသောငွေကို ဦးဘဖေနှင့်ဦးလှဖေတို့က
သူရိယသတင်းစာရိုက်ဖို့ ငွေအလှူ လိုနေသောကြောင့် ဝမ်း
သာအားရ စက္ကူဝယ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဦးပု၏ စာအုပ်ကိုမူ
မရိုက်ပေးနိုင်ကြပေ။

ဂုရုဂါရဝကြာသော် သူ၏စာအုပ်အခြေအနေ သိရအောင်
ညနေပိုင်းရုံးကအပြန်တွင် ဦးပု သူရိယတိုက်သို့ ဝင်လာသည်။
ဦးဘဖေနှင့် ဦးလှဖေတို့ကမူ အတွေ့မခံကြ။ ဆရာကြီး သခင်
ကိုယ်တော်မှိုင်းကပင် သင့်သလို တော်သလို ရိုက်နေပြီ လိုလို
ကြည့်ပြောရသည်။

နောက် ၃ ရက်ခန့် ကြာ
သော် ဦးပု ပေါက်လာ ပြန်
သည်။ ထိုအချိန် တွင် လည်း
ဦးဘဖေနှင့် ဦးလှဖေတို့ ရှောင်
နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာ
ကြီးကိုမူ စာအုပ်အတွက် ငွေ
အပြည့်ရအောင်တောင်းဆိုမှာ
ထားခဲ့ကြသည်။ ဦးပု လာသော
အခါ ဆရာကြီးက စာအုပ်
အတွက် စက္ကူဝယ်ရန် ငွေလို
နေ၍ ကျန်ငွေပေးနိုင်လျှင်ပေး
ပို့ပြောရတော့သည်။ မြန်မာ
လူငယ် ပညာတတ်များ၏ လုပ်
ငန်းကို အားပေးလို၍ အလုပ်
အပ်သော ဦးပုသည် သံသယကင်းရှင်းစွာဖြင့် စာအုပ်
အတွက် ငွေအပြေပေးခဲ့သည်။

နောက် ၄-၅ ရက်နေလျှင် ပြီးမှာပါဘဲဟု ဆရာကြီးသခင်
ကိုယ်တော်မှိုင်းက ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးပုသည်ရက်ချိန်း
အထိန်း ရောက်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးဘဖေနှင့် ဦးလှ
ဖေတို့သည် ဘယ်ကရသည့်ငွေ၊ ဘယ်မျှများသည့် ငွေကိုမဆို၊
သတင်းစာအတွက် ထိုး၍သုံးနေကြရသောကြောင့်ဦးပုစာအုပ်
အတွက် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ကြပေ။ ဦးပုနှင့် သူတို့လည်း အသိမိတ်
ဆွဲ မဖြစ်သေး။ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကသာ သူတို့
အသိမိတ်စား ကြံဖန်လှည့်ပတ်ပြီး ဦးပုကိုပြောနေရခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဤတကြိမ် ဦးပု လာသောအခါ ဆရာကြီး လှည့်ပတ် မပြောလိုတော့။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာ တိုက်တွင် ငွေမရှိ၍ ဦးပုစာအုပ်အုပ်သည့်ငွေများကို ဦးဘဖေနှင့် ဦးလှဖေ တို့က သတင်းစာ စက္ကူဝယ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို စုမရိုက်ရသေးပါ။ ငွေလွယ်လျှင်လွယ်ချင်းဖြစ်အောင် ရိုက်ပေး ကြပါလိမ့်မည်။ အခြား နေရာတွင် သုံးပစ်ခြင်း မဟုတ်ပါ စသည်ဖြင့် ဆရာကြီးက တည့်တည့်ဖွင့်၍ပြောပြလိုက်ရာ ဦးပု သည် စိတ်မဆိုးသည့် အပြင် ပို၍ပင် ကူညီလိုစိတ် ဖြစ်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘဖေ ဦးလှဖေတို့နှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောရာ ဆရာကြီးက ချိန်းပြီး တွေ့ဆုံပေးသည်။ ဦးဘဖေနှင့် ဦးလှဖေတို့သည် လူငယ် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးပုအား မိမိတို့ သတင်းစာ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့်လက်ရှိအခြေအနေကိုထုတ်ဖော် ၍ ပြောပြကြသည်။ ဤသတင်းစာမျိုးတိုင်းပြည်တွင် လိုအပ် လှသည်ကို သဘောပေါက်သော ဝတ်လုံတော်ရ ဦးပုသည်အစု ရွယ်ရာ တော်တော်များများပင် ထည့်ဝင်လိုက်သည်။ ဦးပု၏ စာအုပ်လည်း ရိုက်ဖြစ်ပြီး အကောင်အထည် ပေါ်လာသည်။

ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည်ဤအကျိုးအကြောင်း များကို ကျွန်တော့အား ပြောပြသည်မှာ ၁၀နှစ်ခန့် ရှိပါပြီ။ သတင်းစာလုပ်ငန်း၊ စာပေလုပ်ငန်းဘက်တွင် အောက်ခြေက စ၍ ရုန်းကန်လာကြရသော ကျွန်တော်တို့ယခုခေတ်သတင်း စာအရာ တော်တော်များများ၏ အတွေ့အကြုံများသည်ဆရာ ကြီး၏ အတွေ့အကြုံနှင့် ဆင်တူရိုးမှားရှိကြပေရာ ဆရာကြီးက ဦးပုနှင့် တွေ့တွေ့ပြီး ပြောနေရပုံများကို ပြောပြသော အခါ အလွန်ပင် ရယ်ရပါတော့သည်။

ဤအကြောင်းအရာကလေးသည် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ပြော သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဆရာကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စု ပေါင်း ရေးကြသောအခါ ထည့်သွင်း သင့်သည်ဟု ယူဆပါ သည်။

ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်း ဘောလုံးကွင်းကြီးတွင် တော်လှန်ရေးအစိုးရက ဆောက်လုပ်ပေးထားသောမဏ္ဍပ်ကြီး ၌ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ စျာပနကို ရိုရိုသေသေ တခမ်းအနား ကျင်းပလျက် ရှိသည်။ ထို အခမ်းအနားတွင် ဆရာကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ဆရာကြီး၏ကဗျာ ၃၀ခမ၊ ဆရာကြီး၏ သတင်းစာဆရာဘဝများကို ဟောပြော ကြသည်။ ဆရာကြီး၏ ကဗျာများထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာများ ကို အမျိုးသား အမျိုးသမီး စာရေးဆရာ များက ရွတ်ဆိုကြ သည်။ ဆရာကြီး၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများပြပွဲ၊ ဓာတ်ပုံ နှင့် ပန်းချီပြပွဲလည်း ကျင်းပသည်။

ဤစျာပနကြီး အတွက် တော်လှန်ရေး အစိုးရက ငွေ ၁၅၀၀၀ (တသောင်းငါးထောင်ကျပ်)နှင့် မဏ္ဍပ်ကြီး တ ဆောင် ဆောက်လုပ်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ခေတ်မီမီဆရာကြီး ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်လိုက်မည့် အုတ်ဂူ ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် လူ တော်တော်များများ လိုနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေကုန်တွင် စာရေးဆရာများဘက်မှ ဆရာ ၉၀န၊ ဆရာ သုခ ငသောပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ရုပ်ရှင်ဘက်ကဆရာရွှေဒုန်းဘိအောင်၊ ဆရာ ရွှေညာမောင်၊ မောင်မောင်တာ စသော ပညာသည်များပါ သက်ရွေးစင်လိုက်လံ အလှူခံလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးတွင်လည်း စာရေးဆရာပန်းချီဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ

သတင်းထောက်များ နှင့် ဆရာကြီးကို ကြည်ညိုသူ လူငယ်
လူလတ် တော်တော်များပင် လှည့်လည်အလှူခံလျက် ရှိပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတိုက် တွင်လည်း နည်းများမခံ
အလှူထည့်ဝင်နိုင်ကြပါသည်။

၅-၈-၆၄

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျယ်

ဤရက်များအတွင်း ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတွင် ဆရာ
မှိုင်း သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏သတင်းများ၊ ဆရာကြီးနှင့် စပ်
သောသောဆောင်းပါးများ၊ ကဗျာများ၊ ပန်ကြားလွှာများ၊
ဆရာကြီးစာပေနှင့် အုတ်ဂူအတွက် အလှူငွေသတင်း စသည်
များသာ များနေသည်ကိုတွေ့ကြရပါမည်။ ဤသို့ ဖော်ပြ
နေသည်မှာ ဆရာကြီးသည် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၏ ဖခင်ကြီး
အဖြစ် ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

အသက် ၈၉နှစ်အတွင်းဆရာကြီး
မှိုင်း၏ ဆောင်ရွက်လာသော ခရီးမှာ
အလွန်ကြမ်းချမ်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျိုး
အတွက် အနာခံသည့် တက်ကချမ်းဖြစ်သည်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတက်တွင် ထူးခြားသော ဤပုဂ္ဂိုလ်
မှိုင်း၏အလောင်းကိုချမ်းသာလမ်းနေအိမ်မဏ္ဍပ်မှ စမ်းချောင်း

ဘောလုံးကွင်းရှိ တော်လှန်ရေး အစိုးရက ဆောက်လုပ်လေ
သောမဏ္ဍပ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့သောအခါ အလံ ဘလက်က
ရွှေ့က ယူဆောင်သွားစေသည်။ ဘဝတသက်တာတွင် ဆရာ
ကြီးသခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း ဖြတ်သန်းလာသော ခေတ်အမျိုး
မျိုး၊ အဖွဲ့အစည်းအမျိုးမျိုးမှ အလံများဖြစ်သည်။

နိမ့်သူများဘက်ကသာ မေတ္တာစေတနာနှင့်အမြဲလိုက်ပါ
ဆောင်ရွက်လေ့ ရှိသောဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ဘဝ
ဖြစ်စဉ် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကောင်းကောင်းတအုပ်ကို စာရေးဆရာ
ဦး ၁၀ဦးခန့် စုပေါင်းရှာဖွေပြီး ရေးသင့်သော အချိန်သို့
ရောက်ပေပြီ။ ဆရာကြီး ရှိနေစဉ်အခါကတည်းက ရေးသား
သင့်သောစာအုပ်မျိုးဖြစ်သည်။မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဆရာကြီး
သားသမက် ဆရာ ဇေယျလည်းရှိသည်။ ဆရာကြီးနှင့် ဂုဏ်
တိုင်တိုင် တစာပဲ့တည်းမျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်
ထို့ နောက်လည်း မပြတ်တွေ့ဆုံလေ့ ရှိသော ဆရာကြီး ရေး
ဒေါင်းလည်းရှိသည်။ ဆရာဇော်ဂျီ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်စသော
ဆရာကြီး၏စာပေကို လေ့လာထားကြသည့် ပညာရှင်များ
လည်းရှိကြသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး
ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့အစည်းများမှ လုပ်ပေး ကိုင်ဖ
များလည်း ရှိကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ
စုပေါင်းပြီး ရေးသားကြလျှင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကောင်းကောင်း
တခု ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် မြန်မာလူမျိုးအနေနှင့် စံပြု ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လင်မည်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်ခြင်း၊
လုံ့လဝီရိယဗွဲ့သတ္တိရှိခြင်း၊ ပညာရှာခြင်း၊ သဒ္ဓါသီလနှင့်ပြည့်

စုံခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ အပြစ်
လွတ်ခြင်းများ ဘက်တွင် ထူး
ခြား၍ ရှာမှရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီး ဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်
ရှားမည်ဖြစ်သည်။

နောင်လာ နောက်သား
များသည် ဤ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုဖတ်ရလျှင် ကိုယ်
ကျိုး ကိုယ်စီးပွား အနှစ်နာခံ
ပြီး ဗမာလုပ်သား ပြည်သူတို့
အကျိုး၊ ကမ္ဘာ့ပြည်သူလူသား
များ၏ အကျိုးအတွက် တာ
ဝန်ယူ ထမ်းဆောင် လိုစိတ်
များ ပေါ်ပေါက်ကြပေလိမ့်
မည်။

ဆရာကြီး၏ စာပေများကို ဖတ်ရသူများကလည်း ဇာတိ
မာန်တက်ကြွကြပေလိမ့်မည်။ မျိုးချစ်စိတ်၊ ညီညွတ်ရေး စိတ်
များ ကြီးထွားလာကြပေလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးသည် သူ၏ တသက်တာအတွင်း မဖေါက်မပြန်
ပြည်သူလူထုနှင့်အတူ တိုင်းပြည်တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ခဲ့သည်
ဖြစ်သောကြောင့် ဝတ္တရား ကျေပြန်လှပေပြီ။ နောင်လာ
ခနာက်သားများက ဆရာကြီး၏ စံနမူနာကိုယူပြီး တိုင်းပြည်
အတွက် မိမိတို့တာဝန်ကျေပြန်ကြည့် အရေးကြီးပေသည်။

ဆရာကြီးသည် မိမိ၏အမှားကို ဝန်ခံတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်
လည်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကိုလည်း မှတ်သား ကြရပေမည်။

သူရိယသတင်းစာတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဦးဘဖေ၊ ဦးလှဖေတို့က ဆရာကြီး၏ ထက်မြက်သောဉာဏ်ကို မြင်ကြသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ ဆရာကြီးက ကုလားဖြူစာ ဖြစ်သောကြောင့် မသင်လို၊ မသင်ဘဲနေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာကိုစိတ်နာပြီး အင်္ဂလိပ်စာကိုမသင်ဘဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ သွားကြသောအခါ ဆရာကြီးက ဤအကြောင်း ပြောပြလေ့ရှိသည်။ “မောင်ဘဖေနှင့် မောင်လှဖေတို့က အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပါဆိုတုန်းက သင်လိုက်မိယင် တယ်ကောင်းမယ်၊ အခုတော့ စကားပြန် အဆင့်ဆင့်နှင့် ပြောရကြားရတာ မှားယွင်းနိုင်တယ်၊ စကားပြန်က မှန်မှန်မပြောယင် ခက်သေးတယ်” ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ “အခုတော့ နားကန်းတဲ့လူလိုဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ်” ဟုလည်း ဆိုလိုက်ပါသေးသည်။

“ဘာသာမျိုးခြား၊ စာစကား၊ သင်ကြားသင့်သည်မှတ်” ဆိုသော သံပေါက်ကို ဆရာကြီးကသဘောကျသည်။ အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် မိမိအင်္ဂလိပ်စာ မသင်မိသည်မှာ မှားသည်ဟု မိမိကိုယ်ကို ဆရာကြီးဝေဘန်သုံးသပ်သည်။

ဆရာကြီးသည် အသက်ခပ်ငယ်ငယ်ကပင် နှုတ်ခမ်းမွေးထားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ မဲမဲနက်နက်နှင့် အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။ အလွန် ကြက်သရေရှိသည်။ ခေါင်းပေါင်းပတ်ပေါင်းကလေးကို ပေါင်းလေ့ရှိပြီး ချည်လုံကွင်း၊ ပင်နီအင်္ကျီသာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ ရိုးရိုးကလေးဝတ်စား ဆင်

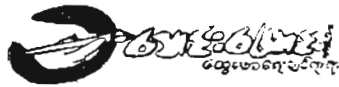
သံလေ့ ရှိသည်မှာ ကြီးမှမဟုတ်။ ငယ်စဉ် ကတည်းက ဖြစ်သည်။

အကြောင်း ထံ့ခုကြောင့် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း သူရိယသတင်းစာမှ ထွက်သောအခါ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော် ဦးသည် အလွန်ရင်းနှီးချစ်ခင်သူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းအား မိမိတွင်ရှိသောပိုက်ဆံအကြွေးအနတ်များကို “ရေ့ မောင်ဖေသိန်းယု၊ ရေ့ မောင်ဖေသိန်းယု” ဆိုပြီး အတင်းပေးလေသည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက ငြင်းသော်လည်း အတင်းပင်ပေးသည်။

စိတ်စေတနာအလွန်ဖြူစင်၍ ညာတာ သနားတတ်သော ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မျိုးသည် မျိုးချစ်စာဆိုတော်ကြီး သခင်မဟုတ်။ လူသားတို့ကိုမီးလောင်တိုက်သွင်းသည့် စစ်ကြီးများ၊ အခြား စစ်အငယ်စားများနှင့် ပြည်တွင်းစစ်များမဖြစ်မှားဘဲလို့သော၊ စစ်များကိုတားဆီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဤတာဝန်များကို ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ချိန်အထိ ဆရာကြီး ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်သွားခဲ့သည်။

ဤအာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျယ်ကို စာရေးဆရာများ စုပေါင်းရေးသား သင့်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားဆင်လိုက်ပါသည်။

ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်နှင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်

သမိုင်းကော်မရှင်၏ သဘာပတိဖြစ်သော ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်နှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မြန်မာစာပေပါမောက္ခဦးဝန်တို့ ပြုလုပ်ရန်မူတည်ကာ မန္တလေးသို့ရောက်လာကြသည့် ဆရာကြီး ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ ကျော် အချိန်ကာလက ယိုးဒယား မင်းသားကြီးနှင့် အမန္တလေးသို့ လိုက်ပါလာဘို့ ဖြစ်သော်လည်း အနည်းငယ်ကျန်းမာရေးမကောင်းသောကြောင့် မလာနိုင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် မန္တလေးကျောက်စာဌာနတွင် လုပ်ငန်းများကြည့်ရှုရန်၊ ဆရာကြီးရှေ့ပြည်ဦးတင်နှင့် သမိုင်းကော်မရှင် လုပ်ငန်းများ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန်အင်းဝသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရန်စသော ကိစ္စများကြောင့် မန္တလေးသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

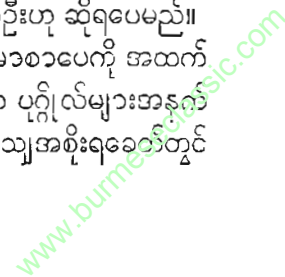
ဆရာကြီး ဤသို့လာမည့်အစီအစဉ်ကိုသိသော မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာပေ ပါမောက္ခဦးချမ်းမြေ့က အခွင့်အရေးတရုယူလိုက်သည်။ ဆရာကြီးအား မိမိသင်ကြား ပို့ချထားသော ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဖြေနိုင်ခွင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ စာမေးပွဲများစစ်ဆေးရာတွင် ကူညီ၍ မေးပေး၊ စစ်ဆေးပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ပါမောက္ခဦးချမ်းမြေ့မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာပေပါမောက္ခဦးအေးမောင်၊ ဦးသိန်းဟန် (ဇော်ဂျီ)၊ ဦးဝန် (မင်းသုဝဏ်)၊ မော်လမြိုင်ကောလိပ်မှ ဆရာကြီးဦးတိုးအောင် (ကုသ)၊ မေမြို့စစ်တက္ကသိုလ်မှဗိုလ်ကြီးဘသောင်း (သီရိမောင်) တို့ကဲ့သို့ ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်လေသည်။ စာပေ ဆွေမျိုးစပ်နည်းအရ ဆိုလျှင် သားအရင်းတဦးဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်အဝင် ၁၉၄၂ခုနှစ်က ရွှေဘိုခရိုင်ကန်ဘလူမြို့ဗိုလ်တံတွင် ဓားပြလူဆိုးများသတ်၍ ကွယ်လွန်သွားသော သိပ္ပံမောင်ဝ ဟု ကလောင်အမည်ကို အသိများကြသည့် ဦးစိန်တင်မှာ ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်၏ သားဦးဖြစ်လေသည်။ ဦးစိန်တင်သည် မြန်မာစာပေဂုဏ်ထူး ပဌမတန်းကို ရှေ့ဦးဆုံး ရသူဖြစ်သည်။ မြန်မာစာပေအင်အားနှင့် အိုင်စီအက်စ်ရခဲ့သော ပဌမဆုံးလူငယ်ဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်၏ တပည့်များအနက် သိပ္ပံမောင်ဝသည် စာအရေးနိုင်ဆုံး တပည့်တဦးဟု ဆိုရပေမည်။

ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်သည် မြန်မာစာပေကို အထက်တန်းရောက်အောင် တွန်းတင်လိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် ထိပ်ဆုံးက ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရခေတ်တွင်

မြန်မာစာပေသည် များစွာမှေးမှိန်ညှိုးငယ်ခဲ့သည်။ ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်သည် အခက်အခဲပေါင်းများစွာကိုဖယ်ရှား၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာပေကို ထိပ်တန်းသို့တင်နိုင်ခဲ့ ပေသည်။

ယခုခေတ် ယခုအချိန်အခါမျိုးတွင် မြန်မာစာပေကို အ လေး ပေးရန် ဆောင်ရွက်ဖို့မှာ ပြဿနာတရပ် မဟုတ်ပေ။ ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်တို့ခေတ်ကမူ မလွယ်ကူလှပေ။ ဆရာ ကြီးသည် ရှေ့ဦးစွာ တောတိုးပြီး ဓားမဦးချ အလုပ်လုပ်ရ သော လယ်သမားကြီးကဲ့သို့ အခက်အခဲမျိုးစုံနှင့် ကြုံတွေ့ ရင် ဆိုင်ခဲ့ရပေသည်။ ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်ကသာ ဗိုလ်ကောင်း ကောင်းနှင့် အခါအခွင့်ကို ကြည့်ကာ အောင်မြင်အောင် မဆောင်ရွက်ခဲ့လျှင် မြန်မာစာပေမှာ တက္ကသိုလ်များ၌၎င်း၊ တက္ကသိုလ်ပြင်ပ၌၎င်း ယနေ့ရောက်နေသော နေရာမျိုးသို့ ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သိပ္ပံမောင်ဝ၊ ပါမောက္ခဦးအေးမောင်၊ ဇော်ဂျီ၊ မင်း သူဝဏ်၊ ကုသ၊ မြကေတု၊ သီရိမောင်၊ ဦးထင်ဖတ်အစရှိသော မြန်မာစာပေ ပညာကျော်များလည်း ပေါ်ထွက်လာကြမည် မဟုတ်ပေ။ ခေတ်စမ်း စာပေဆိုသည်မှာလည်း မွေးပွားလာ စရာ အကြောင်းမရှိနိုင်ပေ။

“ဗမာစာသည် ဒို့စာ၊ ဗမာစကားသည် ဒို့စကား၊ ဗမာ ပြည်သည် ဒို့ပြည်” ဟု အမျိုးသားစိတ်တက်ကြွသော လူငယ် များက ကြွေးကြော်သောအချိန်နှင့် ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင် က မြန်မာစာကို အထက်တန်းရောက်အောင် တွန်းတင်နေ သောအချိန်များကို ကိုက်ကြည့်လျှင် ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်

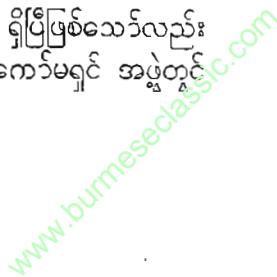
တင်၏ ကြိုးပမ်းချက်က စောနေသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။ အ ကြမ်းအားဖြင့် ကြည့်ကြလျှင် သိပ္ပံမောင်ဝ မြန်မာစာပေ ဂုဏ်ထူးနှင့် ဝိဇ္ဇာတန်းအောင်မြင်သည်မှာ ၁၉၂၆-၂၇ခုနှစ် ကဖြစ်၍ အထက်ပါကြွေးကြော်သံများကိုအော်သည့် ခိုဗမာ အသည်းအရိုးပေါ်သည်မှာ ၁၉၃၀ခုနှစ်ကမှဖြစ်သောကြောင့် ဟိတည်း။

သို့ရာတွင် မြန်မာစာပေကို ရှေ့တန်းရောက်စေလိုသော ဆန္ဒ မြန်မာအမျိုးသားများတွင် ပေါ်ပေါက်နေကြသည်မှာ သာသနာ့လုပ်ငန်းနှင့်အတူဖြစ်သည်။ ၁၉၂၀ခု ကျောင်းသား သပိတ်သည်လည်း မြန်မာစာပေနှင့် မြန်မာသမိုင်းကို တထစ် တွန်းတင်လိုက်သော အရေးတော်ပုံ တခုပင်ဖြစ်လေသည်။

စာပေ၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်သမိုင်းသည် တိုင်းပြည်လွတ်လပ် ရေး တိုက်ပွဲအတွက်လိုနေသော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်၏ ရေ သောက်မြစ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ထိုခုခုမှာလည်း တွဲနေကြ သည်။ အမျိုးသားကျောင်းများက မိမိတို့နည်းနှင့် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်ကမူ စကား များများမပြော။ အသံများများမထွက်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ နေ၍ မြန်မာစာပေဌာနကို ခေါင်းဆောင်ယင်း တိုင်းပြည် ဘဝန်ကို ထမ်းဆောင်သည်။

ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်၏ အလုပ်များသည် ဆောင်ရွက် ခန့်စဉ်အခါ၌၎င်း၊ ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်အခါ၌၎င်း ဝါဒဖြန့် ခဲ့မှုမျိုး၊ ကြော်ငြာဆိုသည်မျိုး ဘာမှမရှိ။ သို့ရာတွင် အောင် မြင်ပေသည်။

အသက် အရွယ်အားဖြင့် ၇၄နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်သည် သမိုင်းကော်မရှင် အဖွဲ့တွင်

ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိနေသေးသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ပါမောက္ခဦးချမ်းမြေ့၏ တောင်းပန်ချက်အရ မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာပေဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်းနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို စာမေးပွဲစစ်ရာတွင်လည်း ဆရာကြီးသည် ပါမောက္ခ ဦးဝန်နှင့်အတူ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ကူညီလျက်ရှိနေပေသည်။

ဆရာကြီး ယခုအခေါက် မန္တလေးသို့လာသည်မှာ မြေးများ၊ ရှင်ပြုနားသမင်္ဂလာပွဲသို့ လာခြင်းနှင့်လည်းတူသည်။ ဦးချမ်းမြေ့မှာ ဆရာကြီး၏သားဖြစ်ရာ စာမေးပွဲဖြေဆိုနေသူများမှာ မြေးများဖြစ်ကြသည်။

ဥယျာဉ်များကြီးဖြစ်သော ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်သည် မိမိမျိုးစေ့ချကာ စတင်စိုက်ပျိုးခဲ့သော မြန်မာစာပေ သီးပင်ပွင့်ပင်ကြီးမှ အောင်အောင်မြင်မြင် ပေါက်ပွား ကြီးထွားနေသော သီးပင်ပွင့်ပင်များကို မန္တလေးသို့တိုင် လိုက်လာပြီး ရေလောင်းပေးနေသည့်အတွက် များစွာ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပေသည်။ ဂုဏ်ယူဖွယ်အားတက်ဖွယ်လည်းဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် အသက်ရှည်ရှည်အနာကင်းကင်းနှင့် ဤသို့လျှင် မြေးများ၊ မြစ်များ၊ တီများ၊ တွတ်များကို စောင့်ရှောက် ချီးမြှင့်နိုင်ပါစေဟု ကျွန်တော်တို့က ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ သလိုက်ပါသည်။

www

၆-၄-၆၂

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင် နှင့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း

မန္တလေးသို့ လာရောက်ယင်း မန္တလေး တက္ကသိုလ်မြန်မာစာပေဌာနနှင့် ပါဠိဌာနမှ ဝိဇ္ဇာ ဂုဏ်ထူးတန်းနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဖြေဆိုနိုင်ခွင့်စာမေးပွဲများကို ကူညီ မေးပေးသော ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်နှင့် ဦးဝန်တို့ကို မန္တလေး တက္ကသိုလ် မြန်မာစာပေ ပါမောက္ခ ဦးချမ်းမြေ့က ထန်းလှဟော်တယ်တွင်မတ်လ ၆ ရက်နေ့ညက ထမင်းစားပွဲတည်ခင်းကျွေးမွေးရာဆရာကြီးဦးဥဒေါင်းနှင့် ကျွန်တော်လည်းတက်ရောက်သည်။ ဆရာကြီးနေ့ည ဦးဘတင်လည်းပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်ကို ကျွန်တော် မတွေ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပါပြီ။ ဆရာကြီးသည် ယခင်ကအတိုင်း သန်သန် မာမာကြံ့ကြံ့ ခိုင်ခိုင်ရှိနေသည်။ အရွယ်လည်းကျမသွား၊ ပိန်လည်းမိန်း၊ ဝလည်းမဝ၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ကျော်ကနှင့်

ဘာမှခြားနားသည်ဟု ကျွန်တော်မထင်။ ဆရာကြီးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခါးလည်းစန့်စန့်၊ လည်လည်းမတ်မတ်နေတတ်သည်။ ယခုလည်း ထိုအတိုင်းပင်တွေ့ရသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင် မန္တလေးသို့ မရောက်သည်မှစ၍ စစ်ကြီးမတိုင်မီကတည်းက ဖြစ်သည်။ မိဘဘိုးဘွား အဆက်အနွယ်မှာ အင်းဝကဖြစ်၍ သီပေါမင်း ပါတော်မမူလျှင် မိမိသည် မန္တလေးတွင် မွေးရမည်ဟု ဆရာကြီးက တပည့်များအားပြောပြသည်ဟုလည်းသိရသည်။ မိဘဘိုးဘွားများသည် အင်းစိန်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ ဆရာကြီးတို့လည်း ခေတ်ပညာများသင်ကြားကြရသည်။

ဆရာကြီးရှေ့ဥဒေါင်း

ပါမောက္ခ ဦးချမ်းမြေ့က ကျွေးသော ညစာစားပွဲတွင် ဆရာကြီး ရှေ့ဥဒေါင်းနှင့် ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင် တို့သည် စာအကြောင်း ပေ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ‘မှ’နှင့် ‘က’ အသုံးအနှုန်း အကြောင်းလည်း ပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်က ‘က’နှင့် ‘မှ’ အသုံးအနှုန်း လူများနေကြသည်နှင့် ပတ်သက်၍ “တပ်မတော်မှလက်နက်များကို ရလိုက်သည်” ဟုရေးနေကြသည်။ သတင်းစာများတွင် ဤအတိုင်းအရေးများကြသည်။ “သူပုန်များ၏လက်နက်များကို တပ်မတော်က ရလိုက်သည်” ဟု ရေးရမည်နေရာတွင် “မှ” နှင့် “က” အသုံးလုံး၍ အဓိပ္ပာယ်တမျိုးဖြစ်သည့် အကြောင်းများ ပြောပြသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီး ၂ ယောက်သည် စာအရေး အသားနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းရှိခြင်း အရေးကြီးပုံများကို ပြောနေကြသည်။

ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်က ဝါကျတိုတိုနှင့် ရှင်းရှင်းရေးခြင်းမှာ လွယ်သည်ဟုထင်ရသော်လည်း ထိုသို့ရေးသားနိုင်ရေး များစွာလေ့ကျင့်ဘို့လိုသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြပါသည်။ သူ၏တပည့် သိပ္ပံမောင်ဝ ရေးသားပုံကို ဆရာကြီး အလွန်သဘောကျသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်

စာရေးလျှင် အထပ်ထပ် ပြန်သတ်နေရလျှင် မကောင်း၊ “ဘာဆိုလိုတာပါလိမ့်” ဟု စဉ်းစားနေရလျှင် နေရာမကျ၊ စာဖတ်သူ ခင်ခါင်းသည်းတွင် တခါတည်း ခင်ခါင်းသွားဘို့လိုသည့် အကြောင်းများကိုလည်း ဆရာကြီး ၂ ဦးသည် ပြောဆိုနေကြသည်။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာများ၏ အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလင်း ဆရာကြီးများ ဆွေးနွေးကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စာစကားပြော အရေးအသားကောင်းခြင်းမှာ ရေးသား နေကြသည်က ခင်ခေါင်း ၇၀၀ ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကောင်းသည့် အကြောင်းဖြစ်မည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

စာသည် ရေးနေမှ တိုးတက်သည်။ ရေးလေပို၍ ရေးတတ်သေးဖြစ်သည်။ အသက် ၅၀ ခန့်က မိမိ စာရေး တော်တော်

ကောင်းပြီဟုထင်သည်။ ၆၀ကျော်လာသောအခါ ပို၍ တိုတက်လာသည်ကိုတွေ့ရကြောင်းနှင့် ဆရာကြီး၊ ရွှေဥဒေါင်းက ပြောပြသည်။

ဆရာကြီး ဦးဦးသည် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ စာပေ အကြောင်း သောင်းပြောင်းထေလာ ပြောနေကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးများ အနီးတွင် ထိုင်နားထောင်နေယင်း အားကျပါသည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း ၂၀ကျော်လျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဤဆရာကြီးများနည်းတူ စာအကြောင်းပေအကြောင်း ပြောဆို ဆွေးနွေးလိုပါသည်။

၇၇၇

၈-၄-၆၂

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်နှင့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း (၂)

ဗြိလ ၇ ရက်နေ့ညက ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်ကိုကျွန်တော်တို့က ညစာထမင်းတည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။ ဒေါ်အမာကလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်ကိုမတွေ့ဘဲ သိသာ ကြာပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးကိုတွေ့သောအခါ ဆရာကြီးက ပြောသည်။ “၁၉၃၆၊ ၃၇ခုနှစ်တုန်းကနဲ့ ဘာမှမခြားဘူး ဆရာကြီး၊ ဆံပင်နဲ့နဲ့ ပိုဖြူတာတခုဘဲ” ဟု ဒေါ်အမာက ပြောသောအခါ ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်က “ဒီလောက်ဘဲလား” ဟု ပြန်မေးသည်။ “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဘာမှ မခြားပါဘူး” ဟု ဒေါ်အမာက ပြန်ပြောသည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ ဦးဝန်နှင့် ဦးချမ်းမြတ်တို့က ရယ်နေကြသည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက “၇၄နှစ်လို့ မထင်ရဘူး၊ ၆၀လို့ ထင်ရတယ်” ဟုပင် ရယ်စရာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်တို့
မတ်လ ၆ရက်နေ့ည တွေ့စဉ်က ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည်
ဆေးတံ အရိုးဖြောင့်ကို သောက်၍ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင်
တွေ့ဆိုကြသောအခါတွင် အရိုးကောက် ဆေးတံသောက်သည်
ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်က “ဆေး
တံက နှစ်လုံးလားဗျ”ဟု မေးသည်။ “ဒုတ်ကောက်က တယ်
ပေါ့ပါလား”ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။ ဒုတ်မှာ ကျွန်တော်
ဗီလတ်သွားစဉ်က ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းအတွက် ဝယ်ခဲ့သော
‘ဗီလတ်သားဒုတ်’ဖြစ်သည်။ သစ်သားအမည်တော့ကျွန်တော်
လည်း မသိပါ။

ဆရာကြီး ၂ယောက်သည် အေးသည့် ရာသီ၌ ဆေးတံ
သောက်၍ကောင်းသည့်အကြောင်းများကို ပြောနေကြသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်ကား အသက် ၂၄ နှစ်တွင်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ပါမောက္ခ စဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။
ထိုခေတ်အခါက မြန်မာ တယောက် ပါမောက္ခ ဖြစ်ရန်မှာ
မလွယ်၊ အသက်အရွယ် ဤမျှငယ်ငယ်နှင့် ဖြစ်ရန်မှာ သာ
မလွယ်ပေ။

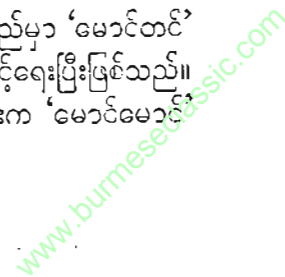
ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်သည် ပုဆိုးရည်စည်းပြီး ခေါင်း
ပေါင်းကြီးနှင့် စာသင်ခန်းများကို သွားရသည်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ
ကြီးနှင့် သင်ကြား ပို့ချရသည်။ ၁၉၁၁-ခု၊ ၁၂-ခု နှစ်က
ဖြစ်၍ အလွန် ရှေးကျပေသေးသည်။ ကျောင်းသား အချို့
သည် ပါမောက္ခထက် အသက်ကြီးသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
တွင် ထိုစဉ်အခါက အင်္ဂလိပ်နှင့် အိန္ဒိယလူမျိုးဆရာများသာ
များသည်။ ကျောင်းသားများ ဤခေတ်အခါမှာကဲ့သို့ မများ

သေး။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ်ကကျောင်းသားအချို့သည် အိန္ဒိယ
လူမျိုးဆရာများစာသင်လျှင် မကြာမကြာ နောက်ပြောင်ကြ
သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင် အသက် ၂၄ နှစ်နှင့်
ပါမောက္ခ ဖြစ်လာသောအခါ တက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ် ဆရာ
ကြီးက စိတ်မချ။ ပုဆိုးပင် ကောင်းစွာ မဆည်းတတ်သေး။
ခေါင်းပေါင်းပင် ကောင်းစွာ မပေါင်းတတ် သေးသော
ပါမောက္ခပေါက်စကလေးအတွက် စိတ်ပူသည်။ ထို့ကြောင့်
ဦးဖေမောင်တင် စာသင်သောအခါ လိုက်ပြီး ချောင်းကြည့်
သည်။ ကျောင်းသားများသည် ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်
သင်သော အချိန်များ၌ကား ငြိမ်၍ ကောင်းစွာမှတ်သားနေ
ကြသည်။ ပါမောက္ခထက် ဣန္ဒြေက ကြီးနေသည် ဖြစ်သော
ကြောင့် ကျောင်းသားများက ကုလားဆရာများကို နောက်
သလို နောက်ပြောင်ခြင်းမပြုကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်သည် အသက် ၃၀ တွင်ဗီလတ်သို့
သွားပြီး အောက်စ်ဖို့တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားရသည်။
၁၉၂၄ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ပြန်ရောက်ပြီး မြန်မာ
စာ ဂုဏ်ထူးတန်းကိုစသည်။ ဦးစိန်တင်(သိပ္ပံ မောင်ဝ)သည်
၁၉၂၇ခုနှစ် မတ်လတွင် မြန်မာစာ ပဌမတန်းဂုဏ်ထူးနှင့်
အိန္ဒိယအောင်သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် အိုင်စီအက်စ်ရွေးချယ်ခြင်း
ခံခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်၏ ငယ်နာမည်မှာ ‘မောင်တင်’
ပင်သည်။ စာတမ်းအချို့ ပင် ထိုနာမည်နှင့်ရေးပြီးဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် ‘မောင်တင်’ဆိုသည့်နာမည်များက ‘မောင်မောင်’

ဆိုသောနာမည်နီးပါး များလွန်းသောကြောင့် ပြောင်းဘို့ကြံ
ရသည်။ အမျိုးမျိုးကြံကြည့်သည်။ စိတ်တိုင်းမကျ၊ နောက်
ဆုံးတွင်မှ အဖေ နာမည်ကိုရှေ့ကထားပြီး ‘ဖေမောင်တင်’ဟု
ပြောင်းလိုက်သည်။

သိပ္ပံမောင်ဝက သူ၏ ဆောင်းပါးအချို့၌ ‘ဆရာတင်’
ဆရာတင်’ဟုထည့်၍ရေးထားသည်မှာ ပါမောက္ခဦးဖေမောင်
တင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဗိလတ်ကပြန်ရောက်ပြီးနောက်ယခင်ပါမောက္ခမောင်တင်
ယခုပါမောက္ခဖေမောင်တင်သည် အလုပ်ကိစ္စနှင့် မန္တလေးသို့
လာရသည်။ ထိုအခါ ကျောက်စာဝန် မစ္စတာတော်စိန်ခိုက်
ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်ကို အိမ်သို့ပိတ်ပြီး ချီးမွမ်းစကား
များပြောသည်။

အောက်စီဖို့တွင် ပညာသင်ကြားရာ၌ ကောင်းစွာအောင်
မြင်သည့်အတွက်သာမဟုတ်၊ နာမည်ပြောင်းလာပုံကို သဘော
ကျလှသောကြောင့် လက်ဖက်ရည်ပွဲ တည်ခင်းညှော်ခံခြင်းဖြစ်
လေသည်။ ကျောက်စာဝန် မစ္စတာတော်စိန်ခိုက်—

“အဖေ နာမည်ကို ရှေ့ကထားတာ တရုတ်ထူးစံဘဲ၊
အဖေ နာမည်ကို ရှေ့ကထားပြီး ခင်ဗျားအောက်စီဖို့မှာ နာ
မည်ပြောင်းခဲ့တာကို ကျွန်တော် အင်မတန် သဘောကျတယ်”
ဟုပြောလေသည်။ ထမင်းမစားကြသေးဘဲ စကားများသာ
ပြောနေကြပေသေးသည်။

ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်သည် သူ၏တပည့်မ ဒေါ်အမာ
နှင့်ပြန်တွေ့သည်ဆိုကာ ဝမ်းသာနေသည်။ “ကောလိပ်စာအုပ်
တွေကို ဘာသာပြန်တဲ့ ဒေါ်အမာဟုတ်လား”ဟု မေးသည်။
‘ငါ့တပည့်တွေမခေဘူး’ ဆိုသည့် ဝီတိမျိုးနှင့် ပြုံးနေသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းသောက်နေသည့်ဆေး
ဘဲအကြောင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားကြပြန်ပြီး “အောက်စီဖို့တွင်
ဆေးဘဲသောက်ကြသည်မှာ ဖက်ရှင်ဖြစ်၍ မိမိလည်းသောက်
ခဲ့သည်။ အေးသည့်ရာသီတွင် ဆေးဘဲနှေးနှေးကလေးကိုကိုင်
ပြီး ဖွဲ့ရသည်မှာ အရသာ အလွန်ရှိသည်။ နှေးသွားသည်”
သည်ဖြင့်ပြောပြနေသည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းကလည်း
မော်စကိုလီနှင့်ဂရက် ဆီးနှင်းများကျနေသည့်ရာသီတွင်မကြာ
သေးမီက ဆေးဘဲသောက်ခဲ့သည့် အရသာအကြောင်းကို
ပြောပြသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်နှင့်ဒေါ်အမာတို့က
ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်သည့်အကြောင်း၊ ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်မှ
ကျန်းမာရေးပိုကောင်းလာသည့်အကြောင်းများ ပြောကြပြန်
သည်။

ဆရာကြီးဦးဖေမောင်တင်သည် ဂျပန်ခေတ်ကစ၍ ဆေး
ဘိပ်နှင့်ဆေးဘဲကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်အမာက ၁၉၅၄ခု
နှစ်မှစ၍ဖြတ်သည်။

“ဆေးလိပ်ဖြတ်ပြီး တနှစ်အတွင်းလောက်မှာ သူများ
ဆေးလိပ်သောက်နေတာမြင်ယင် အာရုံကမပြတ်ဘူး၊ သောက်
ချင်တယ်၊ ကိုယ် ကိုယ်ကို သနားသလို ဖြစ်မိတယ်၊ တနှစ်က
ကျော်သွားတော့ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ လူတွေကို သနားလာ
တယ်” ဟု ဒေါ်အမာက ပြောရာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက
“ဆေးဘဲကောင်းသည့် ဘက်က ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိ
ပါတယ်၊ အင်မတန် အဖေငါရတယ်”ဟု ရယ်မောပြီး ပြော
လေသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်က “မိမိအရွယ်တင်သည် ကျန်းမာရေး ကောင်းသည်” စသည်ဖြင့် ပြောကြခြင်းမှာ အနေအထိုင် အစားအသောက်များကို ဂရုစိုက်၍ ဖြစ်မည် ထင်ကြောင်း၊ နေပိုင်းတွင် အသင့်အတင့်စား၍ ညပိုင်းတွင် မစားသည်က များကြောင်း၊ စားလျှင်လည်း စုပ်ပြုတ်နှင့် ငါးမျှသာ စားကြောင်း။ ညဇဉ်ခံပွဲများကို မသွား၊ အသောက်အစား မပြု၊ အအိပ်မှန်၊ အစားမှန်၊ အလုပ်ချိန်မှန်သည်ကို ဂရုစိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြသည်။

ဤအချက်မှာလည်း မှတ်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူသေ

၉-၄-၆၂

ဇဝန ၅၀ ပြည့်ပြီ

နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး ဇဝန အသက် ၅၀ ပြည့်သည့် ညဘာစားပွဲတရပ်ကို ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့က ဆန်းကဖေးတွင် ကျင်းပရာ သံရုံးအသီးသီးမှ အတွင်းဝန်များ၊ စာရေးဆရာကြီးငယ်များ၊ ရုပ်ရှင် သဘင် ပညာသည်များမှစ၍ ပရိသတ် ၁၀၀ ကျော်မျှ တက်ရောက်ကြသည်ဟု ကြားသိရပေသည်။

ဇဝနမှာ စာရေးဆရာအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်သာမက၊ ငာဒရေဆရာအပေါင်းတို့၏ ချစ်ခင်မှုကိုခံရသော စာရေးဆရာကြီးလည်းဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်ကစ၍ နာမည်ကြီးခဲ့သော ဇဝနသည် နာမည်ကြီးကဏ္ဍ အလွန် မျက်နှာပွင့်သော ငာဒရေဆရာဖြစ်လေသည်။ ဇဝန၏ 'ကောလိပ် ကျောင်းသားသည်' ထိုအခါက အကြီးဆုံး သတင်းစာကြီး ၂ စောင်အနက် သနိယ နေ့စဉ်သတင်းစာကြီးတွင် လူကြိုက်အများဆုံး ဝတ္ထု

ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ပဌမပိုင်းကို လူကြိုက်လွန်းသောကြောင့် ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထပိုင်းအထိ ဆက်ရေးရလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်က ဆရာကြီး ပီမိုးနှင့် နှင့် ဆရာကြီးရှေ့ဥဒေါင်းတို့ တတွဲ ကျော်ကြ၊ ခေတ်စားကြ သကဲ့သို့၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၃၀ တဝိုက်တွင် မဟာဆွေနှင့် ဇဝန တို့မှာ နာမည်ကျော်ခဲ့ကြပေသည်။

ဇဝနသည် အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် နာမည်စကျော်သူ ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၀- ၂၂ နှစ်ခန့်တွင် နာမည်ကျော်စာရေး ဆရာကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

စာရေး ကောင်းသည်သာ မဟုတ်သေး၊ စာရေးအလွန် မြန်သူလည်း ဖြစ်သည်။ လက်ရေးမှာလည်း ရှင်းရှင်းဝိုင်းဝိုင်း လှလှကြီး ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် နာမည်ကျော်သော စာရေးဆရာဇဝန သည် ရေးသည်ကလည်း ကောလိပ်ကျောင်းသား ဝတ္ထုများ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအခါက ရပ်ဝေးကစာအများဆုံးရသော စာရေးဆရာ လူငယ်ဖြစ်လေသည်။

စာရေး ကောင်းလွန်း၍ စာကို ကြိုက်ကြသောကြောင့် မျက်နှာပွင့်လှသော စာရေးဆရာဇဝနသည် ဂျမ်းဂျမ်း၊ တိုးတိုး၊ ကိုစိန်တို့ မိခင်နှင့် မျက်နှာအပွင့်ဆုံးအချိန်တွင် တွေ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသားဝတ္ထု၊ ကောလိပ်ဂျပိုး ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်သိန်းဖေမှာ ဇဝနနှင့်အတူဆုံးသော ဟန်အမူအရာ၊ အကျင့်အကြံရှိသူ၊ အတွေ့အကြုံရှိသူ ဖြစ်လေရာ မိမိကိုယ်ကို ဇာတ်လိုက်နေရာတွင်ထားပြီး မှန်သည့်အချက်အချို့၊ စိတ်ကူး ဉာဏ်အချို့၊ အတွေ့အကြုံအချို့၊ အမြင်အချို့နှင့် ဉာဏ်

ကစားပြီး ရေးခြင်းများ ဖြစ်သည်ဟု စာဖတ် ပရိသတ်က သံကြည်ကြပြီး ပို၍ နှစ်သက်ကြသည်။ လူကိုပါ ခင်မင် ကြ သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက စာရေးဆရာ ဖြစ်သော ဇဝန၏ ဘက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကအရင်းနှီးဆုံးအပေါင်းအသင်း မှာ ကွယ်လွန်သူ ကာတွန်းဆရာကြီး ဦးဘကလေး အမည်ဖြင့် ကာတွန်းများ ရေးဆွဲသော ဗမာနိုင်ငံ၏ ကာတွန်း ဖခင်ကြီး ဦးဘကလေးဖြစ်သည်။ ဦးဘကလေးသည် ရုပ်ရှင်ဘက်တွင်

ဇဝန

ဦးချစ်ရိုးဟု နာမည် ဇဝန အဖို့ ထိုနယ် မြားကိုဘက္ကသိုလ် ကတည်းကပြည့် လေသည်။ ထို အလည်း စသောက လူပျို ဘဝနှင့် ဇဝန ထံသို့ သူများမှာ ဗိုလ် ဇခင် သန်း ထွန်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူစုသည် ဇဝနကို အလွန်ခင်မင်သူများ ဖြစ် သည်။ ထိုလူစုမှာ ငယ်ငယ်နှင့် နိုင်ငံရေးလုပ်နေသူများဖြစ်ရာ ဇဝနသည် ထိုလူစု၏အဖော်ကို အထိုက်အလိုက် ခံရသူတဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးချစ်ရိုးဟု နာမည် ဇဝန အဖို့ ထိုနယ် မြားကိုဘက္ကသိုလ် ကတည်းကပြည့် လေသည်။ ထို အလည်း စသောက လူပျို ဘဝနှင့် ဇဝန ထံသို့ သူများမှာ ဗိုလ် ဇခင် သန်း ထွန်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူစုသည် ဇဝနကို အလွန်ခင်မင်သူများ ဖြစ် သည်။ ထိုလူစုမှာ ငယ်ငယ်နှင့် နိုင်ငံရေးလုပ်နေသူများဖြစ်ရာ ဇဝနသည် ထိုလူစု၏အဖော်ကို အထိုက်အလိုက် ခံရသူတဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဓာတ်ပုံပညာ ဘက်ကလည်း ကောင်းကောင်းတတ်သော ဇဝနသည် ကာတွန်းရေးရာ၊ ပုံကြမ်းဆွဲရာ၌လည်း တော်သည်။ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာမလုပ်ဘဲ ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ကာ

တွန်းဆရာလုပ်လျှင်လည်း နာမည်ကျော် ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၅နှစ် ၆နှစ်ခန့် ကျွန်တော်ထောင်ထဲရောက်နေရစအချိန်ကမူ ဇဝန၏ ကျန်းမာရေးမှာ မကောင်း၊ စိုးရိမ်စရာသော အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ခဲ့သည်။ အလုပ်လုပ်မှလည်း စားရသည့် စာရေးဆရာဖြစ်ရာ အလွန်ပင်ပန်းသည်။ ကံအားလျော်စွာ ဇဝန အကြီးအကျယ် မကျန်းမာ နေကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကြားရာ အဖိုးတန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး မဆုံးရှုံးရလေအောင် လိုလေသေးမရှိ ကူညီပြီး တနှစ်နီးပါးဆေးရုံတင်၍ ကုသပေးခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးသန်းအောင်ကလည်း ယနေ့တိုင် ဂရုစိုက်တုန်း ဖြစ်လေသည်။

စာရေးဆရာအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အကြိမ်ကြိမ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော ဇဝနသည် စာရေးဆရာ အသင်းကို စတင် တည်ထောင်သူများတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်များ ဝင်လာချိန်တွင် စာရေးဆရာများ ကောင်းစွာ ရေးသားလုပ်ကိုင်စားနိုင်ရေးအတွက် ပျက်ပြားနေသော အသင်းကို ပြန်၍ ဖွဲ့စည်းနိုင်အောင် လုံးပန်းကြသည့် သံတော်ဆင့် ဦးသိမ်းမောင်၊ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် စသော ပုဂ္ဂိုလ် ၄၅ ဦး တွင်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် စာဆိုတော်နေ့များ၌ စာရေးဆရာများက ပြဇာတ်များ ကကြရာတွင် ဂျပန်ဒီဇိုင်းကို ခံနေရသော ပြည်သူများ၏ဘဝကို စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ ကိုသုခတို့နှင့် ကပြ ဖော်ထုတ်ကြခြင်းများမှာ အသဲယားစရာပင် ဖြစ်လေ

သည်။ ဝိဇယစသော ပြဇာတ်များကို လိမ်မာစွာ ကပြသော ဇဝန သူနှင့် စာရေးဆရာများကို ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က ဘာသဘောနှင့် ဘာပြောသည်၊ ဘာဆိုလိုသည်ကို စုံစမ်းကြသည်။

ဟာသဝိဇ္ဇာဟု နာမည်ကျော်သော်လည်း ဇဝနသည် အသွမ်းဝတ္ထုများ၊ ဤရူပကုသိုသော ဘဝ သရုပ်ဖော်များကို ရေးသားရာ၌လည်း အလွန်ထူးချွန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေသည်။

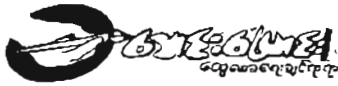
အသက် အနည်းငယ် ကြီးလာသောအခါ ဇဝန သည် သတင်းစာလုပ်ငန်းဘက်တွင် အချိန်ကိုပို၍ သုံးလျက် ရှိသည်။ သတင်းစာများတွင် အကျိုးရှိသော အပြုဆောင်းပါးများကိုသာ အဓိကအားဖြင့် ရေးသားလျက် ရှိနေပေသည်။ ဤသို့ရေးသည်များအပြင် ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကိုပါ ရေးသားပါဦးရာ ကျွန်တော်တို့က မေတ္တာရပ်လိုက်ပါသည်။

သမီးအကြီး ဂျမ်းဂျမ်း ဘီအက်စ်စီအောင်၍ တွဲယူရသော ဦးတွင် ဆရာဇဝနလည်း အသက် ၅၀ ပြည့်ပေသည်။ တော်ဘက်ကလေး ကြီးလာပြီဖြစ်ရာ ဘီယာကိုပင် လျှော့သောက် နေကြောင်းပေပြီ။

ဆရာဇဝန အသက် ၁၂၀၊ အသက် ၁၂၀ကျော် ရှည်၍ ငါ့အဖေရေးသားခြင်းဖြင့် တိုင်းပြည် အမျိုးသားအကျိုး ပိုမို သိဆောက်စွာ သည်ပိုးနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

၂၂-၁၂-၆၀

ပြည်သူလူထုအတွင်းသို့ အနုပညာရှင်များ ဘာကြောင့် ဆင်းလာကြရပါသလဲ

ပုသိမ်ကြီးနယ်မှ တောင်သူလယ်သမားများ၊မိတ်ဆွေများ
ခင်ဗျား။

ဒီနေ့ မိတ်ဆွေများဆီကို ကျွန်တော်တို့လာကြတာ ဒိုးပတ်
အိုးစည်ဗုံ မောင်းတွေနဲ့ ဖြစ်ပေမယ်လို့ အပျော်သက်သက်
လာရောက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ “ပြည်သူလူထုထံသို့ ဆင်းရဲပညာယူ
ကြမည်” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အရ လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။

ခင်ဗျားတို့ မြို့မှာ တက္ကသိုလ်ကြီး
လဲရှိတယ်။ သိပ္ပံ ကျောင်းကြီးတွေလဲ
ရှိတယ်။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတိုက် ကြီးတွေလဲရှိပါလျက် မူလတန်းကျောင်းများ
ပင် ကောင်းကောင်းမရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာတွေ

ကိုဆင်းပြီး ပညာယူမယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ဆိုရတာလဲ၊ ကျွန်
တော်တို့ကို သရော် လှောင်ပြောင်တာလား၊ ကျွန်တော်တို့
ဆီမှာ ဝိဇ္ဇာပညာရှိများလဲမရှိ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များလဲမရှိပါ။
ဆင်းရဲနှမ်းပါးတဲ့ တောင်သူလယ်သမားများသာရှိပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ လယ်တောကိုလာလို့ ခင်ဗျားတို့ ဘာပညာ
ခုမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု ဆိုကောင်းဆိုကြလိမ့်မယ်။

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ တက္ကသိုလ်နှင့် သိပ္ပံ
ကျောင်းကြီးများ၊စာသင်တိုက်ကြီးများရှိပါတယ်။လူပညာရှိ
ပုဂ္ဂိုလ်များပညာရှိများလည်း ပေါ့ပါးတယ်။ ထိုနေရာ ထိုဌာနတွေ
မှာ ပညာသင်ယူနေသူများလဲ မနည်းကြပါ။ သို့ရာတွင်ပညာ
ဆိုင်ရာသည်မှာ ထိုကျောင်း ထိုကျောင်းကြီးများနှင့် စာအုပ်ကြီး
များအတွင်းမှာသာ ရှိတာမဟုတ်၊ ကျောင်းများမှဝိဇ္ဇာပညာ
သိပ္ပံပညာများ တတ်မြောက် ကာမူနှင့်လည်း မပြီးသေး။
ပြည်သူလူထုအကျိုးကို ကိုယ် ခွန်ကိုယ် အား ကိုယ် အတတ်
ပညာနှင့်ကိုယ်ထမ်းဆောင်နိုင်ဘို့အတွက် ပြည်သူများအတွင်း
သို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး ပညာယူဘို့လိုပဲသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ တောင်သူ လယ်သမား
တိုင်းပြည်ဖြစ်ပါတယ်။ပြည်သူလူထု ၈၅ရာခိုင်နှုန်းဟာတောင်
သူ လယ်သမားဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာလဲ တောင်သူ
လယ်သမားများရဲ့တူတွေ သားတွေ မြေးတွေဘဲ။ ဒါကြောင့်
တောင်သူ လယ်သမားရဲ့ဘဝ၊ တောင်သူ လယ်သမားများ
အလုပ်အကိုင်လုပ်ကြပုံ၊ တောင်သူ လယ်သမားများ တမ်းစား
ခြွှံ့မှန်းနေသည်များကို အကြောင်း အားလျော်စွာ မြို့ကို
ဆောက်နေကြတဲ့လူနည်းစု အနုပညာ သမားများက သိနား
လည်ဘို့အလွန်လိုပါတယ်။

မိတ်ဆွေများအားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရပါဦးမယ်။ ဒီမိတ်ဆွေတွေဟာ အပျော်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ မသိမတတ်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တို့ လာကြတဲ့ အထဲမှာ စာရေးဆရာ၊ သီချင်းရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ သဘင်ပညာရှင်၊ တေးဂီတ၊ ဇာတ်ပုံသဘင်စာဆရာ၊ စာပေဝါသနာရှင်၊ စာပေအလုပ်သမားမှစ၍ အစွဲအစည်းအမျိုးမျိုးက ပုဂ္ဂိုလ် ၃၀၀ ခန့်ပါပါတယ်။ ဒီပြင်လိုက်ပါလာတဲ့ ရတနာပုံကျောင်းသူ ကျောင်းသား ၂၀၀ နီးပါးလဲ ပါပါသေးတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ အသက် ၇၀ရှိပြီဖြစ်တဲ့ မြန်မာပညာရှင်ရာဇဝင်ပါမောက္ခ ဆရာကြီးရွှေပြည်ဦးဘတင်လဲ ပါပါတယ်။ ပန်းချီဆရာကြီးများဘက်ကဆိုယင်လဲဆရာကြီးဦးစောမောင်၊ ဆရာကြီးဦးဘသက်၊ ဦးရွှေစိုး၊ ဦးသန်းမှစ၍ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာသာမက၊ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်ကြီးများမှာပါကျော်ကြားတဲ့ ဆရာကြီးများလဲပါကြပါတယ်။ သဘင်ပညာသည့်များဘက်ကလဲ စာရေးဆရာကြီးဆရာထာ၊ စန္ဒရားဦးဘသိန်း၊ ဦးမန်းရီမှစ၍ လူကြီးပိုင်းတွေ၊ နိုင်ငံကျော်ဆိုင်းအဖွဲ့ ရွာစာတွေ၊ လူ့ရွှင်တော်တွေ၊ မင်းသား မင်းသမီးတွေ ပါကြပါတယ်။

စာပေရေးသားတဲ့ ဘက်ကဆိုယင်လဲ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကထိက ဦးမောင်မောင်တင်၊ စာရေးဆရာဦးကြည်မြ၊ ကဗျာဆရာ တင်မိုး၊ မောင်သိန်းနိုင်၊ ဒေါ်မာလာ၊ ကိုသာခိုးအစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါကြပါတယ်။ ဦးထွန်းအောင်စသောဇာတ်ပုံအနုပညာသည်တွေလဲ အများကြီးဘဲ။ စာအုပ် ကောင်းတွေဖြစ်ပေါ်အောင် ထုတ်လုပ်ကြတဲ့ စာပေအလုပ် သမားတွေ၊ ရုပ်သေးဘက်က ရွှေဘို ဦးတင်မောင်တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပါ

တယ်။ အစတုန်းက လူ ၂၀၀လောက်သာလာဘို့ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်တယ်။ အခုဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားလိုက်လာလေ့လာသူတွေပါဆိုယင် ၅၀၀ခန့်ရှိနေပြီ။

ဒီမိတ်ဆွေတွေဟာ အပျော်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ မသိမတတ်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တို့ တိုင်းပြည်က ဆန်စပါးထွက်တယ်။ ဆန်ကိုကျွန်တော်တို့တိုင်းကြတယ်။ နေ့စဉ်စားနေကြတဲ့ ဒီဆန်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဆိုတာကို အရင်းအမြစ်ကစပြီး မသိကြသူတွေ အများကြီးဘဲ။ ကောက်စိုက်တာက အရင်လား၊ ပျိုးနုတ် တာက

စာပေ၊ သဘင်၊ တေးဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ဇာတ်ပုံ စသော အနုပညာသည်များ လယ်တောသို့ ဆင်းသည့် နေ့က ကိုပေါ်ဦးသက် ဆွဲသော ကောက်စိုက်ပန်းချီကားတချပ်

အရင်လား၊ မသဲကဲ့သို့တွေ့လုံမြို့မှာအများကြီး ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝတ်နေတဲ့ အဝတ်အစားဟာ ဝါကဖြစ်တယ် ဆိုတာ အကြမ်းသဘော သိပေမယ်လို့ ဝါကိုဘယ်လိုစိုက် တယ်၊ ဝါပင်ကဘယ်လို၊ ဝါဘယ်လို ကောက်တယ် ဆိုတာ တွေ မသိကြဘူး။ ပြည်သူ့အပေါင်းစားစရာ ဝတ်စရာတွေကို ပြည်သူလူထုက စိတ်ပျိုးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်း ဒီပညာတွေကိုသိတဲ့ ပြည်သူလူထုရဲ့ သဘောဆန္ဒ၊ ပြည်သူ လူထုရဲ့ လိုအင်၊ ပြည်သူလူထုရဲ့ လုပ်အား၊ ပြည်သူ လူထု အတွေ့အကြုံများကို သိရှိနားလည်တဲ့မှာ ပြည်သူလူထုအတွက် သို့ဆင်းပြီး ပညာယူမှ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စာအုပ်များမှာလဲ မရနိုင်ပါ။ တက္ကသိုလ်ကြီးများမှာလဲ မတွေ့နိုင်ပါ။

ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့ လာရောက်တာကတော့ တကယ် အားပြင့် နှိုးဆော်တဲ့သဘော လှုံ့ဆော်တဲ့ အစီအစဉ်လောက် ပါဘဲ။ စရေးဆရာ၊ သီချင်းရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ သဘင် ပညာရှင်စတဲ့ အနုပညာသည်များမှာ အဖက်ဖက်က ပညာ များ ပြည့်စုံအောင်ဆည်းပူးကြတဲ့အပြင်အလုပ်သမား၊ လယ် သမား ပြည်သူလူထုအများ ကြားထဲမှာ လပိုင်းရက်ပိုင်း အ ချိန်ရသလောက် ကြာကြာနေပြီး စံနစ်တကျလေ့လာ ဆည်း ပူးရပါမယ်။ မိမိကိုယ်ကို ထိုပြည်သူလူတန်းစားများနှင့်အတူ တထပ်တည်းထားနိုင် စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင် ထင်နိုင်မြင်နိုင် သည်အထိ ကြိုးစားရပါမယ်။ အဲဒီအခါမှတဲ ထိုအနုပညာ များဟာ ပြည်သူလူထုရဲ့ အကျိုးကို တကယ် သည်ပိုးနိုင်ပါ လိမ့်မယ်။

ဒီရည်ရွယ်ချက် ဒီလုပ်ငန်း၏ အစအနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောင်ကိုဆိုလျှင်

ယောက်တစု၊ ၁၀ ယောက်တစု ခရီးကြာကြာ ထွက်ကြသို့ ြစ်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများသို့ သတင်းကောင်းတခု ပေးချင် တာက တော့ ဒီနေ့လာကြတဲ့အထဲမှာ ကဗျာစာပေတွင် တိုင်းပြည် ကျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပါတယ်။ သူတို့က ဒီကနေ့သူတို့မြင်တဲ့ အကြောင်းအရာများကို ဒီလယ်ကွင်းထဲမှာဘဲစပ်ပြီး မိတ်ဆွေ များကို ပြန်လည်ဖတ်ကြားပြပါလိမ့်မယ်။

သီချင်းရေးဆရာကြီးအချို့၊ အဆိုကျော် အချို့ကလည်း ငယ်ဆိုကြလိမ့်မည်ဟုထင်ပါတယ်။

နိုင်ငံကျော် ပန်းချီ ဆရာကြီးများနဲ့ ပန်းချီဆရာ ၃၀ နဲ့ကတော့ ဒီနေ့ဒီနေရာမှာ ကိုယ်မြင်ရာ တွေရာ ကြိုက်ရာ များကို မိမိသဘောအတိုင်း ဆီဆေး၊ ရေဆေးများ ရေးဆွဲ ပြီး ဒီနေရာမှာဘဲ ကန်သင်းရိုး ပန်းချီပြပွဲတခု ချက်ခြင်း ခင်းကျင်းပြသကြပါလိမ့်မယ်။

ဤပန်းချီဆရာများ၏ ဤစိတ်ကူး၊ ဤအစီအစဉ်ဟာ အ ညွှန် ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ပါပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ မသိထားနှင့် ဘယ်တိုင်းပြည်ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ ဒီအစီအစဉ်မျိုး မသိတယ်လို့ မကြားရဘူးသေးပါ။

ဒီနေ့ အခုအချိန်က ညနေ ၄နာရီလောက်အထိ မိတ်ဆွေ များနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ နေကြသို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဘက် အစစအကူအညီပေးတဲ့ ခရိုင် လအက ဝန်ထူး၊ ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ ဇီးချိုကုန်း မြို့ကြီးမင်းနှင့် အခြားရွာများမှ မိတ်ဆွေများကို အထူးဘဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ပြည်သူလူထုဆီသို့ဆင်း၍ ပညာယူရန်လိုတဲ့အကြောင်းကို ပုံပြင်ဘိကလေး ခရုနဲ့ကျွန်တော် နီဂုံးချုပ် လိုက်ပါရစေ။ မှန်ပုံပြင်ကလေးဖြစ်ပါတယ်။

ရှေးအခါက မြို့ကြီးမှာ ကျမ်းဂန်စာပေမျိုးစုံကောင်းစွာ တတ်မြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ အဲဒီမြို့ကြီးမှာတရားသူကြီး ဖြစ်နေသတဲ့။ တနေ့တော့ ကျေးရွာတရွာကို သူ့ရောက်သွား ခိုက်မှခင်းတခုနှင့်ကြုံတယ်။ နွားတကောင်ဟာ အိမ်ဘအိမ်ဝင် ပြီး အဝကျယ်တဲ့ ရေအိုးကြီးတလုံးထဲမှာရေငုံ့ သောက်သတဲ့ နွားကြီးဟာ လောဘတကြီး အတင်း ခေါင်းထိုးပြီး ရေ သောက်တော့ သူ့ဦးခေါင်းဟာ ရေအိုးကြီးနဲ့ စွပ်မိနေပြီး ခေါင်းပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူး။

အဲဒီအခါမှာ နွားရှင်က မြို့ကပညာရှိ တရားသူကြီးဆီ ပြေးပြီး ကျွန်တော့နွား သေတော့မှာဘဲ၊ တရားစီရင်ပေးပါ အုံးလို့ တိုင်တယ်။ ရေအိုးရှင်ကလဲ ကျွန်တော့ အိုးကဲ့တော့မှာ ဘဲ၊ တရားစီရင်ပေးပါလို့ တောင်းပန်တယ်။ ဒီအခါ ပညာရှိ တရားသူကြီးက လှံတချောင်း တောင်းပြီး နွားကိုထိုးသတ် လိုက်တယ်။ နွားကြီးလဲသွားတော့မှ လှံရိုးနှင့်ရေအိုးကို ရိုက် ခဲ့လိုက်တယ်။

ပရိသတ်ကြီးက ပညာရှိ တရားသူကြီး တရားစီရင်ပုံကို ကြည့်နေကြတယ်။ နွားလဲသေ၊ အိုးလဲကွဲအောင် စီရင်ပုံကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေကြတယ်။

မြို့က ကျမ်းဂန်စာပေတွေတတ်ကာမျှနှင့်မလုံလောက်သေး ဘူးဆိုတာ ဒီပညာရှိလုပ်ပုံ ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်ပါတယ်။ တောလက် ကျေးရွာကိုဆင်းပြီး ပြည်သူလူထုဆီက ပညာယူ

သားသူ၊ ကျေးလက်သဘာဝကိုသိသူဆိုယင်ဒီလိုစီရင်ချက်မျိုး ဘယ်ချပျဲမလဲ။

ဒါကြောင့် ရှေးကပညာရှိကြီးတွေဟာ ပြည်သူလူထုဆီက အသိပညာရအောင် ယူကြတယ်။ သဘာဝကျကျ ရေးကြ၊ သီကုံးကြ၊ ရေးဆွဲကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့တတွေလဲ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို ဒီနေ့လာ ဆောက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အများ၏ ကိုယ်စား အားလုံးကိုဘဲ အသုံးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

(၂၀၊ ၇၊ ၆၃ ရက်နေ့က ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ် ဇီးချိုကုန်းလယ် ဘောတွင် တောင်သူ လယ်သမား လူထုသို့ ကျွန်တော် ပြော ကြားသင်တန်းကို ပုတ်ဒဲသမ္မတတို့ခြံမြို့၍ သင့်သလို ဖြစ်ရေး သား ဖေပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ရွှေပြည်ဆရာကြီး မျက်ရည်စို့သောနေ့

မန္တလေး၊ အမရပူရ၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ၊ ပင်းယသို့ လာရောက်လေ့လာကြသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာ့ရာဇဝင် အသင်းဝင်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့က ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဆရာကြီး ရွှေပြည်ဦးဘတင်က သိသင့်သိထိုက်သော ရာဇဝင်အချက် အလက်များကိုပြောပြပြီးနောက် မေးခွန်းပေါင်းများစွာတို့ကို ဖြေကြားသည်။ ထို့နောက် အမရပူရနှင့် မန္တလေးတွင် လည်ပတ် ကြည့်ရှုလေ့လာကြရာ၌ မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှ ကထိကဦးမောင်မောင်နှင့်အတူ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါလာပြီး ရာဇဝင်ဆိုင်ရာ ဘုရားပုထိုး၊ နန်းတော်ရာ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုပြသည်။ ရာဇဝင် ဗဟုသုတများ ဟောပြောသည်။

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများက မေးမြန်းသည့် မေးခွန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့ကို ဖြေသည်။

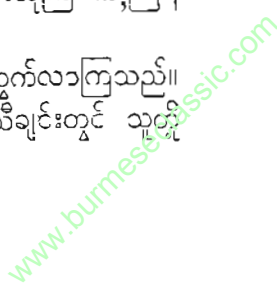
ဤသို့နှင့် ဒေါက်တာသန်းထွန်း ရှေ့ဆောင် လာသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့် ဆရာကြီး ရွှေပြည်ဦးဘတင်မှာ သားသမီးနှင့် မိဘ၊ တူ၊ တူမများနှင့် ဘကြီးဘထွေးသဖွယ် အလွန်ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြတော့သည်။

အောက်တိုဘာလ ၅ ရက်နေ့ညရထားနှင့် ရန်ကုန်ပြန်ကြားသောမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၄ ရက်နေ့ညက တည်းခိုရာ သံတံကျောင်းတွင် နှုတ်ဆက်ပွဲတရပ် ကျွန်တော်တို့က စီစဉ်ရာအောင်အောင်နှင့်ဇာနည်ဝင်းတို့က သီချင်းဆိုကြသည်။ ရွှေဘိုဦးဘင်မောင်ကလည်း မိုးထဲလေထဲကျောက်တော်ကြီး ဘုရားကြီးက ပြေးလာပြီး ရုပ်သေး ၂ ပါးသွား အကနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

ရုပ်သေးကို မကြည့်ဘူးသူတွေလည်း နည်းမည် မဟုတ်။ ရုပ်သေး ၂ ပါးသွားတွင် ရုပ်သေး လူရွှင်တော်များအဖြစ် ချစ်ခင်ချင်တော် ဦးသိန်းဘန်နှင့်ရန်အောင်တို့က တဖက်တချက်မှ ချစ်မြဲမြဲပြုကြသည်။ ရန်အောင်က မင်းသမီးကို လှပျိုစကားဆိုသည့်ပြောသောအခါ ရုပ်သေး မင်းသမီးက ပါးလှမ်းရိုက်သည်ကလည်း အလွန်ပွဲကျသည်။

ထို့နောက် ကျောင်းသူ ဦးက က၊သည်။ ဦးကသီချင်းဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့အား ဂရုစိုက်သည်ကိုပြန်သည် တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ဤသို့ သီချင်းဆိုကြ၊ က၊ကြရခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုလည်း ပြောပြကြသည်။

ကျောင်းသားများကမူ ဒိုးပတ်ဝိုင်းနှင့်ထွက်လာကြသည်။ ကျောင်းသူတဦးက က၊သည်။ ဒိုးပတ်ဝိုင်းသီချင်းတွင် သူတို့

ရောက်သည့်နေ့က ကျွန်တော်တို့ လာကြိုသည့် အကြောင်းကိုယ် မြို့ရွာကို ပြန်ရမည့်အချိန်ရောက်သောအခါ မပြန်ချင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည့် အကြောင်း၊ ချွန်ရုံနေလိုသော ကျောင်းသားများ အသားညိုမှာစိုး၍ မနေခဲ့စေလိုသည် အကြောင်းမှတ်ရယ်မောစရာ ပျော်ရွှင်စရာများစပ်ထားကြသည်။ ဤသို့ချစ်များကို နံနက်ပိုင်းမင်းကုန်းသို့သွားကြစဉ်က မော်တော်ပေါ်တွင် ဝိုင်း၍စပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ အမှားပါလျှင် သည်းခံပုံမိမိတို့မှာ အနုပညာရှင်များလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပြန်သောအားဖြင့် စပ်ဟပ်သီဆိုတီးမှုတ်ကခုန်ကြရပါသည်။ စကားပလ္လင်ခံထားသော်လည်း သီဆိုတီးမှုတ်ကြသော အခါ ချောက်ကပ်ကပ်မဟုတ်၊ ဟာသမြောက်၍ ပျော်စရာ ကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီး ရွှေပြည် ဦးဘတင်၊ ဆရာကြီးဦးဘသိုက်၊ ဆရာကြီး ဦးဝေလုစသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများဆီကြွ ကြည့်သည်များကို တပြုံးပြုံးနှင့် နှစ်သက်စွာ ကြည့်နေကြပေသည်။

ထိုနေ့ညက ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ၎င်းတို့၏ ရုံပုံငွေထဲကနေ၍ ဘိလပ်ရည်၊ ကိတ်မုန့်များနှင့် ညှော်ခံကြသည်။

ထို့နောက် မူမူစိန်၏ ရွှေတောင်အငြိမ့် ထွက်သည်။ မင်းသမီးကလေးများ၏ အကအဆိုများသည် တမူစီထူးကြသော်လည်း အချိန်နည်းသောကြောင့် နည်းနည်းစီသာအလုပ် လုပ်ကြရသည်။

လူရွှင်တော် ရန်အောင်သည် သီချင်းလည်းရေးသည်။ ပြဇာတ်တို့ ကလေးများလည်း ထွင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘောင်သူ လယ်လှယ်ပွဲ အော်သစ်နှင့်အညီ တိဘာသအော်ပရာဘိ က လေးပင်ခေါင်းဆောင်ထွက် လာသောအထူးပင် ငြိမ်စိတ်သည်။ မူမူစိန်ကြည့် ရ သည်ဆင်ပါသည်။ ဤအကြိမ် ပြန်ကြည့်ရသောအခါ အကတွေအလွန်ကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပွဲပြီး၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့် နှုတ်ဆက်ဖို့ မူမူစိန်တို့ တဖွဲ့လုံးကိုခေါ်၍ မိတ်ဆက် ပေးကာ “မူမူစိန် အကတွေ တယ်ကောင်းနေပါသား၊ အမာစိန်၊ နွဲ့နွဲ့စမ်းတို့ထက် မနိမ့်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ချီးမွမ်းရာ ဆရာကြီးရွှေပြည် ဦးဘတင် ကလည်း.....

ဆရာကြီးရွှေပြည်ဦးဘတင်

“ဟုတ်တယ်၊ အဆင့်အတန်း အများကြီး ရှိပါတယ်” ဟု ဆက်၍ ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့်လည်း မန္တလေး အနုပညာကို အောက်ပြည် အောက်ရွာ အမြို့မြို့ဇာတိဖြစ်သော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ဂုဏ်ယူပြီး ပြုလိုက်ချင်သည်။ ရောက်စဉ်ကတစ်ကြိမ်၊ ယခုတစ်ကြိမ် ထိုသို့ပြုလိုက်ရသောကြောင့်လည်း ခမ်းမြောက်ရပေသည်။

စာရေး ဆရာကြီး ဆရာထာ၏ သမီး ဇာနည်ဝင်း မှာမူမူ၏ အငြိမ့်အဖွဲ့နှင့် မဟုတ်သောကြောင့် ကမခိုင်းတော့။

သမား နှီးနှောပရာမှာ ခေတ်ထွင် ထားသော ဟာသ ပြဇာတ်ဖြစ်လေသည်။ မင်းသမီး မူမူစိန်အခါ ပရိသတ်သက် အာရုံ စူးကို ကျွန်တော်မှာ ၂နှစ်ခန့်ရှိပြီ

ဆိုင်ရာသီချင်းသာဆိုစေရသည်။ ဇာနည်ဝင်းမှာ ၆ နှစ်သမီးကတည်းက ကျွန်တော်တို့တိုက်တွင် ပွဲလမ်းရုံလျှင် က၊ရသူဖြစ်သည်။ ယခုသော် အဆိုအက ပညာရည်ပြည့်လှချေပြီ။

မူမစိန်ကို ကျောင်းသားများကသာမက ကျောင်းသူများကလည်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ “ကျွန်မတို့မြို့ကိုလည်းလာပါ” ဟု ဖိတ်ကြားကြသည်။

ဦးသိန်းတန်၊ ရန်အောင်၊ ကျောက်နီ လူရွှင်တော် ဂူယောက်မှာ အများကြီး တွဲဖက်မိသူများဖြစ်သည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့် လူရွှင်တော်တက်လုပ်နေသူများ မဟုတ်၊ စာတွေ့အများကြီးကျက်၊ သတင်းစာနေ့စဉ်ဖတ်၊ အခြား လောကီလောကုတ္တရာစာပေများကိုဖတ်မှတ်လေ့လာထားသူအကင်းပါးသူများ ဖြစ်ကြောင်း ၎င်းတို့၏ အလုပ်အရသိရလေသည်။ သူတို့၏ ပြက်လုံးများမှာ တလုံးမှမကြမ်း သောကြောင့်လည်း ကြေနပ်ရသည်။

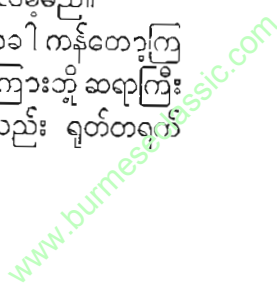
ဦးသိန်းတန်က သံချိုတပုဒ်ရွတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဝင် ကျောင်းသားများနှင့်ဆိုင်သော သံချိုဖြစ်သည်။ “ဤသံချိုကိုမြစ်ငယ်မြစ်တိုင်း အမြို့မကရန်လှေနှင့်သွားစဉ် လှေပေါ်မှာ ရေးစပ်သည်။ ဤသံချိုကို ဂရုစိုက်စပ်နေစဉ် ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ရေထဲကျကျန်ရစ်သည်။ “ဦးထုပ်က ဂူကျပ်ခွဲသာ တန်ပါသည်။ ဦးထုပ်တွေ ဦးလေးလှဆီမှာအများကြီးရှိမှာပါ။ တလုံးတော့ပေးမှာပါ” ဟု သူကပြောသောအခါ ကျောက်နီက “ဦးလေးလှပင် မြက်ဦးထုပ် အစုတ်ကြီး ဆောင်းနေတာ၊ ခင်ဗျားဘွဲ့ဝေးသေးတယ်” ဟု ပြန်ပြောပြီး ပြက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်ပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင် အားရပါးရ ရယ်မိ ပါတော့သည်။

ဘန်ကောက် ဂေါက်သီး ကစားကွင်းတွင် ဝယ်ခွဲပြီး ဂေါက်သီးကစားရာတွင်ဆောင်းလေ့ ရှိသော ဤမြက်ဦးထုပ်ကို လယ်တောသို့သွားရာတွင်၎င်း၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့်အတူ သွားလာရာတွင်၎င်း ကျွန်တော် ဆောင်းလေ့ ရှိသော ဤပြက်လုံးကို ပရိသတ်ကလည်း နားလည်ကြလေသည်။

လူရွှင်တော် ရန်အောင်က ရာဇဝင်သုတေသနပြုရန် လာကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား မန္တလေးက အမည်ကျော် ဇာတ်မင်းသားများ၏ အကများကိုပါ သုတေသနပြုသွားကြပါဦးဟုဆိုပြီး မင်းသားစုံ၊ မင်းသားညွန့်ပေါင်းအကများ က၊သွားသည်များကလည်း အလွန်ပင် ပွဲကျသည်။ မှုခိုနှင့် ၂ ပါးသွား က၊ရာတွင် နောက်သည် ပြောင်သည်များကလည်း အတောမသတ် ရယ်နေကြရသည်။

ညဉ့်နက်၍ ပွဲသိမ်းပြီးနောက် ဒေါက်တာ ဦးသန်းထွန်းနှင့် ကျွန်တော်ပါ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အားလုံးနှင့် အတူ ဆရာကြီး ရွှေပြည်ဦးဘတင်ကို ရိုရိုသေသေ ကန်တော့ ရှိခိုးကြသည်။ ၄-၅ ရက်မျှ တော့နေ ခင်မင်နေသော အဝေးမှ တပည့်သားမြေးများက မိမိအား ဤသို့ လေးစားရိုသေစွာ ဂါရဝပြုသောအခါ ဆရာကြီးရွှေပြည် ဦးဘတင်သည် မျက်ရည်စို့သည်။ ဝမ်းနည်း စိတ်ထိခိုက်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောကြားလေသည်။ အားလုံးသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ ရင်ထဲတွင်လည်း အတူတူပင်ရှိကြပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကိုပါ သူတို့ တခါ ကန်တော့ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့ကိုဆုပေးစကားပြောကြားဘို့ ဆရာကြီးရွှေပြည်ဦးဘတင်က ခိုင်းရာ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက်

ပြော၍မဖြစ်၊ ခဏနေမှ သင့်သလိုပြောရတော့သည်။ ကန်တော့သည် အစီအစဉ်များ ပြီးဆုံးသောအခါ တနာရီခွဲနေပေပြီ။

အောက်တိုဘာလ ၅ ရက်နေ့ညက ဘူတာမှာသူတို့ကိုဆင်ပို့ရာတွင်လည်း အမှုဆောင်များက ရှိခိုး ကန်တော့ကြပြန်သည်။ သူတို့မြို့ သူတို့ရွာကို လာလည်ပါ။ ရောက်လျှင် ဝင်ပဲဟုလည်း ဆိုကြသည်။

“အေး၊ အေးကောင်းပီ” ဟုသာ ပြန်ပြော လိုက်ရသည်။ တယောက်၏ နာမည်မှလည်း မမှတ်မိ။ ရေးမထား။ လိပ်စာလည်းတောင်းမထား။ ဘယ်သူဘယ်မြို့ကမှန်းလည်းမှတ်မထားလိုက်။ ရာဇဝင်အသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူမောင်စိုးဝင်းတဦးကိုသာ မှတ်မိသည်။ ဤသို့ မှတ်မိသည်မှာလည်း ကျွန်တော်၏ သားအကြီးဆုံးနှင့် နာမည်ချင်း တူ၍ တကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ ခင်မင်လေးစားသူ ဆရာကြီး ဦးသာမြတ်၏ သားဖြစ်၍ တကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

တိုင်းပြည်၏တာဝန်ကို အနာဂတ်ကာလတွင် ထမ်းဆောင်ကြမည့်သူများအား ကျွန်တော်တို့က ကူညီပံ့ပိုးဝန်းရပါမည်။

လူ့

၈-၁၀-၆၃

စာရေးဆရာများ ဘာတွေရေးမယ်၊ ဘယ်တာဝန်တွေ ထမ်းမယ်

ဤနေ့ဖြင့် အထူးမရေးတော့ပါ။ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်၊ ၁၉၆၃ နေ့နေ့က ကျင်းပသော အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းနှစ်ပတ်လည်ညီလာခံတွင် ကျွန်တော်ပြောကြားရသော အချက်အလက်ကိုပင် သောင်းပြောင်းထွေလာ ဆောင်းပါး အဖြစ် ပြုလိုက်ပါသည်။

အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းဝင်များ၊

ညွှန်ကြားချက်များနှင့်

မိတ်ဆွေများခင်ဗျား.....

ယခုနှစ် နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေး

တွင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေ ဘယ်စာမျိုး ရေးကြမလဲ၊ ဘယ်လိုတာဝန်တွေ ထမ်းကြမလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို သုံးသပ်ဖို့ လိုအပ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ၁၉၃၇-ခုနှစ်ကရန်ကုန်
အရှေ့ပိုင်း မက်သဒစ်ကျောင်း သင်တန်းတခုထဲမှာ စတင်
ဖွဲ့စည်းကြပြီး ဆရာဒီးဒုတ်ဦးဘချိုကို ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်တင်မြှောက်
ကြပါတယ်။ ဆရာဒဂုန်တံရှင်၊ သူရိယဦးသိမ်းမောင်၊ မဟာ
ဆွေ၊ သင်္ခါ၊ သိပ္ပံကျော်ထင် စသော စာရေး ဆရာများပါ
ပေါင်း ၃၀ကျော် ၄၀နီးပါးမျှ တက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ အခုလူကြီးဖြစ်နေကြတဲ့ လူတွေမှာ အဲဒီအခါက တော်
တော်ငယ်ကြပါသေးတယ်။

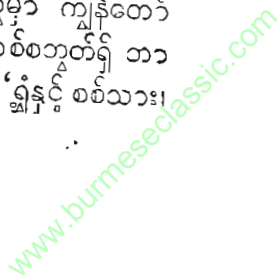
၁၉၃၈-ခုနှစ် မန္တလေး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အာဇာနည်
အရေးတော်ပုံပေါ်တဲ အချိန်မှာ ရန်ကုန်က စာရေးဆရာ
အသင်း၊ သတင်းစာဆရာအသင်းနဲ့ အမျိုးသမီး အဖွဲ့ချုပ်က
ကိုယ်စားလှယ်များလွှတ်ပါတယ်။ သတင်းစာဆရာအသင်းက
ဒီးဒုတ်အယ်ဒီတာ ဦးဘခိုင်၊ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ချုပ်ကဦးဘခိုင်
ဇနီးကို လွှတ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာအသင်းက ကျွန်တော့်ကို
လွှတ်ပါတယ်။

ပန်းခွေကြီး ၃ ခွေနဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ၃ ဦး အာဇာနည်
အလောင်းများ သင်္ဂြိုဟ်မဲ့ရက် မတိုင်မီဘရက်မှာ ရောက်ကြပါ
တယ်။

အဲဒီအခါက သတင်းစာဆရာအသင်း၊ အမျိုးသမီး အဖွဲ့
များမှာလဲ ဖွဲ့စည်းပြီးခါစတွေဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို
ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ
အမျိုးသမီး အဖွဲ့အစည်းများမှာ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး ဝါဒ
အရင်းခံ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး
တိုက်ပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တယ်၊ ပါဝင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
ရှိပါတယ်ဆိုတာ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။

ဒီနောက် ဂျပန်ဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးဆရာတွေ
အခန့်နှင့် ဘာလုပ်ကိုင်စားရမယ်ဆိုတာ မသိအောင်ဖြစ်တယ်။
သိသိယူ ပို့ဆောင်ရေး လမ်းပန်း အဆက် အသွယ် တွေက
မကောင်းဘူး။ ဘာရေးလို့ ဘာထုတ်ရမည်ဆိုတာလဲမသိဘူး။
အများကြီးခက်နေကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လဲ
နေကုန်ရောက်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူရိယဦးသိမ်းမောင်၊ ၈၀န၊
သူနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မဟာဆွေ၊ သင်္ခါ၊ သုခ၊ ရွှေပိန်
စသင်း စတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတစု ဆုံမိကြပြီး စာရေး
ဆရာများရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ရဲဘော်
သုံးကျိပ်ထဲက ကိုဆောင်းနှင့် ဂျပန် စာရေး ဆရာကြီး ဂျွန်
ဘကာမိတို့နဲ့ သွားတွေ့တဲ့အခါ သူတို့က တတ်နိုင်သမျှ ကူညီ
ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က စာရေး ဆရာတွေ
ဘာပြေးနေရာက အခု ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး ပြန်စည်းရုံးချင်
တယ်။ အခုစာရေးချင်တယ်၊ စာအုပ် ထုတ်ချင်တယ်လို့ ပြော
တော့ မစ္စတာတကာမိနဲ့ ကိုဆောင်းက “လုပ်ပါ”လို့ ပြော
တယ်။ ဒါနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အပေါ်ထပ်မှာ ကျွန်တော်တို့
ကြိမ် ၃ကြိမ် ဆွေးနွေးကြတယ်။ မစ္စတာတကာမိနဲ့ အခြား
ဂျပန်စာရေးဆရာတွေလဲကိုဆောင်းနဲ့ အတူတက်တယ်။ မြန်မာ
နိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းကို ဂျပန်ခေတ်မှာ ကျွန်တော်တို့
ပြန်ဖွဲ့စည်းကြတယ်။

ဒီအသင်းဟာ ဂျပန်ခေတ်မှာ အစောဆုံး ပြန်ဖွဲ့တဲ့အသင်း
တဲ၊ တနေ့တော့ ခေတ်ပျက် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ ကျွန်တော်
တို့က ရှာပါတယ်။ ကံ အားလျော်စွာ လူးဝစ်စတတ်ရှိ ဘာ
သာပြန်ထားပြီး ဗီလတ်မှာ စာအုပ်ရိုက်တဲ့ ‘ရွှေနှင့် စစ်သား’

ပန်းနှင့် စစ်သား၊ ဂျုံနှင့် စစ်သား၊ ပင်လယ်နှင့်စစ်သား' စာအုပ်များကို တွေ့ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်များကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ဘိစိတ်ကူးရတယ်။ ဒါနဲ့ ၂၀၀၈ ခုနှစ် တိုင်ပင်တော့ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကိုဆောင်းနဲ့ တကားမိကလဲ ခွင့်ပြုမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာသာပြန်ပြီး အချို့ အဝက်ကို ဂျပန်ပြန်ကြားရေးဌာနကို တင်ပြရပါတယ်။ 'ရွှေနှင့် စစ်သား' ဟာ ဂျပန်ခေတ်မှာ အစောဆုံး ထုတ်ဝေခွင့်ရတဲ့ စာအုပ်ဘဲ။ ရောင်းလဲအလွန်ရောင်းရပါတယ်။ စစ်သားဆိုတာ ဂျပန်စစ်သားဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗမာစစ်သားဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခရောက်တာဘဲ။ ဘီအိုင်အေစစ်သားတွေလဲ အရှုံ့ဟေးဟေးနိုးနိုးဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီး ဂျပန်စစ်သားဘဝမှာ စစ်မှုထမ်း နေရသလိုဘဲ အတူတူဘဲဒုက္ခရောက်တာဘဲ။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော့် စာအုပ်များမှာ အလွန်ရောင်းရပါတယ်။

စာရေးဆရာတွေလဲ အားတက်လာပါတယ်။ ပန်းနှင့် စစ်သားလဲ ရောင်းရတာဘဲ။ ပြည်သူလူထုကလဲ စာ ငတ်နေပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်များက အမြတ်တဝက် ဗမာ့တပ်မတော်ကို လှူလိုက်ပါတယ်။ ဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ စာရေး ဆရာတွေဝတ္ထုကောင်းတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေအောင်တော်ရေးကြပါတယ်။ အသင်းအနေနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစောင်လဲ ထုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းရောက်တော့ စက္ကူ အခက်အခဲကြောင့် စာအုပ်ကောင်းကောင်း မထုတ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ တချို့ စာအုပ်များကို တဖက်သုံးပြီးသား စာရွက်မှာ ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရပါတယ်။ ဖတ်တဲ့ လူကလဲ ဝယ်ဖတ်ပါတယ်။ ဘလောက်များမှာ လက်ထိုးဘလောက်တွေဘဲ များပါတယ်။ ပန်းချီဆရာက

လက်ထိုးဘလောက်အတွက် ကြည့်ဆွဲပေးရတယ်။ ကျွန်တော့် စာအုပ် ၂ အုပ်နဲ့ ဆရာကြီးရွှေခင်ဒေါင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဒီလို ခြုံငုံရိုက်နှိပ်ခဲ့ရပါတယ်။ မစွတာတကာမိကျွန်တော်တို့ကို ကူညီတဲ့ အကြောင်းကတော့ သူ့ဟာတိုးတက်တဲ့ စာရေးဆရာတယောက် ဖြစ်လိုက်တာ။ ထောင်ကထွက်ပြီး ဗမာပြည်ကို လိုက်လာရတဲ့ နားထောင်မှုမှာ စာရေးဆရာတွေလဲ ဟိုအလုပ်လုပ်ရ၊ နည်းအလုပ်လုပ်ရဘဲ။ စာရေးဆရာ ကိုအောင်ထူးတယောက် ကတော့ ရေထမ်းရောင်းတယ်။ အောက်ပြည်မှာ မိုးတွင်းကြီး ချေကတယ်မရောင်းရဘူး။ ဒီတော့ သူက ဖားကလေးတွေရိုက် ခြင်းပြီး ရေအိုးထဲထည့်ထည့်ထားတယ်။ “ကိုအောင်ထူး ရေအိုးထဲ ဖားသေနေလို့ တဆိတ်လောက် ရေလဲထည့်ပေးပါ” ဆိုသလို ရေထမ်းသမား စာရေးဆရာက ရယ်ချင်ပေမဲ့ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ ရေလဲလဲထည့်ပေးလိုက်ရတယ်။

ဝင်ကြီးပြီးစသထိ စာရေးဆရာတွေ ဒုက္ခရောက်ကြတာဘဲ။

အဲဒီဂျပန်ခေတ်ဦးမှာ ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းတဲ့ စာရေးဆရာ အသင်းက ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာနေနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် အဝေးရောက်အမှုဆောင်ဆုံးဖြတ် ထည့်ထားပါတယ်။ မန္တလေးမှာ အဆက်ဗမာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းဖွဲ့ဘိလဲ တာဝန်ပေး ခြင်းပဲပါတယ်။ အဲဒီ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှာဘဲ အာဠာစီလမ်း၊ မန္တလေး ဦးနုယသတင်းစာတိုက် ဝင်းအတွင်းမှာ ဖွဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ဆရာကြီး ဦးနိုင်၊ ဆရာကြီးမြမျိုးလွင်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း ဦးကိုလေး၊ သူရိယဦးသန်း မောင်တို့ပါကြပါတယ်။ စစ်ကြီးပြီးထဲ နောက်လဲ ရန်ကုန်နဲ့ မေးရူးမနှောင်းဘဲ စာရေးဆရာအသင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဖွဲ့

ကြပါတယ်။ စာဆိုတော်နေ့စသည်များလဲတမျိုးမဟုတ်တမျိုး ကျင်းပလေ့ရှိပါတယ်။

ယခုအခါမှာ အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းဟာ စာရေးဆရာ လူငယ် လူလတ်တွေရဲ့ အသင်းဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ပင် လူကြီးပိုင်းရောက်ကုန်ပါပြီ။ ကျွန်တော် မြင်သလို လူငယ်လူလတ်တွေထဲမှာ လူတော်တွေတော်တော်များများ ပါပါတယ်။ အားပေးမှုရမယ်၊ အကူအညီရမယ်၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အခွင့်အရေးရမယ်ဆိုရင် အများကြီး တက်လာကြမယ်။ တိုင်ပြည်မှာ စာပေခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ အသင်းသားများ အနေနဲ့ ပြည်သူ့ စာပေများကိုသာ ရေးကြမယ်၊ သရုပ်ပျက် စာပေ ပြည်သူများကို သစ္စာဖောက်တဲ့ စာပေများကိုမရေးကြဘူး။ သူတော်တော် အသင်းရဲ့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံထဲမှာ ပါပြီးဖြစ်လို့ အထူးဘာမှ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။ သစ္စာဆိုပြီးသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တတွေမှာ များသော အားဖြင့် တောကျေးလက် အဆက်အနွယ်တွေ ပါဘဲ။ တောင်သူ လူသမား သားသမီးတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ မြို့မှာ နည်းနည်းပါးပါး ပညာသင်ကြ၊ တတ်ကြပြီး ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမား အလုပ်သမားတွေကို မေ့တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့နဲ့ ဝေးပြေး သူတို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့ စာပေများကို မရေးသား ကြတဲ့ မြို့က ပန်ကောက်လုံချည် ဝတ်သူများအကြောင်း၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဆိုးသူများအကြောင်း ရေးမိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို မြို့နေ အထက်တန်းစား၊ လူလတ်တန်းစားများ အကြောင်းရေးမှ စာ

ပေပရိသတ်က ကြိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ဖတ်တဲ့လူတွေက အဲဒီအတန်းအစားထဲက လူတွေ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုစာတွေရေး တယ်လို့ တချို့ စာရေးဆရာ နာမည်ကျော်ကြီး များကပင် အကြောင်းပြလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး။

စာကောင်းပေကောင်း ရသစာပေဆိုတာ ဘယ်လိုအတန်း အစားကအကြောင်းရေးရေး၊ အကြောင်းအရာနဲ့ အရေးအ သားအလိုက် တန်ဖိုးရှိတာပါ။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်များအတွင်းက အကြောင်းအရာ တွေမှာ ကျဉ်းသားများအကြောင်းတွေချည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စာအုပ်တွေကိုဖတ်ကြသူတွေ အင်မတန်များပါတယ်။ တခြား စာရေးဆရာတွေ ရေးကြတဲ့ အလုပ်သမား လယ်သမား အသင်းသား ပြည်သူများရဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော် အကြောင်းအရာ များမှာလဲ ဖတ်တဲ့လူတွေများတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အသင်း သားလူငယ်စာရေးဆရာတွေရဲ့ ကဗျာကောင်းတွေဟာ ပြည် သူတို့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အကြောင်းတွေဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တောလက်ကျေးရွာများကို အစု နှိုင်း ဘပြုလိုက်သွားကြတာတွေ၊ သစ်ဖေါင် အလုပ်သမား တွင်းဆီ သွားရောက် လေ့လာကြတာတွေဟာ အလွန်မှန်ပါ ရှိပြီးချင်း၊ ဥဦးချင်း၊ ဥဦးချင်းတိုင်ပင်ပြီး ခပ်ကြာကြာ ခရီးထွက် နိုင်သည့် အစီအစဉ်ရှိကြပြီးဖြစ်ပါတယ်။

အခုသိသိသာသာ တိုးတက် တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ အသင်းမှာ စာရေးဆရာ၊ သီချင်းရေးဆရာ၊ တေးဂီတပညာ သင်၊ အဆိုကျော်၊ သဘင်ပညာရှင်အမျိုးမျိုး၊ ပန်းချီပန်းပု ကော်ပိုပညာရှင်တွေ စုပေါင်းတဲ့ အချက်ပါ။ ကျောင်းသူ

ကျောင်းသား လူငယ်တွေလဲ ပါကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က တောဆင်းရဲအောင်ဆိုယင် သူတို့လဲ ကိုယ် စားရိတ်နဲ့ ကိုယ် ဆင်းကြ လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှု တခြား အနုပညာသည်များရဲ့ လှုပ်ရှားမှုများမှာ ဆက်ပေါ်တယ်။ ပိုမိုဆက်စပ်မိသလို ကျွန်တော်တို့က ကြိုးစားရမယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတူတူ ပြည်သူများကို အကူပြုတဲ့ အနုပညာသည်များဖြစ်ဖို့ကြိုးစားကြရအောင်။ စာရေးဆရာဆိုတာ တကယ်အားဖြင့် စာပေအလုပ်သမားဘဲ။ ပြည်တွင်းအတွက် စာပေများကို ပြည်သူများ အတွင်း ဆင်းပြည်သူများ ကြားထဲမှာရေးဘို့ဘဲ။ စာပဲ့မှာထိုင်ပြီး စိတ်ကယဉ်ရေးဘို့ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ သဘာဝကျကျတကယ်လူ့ လောကရဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး၊ ခေတ်သစ်ထူထောင်ရေးဝေ့ ရှေ့တစ်မျိုးကို ဦးတည်ပေးကြဘို့ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုလုပ်ငန်းတွေ တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် လုပ်နိုင်အောင် အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေး ဆရာအသင်းရဲ့ စာအုပ် စာတမ်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းတခုလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အလုပ်လုပ်ပြောင် အစိုးရဆီက အကူအညီ တောင်းလို့ ရန်လိမ့်မယ်လို့ လဲ ယုံကြည်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသင်းရဲ့ လုပ်ငန်းများမှာ အထက်ပိုင်းဒေသမှ စာပေ အဖွဲ့အစည်းများနဲ့ ဆက်စပ်မှု နဲ့နေပါသေးတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြီးဆုံးချို့ယွင်းချက်ဘဲ။ ဒါကြောင့် ရှေ့နှစ်အမှုဆောင်က အထက်ဗမာနိုင်ငံ မြို့နယ်အသီးသီးကစာပေအဖွဲ့အစည်းများနဲ့ ဆက်သွယ်မှုပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားကြပါ။ ရန်ကုန်နဲ့ တခြား မြို့များက

အစည်းများနဲ့ ပိုမိုရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားပါ။ အုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းတခုဖြစ်လာအောင်လဲလုပ်ပါလို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းပါတယ်။ စာပေစောက ကျွန်တော် အစီရင်ခံခဲ့တဲ့အထဲမှာ စာရေးဆရာအသင်း စတင်တည်ထောင်ကတည်းက နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အခြေခံဝါဒပါတယ်လို့ ကျွန်တော်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “စာရေးဆရာသည် စာဘဲရေးရမယ်။ နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာမှာမလုပ်ရဘူး” ဆိုပြီး တချိန်ကစာရေးဆရာ လောကက ဝါဒများတွေဝင်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒါအင်မတန် မှားယွင်းပါတယ်။ စာရေးဆရာဆိုတာ သူများပျော်အောင် ဖျော်ဖြေဖို့အတွက်မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည်မှာ အကျိုးရှိမဲ့စာတွေကို ပြုစုရေးသားနေတဲ့ ဝာပေ အလုပ်သမားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်မှာအရေးတကြီး လိုနေတာတွေကိုရေးရမယ်။ အဖက်ဖက်က ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြရပါမယ်။

၇၇၇

၄-၁၁-၆၃

ကိုယ် အတတ်နှင့်ကိုယ် စူးလိမ့်မည်ထင်သည်

စာဆိုတော်ပွဲသဘင်ပြင်ရဆင်ရ၊ လုံးပန်းရလုပ်ကိုင်ရသော
ကြောင့် ဤနေရာမှနေ၍ ဆောင်းပါး မရေးနိုင်သည်မှာ
ရက်မျှရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်၏ ဖောက်သည်ပင်သည်များ
ကမူ မြော်ကြပေလိမ့်မည်။

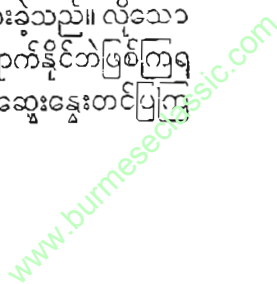
မရေးချင်၍မဟုတ်၊ ရေးစရာများမရှိ၍လည်းမဟုတ်။ ရေး
စရာတွေအများကြီးရှိ၍ ရေးလည်းရေးချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင်
စာဆိုပွဲတော်တွင် နှစ်တိုင်း အစီအစဉ်မျိုးထက် ပိုထားသော
ကြောင့် ပင်ပန်းရ၊ စိတ်မောရခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

သက်ကြီးဝါကြီးစာရေးဆရာကြီး
များကို ကျွန်တော်တို့ကန်တော့ကြသည်။ စည်စည်ကားကား
လည်းရှိသည်။ ဤကားနှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းစာရေးဆရာသတင်းစာ

ဆရာ၊ သတင်းထောက်များ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပူဇော်ပွဲသဘင်ဖြစ်
လေသည်။ ဤနှစ်တွင် ပိုကောင်းလာသည်မှာ လူငယ်စာရေး
ဆရာ အဖွဲ့အစည်းများကလည်း တပေါင်းတည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲ
ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရှေ့နှစ်ဆိုလျှင် မန္တလေးမှစာရေးဆရာ
အဖွဲ့အစည်း များမှာ ယခုထက် ကောင်းလာကြ၊ အင်အား
တောင့်လာ၊ အရည်အချင်း တက်လာကြမည် ဖြစ်ရာ စာဆို
တော်ပွဲသည် အထူးပို၍ ကောင်းမွန် လာမည်ဟု ကျွန်တော်
မြှော်လင့်သည်။

ဒီးနှောဖလှယ်ပွဲလုပ်နိုင်လျှင် စာပေရေးသားသူ အားလုံး
အတွက်ကျေးဇူးများမည်။ ထို့ကြောင့်ဤနှစ်စာဆိုတော်ပွဲကို
ဘမိုးတမည်ဖန်တီးကြရအောင်ဟု ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ကြ
သည်။ ထို့ကြောင့်ပွဲသဘင်ကရေးကို ရှေ့မထားဘဲ ဒီးနှော
သယံပွဲလုပ်ရေးကို ရှေ့ထားပြီးစီစဉ်ကြရာ အထူးအောင်မြင်
သည်။

စာတမ်းအားလုံးပင် အဆင့်အတန်း မြင့်သည်၊ တက္ကသိုလ်
အဆင့်အတန်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေးကြသူ များကလည်း
ဝိတ်ပါလက်ပါ စေတနာနှင့်တင်ပြသည်။ ရန်ကုန် ကမ္ဘာအေး
သွင်ကျင်းပသော ဒီးနှောဖလှယ်ပွဲကြီးထက် စာတမ်းအချို့၏
အဆင့်အတန်းကသာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မြင်သည်။ သိသိ
သာသာသာသည်မှာ စာပေဆွေးနွေးပွဲတွင် ပြောကြ ဆိုကြ
ပုံများဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ဆွေးနွေးပွဲတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး တိုက်ပွဲ၊
နိဗ္ဗာန်ဝဏ္ဏတိုက်ပွဲများကများစွာလှမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။ လိုသော
ရည်ရွယ်ချက်သို့ ရောက်သင့်ပါလျက် မရောက်နိုင်ဘဲဖြစ်ကြရ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီးနှောဖလှယ်ပွဲတွင် ဆွေးနွေးတင်ပြကြ

သူများကမူ အချက်အလက်ကို အဓိကထားကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်
ရေး၊ ဂိုဏ်းဂဏနေရေးဖြင့် တလုံးမှမပြောကြပေ။

ဤသို့ပြောခြင်းကြောင့် အသက်မဝင်ဘူးလားဟု မေးစရာ
ရှိသည်။ အလွန်အသက်ဝင်သည်၊ တက်ကြွသည်ဟုပင် ဆိုရပ
မည်။

“စာပေသည်ပြည်သူ့အတွက်” ဆိုသော ကျွန်တော်၏ စာ
တမ်းတွင်လည်း ပြောကြဝေတန်ကြသူများမနည်းပါ။ ကျွန်
တော်၏ စာတမ်းမှာ အခြေခံသဘောဖြစ်သည်။ ဤခေတ်တွင်
စာရေးဆရာများသည် အလုပ်သမား၊ လယ်သမားကြားထဲတွင်
နေထိုင် သွားလာ လေ့လာရမည်။ သူတို့သည် တိုင်းပြည်၏
ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်သည်။ တကဲ့ဇာတ်လိုက် ဇာတ်ဆောင်နေ
ရာတွင် သူတို့ကိုပေးကြပါ။ သို့မှ အလုပ်သမား လယ်သမား
ပြည်သူလူထုကြီးကို အကျိုးပြုသော စာပေများ ထွက်နိုင်မည်
စသည့် အချက်များဖြစ်သည်။ ဤစာတမ်းကိုရှေးဦးစွာ ကျွန်
တော်ဖတ်ကြားရသည်။

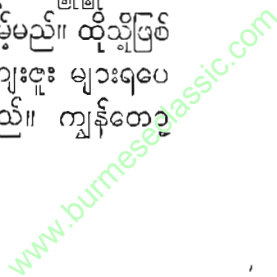
ဆွေးနွေးချက်များကို ပြန်လည်ဆွေးနွေးရသည်။ ပြည်သူ
စာပေရေးသားရေးကို အခြေခံအားဖြင့် အားလုံး သဘောတူ
ကြသည်ကိုဝမ်းမြောက်ဖွယ်တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ကျန်သော
စာတမ်းများကိုလည်း ဤဘောင်အတွင်းကပင် ဆွေးနွေး ကြ
သောကြောင့် ပြဿနာများ နည်းကြခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေ
မည်။

စာရေးဆရာကြီးများကို ကန်တော့ သည့် စာ ဆို တော်
အခမ်းအနားတွင် ကျွန်တော်က နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်နေ့
ကို စာဆိုတော်နေ့ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်ထက် နတ်တော်

တလလုံးကို စာဆိုတော်လဟုသတ်မှတ်ကြလျှင် ကောင်းမည်၊
ကျွန်တော်တို့သဘောတူပါသည်။ အမြို့မြို့ ကိုယ်စားလှယ်များ
ကလည်း မိမိတို့ဒေသ ပြန်ရောက်လျှင် ဤအချက်ကို ပြန်လည်
ဆင်ပင် စဉ်းစားကြပြီး ကျွန်တော်တို့ထံ အကြောင်း ပြန်ပါ၊
နေ့ကုန်စာရေးဆရာ အဖွဲ့အစည်းများနှင့်လည်း ကျွန်တော်တို့
ဆက်သွယ်ညှိနှိုင်းပါမည်ဟု ပြောမိသည်။ ဤအချက်ကို ဆရာ
ကြီးရှေ့ပြည်ဦးဘတင်၊ ဆရာကြီးမြမျိုးလွင်တို့ကထောက်ခံပြော
ဆိုသွားကြသည်။ ကထိန်ခင်းသကဲ့သို့ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် ဖြစ်
သည်။ တမြို့ကိုတမြို့၊ တနေရာကိုတနေရာက လှမ်းကူ နိုင်သည်။
အစီအစဉ်ကို သဘောကျသည်ဟု ဖော်ထုတ် ပြောကြား
သွားကြသည်။

စာပေ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ ဒုတိယ နေ့ကလည်း ပါမောက္ခ
ကြီးချမ်းမြက ဤအချက်ကို ထောက်ခံကား ပြောကြား ပြန်
သည်။ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲမှာ စာရေးဆရာ လူငယ်များ အတွက်
အထောက်အကူဖြစ်စေရန် အကျိုးများပါသည်ဟု ဆိုသည်။
ဤကားကို ကြားသော် ပဌမ ရွှေကျင် ဆရာတော်ကြီး၏
အထောက်အကူပါ ၁၅ စကားပုံမှာပါသည့် “ရဟန္တာသည်ရှင်သာ
အထောက်အကူသော တရားကိုလည်း ပြားပြားဝပ် နာယူသည်”
စသည့်သဘောကို ကျွန်တော်သတိရမိသည်။

နတ်တော်လ တလလုံးကို စာဆိုတော်လအဖြစ် သတ်မှတ်
ပြီးနောက် တင်ပြလိုက်သောအချက်ကိုရှေ့နှစ်တွင် အမြို့မြို့စာပေ
အစည်းများက လက်ခံကျင့်သုံးကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဖြစ်
လာလျှင် စာပေသမားများအတွက် မုချကျေးဇူး များရပေ
မည်။ အလုပ်လည်း အထူးပင် များကြပေမည်။ ကျွန်တော့

အနေနှင့်ကား သာ၍ပင် ခက်ပေလိမ့်မည်။ အလုပ်များရသည့်
အထဲ ဟိုမြို့သွားရ၊ သည်မြို့သွားရ၊ ဟိုမှာဟောရ၊ သည်မှာ
ပြောရနှင့် အလုပ်ပိုများရပေဦးတော့မည်။
ကိုယ် အတတ်နှင့်ကိုယ် စူးလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင်တာဝန်များ
ကို ဝေခွဲဆောင်ရွက်ကြလျှင် ဝန်မလေးလောက်ဟု ယူဆရပေ
မည်။

လူ

၂၀-၁၁-၆၃

လူမျိုးစုများ၏ စာပေ

ဤပြည်ထောင်စု ပွဲတော်ရက်များအတွင်း မည်သည့် အ
ကြောင်းအရာများကို ရေးရလျှင်ကောင်းပါမလဲဟုကျွန်တော်
သုံးစားသည်။ သို့နှင့် မှတ်စုစာအုပ်ဟောင်းများကို လိုက်နာ
၁၉၅၂-ခုနှစ်က ဆိုဗီယက် ယူနီယံ သို့ရောက်ခဲ့စဉ် လေ
လာမှတ်သားခဲ့သည်များထဲက အချို့ အဝက်သော မှတ်စုများ
ကို တွေ့ရသည်။

ဤမှတ်စုများကို ကျွန်တော် တကြိမ်တခါမှ ထုတ်မရေးရ
သေးပေ။ ထိုနိုင်ငံက ပြန်ရောက်ပြီးနောက် လှည့်လည် သွား
လာကြည့်ရှုခဲ့သည်များ၊ ဆွေးနွေးလေ့
လာခဲ့သည်များကို စာအုပ်စာတမ်းတခု **လူ**
အဖြစ်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ရန် ရည်ရွယ်
သော်လည်း ဆိုဗီယက်အကြောင်းရေးလျှင် ထိုနိုင်ငံကို ဝါဒ
ပြန့်ပေးသည်၊ အမေကျော် ခွေးတော်လွမ်းသည်၊ ပြုတာတွေ
ကြည့်ရပြီး အကောင်းတွေချည်းရေးသည် စသည့် အမြင်မျိုး

နှင့် ထိုအခါက အာဏာရှိကြသူများ၏ ဖိနှိပ်မှုများ၊ အာဏာပြသည်များက များလွန်းသောကြောင့် “လီနင် စတာလင်ထို့တိုင်းပြည်” “Land of Lenin And Stalin” ဆိုသော အမည်ဖြင့် စာအုပ်ရေးမည်ဟု ကြော်ငြာထားပြီးမှ ထို စာအုပ် ရေးသားပြီး နောက်ဆုံးလိုက်ပြီး “ကျွန်တော် တွေဆုံးခဲ့ရသော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများက အလုပ်သမား သူရဲကောင်းများ” အကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ်သာလျှင် ရေးခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက်လည်း ဆိုဗီယက်တွင် တွေ့မြင် လေ့လာခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို စာအုပ်အဖြစ် မရေးနိုင်တော့ဘဲ ‘လေနှင့်အတူ’၊ ‘ထောင်နှင့်လူသား’၊ ‘လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ’ အစရှိသော စာအုပ်များ ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ဘို့ ပုဒ်မ (၅) က အခြေအနေကို တမျိုးလုပ်ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

အကျဉ်းထောင်မှလွတ်လာသောအခါ ထိုလူမှုရေးစာအုပ်များကို ရေးနေရသောကြောင့် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများနှင့် ဆိုင်သော ကိုယ်တွေ့ လေ့လာချက်များကို မရေးနိုင်ပါ။ အခြေအနေကလည်း မပေးလှပါ။

ထိုအခါက ဖဆပလ အစိုးရသည် ကြားနေဝါဒဟု ကျေညာထားပြီး ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံထူထောင်မည်ဟု ဆိုသော်လည်း အခြေခံအားဖြင့် လက်ျာသမားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆိုဗီယက်၊ တရုတ်စသော လက်ဝဲသမားများကို အတွင်းသဘောတွင် ဆန့်ကျင်ကြသည်။

ကျွန်တော်၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ရေးသား ထားသည်များမှာ ၁၂နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုပြန်ဖတ်ကြည့်သောအခါ မနေ့တနေ့ကပြန်ခဲ့သော ခရီးကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏ မျက်စိထဲတွင် ပြန်မြင်လာပါသည်။

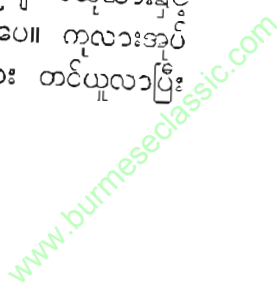
ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ၏ တောင်ပိုင်း အစွန်တနေရာ ဖြစ်သော တတ်ဂျစ် အမျိုးသားများ၏ဒေသတွင် ၆ရက်မျှ ကျွန်တော် သွားလာတွေ့ဆုံ လေ့လာခဲ့ရရာတွင် ၁-၈-၅၂ ရက်နေ့က ထိုဒေသ၏သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံရပါသည်။

ရှေ့ဦးစွာ အလွန် နာမည်ကျော်သော တတ်ဂျစ်စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာကြီး မိရာဇောတူရ်ဆွန်းဇာဒါး (Mitrso Toor Soon Zada) က ပရိသတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဤစာရေးဆရာကြီးမှာ လီနင်ဆု ၂ ကြိမ်နှင့် စတာလင်ဆုများပါ စာပေအတွက် ရရှိသူဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာတဦး ညီဆုမျိုးရရှိရန်မှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် မလွယ်ကူလှပါ။

သူသည် တတ်ဂျစ် စာရေးဆရာအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည့်အပြင် ဆိုဗီယက်လွတ်တော်တွင် အမတ်တဦးအဖြစ်ဖြင့် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခြင်းခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုများကို တတ်ဂျစ်ဘာသာဖြင့်ပင် ရေးသည်။ ရုရှားနှင့် အခြားဆိုဗီယက်ဘာသာများသို့ ဆိုင်ရာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး အဖွဲ့အစည်းများက ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေကြသည်။ ဆိုသို့ ပုံနှိပ်ကြသည့်အတွက် စာရေးဆရာကို စည်းကမ်းရှိသည့်အတိုင်း အကျိုးအမြတ်ရှိစေသည်။

၁၉၅၅-ခုနှစ်တွင် ဤတတ်ဂျစ်နယ်၌ လမ်းပန်း အဆက်အသွယ် အလွန်ညံ့သေးသည်။ လေယာဉ်ပျံ မဆိုထားနှင့် ကားလမ်း မီးရထားလမ်းပင် မပေါက်သေးပေ။ ကုလားအုပ်များပေါ် ပုံနှိပ်စက် အသေးစားကလေးများ တင်ယူလာပြီး သတင်းစာ စသုတ်ကြရသည်။

စာမတတ်သူကများ၍ တတ်သူက ဖတ်ပြီး ပြောပြရသည်။ သတင်းစာထဲ ပါလိုသူက အကျိုးအကြောင်း သွားပြောလျှင် အယ်ဒီတာက ထည့်ပေးသည်။ ထိုအခါ သတင်းထောက်ဟူ၍ မရှိသေးပေ။

ယခုမူ တတ်ဂျစ်တွင် သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းထောက် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ဝေဘ်ဆိုက်ရေးသမား၊ သိပ္ပံပညာရှင် များမှစ၍ အလွန်စုံသည်။ ပရိသတ်နှင့်ကျွန်တော့်ကိုမိတ်ဆက် သည့် ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာကြီး မိရာဇောတူရီဆွန်းဇာဒါး က သူလည်း ယခင်က သတင်းစာဆရာ ပေါက်စတဦး ဖြစ် ကြောင်း၊ ကဗျာဆရာ မက်ရှားကား (ရှေ့နားတွင်ထိုင်နေသူ) လည်း ယခင်က သတင်းစာဆရာ ပေါက်စကလေး တဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုမူ စတာလင်ဆူရသူ ဖြစ်နေပြီဟု ပြောပြ သည်။

သေတ္တာ ငှလုံးဖြင့် ကုလားအုပ် ကျောကုန်းပေါ် တင်ပြီး ယူလာသော ပုဒ်နှိပ်စက် ကလေးများနှင့် သတင်းစာ စထုတ် သည့်မှာ တတ်ဂျစ်ဘာသာနှင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ လူဦးရေ တသိန်းပင်မရှိသော ဤဒေသတွင် စာအုပ်များကိုသောင်းနှင့် ချီ၍ ထုတ်ဝေနေရသည်။

တတ်ဂျစ်စာပေသမိုင်းသည် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော်က အစဖြစ်သည်။ တတ်ဂျစ်များထဲက ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထွက်သည်။

ရှေးဂီတီဆိုသည့် ကဗျာဆရာကြီးမှာ ၁၀ရာစု နှစ်က ထွက် ပေါ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဘူဘာလီ စင်နော်ဆိုသော စာပေရှင်ကြီးကို ၁၁ရာ စု နှစ်တွင် မွေးထုတ်သည်။ သူ၏မွေးနေ့ကို ကမ္ဘာက လေးစား ကြသည်။

ဖီဒါရ်အူးစီဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ၁၁ရာစုနှစ်အတွင်းက ပေါ်ခဲ့သော ကဗျာဆရာကြီးပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၁၇ ခုတော်လှန်ရေးကြီးမတိုင်မီက ထိုစာပေ ခေါင်း ဆောင်ကြီးများ၏ အကြောင်းကို ပြည်သူများက ကောင်း ကောင်းမသိကြ။ ထိုသို့မသိကြသည်မှာ စာတတ်သူနည်းလွန်း သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် လူမျိုးတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ထူထောင်ယင်း တစတစ ကြိုးစားလာကြရာ သေပေးရေးရာဘက်တွင် များစွာ ကြယ်ဝလာသည်။ ဇာဘူရင် နား ခေတ်အခါက ဂိုးဂယ်လ်၊ တောလ်စတိုင်း၊ ဂေါ်ရီကီ ဇေညီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ထွက်ခဲ့သည်။ ဂေါ်ရီကီ၏ အရေး သမားများသည် ရုရှားစာပေအစပင်ဖြစ်သည်။ တတ်ဂျစ်တွင် ဘော်လရှေး မတိုင်မီက ဂေါ်ရီကီတို့ စာပေမျိုး မရှိသေး။ ဘာယ်ခေတ် (Middle Age) လို ဖြစ်နေပြီး ထိုခေတ်က ကဗျာမျိုးသာ ရှိကြသည်။ အာရပ်ဘစ်စာလုံးနှင့်ရေးကြသည်။ ဘော်လရှေးမတိုင်မီက တောင်ပေါ် အစွန်အဖျား ဒေသများ တွင် နေထိုင်ကြသည့် လူမျိုးစုအချို့တွင် ရေးစရာ စာဟူ၍ မရှိသေး။ ထို့ကြောင့် သူတို့က မရေးကြသေး။ နှုတ်ကချွတ် ဆိုကြသည်။ ဒေသဆိုင်ရာ ကဗျာများသာ ရှိကြသေးသည်။ ဘော်လရှေးပြီးသောအခါ တမျိုးပြောင်းလာသည်။ ရုရှား လူမျိုးများထံမှ အခြားလူမျိုးများက အကူအညီများ ရလာ ကြပြီး စာပေဘက်က အတက်အလွန်မြန်လာသည်။

တော်လှန်ရေး ပြီးသည့်နောက် ပဒေသရာဇ် စာပေမဟုတ်
တော့ဘဲ ဆိုရှယ်လစ်စာပေ ဖြစ်လာသည်။ အတွေး အခေါ်
အယူအဆများလည်း လုံးဝပြောင်းလဲလာသည်။

သိပ္ပံပညာရှင်များ၏အဖွဲ့ဂဏ္ဍ ဒေါက်တာ ဆာဒီနီအာအို
သည် ရုရှားစာပေကို အထူးကြိုးစား လေ့လာသူ ဖြစ်သည်။
ဂေါ်ရီကီသည် သူ့ဆရာပတ်ဟုလည်း ပြောသည်။ 'ဘုမ္မာ
တောချား' ဆိုသည်မှာ သူ့ ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အော်ဒီနာဆိုသည်
တတ်ဂျစ် စာရေးဆရာကလည်း ဝတ္ထုတွေ အများကြီး ရေး
သည်။

တတ်ဂျစ် စာရေးဆရာတော်တော်များများကို ဤတွေ့ဆုံ
ပွဲ၌ ကျွန်တော်မေးမြန်းကြည့်ရာရုရှားစာပေကတတ်ဂျစ်စာပေ
ကို အများကြီး အကူအညီ အထောက်အပံ့ ပေးကြောင်းသိ
သည်။ ရုရှား စာရေးဆရာများက တတ်ဂျစ် စာပေ အရေး
အသား တိုးတက်အောင် ကူညီသည်သာမက တတ်ဂျစ် စာပေ
နယ်ကျယ်အောင်လည်း လုပ်ပေးကြသည်။ တတ်ဂျစ် ကဗျာ
ညွှန်ပေါင်း၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးစသည်များကို အထူးဂရုစိုက်
ပြီး ရုရှားဘာသာသို့ပြန်ဆိုဖြန့်ချိပေးကြသည်။ ရုရှား တတ်ဂျစ်
အဘိဓာန်စာအုပ်ကြီးများလည်း ထုတ်ကြသည်။

အားလုံးကို ခြံကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ရောက်သွား
သော လွန်ခဲ့သည့် ၁၂နှစ်အချိန်က တတ်ဂျစ် ကစ်စတန်တွင်
ထူးချွန်သော စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ တော်တော်များများ
ထွက်ပေါ်နေသည်ကို သိခဲ့ရပါသည်။

ဂျပာအီကရီဆိုသော စာရေးဆရာမှာ အိုင်နီ၏ အရေး
အသားများကို ကြိုက်နှစ်သက်သူ၊ လေ့လာလိုက်စားသူ ဖြစ်

သည်။ ဆိုဗီယက်ဘာသာ၊ တတ်ဂျစ်ဘာသာ ၂ဘာသာလုံး
ဖြင့် ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်သူရေးသားနိုင်သည်။ သူကစုပေါင်း
လုပ်ကိုင်သော လယ်ယာအကြောင်း ဝတ္ထုများ ရေးလေ့ရှိ
သည်။ သူ့စာအုပ် အချို့ကို သူကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပြီး
ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

ဖီတီနီယာဇီဆိုသည့် စာရေးဆရာမှာ လူငယ်စာရေးဆရာ
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဂျာမန်ဖက်ဆစ်တို့ စတင်လင်ဂရက်ကို လာ
တက်စဉ်က ခုခံကာကွယ်ရာတွင် သူပါသည်။

ဟာဘီဘီယူဆွတ်ဖီ ဆိုသော ကဗျာဆရာကိုမူ ကျွန်တော်
မတွေ့ခဲ့ရပါ။ သူသည် ကဗျာများ ရေးသည့်အပြင် ပွတ်ရီကင်း
ဒေသာ နာမည်ကျော် စာရေး ဆရာကြီးများ ၏ စာများ
ပေးများကိုလည်း တတ်ဂျစ် ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားသူ
ဖြစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဝါဆောမြို့ကို ကယ်တင်
သည့် စစ်ပွဲတွင် ဝါဆောမြို့ အနီးမှာပင် သူ ကျဆုံးသွားရှာ
သည်။ ထို့ကြောင့် စုစုဝေးဝေးကြီး ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံ
ဆွေးနွေးရာတွင် ဟာဘီဘီယူဆွတ်ဖီ မပါနိုင်တော့ဘဲ သူ့
အကြောင်းကိုသာ သူ၏မိတ်ဆွေများက ပြောပြ၍ သိခဲ့ရပါ
သည်။

မြို့ဆာယစ်မြို့ဆာကာဆိုသော အလွန်ထူးချွန်သည့် ကဗျာ
ဆရာနှင့်လည်း တွေ့ရသည်။ အကြောင်းအရာ မျိုးစုံနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ကဗျာတွေသူရေးသည်။ ကလေး၊ လူကြီး၊ ကျောင်း
သားများနှင့် ဆိုင်သော ဆောင်းပါးများ၊ ကဗျာများ၊ စာ
တမ်းများလည်း ရေးသည်။ တတ်ဂျစ်ပြည်သူများ ခိုးကြား၍

ဆိုရယ်လစ်နိုင်ငံ ထူထောင်ရေးတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲကြပုံနှင့် ပတ်သက်၍ သူကဗျာ ၂ပုဒ် ရေးသားသည်။ “ရှေးကျေးရွာ” ဆိုသည်မှာ ကဗျာတပုဒ်၏ အမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကဗျာ ၂ပုဒ်အတွက် သူစတာလင်ဆု ရရှိသည်။ ထိုကဗျာတွင် သွန်ခဲသည် ခေတ်တောင်းအခါက တတ်ဂျစ် ပြည်သူများသည် စိုက်ပျိုးရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ရမ်းဆတ်မီးတခဲရသည်။ အိပ်မက်သဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုမူ အကောင်အထည် ပေါ်လာပြီ ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးလည်း ပါသည်။

ရိုဇေးယားအော်ဇော်ဇ်ဆိုသော အမျိုးသမီး ကဗျာဆရာကြီးနှင့်လည်း တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက တော်လှန်ရေးသည် အမျိုးသမီးများအား ယောက်ျားနှင့် တန်းတူဖြစ်စေသည်။ မိမိတို့သည် မျက်နှာဖုံးကို ခွါပစ်ကြ၊ လွှင့်ပစ်ကြပြီ။ အမျိုးသမီးတိုင်း ယောက်ျားများနှင့် ရည်တူတန်းတူအခွင့်အရေး ရကြသည်။

ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးများ၏ အောင်ပွဲ၊ အမျိုးသမီးများ၏ အခွင့်အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကဗျာများ ရေးသည်။ ထိုအမျိုးသမီး ၀၀ပိုင်ပိုင်ကြီးသည် သူ၏ ကဗျာများကို အာရပ်ဘစ် စာလုံးများဖြင့် ရေးသည်။ အသံထွက်မှာ တတ်ဂျစ် ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက တတ်ဂျစ်လူမျိုးစုသည် စာပေကို အာရပ်ဘစ် စကားလုံးများနှင့် ရေးရိုးထူးစံရှိကြသည်။ ထို့နောက် တတ်ဂျစ်စာဆိုပြီး တီထွင်ကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံး လက်ခံ သုံးနေကြသည်မှာ ရှေးစာလုံးများကို တတ်ဂျစ် အသံထွက်အတိုင်း ရေးသားခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

တတ်ဂျစ် လူမျိုးစု စာရေးဆရာများသည် အခြား ဆိုဗီယက် စာရေးဆရာများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းလိုက်ကြသည်။

တတ်ဂျစ်တွင် စာဖတ်ပရိသတ် ဖတ်ချင်သည်လောက် စာရေး ဆရာများက မရေးနိုင်သေး။ စုပေါင်း လယ်ယာများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကြောင့် တောင်သူ လယ်သမား၏ ဝင်ငွေများကောင်းလာပြီး သတင်းစာများ၊ စာအုပ်များကို ပို၍ဖတ်လာနိုင်ကြသည်။ တတ်ဂျစ် စာရေးဆရာများသည် စုပေါင်း လယ်ယာနှင့် ပြည်သူများ၏ အခြား လုပ်ငန်းများသို့ သွားရောက်နေထိုင်လေ့ လာပြီး စာများကို ကြိုးစား တီထွင် ရေးသားနေကြခြင်းဖြစ်၍ အောင်မြင်ကြသည်။

ကျွန်တော်မေးသောကြောင့် မိရှာခါဆိုသောစာရေးဆရာက “ရေးသားသည့်အကြောင်းအရာများမှာ ဆိုဗီယက် လမ်းညွှန်အရား၊ ဆိုဗီယက်တို့၏ဆိုရယ်လစ် လူလောကအခြေအနေကြောင့် ပြည်သူများ ဝမ်းသာနေ၊ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ စာရေးဆရာများသည် ပြည်သူများ ဤသို့ ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာကြသည်များကို ရေးသားနေကြပါသည်။

“ရာဇဝင်ဆံဆံ ရေးသားကြသည်များလည်း ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ခေတ်နှင့် ပတ်သက်သည်များကို ပို၍ရေးကြသည်။ ပြည်သူစာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း ခေတ်အကြောင်းကို ပို၍ရေးသေလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရေးရသည်။

ထွက်လာသောစာအုပ်များကို ဝေဘန်ရေးသားကြသည်။ ဘာပေဝေဘန်ရေး သမားများနှင့် စာဖတ်သူများက ဝေဘန်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဝေဘန်ရေးမှာ စာပေအတွက် အလွန်အရေးကြီးသော အချက်တချက် ဖြစ်သည်။

ကဗျာဆရာ စာရေးဆရာတို့ အများကြီး ဖြစ်သည်။ စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေး သူများအပြင် စုပေါင်းလယ်ယာ လယ်သမားများ၊ အလုပ်သမားများထဲကလည်း စာရေးနေသူများ ရှိကြသည်။

အပျော်ထမ်း စာရေးနေသူများကို စာရေးဆရာ သမဂ္ဂက ရေးပုံရေးနည်း သင်ပေးသည့် အစီအစဉ်များ ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထူးချွန်သူများ ထွက်လာကြသည်ကို သိခဲ့ရပါသည်။

လူလူ

၁၀-၂-၆၄
၁၁-၂-၆၄

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အတူလိုက်ပါရသော သတင်းစာဆရာကြီး ဦးပုကလေး၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှ

ကျွန်တော်၏သတင်းစာပညာ ကန့်ကွက်လက်လှည့်ဆရာ ဖြစ်သော သတင်းစာဆရာကြီး ဦးပုကလေးသည် အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း ဓာတ်ပုံလည်း ကောင်းစွာ ရိုက်ကတ်သည်က တကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဘဝကပင် ရင်းနှီးခင်မင်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့် တကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခရီးသွားသည့်အခါတိုင်း ပြန်ကြားရေးဌာနအမှုထမ်းဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အဖြစ် လိုက်ရလေသည်။

၁၉၄၇-ခုနှစ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် လုပ်ကြံ ခံရသောကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

သုံးနှစ်မျှအကြာ ၁၉၅၀-ခုနှစ်တွင် တာဝန်ဝတ္တရားများ ထမ်းဆောင်ယင်း နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တော်ကြီးများလိုက်ပါ

သည့် မအူပင်သွား သင်္ဘော ပေါ်တွင် ဦးပုကလေးလည်း မတော်တဆ သေနတ်ထိမှန်ပြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားရ သည်။

ဆရာ ဦးပုကလေး၏ လက်ရေးနှင့် ရေးထားသည်များကို နည်းနည်းပါးပါး ကျွန်တော်သိမ်းထားပါသည်။ ထိုသို့သိမ်း ထားသည့်အထဲတွင် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၄၇-ခု၊ မြန်မာသက္က ရာဇ် ၁၃၀၈-၁၃၀၉ ခုနှစ်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေး တ အုပ်လည်းပါသည်။ အဖိုးနိကလေးဖိုးထားသော ထိုစာအုပ်မှာ အစိုးရအရာရှိများသုံးသည့် ရိုးရိုးရိုးသုံး မှတ်တမ်းစာအုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ပုံနှိပ်ထားသည့် ခုလနေ့ရက်များမှာ ၁၉၄၇-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁ ရက်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၈ ခု ပြာသိုလဆန်း ၁၀ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှ ဝသော်လည်း နှစ်ဆန်း ရက် မရောက်မီ မှတ်သားစရာများကို ထိုစာအုပ်၏ အစပိုင်း စာမျက်နှာလွတ်မှစ၍ မှတ်သားရေးသားထားသည်ကို ချော့ရ သည်။

မှတ်တမ်း စာအုပ်အတွင်း၌ ဦးပုကလေး မှတ်သား ထား သည်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

၂၈-၁၁-၄၆။

ရန်ကုန်မှ မြစ်ကြီးနားသို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် သွားရသည်။ (၄နာရီကျော် စီးရ၏) စစ်တပ်တွင်တည်း၍ စစ်တပ်များကို စစ်ဆေးသည်။ ညနေပိုင်း ကချင်ခေါင်းဆောင်များနှင့်ဆွေး နှေးချက် အောင်မြင်သည်။

၂၉-၁၁-၄၆

နံနက်ပိုင်း လူထုတရားပွဲကျင်းပသည်။ မန်ခင်ရွာ ကချင် ထီးစံ အတိုင်း ထမင်းကျွေးသည်။ စစ်တပ်များ စစ်ဆေးရ သည်။

၃၀-၁၁-၄၆

နံနက်လေယာဉ်ပျံနှင့် ရန်ကုန်ပြန်သည်။ မိတ္ထီလာတွင် ဓာတ် ဆီသည့်သည်။

မိုလ်ချပ် အောင်ဆန်း

၁၈-၁၂-၄၆

သံဖြူစရပ် အခမ်းအနားသွားရသည်။ နံနက်လေယာဉ်ပျံ နှင့် မော်လမြိုင်သို့ ၎င်းမှကားနှင့် သံဖြူစရပ်သို့ (ကျွန်ုပ်ကား ၁၆ရက်နေ့က ကားနှင့်မော်လမြိုင်သို့ သွားနှင့်ရသည်။)

ညနေပိုင်း မုဒုံလူထု တရားပွဲ ကျင်းပပြီး မော်လမြိုင်မှာ ပြန်အိပ်သည်။

၁၈-၁၂-၄၆
လူထုတရားပွဲနှင့် ညှိနှိုင်းပွဲများကျင်းပကြသည်။

၂၀-၁၂-၄၆
မော်တော်ဘုတ်နှင့်ဖအံ့သို့၊ ၎င်းတိုင်တရားတပွဲ၊ လှိုင်းပွဲနှင့်
ရွာ၂ရွာတရားဟောပြီးနောက် ကပွဲလိသို့ ညနေရောက်သည်။

၂၁-၁၂-၄၆
နံနက်ခေါင်းဆောင်တရားပွဲ၊ နေ့လူထုတရားပွဲ ကျင်းပပြီး
နောက်ပြန်သည်။ (လမ်းတွင်ဘုရင်ခံထံမှ စာရသည်) သထုံသို့
ရောက်၊ ညနေ တရားပွဲကြီး ကျင်းပသည်။

၂၂-၁၂-၄၆
နံနက် ရန်ကုန်သို့ပြန်သည်။ ညနေပြန်ရောက်။

၂၃-၁၂-၄၆
ရန်ကုန်မှ မိတ္ထီလာလေယာဉ်ပျံနှင့် ၎င်းမှ လွှဲကြိတ်ကော်သို့
ထွက်၊ ည ၈နာရီရောက်။ အိပ်။

၂၄-၁၂-၄၆
တောင်ကြီးတရားပွဲအိပ်။

၂၅-၁၂-၄၆
ညောင်ရွှေအိပ်၊ ဝော်ဘွားများနှင့် ဆွေးနွေး။

၂၆-၁၂-၄၆
နံနက် ရန်ကုန်ပြန်။

၂၇-၁၂-၄၇
(၁၃၀၈-ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၁၁ရက်)
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဗိုလတ်သို့သွားသည်။

၂၈-၁၂-၄၇
ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလတ်မှပြန်ရောက်သည်။ ညနေ ၅နာရီ၁၅တွင်
မင်္ဂလာဒုံ သို့သွားကြိုကြသည်။

၂၉-၁၂-၄၇
ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလတ်စာချုပ် အကြောင်း ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်
သည်။

၃၀-၁၂-၄၇
နေ့လည် ၂နာရီ ရန်ကုန်မှကားနှင့် ပင်လုံသို့ ထွက်သည်။
ည ပြေးတွင် အိပ်သည်။ ဗိုလ်အောင်၊ ဗိုလ်မင်းလွင်တို့ကားတွင်
အိပ်ပါရသည်။

၃၁-၁၂-၄၇
နံနက် ၇-နာရီ ဖြူးမှထွက်သည်။ မိတ္ထီလာမှညနေ ၅နာရီခွဲ
ခန့် ပြည်သို့ ဗိုလ်သိန်းဆွေတို့နှင့်အတူတက်သည်။ ည ၁၀နာရီခွဲ
ခန့် လာရောက်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ပွဲတွင် ညအိပ်ကြသည်။

၁-၁၂-၄၇
နံနက် ၆နာရီ ကျွန်ုပ်နှင့်အချို့ကလေးမှဆက်ထွက်သည်။
ပင်လုံသို့ ညနေ ၂နာရီရောက်သည်။
ည ၇နာရီ ဗိုလ်ချုပ်ပင်လုံရောက်သည်။ ၈ နာရီ တရား
ပွဲသည်။

၂-၁၂-၄၇
နေ့လည် လူထုတရားပွဲ ဗိုလ်ချုပ် ဟောသည်။

၃-၁၂-၄၇
နံနက် ၁၀ နာရီ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ရှမ်း၊ ကချင်၊ ချင်း ကိုယ်
ဝားလှယ်များ အစည်းအဝေး ကျင်းပသည်။ အကြမ်းရေးဆွဲ
ချက်ကို ဝေငှသည်။

၁၁-၂-၄၇

ညနေ ဂနာရီအချိန်ရှမ်းစော်ဘွားများက ကျွေးမွေးသော စတိတ် ထမင်းစားပွဲကြီးကျင်းပသည်။

၁၂-၂-၄၇

နံနက် ၁၀နာရီ တာဝန်ခံ ၂ ဦးတို့ ဗမာပြည်နှင့် ရှမ်းပြည် ပူးပေါင်းရေး စာချုပ်ကြီးကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။

နေ့လည် ၁၂နာရီခွဲ ပြန်ကြသည်။ ညကလောတွင် အိပ်သည်။ နံနက် ၉နာရီ ရှမ်းအမျိုးသား သီချင်းနှင့် အမျိုးသား အလံတင်သည်။

၁၃-၂-၄၇

နံနက် ၉နာရီ ကလောရုပ်ရှင်ရုံတွင် တရားဟောသည်။ မိတ္ထီလာ သို့ ထွက်ပြီး ၂နာရီခွဲ လေယာဉ်ပျံနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်သည်။ ညနေ ၄နာရီ ၄၅ မိနစ် ရန်ကုန်ရောက်သည်။ ဘွဲ့တန်မလီ တို့လည်း ပါသည်။

(ကျွန်ုပ်မိတ္ထီလာမှ လေယာဉ်ပျံ နှင့် လိုက်ပါရသည်။)

၁၁-၂-၄၇

ပြည်သူ့ ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ စစ်ခေါင်းဆောင် အစည်းအဝေး ပြီးသည်။ ညနေ ၅နာရီ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တကွ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးရသည်။

၁၅-၃-၄၇

နံနက် လေယာဉ်ပျံ နှင့် မြိတ်သို့ သွားသည်။ ည တရားပွဲ ကျင်းပသည်။ ဆလုံများ ရာရှင်ကတ်ပေးခြင်း၊ မဲစာရင်းသွင်းခြင်းအခွင့်ရအောင် ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်က လုပ်ပေးသည်။

၁၆-၃-၄၇

မြိတ်မှ ထားဝယ်သို့ လေယာဉ်ပျံ နှင့် သွားသည်။ နိုင်ငံရေး တရားပွဲကြီး ကျင်းပသည်။ မောင်းမကန်သို့ သွားလည်သည်။

၁၇-၃-၄၇

နံနက် ဓားဝယ်မှ မော်လမြိုင်သို့ လေယာဉ်ပျံ နှင့် သွားသည်။ ညနေ လှထုတရားပွဲကျင်းပသည်။

၁၈-၃-၄၇

နံနက် မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်သို့ လေယာဉ်ပျံ နှင့်ပြန်သည်။

၂၀-၃-၄၇

နံနက် ရန်ကုန်မှ မိတ္ထီလာသို့ လေယာဉ်ပျံ နှင့်ထွက်။ ၎င်းမှ တရားနှင့် ဆက်ထွက်၊ ရေဝန်း၊ ကုမဲ၊ ကျောက်ဆည်၊ စဉ့်ကိုင်၊ မိမိပုံ၊ မန္တလေးတွင် တရားပွဲကျင်းပသည်။

၂၁-၃-၄၇

နံနက် မန္တလေးမှထွက် အမရပူရဇာတ်ရုံတရားပွဲ၊ စစ်ကိုင်း တရားဂနာရီခွဲ တရားပွဲ၊ အုန်းတော၊ ဝက်လက် ဟော၊ ၁၂ နာရီခွဲ ရွှေဘိုရောက် တနာရီဟော။ ခင်ဦး ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ရေဦး တရားပွဲ၊ ဝါဆိုစင်ပြင်၊ အုတ်ဖို၊ ဘုဒလင် ဟော၊ ၅နာရီ မုရွာရောက်၊ ညနေလက်ဖက်ရည်ပွဲ။

၂၂-၃-၄၇

နံနက် ၁၀နာရီ မုရွာတရားပွဲ၊ ၁၁နာရီထွက်၊ ဆားလင်း တရားပွဲ၊ လင်းကတော (ဗိုလ်တံခွံ ဖဆပလဆန့်ကျင်သူများ ဗိုလ်ချုပ်၏ အကြိမ်းခံရသည်။) ရေစကြို တရားဟော၊ ပခုက္ကူ ဇာရီရောက်၊ ဖေါင်တော်ဦးဘုရားမှာ ညနေတရားဟော။

၂၃-၃-၄၇

နံနက် ညောင်ဦးဘက်ကူး၊ ၁၀နာရီတရားဟော၊ ချောက်
၁-၃၀ရောက် တရားဟော၊ ရေနံချောင်း ဗိုလ်တဲမှတည်း
ညနေတရားဟော။

၂၄-၃-၄၇

နံနက် ရေနံချောင်းမှထွက်၊ ဒေါင်းသေရွာ၊ ကံသာကြီး
ကံပြားတွင် ဟော။ မကွေး ဥနာရီရောက်၊ ၁၁နာရီ ပွဲတေး
ကုန်း ဇာတ်ရုံ တရားဟော။ (နေ့၁နာရီ နံပတ် ၁ဘားမား ရိုး
ဖယ်စစ်တပ် လက်ဖက်ရည်ပွဲ)၊ ညနေ၄နာရီ မင်းဘူးဘက်ကူး
ဝလင်းနှင့် ဆင်ဖြူကျွန်း ညတရားပွဲ။

၂၅-၃-၄၇

နံနက် ၄နာရီ စလင်းမှထွက်၊ နတ်မောက်သို့ ၁၁ နာ
ရောက်၊ လူထုကြို၊ ညနေ၄နာရီ တရားပွဲ။

၂၆-၃-၄၇

နံနက် ၇နာရီနတ်မောက်မှထွက်၊ သပြေစမ်း၊ ယင်းနာ
သစ်ထုခေါက် တရားဟော၊ ၁၂နာရီ တောင်တွင်ကြီးရောက်
တရားဟော။ (ဆူလွန်း၍ မဟောဘဲထိုင်နေသည်) ငြိမ်မှ ဟော
သည်။ ဆပ်သွား၊ ချောင်းနက်ရွာ၊ ပရပ်ကျယ်ရွာ၊ တောညောင်
ပင်သာရွာ တရားဟော။ အာလံညနေရောက်၊ သရက်သို့ကူး
ညတရားပွဲ။

၂၇-၃-၄၇

နံနက် ၆ နာရီခွဲ သရက်ထောင်ရဲဘော်အကျင်းသမားမျှ
အားကြည့်။ အာလံကူး (တော်လှန်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ)
တရားဟော။ ကွန်မြူနစ် တပ်နီတို့ ကြိုသည်။ တော်လှန်ရေး

တရားဟောသည်။ ပလို့၊ ရန္တပိုပြည်၊ ရွှေတောင်၊ (နံပတ် ၄
ဘားမားရိုက်ဖယ် ခေတ္တဝင်) အထူး မီးရထားနှင့် မော်ဇာ၊
ဆင်းမြီးဆွဲ၊ သဲကုန်း၊ ပုထိုးကုန်း တို့၌ဟော၊ ပေါင်းတည် ည
တရားပွဲ အိပ်။

၂၈-၃-၄၇

နံနက် ပေါင်းတည်မှထွက် နတ္တလင်း၊ ဇီးကုန်း၊ အုတ်ဖို၊
မင်းလှ၊ တာဆုံ၊ ကြို့ပင်ကောက်၊ (သာယာဝတီသုံးဆယ်)
၄၅၅၊ တိုက်ကြီး မြောင်းတကာ၊ မော်ဘီ၊ ထောက်ကြန့်တို့၌
ဟော၊ ညနေရန်ကုန်ပြန်ရောက်။

၃၀-၃-၄၇

သံလျင်ဟော (ကျွန်ုပ်ကား မလိုက်နိုင်၊ အလုပ်များ ပြီး
အောင် စီစဉ်ရသည်။)

၃၁-၃-၄၇

ကွမ်းခြံကုန်းဟော (ကျွန်ုပ် မလိုက်နိုင်၊ အလုပ်များ ပြီး
အောင် စီစဉ်ရသည်။)

၁-၄-၄၇

နံနက် ရန်ကုန်မှစစ်တွေသို့ ဖဆပလ လေယာဉ်ပျံကလေး
နှံ့သွား၊ (၅ယောက်သာစီးနိုင်သည်) စစ်တွေမှ စစ်သင်္ဘော
နှံ့သွား၊ မြေပုံသို့သွား၊ ညတရားဟော၊ ည ၁၀နာရီပြန်ထွက်၊ လမ်း
ဘုတ် ညအိပ်။

၂-၄-၄၇

နံနက် ဥနာရီခွဲစစ်တွေရောက်၊ ဘုရားကြီးတွင်တရားဟော
ကျောင်းသားများ သပိတ်တား) ဦးအောင်ဇ ဝေ လက်မှတ်
ထိုး၊ နေ့လည် စစ်တွေမှ ရန်ကုန်သို့လေယာဉ်ပျံနှင့်ပြန်။

၃-၄-၄၇

နံနက် ရန်ကုန်မှ မိတ္ထီလာသို့ကားနှင့်ထွက်၊ ပဲခူးခေတ္တရပ်
ခရိုင်ဝန်နှင့်တွေ့၊ ဒိုက်ဦးလမ်းဆုံလူထုတရားပွဲ၊ နေ့ ၁၂ နာရီ
ညောင်လေးပင်၊ ၂ချက်တီး ပဲခူးကုန်း၊ ၃ချက် ကညွတ်ကွင်း
၄နာရီ ဖြူး၊ ၅နာရီ ဟော။ ဇေယျဝတီ သွားဟောပြီး ည
ဖြူးပြန်အိပ်။

၄-၄-၄၇

နံနက်ဖြူးမှထွက်၊ ညောင်ခြေထောက်၊ ကျွဲပွဲ၊ အုတ်တိုင်
တောင်ငူ (၁၂နာရီ ဟော)။ ရေတာရှည်၊ ဆွာ၊ သာဂဏ
မြို့လှ၊ ရေနီ၊ လယ်ဝေး၊ ပျဉ်းမနား။ ၅နာရီပျဉ်းမနားဟော
(ညအိပ်)။
ဗိုလ်နေဝင်းကြို၊ ဗိုလ်တံတွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် စကားပြော
အိပ်။

၅-၄-၄၇

နံနက် ၇နာရီ ပျဉ်းမနားမှ ထွက်။ တပ်ကုန်း၊ ရမည်းသင်း
ဆယ်နာရီရောက်။ ၁၁နာရီဟော။ တနာရီ ရနောင်ဟော
ပျော်ဘွယ် ၄နာရီခွဲဟော။

၆-၄-၄၇

နံနက် ၇နာရီ ပျော်ဘွယ်မှ ထွက်။ ယင်းတော်ဟော။ မိတ္ထီ
လာမှ ၉နာရီခွဲ လေယာဉ်ပျံနှင့် မြစ်ကြီးနား ၁၀နာရီ ၄၅
ရောက်။ နီပေါလိုတွင် တရားဟော။ ကချင်စစ်ဗိုလ်များနှင့်
တွေ့။ ဗန်းမော်သို့သွား။ ညနေဟော။

၇-၄-၄၇

နံနက် ၈နာရီ သင်္ဘောနှင့် ကသာသို့စုန်။ ရွှေဂူ၊ ကျောက်
ကြီး၊ မိုးထားတွင်ဟော။ ညနေ ကသာရောက်။ ကွင်းထဲ
ဟော။ (အင်ဒိုနီးရှား ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် တွေ့ရန် ကြေး
နန်းရ၍ အမြန်ပြန်ရန် စီမံ ရသည်။)

၈-၄-၄၇

နံနက် ၅နာရီ မီးရထားဂျစ် နှင့် ကသာမှ မြစ်ကြီးနားသို့
အမြန်ထွက်။ မိုင် ၁၅ ဝရီ၏။ ၁၁နာရီခွဲရောက်။ နေ့ ၁နာရီ
သေယာဉ်ပျံ နှင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်။ ၆နာရီရောက်။
အင်ဒိုနီးရှားကိုယ်စားလှယ်များ ၃နာရီကပြန်နှင့်၍ မတွေ့
နိုင်ရ။

၁၀-၄-၄၇

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အိမ်သားများအနားယူရန် ရှမ်းပြည်သို့ ထွက်
သည်။ ဖြူးချောင်းရေကျ၍ ကားမသွားနိုင် ရှိသည်ကို အ
တောင်းပြု၍ ကလောသို့သွားရန် အစီအစဉ်ကိုဖျက်ပြီး မေမြို့
သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။
တောင်ငူတွင် ညအိပ်သည်။ ကားတစ်စီးဖြူးတွင်မှောက်၍
အင်္ဂရာအနည်းငယ်ရသူများကို ဆေးရုံပို့ ရသည်။

၁၉-၄-၄၇

နံနက် ၇နာရီခွဲ တောင်ငူမှထွက်၍ မေမြို့သို့ ညနေ ၆နာရီခွဲ
ရောက်သည်။

၂၀-၄-၄၇

မေမြို့။

၂၀-၄-၁၇

တောင်တန်းနယ် စုံစမ်းရေးကော်မရှင် သက်သေများ စစ်
ပြီးသည်။

ဘီအာရ်စီ B.R.C. စစ်တပ် အရာရှိများက ကော်မရှင်
လူကြီးများအား ညစာကျွေး။

၂၄-၄-၄၇

တောင်တန်းဆိုင်ရာ ကော်မရှင် အဖွဲ့လူကြီးများ နံနက်
၁၀နာရီခွဲတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။
ဝက်ဝံရေတံခွန်သို့ပျော်ပွဲစားထွက်သည်။

၂၅-၄-၄၇

မေမြို့။

၄၆-၄-၄၇

မေမြို့။

၂၇-၄-၄၇

ကျွန်ုပ် တယောက်တည်း မန္တလေးကြိုဆင်းသည်။ ဆရာ
တော် ကန်တော့ရသည် (စံကင်းဆရာတော် ဖြစ်ဟန်တူသည်။
အယ်ဒီတာ)ဆရာမကြီးနှင့်တွေ့၊ လူထုမှာအိပ်သည်။

၂၈-၄-၄၇

ဗိုလ်ချုပ်မေမြို့မှ နံနက်ပိုင်း မန္တလေးသို့ဆင်း၊ မဟာမြတ်
မုနိ၊ သကျသီဟ၊ အိမ်တော်ရာ၊ နန်းတော်၊ မန္တလေးတော်
သွားသည်။ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီနှင့်တွေ့သည်။ ညှော်ခံသည်။

၂၉-၄-၄၇

မန္တလေးမှနံနက်ထွက် တောင်ငူမှာအိပ်သည်။

၃၀-၄-၄၇

တောင်ငူမှနံနက်ထွက်၊ ၂နာရီခွဲရန်ကုန်ရောက်သည်။

၁-၅-၄၇

မေဒေး ရုံးများပိတ်သည်။

(ဦးပုကလေး၏ မှတ်တမ်းတွင် ရက်အတော်ကြာကွက်လပ်
များ ဖြစ်နေပြီးသည့်နောက် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက် စနေနေ့၊
၁၃၀၉-ခုနှစ် ဝါခေါင်လဆန်း ၂ရက်တွင်မှ....)

၁၉-၄-၄၇

နံနက် ၁၀ နာရီခွဲ အတွင်း ဝန်ရုံး ရုံးကြီး၌ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းနှင့် တကွ ဦးဘချို၊ ဦးဘဝင်း၊ မန်းဘခိုင်၊ မစ္စတာ
ဇော်ဦး၊ ဦးဘဂျမ်း၊ ဦးအောင်ဇံ၊ ဝေ၊ သခင်မြ၊ မိုင်းပွန်းစော်ဘွား
နှင့် ဗမာပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးနေကြ
သည့် စစ်သားယောင် ဆောင်သူများ စက် သေနတ်နှင့် ဝင်
အောက်ပစ်ခတ်သည်။ ဦးအောင်ဇံ ဝေနှင့် ဦးဘဂျမ်းမှလွဲ၍ အား
မရှိဆုံးသည်။ ဦးဘဂျမ်းလက်ဖျားတွင်ဒဏ်ရာရသည်။

ထိုည ဦးစောအိမ်ကို ပုလိပ်များ ဝိုင်းရှာသည်။ လက်နက်
အများနှင့် ယမ်းတောင့်အများ ဖမ်းမိသည်။ ဦးစောနှင့် လူ
၁၃ယောက် သူ၏အိမ်တွင်ဖမ်းသည်။

၁၉ရက်နေ့ညနေမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွသောအလောင်း
များကိုဂျူဘလီဟော်သို့ပို့သည်။ ပြည်သူ့ မသားတော်အဖြစ်
ခံမိမည်။ တလထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

မကြိုဘူးသော လူထုကြီးကို တွေ့ရသည်။ တမြို့လုံး ယာဉ်
အသွားအလာမရှိ။ ရုပ်ရှင်ပွဲနှင့်ဆိုင်များအားလုံး လူမျိုးမရွေး
ပိတ်သည်။

၁၁-၉-၄၇

‘ငါတို့ဗိုလ်ချုပ် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ’ စာအုပ် အမြတ်ငွေပေး
၁၀၀၀ ကို ဗိုလ်ချုပ်၏ကလေးများ ပညာသင်ကြားရေး
အတွက် ဒေါ်ခင်ကြည်ထံသို့ သွားရောက်လှူဒါန်းသည်။

လူလူ

၁၉-၇-၆၄

အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်သောတိုင်းပြည်

မေလတရက် ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားနေ့မှာ ဆိုးရှယ်လပ်နိုင်ငံ
များ၌အကြီးဆုံးသောပွဲတော်နေ့ကြီးတနေ့ဖြစ်လေသည်။ ထို
နေ့မတိုင် မီ၂၅၃၃ လခန့်ကတည်းကပင် မေလ တရက်နေ့
ပွဲတော်အတွက် ပြင်ကြဆင်ကြသည်။

အလုပ်ရုံများတွင် ‘၁၉၆၁ခုနှစ် မေလတရက်နေ့ကို ကြို
ဆိုသောအားဖြင့် တနှစ်နှင့်ပြီးရမည့်အလုပ်ကို ၁၀လနှင့်အပြီး
အောင်မြင်စွာ လုပ်လိုက်သည်။ ရည်မှန်းချက်ထက်ပို၍ အောင်
မြင်စွာ အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်လိုက်ကြပြီ’ဟု ကျေညာ
စာအောင် အဖွဲ့လိုက်အစုလိုက်တိုင်ပင်ပြီး
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

မေလ တရက်နေ့မတိုင်မီ ၇ရက်ခန့်
ကတည်းက အလံများတလှူလှူနှင့် ပွဲတော်ကို ကြိုဆိုပြင်ဆင်
နေကြပြီ။

ထိုနေ့မတိုင်မီ ၃, ၄ ရက်ကတည်းက ပွဲရက်အထိမ်းအမှတ် နှင့် ကလေးများကို အင်္ကျီအဝတ်အစား အသစ်များဝတ်ဆင် ပေးနေကြပေပြီ။

သူတို့အဖို့ကား မေလတရက်နေ့မှာ တကယ်လည်း အရေးကြီးပေသည်။ ဘဝသစ်သို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာရသည်တို့ကြောင့် မေလ၁ရက်၊ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားထူးကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကြီးသည် မိမိတို့၏လှုပ်ရှားမှု၊ ရုန်းကန်မှုများကို များစွာကျေးဇူးပြုခဲ့ပေရာ မေလ၁ရက်နေ့၏ကျေးဇူးကို မမေ့နိုင်ကြပေ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် အစိုးရတို့က မေလ၁ရက်နေ့ကို ရုံးပိတ်ရက်၊ အလုပ်ပိတ်ရက်ဟု သတ်မှတ်ပေးထားပေသည်။ တချိန်က အလုပ်သမားများ၏ စည်းရုံးသောအင်အား၊ အလုပ်သမားများ၏ လှုပ်ရှားမှု၊ နှိုးကြားမှုများကြောင့် အစိုးရဖြစ်နေသူများဖြစ်၍ ဤမေလ၁ရက်နေ့ကိုပိုမိုလေးစားလာကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်လည်း အလုပ်သမား များသည် မကြာမီသောတနေ့တွင် ထိပ်တန်းတာဝန်များကိုထမ်းဆောင်လာကြရမည်သာဖြစ်သည်။ ထိုသို့တာဝန်ယူနိုင်ရန် စည်းရုံးရေးအင်အားကောင်းကြရမည်၊ နိုင်ငံရေးအသိများတိုးတက်ကြရမည်၊ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြရမည်၊ ပညာတိုးတက်ကြရမည်။

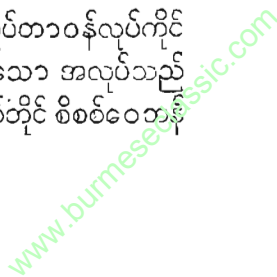
ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများတွင် အလုပ်သမားများသည် အစိတ်စိတ်ကွဲမနေ။ တပေါင်းတစည်းတည်းရှိသည်။ ပညာသင်ယူနေကြသည်။ နိုင်ငံရေးရာများတွင် နားလည်အောင် လေ့လာ

ဆည်းပူးနေကြသည်။ အလုပ်များကို ကြိုးစားလုပ်နေကြသည်။ တီထွင်နေကြသည်။ မိမိတို့သည် တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်နေသည်ကိုသိသည်။ မိမိတို့ရသင့်ရထိုက်သောအခွင့်အရေးများကိုလည်း ရအောင်ယူကြသည်။

တိုင်းပြည်၏ စီးပွားရေးစံနှစ်၊ လူနေမှုစံနှစ် ပြောင်းလဲအောင် ဆောင်ရွက်ကြသော တော်လှန်ရေးများ၌ အလုပ်သမားများသည် ရင်မြေကတုပ်လုပ်၍ ရှေ့ဆုံးကပါဝင်၍ ဘဝန်ထမ်းလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်သူတို့သည် တိုင်းပြည်တွင်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်သော တိုင်းပြည်ဆိုသောကြောင့် မိုက်ရူးရဲတွေ့ ရိုင်းပြဏာ လူ့စွာလုပ်ပြီး အနိုင်ကျင့်အပ်ချုပ်နေသော တိုင်းပြည်ဟု အများကပင် ထင်ကြပေမည်။ ဤသို့ကားမဟုတ်ပေ။ 'ဖြစ်မလား၊ ပျက်မလား'၊ 'ဒီကောင်းလာမည်လား၊ ဆိုးသွားမည်လား' စမ်းတဝါးဝါး သဘောမျိုးမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးအရ နှိုးကြားသူများ၊ မိမိတို့အတွေ့အကြုံများ၊ အခြားသူများ၏ အတွေ့အကြုံများကို အသုံးပြုသူများဖြစ်ရာ တာဝန်ကိုသိသည်၊ မဖြစ်မနေအလုပ်ကို ကြိုးစားကြသည်။ ပညာဘက်၊ အသိဘက်၊ ယဉ်ကျေးမှုဘက် ဘဝလည်း သတိဝိရိယနှင့် တိုးတက်အောင်ကြိုးပမ်းနေသည်။ ဤသို့သော ထကြွလုံ့ လရှိသူများ၏နိုင်ငံဖြစ်ရာ မတိုးတက်ဘဲ မနေပေ။

လုံ့ လဝိရိယကြီးစွာဖြင့် ပညာရှင်၊ အလုပ်တာဝန်လုပ်ကိုင်ထမ်းဆောင်ကြသည်သာမက မိမိတို့လုပ်သော အလုပ်သည် ဘာများသည်၊ ဘာမှန်သည်ကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် စိစစ်ဝေဖန်

သည်။ အများအပြားနှင့်ဝေဘန်သုံးသပ်ခြင်းကိုလက်ခံကြသည်ဖြစ်ရာ လုပ်ငန်းများသည် ကောင်းသည်။ အောင်မြင်သည်သာများပေသည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ဝေဘန်ခြင်း၊ မိမိအား အများကခိုင်း၍ ဝေဘန်ပေးခြင်း၊ ပြန်ဖြေခြင်း၊ ခံယူခြင်း၊ အများကိုပြုပြင်၍ အမှန်ကို တွန်းထိုးကြိုးစား လုပ်ကိုင်ခြင်းများသည် အလုပ်သမားများ ခေါင်းဆောင်မှုရနေသော နိုင်ငံများတွင် အောင်မြင်နေကြသည့် သော့ချက်များဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်မြင်မိသည်။

ထိပ်ဆုံးတန်းက အရာရှိကြီးများ၊ တာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း မိမိကိုယ်ကို ဝေဘန်ခြင်း၊ အများ၏ ဝေဘန်ခြင်းကိုခံယူခြင်း၊ ချွတ်ယွင်းချက်များကိုပြုပြင်ခြင်း၊ မှန်သည့်အလုပ်ကိုအစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်းဆိုသည့် လမ်းစဉ်အတိုင်းလုပ်နေကြပေသည်။ ထိပ်ဆုံးနေရာများ၌ တာဝန်ထမ်းနေသူများသည် ပို၍ ဉာဏ်ပညာကြီးရင့်ရန်၊ လုံ့လဝီရိယကြီးရန် စီမံခန့်ခွဲမှုထူးချွန်ရန်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းရန်လိုပေသည်။ တခုခု တဖက်ဖက်၌ ချွတ်ယွင်းလျှင် ခေါင်းဆောင်နေရာမှ မုချကျရမည်ဖြစ်ရာ ခေါင်းဆောင် ပီသသူများပေါ်သည်။

မိမိတကိုယ်ကောင်းအကျိုး၊ မိမိ မိသားစုအကျိုး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအကျိုး၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအကျိုးမျှသာ ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်းမလုပ်ရ။ တိုင်းပြည်က ချထားသော လမ်းစဉ်အတိုင်း တမျိုးသားလုံး အကျိုးအတွက် လုပ်ဆောင်တာဝန်ထမ်းရသည် ဖြစ်ရာ တကယ် မျိုးချစ်စိတ် ရှိသူလိုပေသည်။ မျိုးချစ်စိတ်နှင့်နိုင်ငံရေးအသိမရှိလျှင် မဖြစ်နိုင်သော လူနေမှု

စံနှစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အသိတိုးလာခြင်းနှင့်အတူ လူသစ်များဖြစ်လာကြသည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်လောက်ကလွတ်မြောက်ပြီး၍ ပြောင်းလဲစဉ်းပြည်တပြည်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ ဘာများပြောင်းလဲတာလဲ၊ ဝါဒ ဖြန့်နေတာဘဲလား စသည်ဖြင့်သိရန် အထူးဂရုစိုက်မျက်စိရှင်စွာ လေ့လာကြည့်မိသည်။

တနေ့သော် လမ်းလျှောက် သွားယင်း မော်တော်ကားတစ်စီးကို လမ်းပြရဲက ရပ်ထားလိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် အကြာကြီး မေးနေ ဖြေနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အနီးမှာပင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ လူအချို့လည်း ဝိုင်းလာသည်။

လမ်းစောင့်ရဲကမေး၍ ကားဒရိုင်ဘာက ပြန်ဖြေနေသော မေးခွန်းများမှာ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။ စကားပြန်၏ အကူအညီနှင့် ကျွန်တော်သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရဲ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာကားကိုဒီလိုမြန်မြန် မောင်းသလဲ ရဲဘော်”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ”။

ရဲ။ ။ “ဒီနေရာမှာ ဒီလောက်မြန်မြန်မမောင်းရဘူး ဆိုတာ မသိဘူးလား”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “သိပါတယ်၊ စာသင်ကျောင်းရှိတဲ့ အတွက် မြေးပြေးမောင်းရပါမယ်”။

ရဲ။ ။ “ကလေးတယောက်ကိုမတော်တဆတိုက်မိသွားယင် ဘယ် နယ်လုပ်မလဲ”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “အင်မတန် အပြစ်ကြီးပါတယ်”။

ရဲ။ ။ “ခင်ဗျားဘယ်အလုပ်သမားအဖွဲ့အစည်းက ရဲဘော်လဲ”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “မော်တော်ယာဉ်မောင်းသောအလုပ်သမားများ သမဂ္ဂကပါ”။

ရဲ။ ။ “အခုအခါ တိုင်းပြည်မှာဘယ်သူတွေခေါင်းဆောင်နေသလဲ”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “အလုပ် သမားများ ခေါင်းဆောင် နေပါတယ်”။

ရဲ။ ။ “ခေါင်းဆောင်နေတဲ့သမဂ္ဂကလူတယောက်က ဒီလိုတာဝန်မဲ့လုပ်သင့်သလား”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “မလုပ်သင့်ပါဘူး”။

ရဲ။ ။ “ခေါင်းဆောင်ရမည့်သူ၊ နမူနာပြုရမည့် သူများက စည်းကမ်းများ ဖောက်ချိုးယင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မလဲ”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပါလိမ့်မယ်”။

ရဲ။ ။ “ခင်ဗျားကိုဒီတခါရုံးမတင်တရားမစွဲသေးဘူး၊ နောင်စည်းကမ်းချိုးဖျက်ယင် အရေးယူမယ်၊ ရဲဘော်သွားနိုင်ပြီ”။

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “နောင်ကို မမှားအောင် ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါမယ်”။

ဒရိုင်ဘာသည် ဤသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် များစွာရှက်သွားသည်။ မိမိကစည်းကမ်းချိုးဖျက်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ဝန်ခံရပေသည်။ နောင်အခါမှားမိလျှင် မိမိ၏ အဖွဲ့အစည်းပါ နာမည်ပျက်မည်ကိုလည်း များစွာသဘောပေါက်သွားမည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။

တကြိမ်သော် စက်ဘီးစီးလာသူ ဂျဦးသည် လမ်းမလယ်၌ တဦးကိုတဦးရှောင်ကြွယ်င်း ဝင်တိုက်မိကြသည်။ ထိုလူ ဂျဦး

သည် ဒေါသလည်းမဖြစ်၊ မိမိနှင့်မိမိစက်ဘီး နာသွားသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ တဦးကိုတဦး “ဘယ်နာသွားသလဲ”၊ “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”၊ “ခင်ဗျားကော ဘယ်နာ သွားသလဲ၊ စက်ဘီးက စီးလို့ ရသေးရဲ့ လား” စသည်ဖြင့် မေးနေ ဂရုစိုက် နေကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဒရိုင်ဘာအား ရဲကတိုင်းပြည်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာတွင် ချေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ဖြစ်သည့် အလုပ်သမား လူတန်းစားအား ငှားကမ်းဥပဒေကို ရိုသေရန် လက်တွေ့သင်္ခန်းစာပေးလိုက်သည့်အတွက်၎င်း၊ စက်ဘီးစီးသူ ဂျဦး ကြင်နာစွာ ဂရုစိုက်နေကြပုံကို မြင်ရသောအခါ၎င်း ဤတိုင်းပြည်တွင်လူထုအတွင်း၌ အသိနှင့်အတူ ပြောင်းလဲမှု တကယ်ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးဆထင်မြင်လာပါတော့သည်။

ရောဝတီကို ပြိုင်သော လူထုအင်အား

ချောက်မြို့ ရောဝတီမြစ်ကမ်းပါးတွင်ကပ်လျက်တည်ထားသော မြို့သစ်ကလေးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား သည်မှာ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့ည ၉ နာရီခွဲ အချိန်က ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့ကလေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ကြီးမြို့ငယ်များအနက် မီးရောင်စုံဆန်းသို့ ထားရာတွင် အမြင်ဆုံးသော မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ မြို့အလိုက် နှိုင်းယှဉ်မည်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်ထက်လည်းသာသည်။

ခပ်ငယ်ငယ်က ရှေ့စက်တော် ဘုရားပွဲသို့ ရောက်ဖူးသည်ကို သတိရမိသည်။ တပို့ တွဲလပြည့်မှ တပေါင်းလပြည့် အထိ ကျင်းပလေ့ ရှိသော ရှေ့စက်တော်ဘုရားပွဲတော်တွင် မန်းချောင်းဘေး အောက်စက်တော်ရာအနီး၌ ဈေးတန်းကြီးများ၊ ဘုရားဖူးများတည်းခိုရန် တဲကြီးများ၊ တဲတန်းကြီးများကိုတွေ့ကြုံရဘိသကဲ့သို့၊ ဤအလုပ်သမားနေ့ ပွဲကြီးတွင်လည်း ယာယီ

အဆောက်အဦတွေ အများကြီး တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဤချောက်မြို့အလုပ်သမားပွဲကြီးမှာ အစိုးရတို့ကိုယ်တိုင်နိုင်ငံရေးဖွံ့ဖြိုးကြားမှု ရှေ့ပြေးဖြင့် အားစိုက်ခွန်နဲ့ကြိုးပမ်းသော ပွဲကြီးဖြစ်ပေရာ အခြားသာမန်ပွဲလမ်းသဘင်များက မှီကြမည်မဟုတ်ပေ။

၁၃၀၀ပြည့် အရေးတော်ပုံသည် ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲများအနက် အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ လူငယ်ကျောင်းသားနှင့် ပြည်သူတရပ်လုံးနိုးကြားတက်ကြွစွာ အနစ်နာခံခဲ့သော တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်၍ ထိုတိုက်ပွဲများ၏ အစမှာ ရေနံဓါတ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ပေရာ ဤနှစ် မေလ ၁ ရက် အလုပ်သမားနေ့ကို ချောက်တွင်ကျင်းပသည်မှာ အလွန်ပင် ပဏာရပေသည်။

ထိုပွဲကြီးတွင် ချောက်မြို့မှ အလုပ်သမားအချို့နှင့်တွေ့၍ ကျွန်တော်မေးကြည့်ရာ ချောက်မြို့သူမြို့သားများက ဤပွဲကြီးမိမိတို့မြို့တွင်လာရောက်ကျင်းပသောကြောင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။ အလုပ်သမားများကမူ သာ၍ ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူလျက် ဤကြောင့်နှင့် သိရပေသည်။

အလုပ်သမားကြီး တဦးကမူ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ခန်းမဆောင်ကြီးကို “သခင်ဘိုးလှကြီးခန်းမဆောင်” ဟု မှည့်ခေါ်ကမည်းထိုးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသောနေ့က ကြက်သီးများ ဆပြီး ဝမ်းသာလုံးဆို့ မတတ် ဖြစ်သွားမိပါသည်ဟု ပြောပြပါသည်။

ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့ကတည်းက ရပ်ဝေးမှ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ဧည့်သည် တော်တော်များများ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ၃၀ ရက်နေ့ကမူ တရားလွန် ဖြစ်သည်။ လူထု

အစည်းအဝေးအတွက် အမြို့မြို့မှ မီးရထား၊ သင်္ဘောများဖြင့် လာကြသော အလုပ်သမားများ၊ မော်တော်ကားများဖြင့် လာကြသော အလုပ်သမားများသည် ဤရော့ဝတီမြစ်ကမ်းရှိ အလုပ်သမားပွဲကြီးသို့ စုဝေးရောက်နေကြသည်။

မော်တော်ကားများဖြင့်တဖုံ၊ ခြေလျင်ဖြင့်တဖျား လာကြပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ မြစ်ချောင်းတွင်း၌ ရေများ စီးနေသကဲ့သို့ မဆုံးနိုင်ဘဲ တသွင်သွင်ရှိနေပေသည်။

လူထုအစည်းအဝေးကြီးကျင်းပသောမေလ ၁ရက်နေ့က လူထုအင်အားက ဘေးနားရှိ ရော့ဝတီမြစ်ကြီးကို ပြိုင်လျက် ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင် ယူဆမိသည်။ အလျားရိုက် ၇၅၀၊ အနံ့ရိုက် ၆၀၀ရှိ ကွက်လပ်ကြီးအတွင်းတွင် လူ ၃ သိန်းကျော် စုဝေးရောက်ရှိနေသည်မှာ ရော့ဝတီ မြစ်ကြီးကို အင်အားပြိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် လွန်လွန်းမည် မဟုတ်ပါ။ အချို့သည် ညဦးကတည်းက အိပ်ပြီး စောင့်နေ သူများဖြစ်သည်။ အချို့မှာ နံနက် ၃ နာရီကတည်းက ရောက်နေသူများ ဖြစ်သည်။

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ တွင် ပါဝင်ခဲ့သော သခင် သခင်မဟောင်းနှင့် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် စင်မြင့်ပေါ်တွင် အစောကြီးကတည်းက အသင့် ရောက်နှင့်နေကြသည်။ အရုဏ်တက် သာသာ အချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းသည် လူထုပရိသတ်အလယ်၌ထားရှိသော လမ်းအတိုင်း အလုပ် သမားများကို နှုတ်ဆက်ယင်း ဝင်လာသည်။ ထိုသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်လာလျက် ရှိနေသည်ကို အခမ်းအနားမှူး

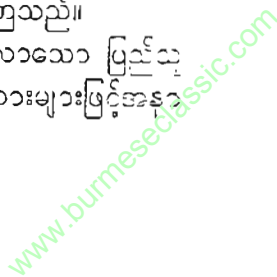
နှင့် ခြင်္သေ့ဒါရိုက်တာ ဦးချင်းစိန် (ရွှေညာမောင်) က ပရိသတ်အား ခြောက်ပြလျက် ရှိသည်။ ပရိသတ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လာနေသည်ကို လှမ်းကြည့်ကြပြီး သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုသော အားဖြင့် လက်ခုပ်တီးကြသည်။ အချို့က လေပင်ချွန်လိုက်ကြသေးသည်။

ဤရော့ဝတီ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် လာရောက် စုဝေးလျက်ရှိသည့် ပရိသတ်ကို ၂ သိန်းခွဲတုခန့်မှန်းခြင်းမှာ အနည်းဆုံးသော ခန့်မှန်းချက် ဖြစ်သည်။

၃ သိန်းခွဲ ၄ သိန်းအထိ ခန့်မှန်းသူများလည်း ရှိကြသည်။ သင့်ယခင်က ပြုလုပ်ကျင်းပခဲ့ဘူးကြသည့် အခြား အခြားသော နိုင်ငံရေးလူထုအစည်းအဝေးကြီးများကို တက်ရောက်ကြသူများက ဤလူထုမှာ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ၃ သိန်းထက်မနည်းရှိမည်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြောပြကြပေသည်။ ကျွန်တော့် သခင်နှင့်မူ တက်ရောက် ဘူးသမျှ လူထု အစည်းအဝေးများအနက် လူထုအင်အား အကြီးမားဆုံး ဖြစ်လေသည်ဟု ယူဆမိသည်။

ပရိသတ်ကြီးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းအလာကို ဝေးခဲ့ခြင်း နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘာတွေဟောမလဲဆိုသည်ကို အာရုံပြုနေကြသည်။ ဤနေ့၌ ရက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် အလုပ်သမားများနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော မိန့်ခွန်း၊ ပြည်သူ့အရပ်လုံးနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော မိန့်ခွန်းတရပ်ကို ခြောက်ကြားလိမ့်မည်ဟု သူတို့ယုံကြည်ထားကြသည်။

မိမိရှေ့သို့ ဤမျှများပြားစွာ ရောက်ရှိလာသော ပြည်သူ့အစည်းအဝေး ဗိုလ်ချုပ်သည် ကြင်နာသော စကားများဖြင့် အနာ

ဝတ်ရေးအတွက် အလားအလာများကို ရင်းနှီးစွာပြောကြား
လေသည်။

လူထုအင်အားကမူ တသွင်သွင် တရိပ်ရိပ်စီးလျက်ရှိသော
ရောဝတီရေပြင်ကြီးကို ပြိုင်လျက်ရှိနေပေသည်။

လူလူ

၇-၅-၆၄

ခွဲမရသောရေပြင်ကဲ့သို့ စည်းလုံးညီညွတ်ပါ

ရောဝတီမြစ်ကိုပြိုင်သော ချောက်မြို့အလုပ်သမား လူထု
အင်အား ပြည့်ကြီးကြုံကြည့်ပြီး အလုပ်သမား လူထုကြီးသည်
ရောဝတီမြစ်ကြီးနှင့် အင်အားပြိုင်သည်ကားဟုတ်ပေပြီ။ သို့
တသွင် ရောဝတီမြစ်ကြီးဆီက အတုယူစရာတွေ အများကြီး
နီးပါသေးသည်ဟု ထင်မြင်မိသည်။

အလုပ်သမားများ စုပေါင်းသော အားသည် ရောဝတီ
မြစ်တွင်းမှ ရေပြင်ကြီးနှင့်တူသည်။ ရေပြင်၏ အင်အားသည်
တသွင်သွင် စီးနေခြင်းဖြစ်သည့်နည်းတူ
အလုပ်သမားများကလည်း ကောက်ရိုး
မီးကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်
မေတ္တာပန်းတိုင်သို့အရောက် ချီတက်ကြဘို့ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ရောဝတီမြစ်ကြီး အတွင်းမှ ရေထုကို မည်သည့်
လက်နက်မှ ဖြိုခွဲဖြတ်တောက်၍မရသည့်နည်းတူ အလုပ်သမား

များနှင့် ပြည်သူ့ လူထုကြီးတရပ်လုံး၏ စည်းလုံး ညီညွတ်မှုကို မည်သူမှ ဖြိုခွဲ၍ မရနိုင်အောင် ကြီးမားသော သတိဝီရိယရွှေ သွားဖြင့် ချီတက်ကြတို့ဖြစ်လေသည်။

ဧပြီ ၂၀-၂၉-၃၀ ရက်နေ့များတွင် အရေးကြီးသော ပြဿနာများကို ဆေးနှေးပြီးသလောက် ဖြစ်ကြပြီဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းပြောကြားမည့် မိန့်ခွန်းကို စောင့်မျှော်နေကြပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ မိန့်ခွန်းသည် တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာများ ပါလိမ့်မည်။ လုပ်သားပြည်သူများနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်သော အချက် အလက်များ ပါဝင်လိမ့်မည်ဟုလည်း လူထုကြီးက ယုံကြည်လျက်ရှိနေကြပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း၏ မိန့်ခွန်းတွင် အတေး အခေါ်ဟောင်းများဖျောက်ပြီး အတေးအခေါ်သစ်များ ဆိုရှယ်လစ် အတေး အခေါ်များ ခံယူကြတို့ ဘဝတူ လုပ်သား ပြည်သူ့အချင်းချင်းယိုင်းပင်းကြတို့၊ ဂုဏ်ပကာသနမခံမင်တို့၊ ဘဝလုံခြုံရေးအတွက် ရှေ့ရှုမည်၊ ဆန်ကိုတနိုင်ငံလုံးတွင်ဈေးတမျိုးတည်းထားရှိမည်၊ ထိုသို့ထားရှိသည့်အတွက် ပြည်နယ်အဝေးဒေသများတွင် ဈေးနှုန်းများစွာသက်သာ သွားမည် ဆိုသည့် အကြောင်းနှင့် အသင်းအဖွဲ့များ မှတ်ပုံတင် ကိစ္စများကိုပင် ဖြည့်စွက်ပြောကြားသွားလေသည်။

၅၅ မိနစ်မျှကြာသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းကို လူထုကြီးသည် အာရုံစူးစိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေကြသည်။ တချို့တချို့တွင် ဩဘာပေးကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းက ရှေ့အဖို့၌ စီမံကိန်းများအရ လယ်သမား များကလည်း လယ်

သမား၏ တာဝန်၊ ပညာရှင်များကလည်း မိမိတို့အတတ်ပညာ အလျောက်၊ အလုပ်သမားများကလည်း မိမိတို့တာဝန်အတိုင်း နီးနီးကြားကြားနှင့် ကြိုးကြိုးစားစား ဆောင်ရွက် သွားတို့ အရေးကြီးသည့် အကြောင်း၊ အုပ်ချုပ်သည့် အရာရှိ များ၊ ဆက်ဆံသည့် အရာရှိများကပေး၍ လုပ်ရသည့် တာဝန်များကို သပ်ဆောင် ရခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ အသိဉာဏ်ဖြင့် တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်သည်မျိုးမှ ခရီးရောက်သည့် အကြောင်းများကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အကျယ်တဝင့် ပြောကြား သွားလေသည်။

အနီးဆုံးဥပမာတခုတင်ပြရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် အပတ်အတွင်း က မီးရထားများ လမ်းချော် တိမ်းမှောက်ခြင်း စသည်များ တွင် အလုပ်သမားများပေါ်ဆူမှု တာဝန်မကျေမှုများပါသည့် အကြောင်း၊ ခရီးသည်များ လုံခြုံ စိတ်ချရရေးမှာ အလွန် အရေးကြီးသည် ဖြစ်ရာ သံလမ်းတက်၊ ခေါင်းတုံ့တက်မှ စ၍ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာဌာန အလုပ်သမားများ၊ အင်ဂျင်နီယာ အနေနှင့် ဘာဝန်ယူသူနှင့် ဝတ္တရား ကျေပြန်တို့ အရေးကြီးလှသည့် အကြောင်း သတိပေးစကားပြောကြားသွားလေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများတွင် မီးရထား အလုပ်သမားများမှာ အနီးကြားဆုံးအပိုင်းက ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ကြရ ပေသည်။ အလုပ်သမားများသည် တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာကြပြီ။ ယိုးကြောင့် ငါတို့အလုပ်သမားသည် လုံ့လဝီရိယအကြီးဆုံး၊ ဘာဝန်ဝတ္တရားအကျေပြန်ဆုံး၊ ဉာဏ်ပညာယှဉ်၍ အသိအမြင် ဆက်သန်စွာနှင့် အဆောင်ရွက်ဆုံး ဖြစ်ရမည်ဟုဆိုကာ ချွတ် ညှင်းမှု များယှဉ်မှုများ မရှိရအောင်ခေါင်းဆောင်ပီပီ ဆောင် ချွတ်လေ့ ရှိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကလည်း လုပ်သား

ပြည်သူများအား ဤသဘောကိုနှလုံးသွင်း၍ တာဝန်ယူသတ်ရန်နှင့် ကြိုးပမ်းကြဘို့ နှိုးဆော်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

တဌာနနှင့်တဌာန တယောက်နှင့်တယောက် မတွက်ကပ်ကြဘို့အရေးကြီးသည့်အကြောင်းလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းက သတိပေးလိုက်ပေးသေးသည်။ တွက်ကပ်အားကြီးပြီး အင်ကိုပင် ဦးပဲ ှယောက်ထမ်းမည့်ဘဝမျိုးရောက်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ မိမိဌာန အလုပ်ဝတ္တရားကို ရှေးဦးစွာ ဆောင်ရွက်ပြီး တဌာနနှင့်တဌာန အကူအညီပေးစရာများကို မတွက်မကပ်အပြန်အလှန်ကူညီကြဘို့အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်မှာ ယနေ့ဌာနအသီးသီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး အလွန်အရေးကြီးနေချိန်တွင် အထူးလိုအပ်သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်က ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘဝတူ အလုပ်သမားအချင်းချင်း ယိုင်းပင်းကူညီကြဘို့၊ မတွက်ကပ်ကြဘို့၊ မိမိက ကူညီနိုင်သည့်အခါ ကူညီဘို့၊ နောင်သောအခါ အလုပ်သမားလယ်သမားများ လက်တွဲကြရမည်ဖြစ်သည့် အကြောင်းမှစ၍ အရင်းရှင်လောကတွင် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် အလုပ်သမားဘဝဘုချင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား အလုပ်များခွဲဝေပြီး မလုပ်လိုဘဲ မှီနေသေးသည့် အကြောင်းများကိုပါ ထုတ်၍ပြောကြားသည်။

စီးပွားရေးကဏ္ဍတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တိုင်းပြည်အတွက် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစီမံကိန်းများနှင့် လုပ်ကြံမည့်နေရာတွင် အိမ်ထောင်တိုင်း၌ မိမိတို့စီမံကိန်းများ၊ အတွက်အချက်များနှင့် မိမိတို့ရှိဘို့လိုသည့်အကြောင်း၊ ဂုဏ်ပကာသနများ နောက်သို့ မလိုက်ဖို့အကြောင်းများကိုလည်း သတိပေးစကား ပြော

ကြားသွားသည်။ ထားဝယ်ဘက်တွင် ခဲမဖြူဈေးကောင်းသော လွန်ခဲ့သည့် ၄,၅ နှစ်ခန့်က အလုပ်သမားများ ဝင်ငွေအလွန်ကောင်းပြီး ကာဖီဝကျပ်တန် မှာသောက်ကြ၊ ခေါက်ဆွဲဝတန် ကြော်ခိုင်းကြသည်။ နောင် ခဲမဖြူဈေးကျသွားပြီး ဝင်ငွေ အလွန်နည်းသွားသောအခါ အင်္ကျီအဝတ်အစားပင် မကပ်နိုင်ကြဘဲရှိကြရသည့် သာဓကကို တင်ပြကာ ဝါန်ချိန်ဆဆ တိုင်းတိုင်းထွာထွာသုံးစွဲကြဘို့လည်း ဩဝါဒပေးလေသည်။

ဝင်ငွေတူသော်လည်း စားကုန်သောက်ကုန် လူသုံးကုန်ဒဗျားနှုန်းများမတူလျှင် ဈေးကြီးသည့်ဒေသက လုပ်သားပြည်သူများမှာ အခြားအရပ်မှ လုပ်သားပြည်သူများကဲ့သို့ ပစ္စည်းများမရနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆန်ကစ၍စမ်းကြည့်မည်၊ တနိုင်လုံး တချေးတည်းထားလိုက်လျှင် တောင်ပေါ်ဒေသများတွင် ၂ တင်းဝင် တအိတ်ကို ငွေဝကျပ်ကျော် သက်သာမည်၊ ပြည်မက လူများစုမှာ ဆန်တအိတ်တွင် ပြား ၂ဝသာ အပိုပေးရမည်ဖြစ်သည့်အကြောင်းများလည်း ရှင်းပြသည်။

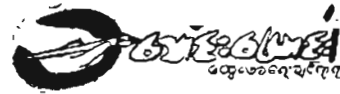
စတုတ္ထ အချက်အနေနှင့် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစံနစ် နှိုင်းခြင်းဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ မွေးသည့်နေ့မှလူ့အိုလူမင်းဖြစ်သည့်တိုင် အောင် တဝလုံးခြုံမှုရိပ် ကိုတင်ပြပြီး ဘာသာသာသနာရေးကိုစွန့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံရေးနှင့် တသီးတခြားစီဖြစ်ဖို့ လိုအပ်သည့်အကြောင်းများကိုပါ နိဂုံးချုပ်တွင် တင်ပြသွားလေသည်။

အဆိုများသွင်းကြ၊ ထောက်ခံကြသည်များပါ ပေါင်းလိုက်မှ တနာရီ မိနစ် ၃ဝ ခန့်သာကြာပေရာ နေမပူမီ လူထုအစည်းအဝေးကြီးမှာ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

အလုပ်သမားများသွေးစည်းညီညွတ်ရေးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ဟောသည်။ ရော့ဘတ်မြစ်ကြီးကလည်း သတိပေးနှိုးဆော်လျက်ရှိသည်။ ရေပြင်ကို ခုတ်ဖြတ်ဖြိုခွဲ၍ မရနိုင်သည့် နည်းတူ အလုပ်သမားများ၏ ညီညွတ်ရေးကလည်း တသားတည်းရှိရမည်ဟု ရော့ဘတ်က ပြောလျက်ရှိနေပေသည်။

လူလူ

၈-၅-၆၄

တိုင်းပြည်အတွက် အနစ်နာခံသူတိုင်းဇာတ်လိုက်

မေလ၁ရက်အလုပ်သမားနေ့ညကချောက်ရေနံမြေအလုပ်သမား ပွဲတော်ကြီးတွင် အစိုးရ ယဉ်ကျေးမှုဌာန၏ ကဇာတ်နှင့် ပြဇာတ်အဖွဲ့က တင်ဆက်သည့် ပြဇာတ်တို ၂ခုအနက် ၁၃၀၀ပြည့် အရေးတော်ပုံ ရေနံမြေသပိတ်တိုက်ပွဲနှင့် ချီတက်ပွဲကြီးအကြောင်းကို တနေ့က တော်တော်သင့်သင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ “မတ်လ ၂၇ရက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး” ပြဇာတ်ကလည်း အဆင့်တန်း တော်တော်ကြီး မြင့်သည်ကို တွေ့ရသည်။

သရုပ်ဖော်ပုံများမှာ ခေတ်မီလှသည်။ ပါဝင် ဇာတ်ဆောင်သူများမှာ အခွင့်အရေးရလျှင် ချက်ခြင်း ဆိုသလို နာမည်ကျော် ဇာတ်လိုက်မင်းသား မင်းသမီး ဖြစ်လာနိုင်သူများဖြစ်ကြလေသည်။

ဤ '၁၃၀၀ပြည့် ရေနံမြေ အလုပ်သမားများ ခရီးရှည် ချီတက်ပွဲ' နှင့် 'မတ်လ ၂၀ ရက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး' ပြဇာတ် တိုက်ပွဲကို ချောက်မြှိုအလုပ်သမား ပွဲသဘင်ကြီးတွင် ကပြ သည့်အပြင် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ပုသိမ်၊ မော်လမြိုင် ဝေသာ အလုပ်သမားများဝေသာမြို့ကြီးများတွင် ပြဆိုကောင်းပေးသေး သည်။ ဤပြဇာတ်များမှာ တိုင်းပြည်၏ သမိုင်းကြောင်းကို ဖော်ပြသည့် မှတ်တမ်းတင် ပြဇာတ်များ ဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဝင်အချက်အလက်နှင့် စ၍ ပြုပြင်သင့်သည်များကို ပြုပြင် ပြီးလျှင်ထပ်မံ အချောကိုင်ကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးထားပြီးတစ်နှစ် လုံးမှ ရုပ်ရှင်ရုံများနှင့် အခြားဌာနများတွင် ပြဆို ကောင်းပေး သည်။ အကြောင်းညီညွတ်လျှင် ရောင်စုံပင် ရိုက်ထားသင့်ပေ သည်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင် ရှိနေသော မြန်မာ သံရုံး များသို့လည်း အင်္ဂလိပ်နှင့် အခြား ဘာသာစကားများသွင်း ပြီး ပို့ပေးထားသင့်ပေသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ပြဇာတ်တို့တွင် ဂျပန်များဝင်လာ ချိန်က ရွာတရွာတွင် ဖြစ်ပျက်ပုံလည်း ပါသည်။ ကယ်တင်ရှင် မဟာမိတ်များအဖြစ်ဖြင့် ရွာသူရွာသားများက ပန်းသပြေနှင့် ကြို့ကြရာတွင် အမျိုးသမီး ကလေးများကို ဆွဲလား လွဲလား လုပ်လာပုံများ၊ ရဟန်းတော်များကို မရိုမသေလုပ်ပုံ များ လည်းပါလေသည်။

ဂျပန်တပ်သားများ အဖြစ် ပါဝင်သူများ၊ တော်လှန်ရေး သမားများအဖြစ် ဇာတ်ဆောင်ကြသည့် အမျိုးသမီး အမျိုး သားများ၊ တော်လှန်ရေးသမားမိခင်အဖြစ်ပါဝင်သူများမှ စ၍ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းတွင်ပါဝင်သူများတွင် ကြက်ဖကြီး

တကောင် အပါအဝင် အားလုံးပင် သူ့ နေရာနှင့်သူ အကွက် ၁၁ စေ့ ပါဝင်သွားကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

တော်လှန်ရေး အတွက် လူစုကြသောအခါ ဒဏ်ရာငြီး ခြေတိုကြီးနှင့်ဖြစ်နေသူကလည်း ပါမည်အတင်းလုပ်၏။ သူ့သူ ငါငါ ဂျပန်များ နှိပ်စက်လွန်း၍ ပါဝင်လိုကြသည်။ တော် လှန်ရေးသမားများကို ဂျပန်က ဓားနှင့်ခုတ်ချပြီး ဖြစ်တွင်း ကန်ချသည့် မြင်ကွင်းကလည်း စိတ်ထိခိုက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး တော်လှန်ရေးသမားလည်း ထိုသို့ အသတ်ခံရရာ သို့ ပါဝင်သည်။ မိန်းကလေးတိုင်းကို ဂျပန်များက တွေ့ရာ မကောင်းသော ဓေတနာနှင့် တခုခု ကြံစည်ဘို့ လိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးကပရိယာယ်နှင့်ပြုံးပြုံး ကလေးပင်ပြေးသယောင် သောင်လုပ်သည်။ ဂျပန်များ နိုးလာသောအခါ လက်ပစ်ဗုံး နှင့် ပစ်လိုက်သောကြောင့် ဂျပန်တော်တော်များ ဝေသည်။ မိန်းကလေးလည်း ဤနေရာ၌ပင် သေဆုံးသွားလေသည်။

ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ စုပေါင်းကာ ဂျပန် ဘင်တပ်ကို တိုက်ဟန်ပြသော မြင်ကွင်းကလည်း သရုပ်ဖော် အလွန်ပင်ကောင်း၍ ပရိသတ်အား ဝိုင်းဝန်း ရဲမာန် တက်ကြွစေ သည်။

ဤပြဇာတ်တိုကလေးတွင် တပ်မတော်သား၊ အလုပ်သမား၊ သယ်သမား၊ ကျောင်းသားလူငယ် စသည့် ပြည်သူ့ပြည်သား အားလုံးသည် ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်၍ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးသား သွတ်မြောက်ရေး အတွက် အနစ်နာ ခံကြသည်များ ကွက် ကွက် ကွင်းကွင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ မည်သူ မ အဓိကဇာတ်လိုက်မဟုတ်၊ အားလုံး သူ့ နေရာနှင့်သူ အရေး ကြီးသော ဇာတ်လိုက်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်ကျိုးကိုစွန့်၍ အနစ်နာခံသွားရသူ တိုင်းသည် ဤပြဇာတ်တို့တွင် ဇာတ်လိုက်များ ဖြစ်ကြသည်။ အဲဒီအစဉ်မျိုးနှင့် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး ဇာတ်လမ်းမှာ အလွန်ကိုက်လှပေသည်။

သခင်ဘိုးလှကြီး၏ သား မောင်အောင်သန်းသည် ယခု အသက် ၃၆ နှစ်ရှိနေပေပြီ။ ဂျပန်ဝင်ပြီးနောက် သခင်ဘိုးလှ ကြီးနှင့် မောင်အောင်သန်း ဗန်းမော်က ပြန်လာရာ “ငါ့မိတ်ဆွေဆီ ဝင်ဦးမယ်” ဆိုပြီး သူတို့သားအဖ ကျွန်တော့ဆီ ဝင်ကြပုံ များကို မောင်အောင်သန်းက ပြဇာတ်များ မစမိ ကျွန်တော့အား ပြောပြနေပါသည်။ ဝင်းထဲကိုဝင်သွားရ၍ ပြုတင်ပေါက် နည်းနည်းသာရှိသော တိုက်ဟောင်းဟောင်းဟု လည်း ဆက်၍ပြောပြန်ရာ တိတိကျကျ မှန်နေပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် လက်ဆောင် ပေးလိုက်သော စာအုပ် စာရင်းကို လည်း မောင်အောင်သန်းကပြောပြပါသေးသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူတို့သားအဖ ဂျပန်ဝင်လာစက ကျွန်တော်တို့ဆီ လာသည်ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါ။ သူပြောပြမှ ခပ်ရေးရေး မြင်ယောင်လာပါသည်။

သခင်ဘိုးလှကြီးသည် ဂျပန်ခေတ် ကတည်းက ဂျပန်များနှင့် အလုပ်သမားအရေး တော်တော်တိုက်ရပေသေးသည်။ လုပ်ခတနေ့ကို ဆင့်၉၀ ထဲပေးထားသောကြောင့် သခင်ဘိုးလှကြီးက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် အတိုက်အခံပြောပြီး တောင်းရာ ၃ ကျပ်ခန့် ရလာသည်။ ထို့နောက် တိုး၍ရပြန်သည်။ ဂျပန်ခေတ်ကမူ ရေနံအလုပ်သမား များများမရှိပေ။

သခင်ဘိုးလှကြီးကို အစိုးရက ရဲဝန်ထောက် ရာထူးပေးစာ သူကငြင်းသည်။ ရေနံမြေ အလုပ်သမားအကျိုး ဆောင်ရွက်

နိုင်သော အလုပ်မျိုးရလျှင် လုပ်မည်ဟုဆို၏။ နောက်ဆုံးမငြင်းနိုင်သောကြောင့် ရဲဝန်ထောက် လုပ်မည်ဟု ပြော၍ အမိန့်သာရောက်လာပြီးနောက် အလုပ်မဝင်ဘဲ သားကလေး မောင်အောင်သန်းကိုခေါ်ကာ ရန်ကုန်သို့ဆင်းသွားပြီး ဆေးရုံတက်သည်။

ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာလှရွှေ (ကွယ်လွန်သူ) သည် ထိုအခါက ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် ဆရာဝန် လုပ်နေသည်။ ရောဂါမှာ ခွဲစိတ်ကုသရမည့် ရောဂါကြီးကြီး ဖြစ်သည်။ သခင်ဘိုးလှကြီးက ခွဲရမည့် ရောဂါဖြင့် ခွဲသာခွဲလိုက်ပါဟု ဆိုသည်။ ဒေါက်တာ လှရွှေက “ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘသန်းလည်း မရှိသေးဘူး၊ ပြန်ရောက်မှ ခွဲပါ။ အဲဒီတော့ ဆေးဝါး စုံစုံလည်း ပါလာပါလိမ့်မည်” ဟုပြောသော်လည်း မရ၊ “ခွဲမှာဖြင့်ခွဲသာခွဲပါ” ဟု ပြောသောကြောင့် ခွဲရတော့ရာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားလေသည်။

မောင်အောင်သန်းထံမှ သူ၏ဖခင်အကြောင်း တော်တော် ခုံစုံလင်လင် ကြားသိရသည်။ သခင်ဘိုးလှကြီး ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သောအခါ ၄၀ ကျော်သာ ရှိပေသေးသည်။

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ ပြဇာတ်ထဲတွင် သခင်ဘိုးလှကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သူမှာ သခင်ဘိုးလှကြီးနှင့်တော်တော် ဘူသည်။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြစ်၍ မျက်လုံး ပြူပြူးနှင့် ရေနံမြေ အသေခံတပ်ကို အမိန့်ပေးနေပုံ က သာ၍ ဘူသည်။ ဤပြဇာတ်အပြီး မတ်လ ၂၀ ရက် တော်လှန်ရေး ပြဇာတ်မမီ ရေနံမြေ သပိတ်တိုက်ပွဲအခါက ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သော ဒေါ်ဆယ်ထံမှလည်း ထိုခေတ်က သူတို့လုပ်ကြံပုံ

ငြိတိသျှတို့မိန့်ပုံတော်တော်များများ သလှက်ရသည်။ ဒေ
ဆယ်သည် အပြောလည်း တကယ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ အမျိုး
သမီးများအိပ်ပြီး သပိတ်မတားနိုင်အောင် ဗွက်ပေါက်သည်
အထိ ရေဖျန်းသားသော်လည်း မရမနေစွန့်စွန့်စားစား တား
ကြသည့် အကြောင်း မှစ၍ မြန်မာ အမျိုးသမီးများ နယ်ချဲ့
အရင်းရှင်တို့ကပွဲ၌ ရဲရဲတောက်ပါဝင်ခဲ့ကြသည်များကို ကွင်း
ကွင်းကွက်ကွက် မြင်လာအောင် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ပြဇာတ်တို ၂ခုကို ကြည့်ပြီးသည့်နောက် ပြဇာတ်သည်
ရုပ်ရှင်နှင့် ပညာတမျိုးစီဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ထက် ထိရောက်သည်
စသည်ဖြင့် တွေးထင်နေမိပါသည်။

လာ

၁၁-၅-၆၇

တောင်သူ လယ်သမား

ဝိနိတပြည်သားသည် အစာငတ်နေသူအတွက်တန်ဘိုးမရှိ၊
ဝိနိတလယ်မယ်သားကသာတန်ဘိုးရှိပေရာ ဆန်ကို ကျွန်ုပ်တို့
ဝိနိထက် တန်ဘိုးသားရသည့် နေရာပေါင်း များစွာ ရှိပေ
သည်။

ကမ္ဘာတွင် ရိုက္ခာလိုသော အခါပေါင်းများစွာ၌ ကမ္ဘာ
ပြည်သူများငတ်၍ မသေကြရအောင် ကျွန်တော်တို့ တောင်သူ
လယ်သမားများက မိုးရွာမချောင်၊ နေပူမရွှောင် ကျွဲနှားများ
အတူရုန်းကာ ဆန်စပါး များများထွက်အောင် ကြိုးစား
လာရသည်။ ထို့ကြောင့် ဗမာတောင်သူလယ်သမားများသည်
ကယက်မြောက်တွင် ကမ္ဘာ့ပြည်သူ
တော်တော် များများ၏ ကျေးဇူးရှင်
ဖြစ်ခဲ့ဘူးပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆန်၏တန်ဘိုးနှင့် တောင်သူ လယ်သမားတို့၏
ကျေးဇူးကို ဆန်မှန်မှန်ရ၍ နေ့စဉ်စားနေရသောအခါ မသိ

မမြင်ကြသေးသော်လည်း ရိက္ခာအခက်အခဲကြုံကြသောအခါ တွင်မူ သတိမရဘဲမနေနိုင်ကြတော့ပေ။

အခြားနိုင်ငံများမှ ပြည်သူများကိုမဆိုထားနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်သူများပင် စစ်အတွင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အခက်အခဲကြောင့် အထက်ပိုင်းဗမာပြည်ဒေသအချို့၌ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရ၊ အငတ်ပြဿနာကြုံခဲ့ကြရပေသည်။ အိန္ဒိယပြည် ဘင်္ဂလားတနယ်ထဲ၌ စစ်အတွင်း ဗမာဆန်ကိုမရသောကြောင့် အစာငတ်၍ သေဆုံးခဲ့ကြရသည်မှာ သိန်းနှင့်ချီ၍ ဖြစ်သည် မှာမှတ်တမ်းကြီးတခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ တောင်သူလယ်သမား အထိမ်းအမှတ် နေ့တွင် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ဘဝနှင့် တဆက်တည်းဖြစ်သော ဗမာပြည်ဆန်စပါး၏ အတိတ်ရာဇဝင်ကို တင်ပြလိုပေသည်။

ရှေးခေတ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ကြည့်ပါလျှင် ၁၉၁၃ ခုနှစ်မတိုင်မီက ဆန်စပါးရောင်းဝယ်မှုလုပ်ငန်းတွင် မြန်မာများမှာ အမြင်မကျယ်လှသေးပေ။ နိုင်ငံခြားသားတို့ခြယ်လှယ်မှုကိုသာ လုံးလုံးခံခဲ့ကြရပေသည်။

၁၉၁၄ခုနှစ်တွင် ပဌမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ အစိုးရက ဝင်ရောက်အုပ်ချုပ်ပြီး အရောင်းအဝယ်ကိုကိုင်ခဲ့ရာ အမြတ်ငွေ ၉၁၇,၅၂၀၀၀ အထိ ရရှိလေသည်။

၁၉၁၉ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင်မြို့၌ ကျင်းပသော သတ္တမမြောက် ဂျီစီဘီအေ ကွန်ပရင် အစည်းအဝေးကြီး၌ ဆန်စပါးကို အစိုးရက ဝင်ရောက်အုပ်ချုပ် ရောင်းဝယ်သော အလုပ်ကိုမလုပ်ရန် ကန့်ကွက်အရေးဆိုကြသည်။

၁၉၂၀ခု၊ မေလအတွင်းကမူ ဝတ်လုံတော်ရဦးပု၊ ဝတ်လုံတော်ရဦးသိန်းမောင်နှင့် ဦးဘဖေတို့ကခေါင်းဆောင်၍ ဆန်

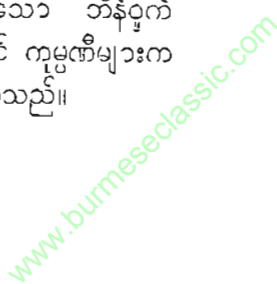
အမြတ်ငွေ ၉ ကုဋေကျော်ကို အိန္ဒိယအတွက် မဟုတ်စေဘဲ မြန်မာပြည်၌သာ အသုံးပြုရန် အရေးဆိုကြရာ အောင်မြင်ခဲ့ပေသည်။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် မြန်မာပြည်တွင် ဂျာမဏီ၊ ဖော်လန်၊ ဂျပန်၊ အင်္ဂလန်စသောနိုင်ငံများမှ ကုန်သည်ကြီးများသည် ဆန်စပါးကို အပြိုင်အဆိုင်ဝယ်ယူကြရာ ၁၉၂၁ခုနှစ်တွင် စပါးဈေးမှာ ၂၃၅ ကျော်အထိဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ သို့အချိန်က ငွေဝိ၏ တန်ဘိုးမှာ အလွန်ပင် မြင့်ပေရာ ဒေတာရောမြို့ပါ ပြည်သူများချောင်းချိပြီး ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်၊ အလှူပေး၊ ပွဲတခြံမြို့ခြံနှင့်ရှိကြတော့သည်။

၁၉၂၃ခုနှစ်တွင် ဂျာမဏီနှင့်ဆက်သွယ်ထားသော ဘိန်ဂွက်အမည်ရှိ တရုတ်ကုမ္ပဏီသည် ဆန်စပါးကိုအများဆုံးဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီတခုတည်းကဝယ်သော ဆန်တန်ချိန်ပေါင်းသည် အခြား နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီအားလုံးက ဝယ်ယူသော ဆန်တန်ချိန်ထက်ပင် ပိုပေသေးသည်။

၁၉၂၅-၂၆ခုနှစ် များ၌မူ နိုင်ငံခြားသား အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများကညှိပြီး ဈေးနှိမ်၍ဝယ်ကြရာ တောင်သူလယ်သမားများမှာ အလူးလူးအလဲလဲ ခံကြရသည်။ စပါးဈေးမှာ မော့လာသည်ဟုမရှိတော့ဘဲ အကြီးအကျယ် ကျဆင်းခဲ့တော့သည်။

စပါးပေါ်ချိန်တွင် ငွေသိန်းပေါင်း ၂၀၀ ကျော်မျှဖြန့်ကာ တောင်သူလယ်သမားများထံမှ ဝယ်ယူနေသော ဘိန်ဂွက်ကုမ္ပဏီကြီးမှာလည်း မျက်နှာဖြူ အရင်းရှင် ကုမ္ပဏီများက ဝယ်ပေါင်းညှပ်သတ်မှုကြောင့် ပျက်စီးရတော့သည်။

နိုင်ငံခြားသား အရင်းရှင်ကြီးများသည် ဗမာပြည်ဆီ
စပါးအရောင်းအဝယ်ကို ၎င်းတို့အချင်းချင်းညီညွတ်စည်းလုံး
ခြင်းဖြင့် ကြိုက်သလိုကိုင်ထားနိုင်ကြသည်။ အမြတ်အစွန်းပို
ရရှိကြသည်ကို တွေ့ကြရသောအခါ ၎င်းတို့အချင်းချင်း ပို
ကျောချင်းကပ်ကြသည်။ အရင်းရှင်ကြီးများ စုပေါင်းက
ဈေးညှိပြီးဝယ်သော “ဘူလင်ဂျာပူး” ပို၍ အားကောင်းလှ
လေ။ တောင်သူလယ်သမားများမှာ ပို၍ နှစ်နာလေဖြစ်ကြ
ပေရာ အရင်းရှင်စီးပွားရေးသမားများနှင့် နယ်ချဲ့အစိုးရတို့
တိုင်းရင်းသားပြည်သူလူထုကို သွေးစုတ်၊ ကျွန်လုပ်သည်
သော သရုပ်မှာ မမေ့နိုင်လောက်အောင်ပင် ကြုံခဲ့ရသည်
ဤခံစားရမှုများကို တောင်သူလယ်သမားများက ဖျက်မရန်
သောစာလုံးကြီးများဖြင့် အသံနုလုံးတွင် ရေးသား မှတ်တမ်း
တင်ထားခဲ့ကြပေသည်။

တိုင်းပြည်တွင်ရှိသည့် ဘဏ်ဘိုက်များမှာလည်း အားလုံး
နိုင်ငံခြားသားအရင်းရှင်ကြီးများပိုင်သော ဘဏ်များသာပြု
ကြပေရာ ဘဏ်မှ အတိုးငွေ နည်းနည်းနှင့် ချေးယူပြီး လုပ်
ပေါင်၊ ယာပေါင်နှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့ကို ချေးနေကြ
သော ချစ်တီးများကိုပင် ဘဏ်များက ငွေမထုတ်ပေးတော့
ပေ။ ချစ်တီးအချို့က ၎င်းတို့တွင်ရှိသော ငွေထုတ်ချေးသည့်
မှာလည်း နည်းနည်းပါးပါးသာဖြစ်သည်။

အခြား အဆိုးဆုံးသရုပ်မှာ စပါးပေါ်ချိန်၌ မြေခွန်
မရရအောင်တောင်းသော အစိုးရ၏အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

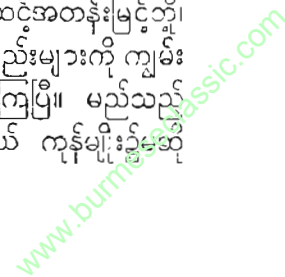
စပါးဈေးနှုန်းအလွန်ကျခြင်းသည် ကျွဲ၊ နွားနှင့်အတူ ထွက်
ယက်ရသော တောင်သူလယ်သမားတို့အတွက်သာမက၊ လယ်
ထောက်ခရမ္မ စပါးကို ပေါက်ဈေးနှင့်ရောင်းပြီး အနှုန်တော်

ဆောင်ရသော လယ်ပိုင်ရှင် ကြီးငယ်များမှာလည်း လယ်
ထောက်ခရသော စပါးတင်းရေသည် လယ်လုပ်သူထံမှ ရရှိ
သည့်နှစ်တိုင်းထက်လျော့သွားခြင်းမရှိသော်လည်း ပေါက်ဈေး
ကိုချွဲထားသောကြောင့် လယ်ခွန်တော် ဆောင်ရန်အတွက်ပင်
မလုံလောက်နိုင်အောင်ရှိသဖြင့် အခက်အခဲကြုံကြရသည်။

တောင်သူ လယ်သမားတို့မှာ နှစ်ကုန်လျှင် ဝမ်းစာပင်
မကျန် ကောက်ရိုးနှင့် နွားချေးပုံသာ အနိုင်နိုင်ကျန်တော့
သည်။ ရှေ့နှစ်အတွ် လယ်ကို ဆက်လုပ်ရမှာလည်းအခက်၊
လုပ်ဘဲနေရမှာလည်းအခက်၊ လှော်ယင်းနှစ်ဆိုသော လေ
သမားသည် မိမိလှေနှစ်နေသည့်အတွက် ကမ်းသို့ ရောက်လို
ရောက်ငြား လှုပ်ရှားယက်ခတ်ရဘိသို့ ကြိုးစား ယက်ခတ်ရ
သည်။ သို့ရာတွင် လယ်ထဲကိုဆင်းမှပင် စပါးပေးက ယူ၍
ရပေရာ မတ်တတ်မငတ်ရအောင် ကျွဲနွားနှင့် အတူဆင်း၍
ရန်းကြရပြန်ပေသည်။

နယ်ချဲ့အရင်းရှင်စီးပွားရေးသမားတို့၏ လက်အောက်တွင်
ကျွန်သားပေါက် ဖြစ်နေကြရသောခေတ်က တောင်သူလယ်
သမားတို့၏ဘဝကို ကျန်တော် ယခုတင်ပြခဲ့ပါပြီ။ လွတ်လပ်
သောယနေခေတ်၌မူ တောင်သူလယ်သမား တို့သည် ရှေးက
ထက် တာဝန်တွေပိုလာကြပေပြီ။

စပါးဆန်ရေပိုထွက်ဘို့ပိုကောင်းသောဆန်စပါး၊ ကောက်
ပဲသီးနှံ များကို စိုက်ပျိုးတတ်ဘို့၊ ပညာအဆင့်အတန်းမြင့်ဘို့၊
စက်မှုစိုက်ပျိုးရေးနည်းပညာ ခေတ်မီသောနည်းများကို ကျွမ်း
ကျမ်းကျင့်ကျင့် တတ်မြောက်ကြဘို့ လိုလာကြပြီ။ မည်သည့်
သွက်ကုန်ပစ္စည်း၊ မည်သည့် အရောင်းအဝယ် ကုန်မျိုး၌မဆို

အပြိုင်အဆိုင်မှာ အလွန်ကြီးသည်ဖြစ်ရာ မိမိတို့ဘက်မှ တာဝန်
မကေးဘဲ ပညာမပြည့်၍ ကုန်ပစ္စည်း အဆင့်အတန်း မရှိကြ
သေးသော် မိမိတို့နှင့်တကွ တိုင်းပြည်ကိုပါ ထိခိုက်ပေလိမ့်မည်။

အင်းရတို့ဘက်ကလည်း တောင်သူ လယ်သမားများအား
သက်ဆိုင်ရာ ပညာများနှင့် အကူအညီများကိုပေး၍ ခေတ်မီ
သော တောင်သူလယ်သမားများဖြစ်အောင် ထူထောင်ပေး
တို့လိုပေသည်။ ဆန်စပါးများမှရရှိသော အမြတ် ငွေများကို
တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး၏ အသုံးစားရိတ်အမျိုးမျိုးအတွက် အဓိက
ထား၍ သုံးနေရသည်တိုင်အောင် တောင်သူလယ်သမားများ
ဘဝသစ် ဖန်တီးရေးတွင် အားတက်ကြစေရန် ယခုထက်တိုက်
ရိုက် ထိထိရောက်ရောက် ပိုမိုသုံးစွဲပေးရန်လိုပေသည်။

အမတော်ကြေးများကိုမူ စံနှစ်တကျ သုံးစွဲ၍ တစုံတရာ
အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့် မကြုံကြိုက်လျှင် မူလသဘောတူချက်
အတိုင်း မှန်ကန်သော စေတနာနှင့် တောင်သူ လယ်သမား
များက ပြန်ဆပ်ရပါမည်။

လူလူ

၁-၁-၆၁

ပန်းကလေးနီနီ

အကြောင်းအားလျော်စွာ ကိုရိုးယားဒီမိုကရက်တစ် ပြည်
သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ 'ပန်းကလေးနီနီ' ဆိုသော ရုပ်ရှင်ကားကို
တနေ့ညက ကြည့်ရပါသည်။ မိဘများ၊ ဆရာ ဆရာမများ၊
ကျောင်းသားလူငယ်ကလေးများနှင့် များစွာ သက်ဆိုင်သည့်
အရင်းခံ လူမှုရေး၊ ပြဿနာဖြေရှင်းရေး ပညာပေး ကားတို့
ကလေးတစ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းသားကလေးလီချင်သုတ်သည်အမြဲလိုလိုကျောင်း
နောက်ကျတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားကလေး
များ အတန်းလိုက် စာသင်ခန်းအတွင်း
သို့ မဝင်ရမီ နံနက်တိုင်း ကျန်းမာရေး
ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားသည့်လေ့ကျင့်ခန်း
ဆင်းကြရသည်ကို မှီသည်ကနည်းသည်။ အတန်းထဲတွင်စာသင်
ဗုဒ္ဓိလည်း သူ့စိတ်မဝင်စား၊ စာလည်းမလိုက်နိုင်။ အစမ်း စာ
မေးခွဲဖြေကြရသည့် အခါ၌လည်း ဘေးကျောင်းသားဆီကခိုး

ကြည့်၍ ထိုကျောင်းသားက ဆူဆူပူပူလုပ်သောကြောင့် အတန်းထဲက လူပုလယ်တိုင် အရှက်ကဲ့ရဲ့သည်။

ဤသို့ဖြစ်လေ သူ့စိတ်ညစ်လေ၊ ကျောင်းတွင် မပျော်လေ ဖြစ်နေသည်။

တနေ့သော် လီချင်ဆုတ်သည် သူ့ငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် အတန်းထဲတွင် ပုတ်တန်း ခတ်တန်း ကစားကြသည်။ ကစားယင်းနှင့် ကြမ်းသည်ထက် ကြမ်းလာကြပြီး အတန်းတွင်းမှ စာသင်ခုံများ၊ ကုလားထိုင်များကို ငိုက်ချိုးကြသည်အထိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

လီချင်ဆုတ်၏ အတန်းကို ကိုင်သော ဆရာမကလေးကင်(မ)တီဖေပါသည် မိမိတပည့် လီချင်ဆုတ် အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ဤကလေး ဘာကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်နေရသလဲ၊ ငါဘယ်လိုများ ကူညီရပါမလဲ၊ လူတော်လှကောင်း လူရည်ချွန်ကလေးဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရပါမလဲ စသည်ဖြင့် အကြံပေးသည်။

လီချင်ဆုတ်သည် စာသင်ခန်းအတွင်းမှ မိမိခံပေါ်တွင် လည်း သူ့ရေးခြစ်ချင်ရာများ ရေးခြင်းထားသည်။

ဤမျှသာမက တနေ့သောအခါတွင် အများ ပြည်သူများနှင့် ဆိုင်သည့် ပန်းခြံအတွင်း၌ လီချင်ဆုတ်သည် သူ၏ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများကို ရှေ့ဆောင်ပြီး စစ်တိုက်တန်း ကစားရာ လှလှပပပွင့်နေသော ပန်းပင်များပါ ပျက်စီးကုန်သောကြောင့် ဥယျာဉ်များက ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးကို လာတိုင်သည်။

ဆရာမကြီးသည် မိမိကျောင်းသားများက ဤသို့ လုပ်ကြသည်ကို များစွာရှက်သည်။ “လီချင်ဆုတ်ဟာ တို့ကျောင်း

သား ဟုတ်ရဲ့ လား၊ သူ့နှင့်ပတ်သက်တဲ့ မှတ်တမ်းပြပါဦး” ဆို၍ ဆရာမက ထုတ်ပြသည်။ အခြားကျောင်းမှ ပြောင်းလာသော ကလေးဖြစ်သည်။ စာလည်းမလိုက်နိုင်၊ စာရိတ္တကလည်း ကျေနပ်ရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းထုတ် ပစ်လျှင် မကောင်းဘူးလား၊ သူ့ကြောင့် တခြားကလေးတွေပါ ပျက်စီးကုန်မှာစိုးရိမ်ရတယ်” ဟု ပြောသည်။

ဆရာမကလေး ကင်(မ)တီဖေပါက “ကျောင်းက ထုတ်ပစ်သင် ဒီကလေး စာမတတ် ပေမတတ်၊ အလိမ်မာမရှိဘဲ လေသွင်း သွားပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ ပြဿနာ အရင်းအမြစ်ကို လိုက်ပြီး လိမ်မာလာအောင်၊ စာတော်လာအောင်၊ လူရည်ချွန်ကလေး ဖြစ်လာအောင် ကျွန်မကြိုးစားပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်းသည်။

လီချင်ဆုတ်ကမူ ဘာမှမပြောင်းလဲပေ။

ကျောင်းသားမိဘများ၏ အိမ်များသို့ သွားပြီး အိမ်တွင်း ပြဿနာနှင့် ကျောင်းသားကလေးများ၏ ပြဿနာများကို ဆက်စပ်ပြီး ကူညီဖြေရှင်းပေးလေ့ ရှိသော ဆရာမ ကလေးကင်(မ)တီဖေပါသည် လီချင်ဆုတ်၏ မိဘများနှင့် တွေ့ဆုံရန် သူ့အိမ်သို့ သွားသည်။ တံခါးကိုခေါက်သောအခါ “တံခါးပွင့်ထားပါတယ်၊ ဝင်ခွင့်ပါ” ဟု အတွင်းက ပြန်ပြောသည်။

အိမ်တွင်း၌ ဘာမှသပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ၊ လီချင်ဆုတ်၏မိခင်မှာ သနားစွာ သူ့ကို ကျွမ်းကျင်နေသော သူဖြစ်သည်။ သမီးကလေး တယောက်လည်း သူနှင့်အတူရှိသည်။

“ကျွန်မလီချင်ဆုတ်၏ အတန်းဆရာမပါ၊ မိသားစုအခက်အခဲများကို လေ့လာပြီး အကူအညီပေးတို့လာခဲ့ပတယ်” ဟု

ပြောပြရာ လီချင်ဆုတ်၏မိခင်သည် အလွန်ပင် ဝမ်းသာသည်။ မိမိ၏ဘဝဖြစ်စဉ်များကိုလည်း အားလုံးပြောပြသည်။ ဆရာမကလေးသည် အကျိုးအကြောင်းစုံ သိရလေ၊ လီချင်ဆုတ်တို့ မိသားစုကို သာ၍သနားလေဖြစ်သည်။ သူ၏ မိခင်နှင့်ဆရာမကလေးတို့ စကားစမြဲပြောနေချိန်တွင် လီချင်ဆုတ်ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင်အိမ်အခန်းထဲသို့ဝင်မလာဘဲ အပြင်ကသာ ခဏနားထောင်သည်။ မိမိအတင်းများ၊ ဆိုးပုံများကိုမိခင်က ဆရာမကို ပြောပြနေသည်ဟုဆင်ပြီး သူထွက်ပြေးသွားသည်။ ဆရာမပြန်သောအခါမှ အိမ်ပြန်လာပြီး “မေမေတို့က ကျွန်တော့်အတင်းဘဲ ပြောနေကြတာဘဲ” ဟု ဆိုသည်။

ဆရာမကလေး ကင်(မ)တီဖေါ်သည် သူ၏ဖခင် မီးရထား တံခွန်ကန်လုပ်သည့်အလုပ်သမားကြီးထံသို့သွားသည်။ အလုပ်နားချိန်တွင်တွေ့ဆုံရန် မိမိမောင်ဖြစ်သူကိုပါ ချိန်းထားသောကြောင့် အလုပ်ရုံစားသောက်ထိုင်တွင် သားအဖသုံးယောက် ဆုံကြသည်။ ဆရာမကလေး ကင်(မ)တီဖေါ်က ကျောင်းသားကလေး လီချင်ဆုတ်နှင့် သူ၏မိသားစုပြဿနာ၊ မျက်မမြင်မိခင်ကြီး အကြောင်းများကို စုံလင်သောပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းသည်။ ဖခင်ကြီးက “မျက်စိအလင်းမှာ မွေးရာပါ မဟုတ်၍ကုသ၍ ရနိုင်မည်ဖြစ်က ရှေးဦးစွာ လီချင်ဆုတ် မိခင်၏မျက်စိကို ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးက ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကုသပေးဘို့ ကောင်းသည့်အကြောင်း အကြံပေးသည်။ ဖခင်ကြီးနှင့် မောင်ဖြစ်သူတို့ အကြံပေးသည့် အတိုင်း ဆရာမကလေး ကင်(မ)တီဖေါ်သည် ဆေးရုံကြီးတွင် ဆရာမကြီးများ၊ ဆရာဝန်များနှင့်တိုင်ပင်ပြီး လီချင်ဆုတ်၏မိခင်ကို ဆေးရုံတင်ပေးသည်။ ဆရာမကလေး၏ဘဝနှင့် မောင်လည်း

ဆရာမကလေးရှိနေသော လီချင်ဆုတ်တို့ အိမ်သို့ လိုက်လာပြီး၊ ဆရာမကလေးနှင့်အတူ အိမ်တွင်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ငန်းများအတွက် အကူအညီပေးကြသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများကလည်း ဆရာမကလေးတို့ သားအဖ လုပ်အား ပေးနေကြသည်ကိုမြင်ပြီး လာရောက် ဝိုင်းဝန်း လုပ်အားပေးကြသည်။ အချို့က ပန်းအိုးကလေးများပင် ယူလာကြသည်။

လီချင်ဆုတ်သည် ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေရာက မိမိအိမ်ခန်းအနီးသို့ရောက်လာပြီး အိမ်တွင်း၌ လုပ်နေကိုင်နေကြသည်များကိုကြည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ နာရီအတန်ကြာသော် တပတ်လှည့်လာပြန်သည်။ အိမ်နီးချင်း အမျိုးသမီးတဦးက သူ၏မိခင် မျက်စိကုသရန် ဆရာမကလေးက ဆေးရုံတင်ထားကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။ သူတဖန်ထွက်သွားပြန်သည်။

သန်းခေါင် အချိန်ခန့်တွင် သူပြန်လာသည်။ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ အသားကလေး ချောင်းကြည့်သည်။ ယခင်ကနှင့်ဘာမှ မတူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပပြင်နေသည်။ သူ၏အင်္ကျီအဝတ်အဝားများကိုလည်း ကောင်းစွာ ပွပ်လျော် မီးပူတိုက်ထားသည်။ ဆရာမကလေးသည် သူ၏ညီမကလေးကို ပေ့ ပိုက်ကာ လမ်းလျှောက်ပြီး သိပ်နေသည်။ မိမိတို့၏မိခင်နှင့်မိခင်ကြီးကြင်နာနာယုယုယုကြည့်သို့ပြုစုဂရုစိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူ၏ စိတ်တွင်း၌လည်း များစွာ ထိခိုက်သွားသည်။ ဆရာမကလေး ကင်(မ)တီဖေါ်က လီချင်ဆုတ်၏ အသံကို ကြားသောကြောင့် “လီချင်ဆုတ်လာလေ၊ မင်းအတွက်ချက်ပြုတ်သားတဲစားစရာတွေတောင် အေးကုန်ပြီ” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

နောက်တနေ့ ကျောင်းသား ချိန်တွင်လည်း သွားသည်။ လမ်း၌တွေ့သော အတန်းသား သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို နောက်ပြောင်ကြသောကြောင့် သူ့စိတ်ညစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းမတက်လိုအတန်းခေါင်းဆောင်က ချော့မော့ခေါ် သော်လည်းမရ။

ကျောင်းတက် ချိန်တွင် လီချင်ဆုတ်၏ ခုံမှာလွတ်နေ သည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးသောအခါ အတန်းခေါင်း ဆောင်က အတန်းသားများ နောက်ပြောင် ဂျီစားကြသော ကြောင့် လီချင်ဆုတ် ကျောင်း မတက်ဘဲ ပြန်လှည့်သွား ကြောင်းပြောပြသည်။ ဆရာမကလေး ငိတ်မကောင်း။ ထို့ ကြောင့် အတန်းသားအားလုံးအား လီချင်ဆုတ်မှာ အလွန် သနားစရာ ကောင်းသူဖြစ်သောကြောင့် မနောက် မပြောင် ကြရန် မေတ္တာရပ်ပြီး လီချင်ဆုတ်တို့ မိသားစု၏အကြောင်း အစုံအလင်ပြောပြသည်။

“မိခင်ကြီးကမျက်စိမမြင်ဘူး။ လီချင်ဆုတ်မှာညီမကလေး တယောက်လဲရှိသေးတယ်။ အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်။ အိမ် က အလုပ်တွေလဲ သူ့လုပ်ရပါသေးတယ်။”

ဤသို့ပြောပြနေစဉ် လီချင်ဆုတ်သည်စာသင်ခန်းအနီးသို့ ဧကန်လာသည်။ သူ့အကြောင်း ပြောနေမှန်းသိသောအခါ နားစွင့်ပြီးထောင်နေသည်။

“လီချင်ဆုတ် အဖွားက ကိုလိုနီခေတ်တုန်းက မြေရှင် ပဒေသရာဇ်တဦးရဲ့ ပန်းသီးခြံမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ အင်မ တန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးပါတယ်။ လူ့ကိုလူလိုသဘောမထားကြတဲ့ ခေတ်ဘဲ၊ မြေရှင်ရဲ့ သားကလေးက ဆူးသီးများနဲ့ ပေါက်

ကစားလို့ လီချင်ဆုတ်အမေ မျက်နှာကိုထိပြီး မျက်စိပျက် သွားရဍ္ဍာတယ်။ လီချင်ဆုတ်တို့အဖွားက ဆေးရုံမှာ ကုသို ကြိုးစားတယ်။ ဆရာဝန်က ဝေပူဝဝိတောင်းတယ်။ မြေရှင် ကလဲပြန်ရနိုင်မှာမဟုတ်လို့ ဆိုပြီး ဝေပူဝဝိမချေးတူး။ ဆရာ ဝန်ကလဲ ဝေပူမရလို့ မကုပေးဘူး။ မိခင်ကြီး ဆူးသွားတော့ အခွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ လီချင်ဆုတ်ရဲ့ မိခင်ဟာ ကျွန်ုပ် အလင်းမရပေမဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားတယ်။ အလုပ် သမားတဦးက သူ့ကိုတွေ့တော့သနားပြီး ဂရုစိုက်ရာက အဲဒီ အလုပ်သမားကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ လီချင်ဆုတ်နဲ့ ညီမကလေးမွေးပြီးလို့ မကြာမီမှာဘဲ လီချင်ဆုတ်ရဲ့ မိခင် က အနိစ္စရောက်ရပြန်တယ်။”

ဆရာမကလေး ကင်(မ)တီဖေ့က ဤသို့ ပြောပြနေချိန် တွင် ကျောင်းသား ကလေးများသည် သနားဝမ်းနည်းကြပြီး မျက်ရည်တွေများခဲ့ကြ၊ ငိုကြ၊ ဆရာမလည်းမျက်ရည်များကျ ခနသည်။ အပြင်မှ နားထောင်နေသော လီချင်ဆုတ်လည်း မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ငီးပြီး ငိုနေရိုက်နေသည်။ ဆရာမက လေးက....

“ဒါကြောင့် လီချင်ဆုတ်ကိုမင်းတို့ကြင်နာကြပါ။ သူ့ကို မနောက် မပြောင်ကြပါနဲ့။ ပညာတော် လာအောင်လဲ ဖိုင်း ကုကြပါ”ဟုမေတ္တာရပ်ရာတတန်းလုံးကပင်သူတို့များကြောင်း လီချင်ဆုတ်ကို ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကတိပြုကြသည်။ လီချင်ဆုတ်လည်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီးထွက်ပြေးသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာမကလေး ကင်(မ)တီဖေ့နှင့် အတန်းသား သူငယ်ချင်းများက ကြင်ကြင်နာနာကူညီကြ၊ စာအတူ ကျက် ကြ၊ မတတ်သည်ကိုခိုင်းပြပေးကြသောကြောင့် ပြုပြင်ပြောင်း

လဲလာကာ စာကြိုးစားလာသည်။ ၅ မှတ် ပေးလျှင် ၃ မှတ် ရလာသည်။ ၄ မှတ်ရလာသည်။ ၅ မှတ်အပြည့် ရသည်အထိ တိုးတက်လာသည်။

တညသော် လီချင်ဆုတ်သည် စာသင်ခန်း အတွင်းသို့ သွားပြီး သူ၏ပုံပေါ်တွင် ရေးခြင်ထားသည်များကို ရေပေါ် နှင့်ထိုးပစ်သည်။ မကောင်းသောခုံများကိုလည်း ပြုပြင်သည် ဆေးသုတ်သည်။

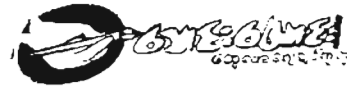
တနေ့သ၌ ဆရာမကလေးနှင့် အတန်းသားများ ဒေသန္တရ ခရီးထွက်ကြရာ၌ မိမိတို့ကြိုက်ရာ အကြောင်းအရာ တခုကို ရေးပါဟုဆိုသဖြင့် ရေးကြသည်။ လီချင်ဆုတ်ကမူ မိမိ၏ အမှားများကို တချိုးတခုဝန်ခံပြီး မိမိကိုယ်ကို ဝေတန်ရေး သားသည်။ ဖတ်ပြခိုင်း၍ ဖတ်ပြသောအခါ အားလုံးက ဩ ဘာပေးကြသည်။

ဤအချိန်မှာပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၊ ဆရာမများနှင့် သူနာပြုဆရာမများသည် လီချင်ဆုတ်၏မိခင်ကိုခြေလျင်ခေါ် လာကြသည်။ ပြောပြသဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာမလေး ကင်(မ) တီဖော့ကို ပြေးဖက်သည်။ ယခုမှမြင်ရသော သားချစ်လီချင် ဆုတ်ကိုလည်း ပြေးဖက်သည်။ လီချင်ဆုတ်၏မိခင် မျက်စိ အလင်းရလာသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ပြီး ကျောင်းသား ကလေးများ အားလုံးက ဝိုင်းဖက်ကြသည်။

ဤဇာတ်လမ်းကလေးသည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာဆရာမ မိဘကျောင်းသားကလေးများအား သင်ခန်းစာအများကြီး ပေးပါသည်။

လာလာ

၂၁-၉-၆၄

သနပ်ခါး

အနောက်နိုင်ငံမှ ခေတ်နှင့်အတူ ပြောင်းလာသော လိမ်း ကျံစရာများက တနေ့တခြား တိုးတက်လာ သော ကြောင့် ဟောလီးဝုတ်နှင့် အလွန်အလွမ်းဝေးသောကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ၌ပင် အမျိုးသမီးများ၏ပြင်ဆင်မှု၊ ချယ်လှယ်လိမ်းကျံ မှုများ မှာ ရှေးကနှင့်မတူ အနောက် တိုင်းသူများ နှင့် ခွဲမရအောင် ခိုင်နေကြပေပြီ။

ဤသို့ပြောင်းလဲလာကြသည်မှာအနောက်နိုင်ငံရပ်ရှင်များ၊ ကြော်ငြာများကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့ဖြစ်လာသည် ကို အတင်းထားကြပါဟုဆို၍လည်း ရမည်မဟုတ်။ မကောင်း ပါဘူးဗျာဟု ဆိုရမှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ သောကဓာတ်ပညာများနှင့် အထပ်ထပ် ဝမ်းသပ်စီမံ လုပ်ကိုင်ထားကြခြင်းများ သာဖြစ်သောကြောင့်ဝံသာနု မဟုတ်ဟုဆိုကြစေကာမူ အပြစ် ပြောနိုင်ဘို့ ခက်ပေသည်။

အမျိုးသမီးဆိုသည်မှာ 'လှချင်မျိုး' ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားများကလည်း အမျိုးသမီးများကို လှစေချင်ကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ခေတ်ကြီးကို ဆန့်ကျင်၍ ရှေးဟောင်းဘဲကောင်းသည်။ ရှေးဟောင်းသာ သုံးရမည်ဟု အခမ္မာတိုက်တန်းလျှင်ကား အောင်မြင်နိုင်စရာမရှိပေ။

'မက်စီဖယ်တာ' စသည့် အလှပစ္စည်းများက ဈေးအလွန်ကြီးသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက သူတို့လိုကောင်းသောပစ္စည်းကို ဈေးပေါ်ပေါ်နှင့် ရောင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားကြသော ရှိပေသည်။

ဤသို့ဆိုရာ၌ အနောက်တိုင်း ပြင်ဆင် ချယ်လယ်မှုများကို ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသမီးများက စွဲမက် နှစ်သက်နေကြသည်မှာ အားလုံးမှန်လှသည်။ ကောင်းလှသည်ဟုဆိုပါ။ နှစ်သက်နေကြသည်မှာ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်းဖြစ်သည့် သဘောရှိကြောင်းကို တင်ပြလိုခြင်းသာ အဓိကဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝအလှကိုသာပို၍ တန်ဖိုးထားသင့်သည်ဟုဆိုလျှင်ကား မည်သူမျှ ငြင်းကြမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာမျိုးသားမဟုတ်။ အရှေ့တိုင်း အနောက်တိုင်း ဘယ်တိုင်းသားကမှလည်း စောဒကတက်ဘယ်မရှိ။ အားလုံးကောင်းပါသည်ဟု ဆိုကြရမည်သာဖြစ်ပေသည်။

ပင်ကိုယ်အလှဆိုသည်မှာ ကျန်းမာရေး ကောင်း၍ သွေးသားစိုပြေ နဂိုရံရည်တောက်ပနေခြင်းကိုဆိုလိုသည်။ တောသူတဦး၏ နေရောင်ခံ အသားအရေနှင့် ပင်ကိုယ် လှပခြင်းသည် ကျန်းမာရေး ဖြော့တော့သော မြို့သူ၏မက်စီဖယ်တာအလှကို လှမ်းမိုးသည်။

ဤသို့သော အယူအဆများ ကြားထဲက ဆင်းရဲချမ်းသာမဟုတ် ဗမာအမျိုးသမီးအားလုံးတို့သည် ရှေးလက်ဟောင်းသနပ်ခါးကိုဖြင့် လက်မလွှတ်ကြပါနှင့်ဟု မေတ္တာ ရပ်လိုပါသည်။

ချွေဘာရေး ဖြစ်သည့်ပြင် ဤကဲ့သို့ သစ်ခေါက် များကို ဝမ်းကျံသည်မှာ ကျန်းမာရေးအတွက် ပိုကောင်းသည် ဟူ၍ အနောက်တိုင်းပညာရှင်အချို့က အယူရှိလာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗမာ အမျိုးသမီးများ၏ ကိုယ်တွေ့ အရလည်း ကျန်းမာရေး စိတ်ကြည်လင်ရေးအတွက် ကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုစမှတ်ရှိကြပါသည်။

ပခုက္ကူခရိုင်သည် သနပ်ခါးကောင်းအထွက်ဆုံးနယ်အဖြစ် ဖြင့် ကျော်ကြားသည်။ 'တောင်နီ သနပ်ခါး' ဆိုလျှင် ဗမာအမျိုးသမီး ကြီးနှင့်လတ် များ ကြားဘူး ကြသည်။ ပခုက္ကူခရိုင် ပခန်းကြီးအနောက် ခရီးတတိုင်ကွာ ခန့်ကွင် ရှိသော ဘောင်နီဆီသည် အရပ်ကထွက်သည့်အတွက် 'တောင်နီသနပ်ခါး' ဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြေခံက နီသောကြောင့် သနပ်ခါးအသွေးကလည်း နီရောင် ပြေးနေသည်။ အပွေး နက်နေလျှင် ဘောင်နီသနပ်ခါးမဟုတ်ဟု ဆိုကြသည်။

ပခန်းသားများ၏ ပါးစပ်ရာဇဝင်အရမှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ဖေါင်စကြာနှင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည် လာတော်မူစဉ် ဘောင်နီဟု ယခုခေါ်ကြသည့် ရှင်မတောင်အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ မိဖုရား၏ သနပ်ခါး အစ်တော်သည် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ။ မှောက်သွားသော ဟူ၏။ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် တောင်နီ သနပ်ခါးသည် အခြားနယ်ပယ်ဒေသက သနပ်ခါးများထက် မွှေးသည်ဟုဆိုသည်။ ပခန်းကြီးသူတွေ မွှေးသည် ဟုကားမဆို။

အိမ်တအိမ်က သနပ်ခါးသွေးနေယင် ဟိုဘက်၃,၄အိမ်၊
ဒီဘက်၃,၄အိမ်ကပင် မွေးနေသည်ဟုဆိုသည်။ ပခန်းသာ
များ ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် “ရွှေနံ့သာခေါက်ကိလား”
ကျောက်ပေါ်မှာတင်၊ ခန်းဝင်ကမွေး”ဆိုသည့် ရွှေဘိုဗုဒ္ဓကြီး
သံထဲမှာပါသည့် သနပ်ခါးစံချိန်ကိုပင် ချီးနေပါသည်။

ရွှေဘိုသားကမကြားသောကြောင့် ဤမျှသာစပ်တားခြင်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ရွှေဘိုသနပ်ခါးမှာလည်း နာမည်ကြီးပင်ဖြစ်
သည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့ကလည်း သနပ်ခါး ကောင်းကြောင်း
ဂုဏ်ယူလေ့ ရှိသည်။ ဦးကြော့က တောင်တွင်း သနပ်ခါး
ကောင်းကြောင်း စာတပုဒ်ရေးစပ်ခဲ့သည်မှာ—

သနပ်ခါးပင် ဘွဲ့တေးတင်—

“ပုလဲရည်ငွေနှင်းပျို၊ လေသွင်းချို သုတ်ခါ၊ ရွှေတွင်းမြို့
ဥက္ကရာဇ်၊ ဂုဏ်မာသာမော။ ။နို့ကြူးဆင်ကဲထူးလှိုင်သည်၊
လဲဘူးမြိုင်ပန်းစုံတံတော။ ။စိမ့်စမ်းကျဝတ္ထုထွေသွန်၊ ရေတံခွန်
ကျလျော့၊ ဟေမဝန်မြကြော၊ နံ့သာသောရင့်မှု။ ။လှလိုက်
တာပင်နပ်ခါး၊ ရှင်နတ်များ စိုက်ထားသည့်ပုံ။ ။အရိုးက
ကတိုးထုံသည်၊ အခိုးစုံ ပင်စည်ခရောက်ပါလို့၊ အခေါက်
ကလေးတရာ၊ မွေးတဲ့နံ့သာ။ ။ရွှေတသန်းတွေမန်းညာမှာ
ရွှေကန္တာဆင်မြန်းဘို့လေး...”။ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

တောင်တွင်းကြီးမှ ခရီးဝ ၂ မိုင်ကွာခန့်ရှိသည့် ကုက္ကို
ဆိုသော ရွာအနီးက ပိဿနိုးမြို့ဟောင်းအကြောင်းကို ယခု
တလော သတင်းစာများတွင် ကျွန်တော်တို့ဖတ်နေကြရသည်။
ကမည်းကျောက်စာ ဌာနကလည်း ဦးအောင်သော် စသည့်

ကျမ်းကျင်သူများကြီးကြပ်ပြီး ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများကို
ဘေးပေါ်နေကြသည်။ ၎င်းပိဿနိုးမြို့ဟောင်းအတွင်းမှာလည်း
သနပ်ခါးပင်များရှိကြသည်။

သနပ်ခါးကို ကောင်းသော နံ့သာလိမ်းကျံစရာမှန်း သိ
သော်လည်း အနောက်နိုင်ငံက လာသောပစ္စည်းများက လွယ်
ကူသောကြောင့် သွေးရသောဒုက္ခ၊ စိတ်ဖိစပ်လိမ်းရသောဒုက္ခ
ကို ဗမာအမျိုးသမီးများက ရှောင်လိုကြခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ကနည်းသော် ကိုယ်ပစ္စည်းမို့ ကိုယ်မကြိုက်၊ ပေါ်၍
ကောင်းမထင်သည့်သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်စရာရှိသည်။ အ
နောက်နိုင်ငံများသို့သွားသောအခါ သနပ်ခါးခံကလေးများ
ကို လက်ဆောင်ပေးလျှင် နိုင်ငံခြား အမျိုးသမီးများကသာ
ကော ဗမာသံရိုးများမှ အရာခိုကတော်များကလည်း မက်မက်
ကဲကဲလိုချင်ကြသည်။ ယုံကြည်သလိုတွေ့ရသည်။

ခေတ်ကာလအလျောက် မည်သို့ပင် အလှချယ်စရာ လိမ်း
ကျံမှုများ တိုးတက်ပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း ဗမာအမျိုး
သမီးများသည် သနပ်ခါးကို မပစ်ခွာသင့်ပေ။

သနပ်ခါးလိမ်းကျံမှုမှာ ဗမာ့ရိုးရာ၊ ဗမာ့ယဉ်ကျေးမှု
ဘရင်ပင်ဖြစ်၍ အိုးစားခွဲကြလို့ လည်းမခတ်ပေ။ မကွဲမကွာ
ခန့်ချင်သူလည်း အများပင်ရှိသေးသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့်
ဝမ်းသာရပေသည်။

သို့ရာတွင် သနပ်ခါးပင်များကား ရှေးကနှင့်မတူ ရှားကုန်
ပေါ့ပြီ။ သနပ်ခါးတူးများလည်း ငါးစေ့၊ ကြက်စေ့၊ မက်စ်
ပက်တာစေးနည်းတူ တက်ကုန်ပြီ။

သနပ်ခါးဥယျာဉ်များစံနစ်တကျစိုက်ပျိုးကြပြီး ခေတ်နှင့်
အညီ အဆီထုတ်ခြင်း၊ ပြုပြင်စီမံခြင်းများပြုကြလျှင် ခေတ်
သော ဗမာအမျိုးသမီးများလည်း သုံးလာကြမည်။ ကြော်
ငြာကောင်းကောင်းနှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ တင်ပို့
ရောင်းချလျှင်လည်း ရနိုင်မည်။

ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတရပ်အဖြစ် စဉ်းစား
စရာကောင်းပါသည်။

လူလူ

၁၃-၆-၆၀

သောကကင်းဝေးနေနိုင်ရေး

မိတ်ဆွေသည် ပူပင်သောက ရောက်နေတတ်သူ ဖြစ်လျှင်
ထိုအလေ့အကျင့် ပျောက်အောင်လုပ်ဘို့ လိုသည်။ သောက
ပူပင်ခြင်းသည် လူတယောက်၏အလေ့အကျင့်ကြောင့် စွဲနေ
သော ရောဂါတမျိုးဖြစ်သည်။

သောကများ ကင်းဝေးအောင် နေတတ်ဘို့၊ နေနိုင်ဘို့မှာ
လိုအပ်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ သောက၏ကျွန်အဖြစ် ဆက်လက်
နေထိုင်နေရဘို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။
သက်တော့ပညာရှင်တဦးက အောက်ပါအကြံများကို ပေးထား
ပါသည်။

(၁) သောကသည် ဘာမှအကျိုး

မပေး၊ အသုံးမကျ ဆိုသည်ကို ရှေ့ဦး
ညာသဘောပေါက်ဘို့ လိုသည်။ သောက
သည် မော်တော်ကားကို ကားငိုထဲထည့်ထားပြီး စက်နှိုးထား
သည်နှင့် တူသည်။ စက်သည်တည့်လုံးခုတ်မောင်းနေသည်။

လန်နက်မိုးလင်းသော် ကားသည် မူနေရာတွင်ပင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် စက်အားကား အများကြီး ကုန်နေသည်။ ကားခိုလည်း စက်ဆီနို့များနှင့် အသက်ရှူရပင် ခက်လှသည်။
သောကနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဤဥပမာသည် အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ပုပန်မူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်နေရာမှ ပို့ဆောင်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြဿနာများကိုမဖြေရှင်းနိုင်။

သောကသည် ကျွန်ုပ်တို့တွင်ရှိနေသောစိတ်အင်အားကိုယ် အင်အားကို ဖြုန်းပစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆောက် အအုံကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ပြဿနာများ ဖြေရှင်းရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ရာတွင် ခွန်အား ဆုတ်ယုတ်စေသည်။

သောကသည် ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ ခွန်အားနည်းစေသော ဓာတ်ကို သွင်းပေးတတ်သည်။

ဆရာဝန်တဦးက “သောကသည် ယနေ့လူ့လောက၌ လူသားများကို သတ်နေသောရောဂါဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို ထိခိုက်စေနိုင်သည်” ဟုဆိုသည်။

ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ အစာမကျေခြင်း၊ အစာအိမ် ရောဂါ ဖြစ်ခြင်းများသည် သောကကြောင့်ဖြစ်ပွားနိုင်သော ရောဂါများဖြစ်သည်။ သောကကင်းဝေးအောင် မြန်မြန်နေထိုင်ထိုင်တတ်လျှင် မြန်မြန်ပျော်ရွှင်ကျန်းမာလာကြမည်ဖြစ်သည်။

သောကကိုနိုင်ရန် အဆင့် ၂ ဆင့်ရှိသည်။

(၂) သောကပေါ်ပေါက်ရသောပြဿနာကို ပေါ်ထွက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တကယ်ပြဿနာမရှိသေးဘဲလျက်ကြိုကြို

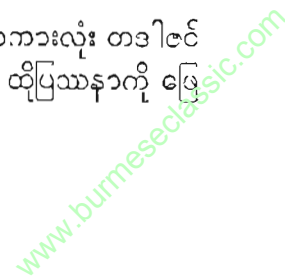
တင်တင် သောကက အလျင်ပေါ်နေတတ်သည်။ သောကများကို စိတ်ကူးဖြင့် ခေါင်ခေါင်တွေးတွေး တွေးတောပြီးစိတ်ကူးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သောကနှင့် နှုတ်လုံးနေရတတ်ကြသည်။

စိတ်ကူးကို ဤသို့အလွဲသုံးစားပြုသောအလေ့ အကျင့်မျိုး ပေါ်မလာနိုင်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တွန်းလှန်ဖို့ လိုပေသည်။ “တံတားများသို့ မရောက်မချင်း ထိုတံတားများပေါ်တွင် လျှောက်ဖို့ မကြိုးစားပါနှင့်” ဆိုသော အနောက်တိုင်း ချေးစကားပုံ “စစ်မရောက်မီ မြားမကုန်ပါစေနှင့်” ဆိုသော မြန်မာစကားပုံများအရ ကျင့်ကြံလုပ်ကိုင်ကြဖို့ လိုပေသည်။

လောကကြီးတွင် ကိစ္စကြီးငယ်များနှင့် မကြုံရ၊ မဆုံရ၊ မတွေ့ရသူ၊ သောကမရောက်ရသူဟူ၍ကား အလွန်ပင်ရှားပေသည်။

သောကပုပန်နှင့် ကြုံတွေ့ရပြီဆိုလျှင် စိတ်ကူးဖြင့် ခေါင်ခေါင်တွေးတွေး လျှောက်တွေးပြီး အမျိုးမျိုး ပုပန်သောက ရောက်နေကြမည့် အစား၊ မိမိပုပန်ရသော အကြောင်းကိစ္စအရင်းအမြစ်ကိုရှင်းရှင်းစာနှင့်ရေး၍ ကြည့်ပါ။ ထိုအခါ သင်၏ သောကသည် ဘာဆိုသည်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား မယ်မယ်ရရ ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ စီမံဖြေရှင်း၍ ရနိုင်ခြင်း လမ်းစများ၊ ထင်သလောက် ကြောက်စရာ မကောင်းသည်များ ကိုလည်း ချွေ့ကြရပါမည်။ သင်ကိုယ်တိုင်စာဖြင့်ချ၍ရေးထားခြင်းသည် သောကကိုဖြေရှင်းအောင်မြင်သောလမ်းစကိုပေးနိုင်စွမ်းရှိလာနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် စာရွက်တရွက်ပေါ်တွင် စကားလုံး တဒါလင်နှစ်ဒါလင်မျှ နှင့် မိမိ၏ပြဿနာကို ရေးပြီး ထိုပြဿနာကို ဖြေ

ရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ဖြစ်လေသည်။ သိုင်းခိုင်းသော ပုပန်သောကများ အဝင်မခံဘို့ အလွန်ပင်အရေးကြီးလှသည်။

(၃) သောကကိုဖြေရှင်းနိုင်သောနည်းလမ်းများအားလုံးကို စာရင်းလုပ်ပါ။ မိမိကိစ္စသည် ဘာဘာဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို သေသေချာချာသိပြီးပြီဖြစ်၍ အဖြေများကို ဖြေရှင်းနိုင်သော နည်းလမ်းများမှာ ဘာတွေဖြစ်သည်ကို စာရင်းလုပ်ဘို့ လိုပေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်လျှင် သင်၏ပြဿနာကို ဘယ်သို့ လက်တွေ့ဖြေရှင်းရမည်ဆိုသည့် ခိုင်မာသောအကြံဉာဏ်ရလာနိုင်သည်။ အပြုသဘော တွေးတော၍ မိမိပြဿနာ ဖြေရှင်းရေးအတွက် လမ်းစဉာခြင်းသည် သင့်အားဘေးမဖြစ်စေနိုင်၊ ဒုက္ခမပေးနိုင်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘဲ လျှောက်တွေးပြီး သောကဇောက်နေခြင်းကို ဖယ်ရှား ပစ်သည်ဖြစ်၍ တန်ဖိုးရှိပေသည်။

နောက်တဆင့်မှာ ပြေလည်နိုင်မည်ဟု ယူဆရသည့် အဖြေများကို တခုစီကောင်းစွာလေ့လာစိစစ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

အချို့သည်လက်တွေ့အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်၊ မသင့်တော် ဆိုသည်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုအချက်များကိုဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ကျန်သောအဖြေများအနက် ဘယ်အရာကို ရှေ့ကထားရမည်၊ ဦးစားပေးရမည်ဆိုသည်ကို တဖန်စိစစ်ရမည်။

အနောက်နိုင်ငံ စိတ်ပညာ ဆရာများသည် သောက ကင်းဝေးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးတော်တော်များများရေးပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ကိုယ် နည်းနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ် အမြင်နှင့် ကိုယ်လည်း ဆက်လက်ရေးသားကြဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ယခုကျန်တော်တင်ပြသော ဆောင်းပါးမူရင်းမှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံက စိတ်ပညာဆရာ ရောဘတ် ဂျေ လမ်းစံဒင်း၏ ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချက်(၃)အထိ ဖေ ၇ ပြည့်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ ဆောင်းပါးတွင် အချက် ၆ ချက်ရှိပါသည်။

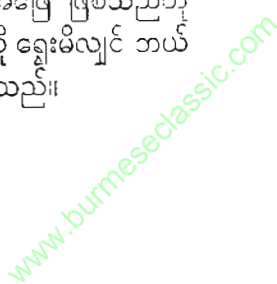
အမှတ်(၄)မှာ “စတင်လုပ်ကိုင်ပါ” ဆိုသော စကားဖြင့် စတားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ဖြေရှင်းနိုင်သောနည်းလမ်းများအနက် တခုခုဖြင့်စတင်ဖြေရှင်းပါ။ အချိန်မဖြုန်းပါနှင့်၊ ထိုသို့ပြဿနာဖြေရှင်းရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခြင်းသည်ပင် သောကကို များစွာလျော့ပါးသွားစေသည်။

တချိန်တည်းတွင် ၂ မျိုးလုပ်ဆောင်ရန် မလွယ်၊ သင်သည် စိတ်ကိုလျော့ပြီး သောကကို ခံစားနေမည်ဆိုလျှင် ထိုသောကသည် သင့်ကို လွှမ်းမိုးအောင် ကြိုးစားမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစုံတခုဘာလုပ်မည် ဆိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီး တိတိကျကျ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သောကနှင့် ကင်းဝေးနိုင်သည့်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။

အချို့ကိစ္စများတွင်ပြဿနာအတွက်ဖြစ်နိုင်အံ့သောအဖြေများ အားလုံးကို တကြိမ်တည်းတပါတည်း ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နိုင်သော်လည်း အချို့ နေရာတွင်တခုသာလျှင် လုပ်နိုင်ပေသည်။

ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်လျှင် ကောင်းသည်။ မြန်မြန် ပြေလည်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့တွင် သောကမြန်မြန်အေးသည်။

ဘယ်နည်းလမ်းသည် အကောင်းဆုံး အဖြေ ဖြစ်သည်ဟု ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မည်နည်း။ လမ်းများကို ရွေးမိလျှင် ဘယ်လို လုပ်မလဲစသည်ဖြင့် ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

အမှန်အားဖြင့်သော် မည်သည့်နည်းလမ်းသည်အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟုမည်သူ့မည်သည့်အခါတွင်မှ တထစ်ချမပြောနိုင်ပေ။

သဘာဝအားဖြင့်သော် အတွေ့အကြုံ အမြော်အမြင်များအရင်းခံပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ် ဆောင်ရွက်လျှင် အမှားနည်းလိမ့်မည်ဟုသာ ဆိုနိုင်ပေမည်။ မိမိသည်လောကအတွေ့ အကြုံနည်းသည်၊ ဝေဘန်သုံးသပ်မှု အားမကောင်းလှဟုမြင်လျှင် အတွေ့အကြုံများ၍ အသိပညာရှိသော ခင်မင်ရင်းနှီးသူတဦးဦးနှင့် တိုင်ပင်သင့်ပေသည်။

အကယ်၍ မိမိ ရွေးချယ် လိုက်သော လမ်းကြောင်းသည် မှားသွားသည်ဖြစ်ပါက ထိုအမှားလမ်းကို ရွေးမိ လေခြင်းဟု ဆိုကာ တဖြစ်တောက်တောက်ရှေ့ရှက်နေရန်မဟုတ်၊ ငါသည် ဤကိစ္စတွင် သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ လမ်းစဉ်ချပြီး ဖြေရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းစဉ် အမှားကို ရွေးချယ်မိကြောင်း အချိန်ကပြသည်။ ဤလိုဖြစ်ရသည့် အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါအပြစ်တင်နေစရာမဟုတ်၊ ငါအကောင်းဆုံး ကြိုးစား လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီဟုဖြေရပေမည်။

(၅) စိတ်ထိန်းသိမ်းရေးကိုလေ့ကျင့်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ယခု ဆွေးနွေးနေကြခြင်းမှာ စိတ်ထိန်းသိမ်းရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်ခေါင်တေးတေး၊ တေးတောပြီး သောကမျိုးစုံ ဖန်တီးနေသူသည် အပျက်ဘက်သို့သာ တေးခေါင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုးရို ကားရား ဖြစ်သည်များ၊ ပျက်စီးသည်များကိုသာ သူတေးတောစိတ်ကူးသည်။ အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုသာ မြင်နေထင်နေသည်။ သောကဘက်ဒုက္ခဘက်

ကသာ သူ့ခွေးတော စဉ်းစားနေလေ့ ရှိသည်။ မိမိ၏အရည်အချင်းများနှင့် အောင်မြင်ရေး များကိုလည်း သူမယုံကြည်၊ အားမကိုး။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အနေနှင့် စိတ်သည်ထိန်းသိမ်း၍ ရကောင်းသောအရာဖြစ်သည်ဟုမြင်သင့်ပေသည်။ မည်သည့်စိတ်၊ မည်သည့်အတွေး၊ မည်သည့်အမြင်များကိုချန်ထားမည်၊ မည်သည့် ဝိဘ်မျိုးကိုပယ်ရမည် ဆိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ဘို့လိုသည်။ အနည်းငယ်လေ့ ကျင့်ပေးလျှင် လွယ်လွယ်နှင့်ပင်ရနိုင်သည်။

လုပ်လျှင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သောကနှင့် ကင်းဝေးအောင် နေနိုင်ဘို့ကြိုးစားမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်လျှင်ကား မိမိစိတ်၏ အစဉ်ကို စောင့်ကြည့်ဘို့သာ လိုပေသည်။

အပျက်စိတ်များ လွှမ်းမိုးလာလျှင် အပြုစိတ်ဖြင့် အစားထိုးပေးဘို့ဖြစ်ပေသည်။

(၆) အခြားသူများကို ကူညီခြင်းသည်လည်း သောကကင်းဝေးရေး နည်းလမ်းတလမ်း ဖြစ်လေသည်။ အခြားသူများ၏ကိစ္စများကို ကူညီဖြေရှင်းခြင်းသည်မိမိအတွက်သောကများ ကင်းဝေးရေးတွင် လျော့နည်းစေလေသည်။ သူတပါးအတွက် ကူညီခြင်းဖြင့် အလုပ်များနေလျှင် မိမိသောကအတွက် ဝိတ်ကူးဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အခြား အကြောင်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သောကလျော့နည်း သွားလေသည်။

မိမိ၏ ပြဿနာကိုလည်း အခြားတဖက်မှ ပိုမိုမှန်ကန်စွာ မြင်နိုင်သည်။ မိမိကူညီနေသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ပြဿနာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သောအခါ မိမိ၏ပြဿနာသည် ထင်သလောက်မကြီးကျယ်၊ မရှုပ်ထွေး ဆိုသည်မျိုးကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေသည်။

သူတပါးကို ကူညီရာတွင်ရရှိသော အတွေ့ အကြုံများကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုပို၍ ယုံကြည်အားကိုးလာပြီး မိမိပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရာတွင် အကူအညီပို၍ ရလာစေသည်။

သူတပါးကို ကူညီခြင်းဖြင့် စိတ် စေတနာကောင်းများ တိုးတက်ကာပီတိဖြစ်ပြီး လူ့လောကကို မြင်ရာ၌ ကြောက်ရွံ့စိတ် အပျက်စိတ်များ လျော့နည်းသွားလေသည်။ ထိုအခါ မိမိ၏ တကယ်အရေးကြီးသော ပြဿနာဟူ၍ များများမရှိကြောင်း လည်း တွေ့မြင်မည်။ ထိုပြဿနာများအတွက်လည်း သောကရောက်သော အလေ့အထ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

သောကကို မွေးမြူသည့် လှောင်ထားသော အလေ့ပျောက်အောင် လုပ်ပါ။

လူ့လူ

၂၄-၄--၆၄

သူများကြည့်ကောင်းအောင်ပါ

တနေ့က အလှူတခုသို့ ကျွန်တော်သွားသည်။ အလှူကြီးသွားမိသည်မှာ ဝမ်းသာစရာဖြစ်သည်။ မဟာစည်ဆရာတော် ဟောသောတရား နာရသောကြောင့် သာမက လူပရိသတ်ကို မြင်ရ တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စိတ်ကထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သာ ပါရမီခံ တော်တော် ရင့်သူဖြစ်ပါမူ ထိုအတွေ့အကြုံဆင်ခြင်တုံကြောင့်သော တာပန် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားနိုင်ပါမည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

အကြောင်းတခုသာရှိပါသည်။

ဤ အလှူကြီးတွင် ကျွန်တော် နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသော လူကြီးပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူလတ်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် တော်တော်များများနှင့် တွေ့ရဆုံရ သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သိကျွမ်းသော အမျိုးသမီးကြီးကြီး၊ လတ်လတ်၊ ငယ်ငယ်များကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ် တော်တော်များများနှင့် ကျွန်တော်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က ဤလို အလှူမင်္ဂလာ ဆောင်များတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀နှစ်၊ လွန်ခဲ့သည့် ၅နှစ်ကလည်း ဆုံဘူးသည်။ မနှစ်ကလည်းဆုံသည်ပင်။ ဤနှစ်ထဲမှာပင် စောစောကဆိုကြပေသေးသည်။

ထိုနှစ် ထိုနှစ်ထဲက ဆုံခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေရင်းချာများထဲမှ အချို့နှင့်မူ မဆုံကြရတော့ပေ။ တော်တော် များများမှာ ကွယ်လွန်သွားကြပေပြီ။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမတိုင်မီက သိကျွမ်း ခင်မင်သူများ၊ ဝစ်ကြီးပြီးမှ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရသူများထဲက တော်တော်များများပင် မရှိကြတော့ပြီ။ မနှစ်က တွေ့ဆုံရသော ပုဂ္ဂိုလ်များထဲကပင် ၂ယောက် ဥယောက်ကို မတွေ့နိုင် တော့ပေ။

ယခုလူကြီးပိုင်း ရောက် လျက်ရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း လွန်ခဲ့သည်နှစ် ၂၀၊ ၁၀၊ ၅နှစ်ကနှင့်မတူ၊ အများကြီး ကျကျန်ကြပြီ။ ပျိုမျစ်သည့်သဘော၊ နုနယ်သည့်သဘော ဘာမှမတွေ့ရတော့ပေ။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆံပင်များဖြူ၊ ပါးရေများတွန့်၊ သွားများကျိုးလှပြီ။

ထိုအခါ ဤအလှူကြီးသို့မလာမီ အဝတ်အစားများ လဲပြီးနောက် တင့်တယ်စေခြင်းငှာ မှန်ကြည့်ပြီးဆံပင်ဖီးခဲစဉ်က မိမိကိုယ်ကို မြင်ခဲ့ရသည်နှင့် နှိုင်းစာပြီး ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

“မင်းကကော ဘာများထူးသေးသလဲ ကိုယ့်လူ” ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိမေးမိသည်။

အလှူသို့လာရန်အဝတ်အစားလဲစဉ် သမီးငယ်က....

“ဖေဖေက တယ်ဟုတ်ပါလား” ဆိုသည့် အကြည့် မျိုးနှင့် ကြည့်နေသောကြောင့်....

“သူများ ကြည့်ကောင်းအောင် ဝတ်ရတာပါ သမီးရယ်၊ လှပတင့်တယ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး” ဟုရယ်ပြုံးနေောက်ပြောင်ကာ ပြောခဲ့မိသေးသည်။

အလှူမင်္ဂလာဆောင်သို့သွားသောအခါ ကျွန်တော်လည်း အတူတူပင် အဝတ်အစားတော်တော်ကောင်းကောင်းကို ဝတ်သားဆင်ယင်သည်။ ဤသည်မှာ လူတို့၏ထူးစံ၊ လူတို့၏ ပျော့ကွက်ဟုင် ဆိုရပါမည်။

မိတ်ဆွေများနှင့်ထိုင်နေယင်း ကျွေးမွေးညှို့ခံသည်များကို အသင့်အတင့်စားကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကျွန်တော်ကြည့်မိသည်။ မကြာမကြာကြည့်မိသည်။ ငမင်ကြည့်ရှု လေ့လာ ဝဉ်းစားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤအလှူကြီးသို့ လာရောက်ကြသော ကျား၊မ မဟု အားလုံးအတူတူပင် မိမိတို့ကိုယ်ကို သူများကြည့်ကောင်းအောင် ပြုပြင် ဆင်ယင်လာကြရသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ အချို့က သည်း စိန်တွေ၊ ရွှေတွေအများကြီး ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ အချို့ကမူ အဝတ်အစားဖက်ရှင်ကို အသားပေးပြီး လာကြသည်။ အချို့ကမူ ၂မျိုးလုံးကိုပင် အသားပေးကြဟန်တူသည်။

မိန်းမ၊ ယောက်ျား နုနယ်သူငယ်ရွယ်သူများကား လှပတင့်တယ်ကြပါပေသည်။ ကျွန်တော်တို့လိုလူကြီးပိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့ထက်လူကြီးပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်းထက်ကြီးသော လူကြီးပိုင်းများမှာကား ငယ်ငယ်ကနှင့်မတူ၊ မည်သို့မျှမလှနိုင်၊ မပုနိုင်၊ မတင့်တယ်နိုင်ကြတော့ပါပြီ။

ဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် ရွှေကျင်နိကာယ အစည်းအဝေးကြီးကျင်းပစဉ် သက်တော်ရှည်စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကြွလာတော်မူကြသော ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ်အား ဤဆရာတော်ကြီးကဲ့သို့ ငါလည်း အိုရချေသေးရဲ့ဟု နှလုံးသွင်းရန်နှင့် ဇရာအကြောင်း သတိပေးဟောကြားတော်မူသည်ကို သတိရမိသည်။

ဇရာမှာကြောက်စရာဒုက္ခပင်ဖြစ်ပါသည်။လူတိုင်းသတ္တဝါတိုင်း ဤဒုက္ခဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်လိုကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမှမလွတ်နိုင်။ စောစောသေဆုံးရသူများကို ဇရာမှလွတ်သည်ဟု ဆိုကြမည်လော။ အမှန် အားဖြင့်သော် တကုလူအိုလူမင်းမဖြစ်ရသည်တိုင်အောင် မသေမီ အိုသမျှအိုလိုက်ရပေသေးသည်။

သို့ရာတွင် ဖိုးသူတော် ပြောသကဲ့သို့ကား ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ဘုန်းတော်ကြီးက ဆွမ်းဟင်းခကောင်းများနှင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေစဉ် “ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ စားရခြင်း၏ဒုက္ခ”ဟု တရားနှင့် ဆင်ခြင်တော်မူသည်ကို အနီးရှိ ဖိုးသူတော်က....

“ဒီဒုက္ခမျိုးတော့ သူတော်တို့ ခံစားချင်ပါဘိ တော့ဘယ်ဘုရား”

ဟု သွားရည်ယိုကာပြောသကဲ့သို့ သက်တော်ရှည် စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့ အသက်ရှည်ရှည်၊ အနာကင်းကင်းကုသိုလ်ရရနေရတဲ့ ဇရာဒုက္ခမျိုးတော့ တပည့်တော်လည်း ခံချင်စမ်းပါဘိဟု ကျွန်တော်လည်း တမ်းတလိုက်ချင်ပါသည်။

အိုမင်းမစွမ်း ဒုက္ခမှာ ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်သော်လည်း အသက်လည်းရှည်၊ အနာလည်းကင်း၊ ဥာဏ်ပညာ ဘုန်းတန်

ခိုးကြီးသော ဆရာတော်ကြီးမျိုးကား ဖြစ်ချင်စရာ ကောင်းလှပါဘိသည်။

အလှမင်္ဂလာဆောင်တွင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအမျိုးသားအမျိုးသမီးများသည် မိမိတို့ကိုယ်ခန္ဓာ လှပတင့်တယ်စေခြင်းငှါ အလွန်အရောင်တောက်သော ပိုးဖဲစသည်အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင် လာတတ်ကြသည်။ မျက်နှာကိုလည်း အကောင်းဆုံးအလှချယ်စရာများနှင့် ချယ်လာကြသည်။

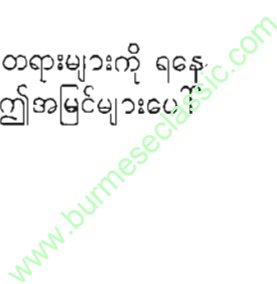
ထိုသို့ ဝတ်စားထူးပွဲမှုများသည် ကြီးသူ အိုသူများနှင့် မလိုက်တော့ပြီ၊ တခြားစိဖြစ်နေကြပြီ။ အဝတ်အထည် လက်ဝတ်တန်ဆာများကား လှကြပါ၏။ လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာက မပါတော့ပြီ။ မလိုက်နိုင်တော့ပြီ။

ငယ်စဉ်ရွယ်စဉ်၊ နှစ်ပျိုစဉ်က အပြုံးကလေးသည်လှသည်။ ယဉ်သည်။ ကြီးပြီ အိုပြီဆိုလျှင် ထိုအပြုံးသည်ပင်မလှတော့ပြီ။

ကျွန်တော့ထက်ကြီးသူ၊ ကျွန်တော့ထက် အိုသူများကို ကြည့်ပြီး မသေချ်နေရသေးလျှင် ငါလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နေရာသို့ မကြာမီဝင်ရပေတော့မည်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။

မိခင်အိုနှင့်အတူ အလှသို့လာသောသမီးများသည် ယခုဖြင့် လှကြသေးသည်။ ဖခင်နှင့်အတူလာသော သားလူရွယ်များလည်း ယခုဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှပေသေးသည်။ မကြာမီသော တနေ့တွင် သူတို့သည် ဘေးနားက မိခင်ဖခင်တို့ကဲ့သို့ပင် အိုကြ၊ နှာကြ၊ ဆံဖြူ၊ သွားကျိုးကြရဦးမည်မှာ မလွဲကေန်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ဤအလှကြီးတွင် ကျွန်တော်သည် ဤတရားများကို ရနေသည်။ ယခင်ကလည်း ဤအယူအဆများ၊ ဤအမြင်များပေး

ခွဲတူးသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမိတ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆရာသမားများ၊
ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေများ၏ကျေးဇူးဟုပင်ဆိုရပါမည်။ သို့ရာတွင်
ဤအကြိမ်၌ကား ယခင်ယခင်ကနှင့်မတူ ပိုက်သည်။

အကြောင်းကလည်းရှိသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အိုခြင်း၊
နာခြင်းဆိုသည်များကို သိလာသောကြောင့်၊ လောကဓံ
ဒဏ်ကို ခံရလွန်းသောဓာတ်ခံကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ကြသည့်အလှူကြီးတွင် ပရိသတ်
ကိုကြည့်၍ ဤတရားကိုရမိသည်မှာ တမျိုးတော့လည်း ဆန်း
သည်။ နံနက်စောစောထ၍ပြင်ဆင်ကာ သွားရသောအလှူဖြစ်
သောကြောင့် အိပ်ပျက်စိတ်ဓာတ် ကျနေသောကြောင့်လော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တရား၏သဘာဝအလှ၊ သဘာဝအနှစ်
သာရသည် ဤသည်ပင်မဟုတ်ပါလော။

သုဿင်္ဂါ အလှူလာသူ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကမူ သူ
များ ကြည့်ကောင်းအောင် ကြည့်လုပ်ပေါင်းထုပ် ဝတ်ဆင်
လာကြသူတွေပင် ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ခပ်ဖုံးဖုံးကလေး
ဆိုကောင်း ဆိုမိနေကြပါလိမ့်သတည်း။

လူလူ

၆-၁၂-၆၃

ဘိုးဝဇီရစာတမ်းဖတ်သောနေ့

ဘိုးဝဇီရ ၁၁၅နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွင် ဖတ်ကြား
ရန် စာတမ်းတခုပြင်ပြီးနောက် မတ်လ ၃၀ရက်နေ့ ညနေက
ခန့်ကုန်သို့သွက်ခဲ့ရာ ၃၁ရက်နေ့ နံနက်စောစောကြီးရောက်
သွားပါသည်။ ဆရာဇဝနအမှူးပြုသော သတင်းစာဆရာများ
နှင့် ဆွေမျိုးများက လာရောက်ကြိုနေကြသည်။

မီးရထားလှုပ်လွန်းသောကြောင့် တညလုံးအိပ်၍မရခဲ့သော
ကျွန်တော့်အဖို့ မီးမလင်းမီကတည်းက ထပြုံး လာကြိုနေကြ
သောမိတ်ဆွေများအား အလွန်ပင်အားနာမိပါသည်။ ပူအိုက်
သော ရာသီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့လည်း
ညက ကောင်းကောင်း အိပ်နိုင်ကြမည်
မဟုတ်ပေ။

ဟောပြောပွဲကျင်းပမည့် ရာမာကရစ်ရှိနာခန်းမသို့ ကျွန်
တော် တခါမှမရောက်ဘူးပါ။ ဤခန်းမတွင် ဟောပြောပွဲများ
ကျင်းပကြသည့်အကြောင်းသာ ကြားဘူးခဲ့ပါသည်။ အခန်း

မှာ မကျဉ်းလွန်းမကျယ်လွန်း၊ တော်ရုံသာရှိပါသည်။ ၅နာရီ ထိုးသောအခါ နားထောင်ရအောင်လာကြသည့်ပရိသတ်သည် အခန်းတဝက်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ၅နာရီ ၅မိနစ်တွင် ပြည့်သလောက် ဖြစ်သွားပေပြီ။ သဘာပတိ ဦးဘသန်းနှင့် အခမ်းအနားမျိုး ကိုနေဝင်းတို့က အခမ်းအနားစုပြီးနောက် ကျွန်တော်စရိ စကားပြောသောအခါ ၅နာရီခွဲနေပေပြီ။

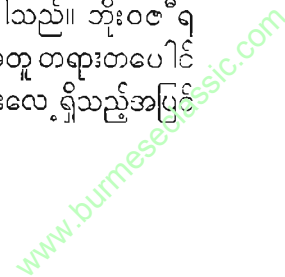
စာတမ်းဖတ်နေယင်းကျွန်တော်တခါတရံလွမ်းလွမ်းကြည့် ပါသည်။ ပရိသတ်သည် လာတုန်းလာဆဲပင်ဖြစ်သည်။ အချို့ ထိုင်စရာမရကြတော့ပေ။

အကြောင်းအရာမှာသတင်းစာများနှင့်သာဆိုင်ပြီးသတင်း စာလောက၊ စာပေလောက ပရိသတ်များသာ စိတ်ဝင်စား ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သော်လည်း ပရိသတ်မှာ နယ်တော်တော်ကျယ်ကျယ်ကလာကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အချို့သည်ရုံးဆင်းရာမှဝင်လာကြပြီးနားထောင်ကြခြင်းဖြစ် သည်ဟုသိရသည်။

ဘိုးဝဇီရအတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့်ပတ်သက်၍ မှော်ပီဆရာသိန်းကြီး မှတ်သားထားသည်များ၊ ဆရာ မဟာဆွေနှင့် သူရိယဦးသိမ်း မောင်တို့ ရေးခဲ့သည်များ၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များမှတ်သားထား သည်များကို စီကာ စဉ်ကာ တင်ပြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးရှာဖွေတွေ့ရှိသော အချက်အလက်များကို တင်ပြ သော ကျွန်တော်၏စာတမ်းမှာ အချိန် ၁ နာရီ မှန်းသော် လည်း ၁နာရီခွဲမျှကြာသွားပါသည်။ ပရိသတ်ထဲတွင်ကျွန်တော် ဟောပြောမည်ဆို၍ တမင် လာရောက် အားပေး ကြသော ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ ထားဝယ်မှ ဆရာကြီး ရွှေဝယ်အေး

စသော ဆရာကြီးများ၊ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ရင်းများ၊ မန္တလေးသားများကပင်ခတော်များပေသည်။ အချိန်ကြာ သွားသည့်အထဲတွင် ဘိုးဝဇီရသည် ဝက်သား ကြိုက်သည်။ သောပတ်လည်းကြိုက်သည်။ ဟင်းမရှိလျှင် နေပေစေ ထော ပတ်နှင့်ထမင်းနယ်စားရလျှင်ပြီးသည်။ လက်ဖက်လည်းကြိုက် သည်ဟုပြောပြီး ဒီနေရာမှာတော့ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဘုသည်ဟု အပိုထည့်ပြောသည်မျိုး၊ ဘိုးဝဇီရ ဆားတောင် သို့ ရှေးဦးစွာသွားရောက်ခြင်းမှာ ဒုတိယနဝဒေး၏ ဒေသဖြစ် ၍ လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။ နဝဒေးကို ဘိုးဝဇီရက အလွန် ကြည်ညိုသည်။ နဝဒေး၏ ဇာတိဟုဆိုကာ ဆားတောင်တွင် သွားရောက် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည့် အကြောင်း ဖတ်ကြားပြီးနောက် ပြည်မြို့တွင် ပဌမနဝဒေးပေါ်ပြီးနောက် ၂ဝရာစုနှစ်တွင် စာရေးဆရာကြီးဇဝနဆိုသောသရေဒေတ္တရာ သားတဦး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဆားတောင်တွင် ဒုတိယနဝဒေး ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ပေါ်ပြီးသည့်နောက် ဒုတိယ ဇဝန ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ရပါသည် စသော စကားဖန် များကြောင့် အချိန်နည်းနည်း ပိုကြာသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးဝဇီရသည် စာပေပညာရှင်၊ အချစ်အဖွဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုရင်ဘဝကတည်းက ရှေးဟောင်းဓမ္မ သတ်များကို လေ့လာ လိုက်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး လူတ် ခတော်တရားသူကြီးဖြစ်ရန်မှာ ဘိုးဝဇီရ၏ ရည်မှန်းချက် ဖြစ် ခဲ့သည့်အကြောင်း များလည်း တင်ပြရပါသည်။ ဘိုးဝဇီရ သည် ဆားတောင်တွင် သူကြီး ဦးငနှင့်အတူ တရားတပေါင် များကို တရားဓမ္မနှင့်အညီစီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးလေ့ ရှိသည့်အပြင်

ကျောက်ပန်းရွာသို့ရောက်သွားသောအခါတွင်လည်း အသက်
၈၀ကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ညတိုင်း စာပြန်ရာ၌ ဓမ္မသတ်
များကို အထူးဂရုစိုက်ပြန်လေ့ရှိကြောင်း ကျောက်ပန်းရွာ
ရှေ့ကျောင်းဆရာတော် အမိန့်ရှိလိုက်ပုံကို ကျွန်တော် တင်ပြ
ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ပြင် ဆရာကြီးသခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့်ဘိုး
ဝဇီရတို့သည် သတင်းစာဆရာကြီးများသာမက စာဆိုတော်
ပညာရှိကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်အပြင် မျိုးချစ်စိတ် ရှိရာ၌၎င်း၊
နယ်ချဲ့သမား လက်အောက်တွင် ဘာအမှုတော်မှမထမ်း ဆို
သော ဆုံးဖြတ်ချက်၌၎င်း တူကြသည့်အကြောင်းများလည်း
ကျွန်တော်တင်ပြရာတွင် ပါဝင်ပါသည်။

တနည်းအားဖြင့် ပျင်းရိတွယ်ကောင်းသောဤစာတမ်းကို
ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည့်အတွက်
ကျွန်တော်များစွာ ဝမ်းသာမိသည်။ သတင်းစာဆရာအသင်း
က ဤပွဲမျိုးကို ဤအကြိမ် ပဌမဦးစွာ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည့်
နေရာတွင် ပရိသတ်ကဤမျှ ဂရုစိုက်ရှိသည်ကိုလည်း အသင်း
သားများက ဝမ်းမြောက်နေကြသည်။

ဆရာကြီးဇေယျဟောပြောပြီးနောက် စာရေးဆရာဒါရိုက်တာ
ဦးသုခကဟောပါသည်။ ဦးသုခ သတင်းစာများကို ဝေဖန်
သွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့လက်ခံကြရာ ဝန်ခံကြရမည်ပင် ဖြစ်
ပါသည်။ ဘိုးဝဇီရလက်ထက်ကတည်းက ဝိန်ဝားသေသည့်ချစ်
သူအကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားသည်များရှိခဲ့၍ အတူယူငြီးလိုက်
သောကြသူများ ရှိခဲ့ကြသည့်အကြောင်း၊ သတင်းစာများ ဤ
သို့ ရေးခဲ့ကြသည်မှာ ဘိုးဝဇီရခေတ်က ယနေ့ သာကေတ
တံတားခေတ်အထိဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၃၀ခုနှစ်ခန့်က မောင်

ငယ်သူ-မခင်ရီကျောင်းသား ကျောင်းသူချစ်သူ ဦးကြည့်မြင်
တော်တော်တော်တော် မှ ခုန်ချသေကြသည်ကို သတင်းစာများက
တဖွဲ့တဖွဲ့ရေးကြသောကြောင့် လူငယ်အချစ်ရူးများသေနည်း
သေဟန်အမျိုးမျိုးနှင့် ကိုယ်ကျိုးနည်း စတန်းများ ပြုလုပ်ကြ
သည့်အကြောင်းမှစ၍ သတင်းစာများတွင် ပြုပြင်ရန်လိုသည်
များကို တင်ပြပြောကြားသွားပေသည်။

ကျွန်တော်၏ နိဂုံးစကားတွင် ဤအချက် များကို ဝန်ခံ
ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မြို့လယ် ရုပ်ရှင်ရုံကြီးများရှေ့တွင်
ဆင်းခိုင်းကြီးများနှင့် နတ်ကန္ဓားပေးပြီး နတ်ကားများ ပြနေ
ကြသည်ကို ယနေ့မတွေ့မမြင်ကြရတော့သည့်နည်းတူ သတင်း
စာများဘက်တွင်လည်း ပြောင်းလဲတန်သမျှ ပြောင်းလဲနေပါ
ပြီဟု ကိုသုခကိုပြန်ကြားရပါသည်။

ဘော့လုံးပွဲများမှာ မဆဲဘို့

ဗထူးကွင်းဘော့လုံးပွဲများတွင် အလွန် ဆဲနေကြသည်ဟု မိတ်ဆွေများကပြောကြသည်။ ခဏခဏပင်ပြောကြသည်။

ကျွန်တော်ဘော့လုံးပွဲသို့ မရောက်သည်မှာ တော်တော်ပင်ကြာပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘော့လုံးပွဲအကြောင်း ဘာမှမသိ။ သို့ရာတွင် ဘော့လုံးပွဲတွင် ဆဲကြသည်၊ အလွန်ဆဲနေကြသည် ဆိုသောသတင်းကို ကြားရသောအခါ အများကြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဝမ်းနည်းမိသည်။

၁၉၄၇-၄၈၊ ၁၉၅၀၊ ၅၁-၅၂ ခုနှစ်လောက်အထိ ယခင်က ယူဘိအေကွင်းဟုခေါ်သော ဗထူးကစားကွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့တတွေ လူကြီးလုပ်ပြီး ဘော့လုံးပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ စစ်ပြီးကာစပွဲများ၌ ဆဲကြပါသည်။ ရန်ဖြစ်ချင်ကြပါသည်။

သို့ရာတွင် နောင်ဘော့မဆဲကြတော့ပါ။ တယောက် တလှူအိအသံကြောင်ဆဲသံများပင် ထွက်ပေါ်၍ မလာပါ။ ရန်ခိုက်ဒေါသလည်း မဖြစ်ကြပါ။

ထို့ကြောင့် သမတကြီးဒေါက်တာဘဦးကြုံ၍ ဘော့လုံးပွဲလာကြည့်သည့်အခါ၎င်း၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ လာကြည့်ကြသည့်အခါ၎င်း ကျွန်တော်တို့က ကောင်းကောင်းကြားလေ ရှိကြသည်။

ကြားသည် ဆိုရာမှာလည်း မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ကြခြင်းမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ရုဏ်ယူကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်ဘော့လုံးပွဲများတွင် အလွန်ဆဲနေကြသည်။ အစိုးရလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်၊ ဘယ်သူမှလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် သမတနှင့် ရန်ကုန်က လူကြီးများလာလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘော့လုံးပွဲများကို အံ့ဩနေကြသည်။ ရပ်ဝေးမိတ်ဆွေအချို့က ခင်ဗျားတို့ ဘော့လုံးပွဲက “ဆဲလဲမဆဲပါလား” ဟု ဆိုကြသည်။

“ဆဲစေချင်လို့လား” ဟု ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများကို ပြန်၍မေးသောအခါ ထိုမိတ်ဆွေများက “မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ သဘောကျလွန်းလို့ပါ” ဟု ပြန်ပြောကြသည်။

မော်လမြိုင်ကလာသော ဧည့်သည်၊ ပုသိမ်ကလာသော ဧည့်သည်များကလည်း “ဆဲသံမကြားသောဘော့ပွဲကိုမနွဲ့အသားရောက်မှတ် တော့ရတော့တယ်” ဟု ထုတ်၍ပြောကြသည်။

တဦးနှစ်ဦးကမူ-

“မနွဲ့လေးမှာမို့လို့လဲ ဒီလိုဖြစ်နိုင်တာပါဘဲဗျား” ဟု ဆဲသည်။

“မန္တလေးကတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုစုရာ နေရာကိုး၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုယဉ်ကျေးကြတာ” ဟု အချို့က ဆိုကြသည်။

“ထီးနန်းအရိပ်၊ ရှေးမြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအပြင် ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားတဲ့မြို့၊ တရားတော်အဆုံးအမခံယူနေကြတဲ့ လူတွေကိုးဗျ” ဟု ဆိုသူများက ဆိုလိုက်ကြပေသေးသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် အိမ်တွင်ဆဲချင်ဆဲမည်၊ အရပ်ထဲတွင် ဆဲချင်ဆဲမည်၊ ဘောလုံးပွဲတွင်မူ တခွန်းမှမဆဲ၊ ယောင်လို့မှ မဆဲ၊ ‘ငါ’ ပင်မတိုင်းတော့။

အိမ်က ငါးပါးသီလယူလာကြလျှင်ပင် ဤမျှစောင့်စည်းကောင်းမှစောင့်စည်းကြမည်။ ဘောလုံးပွဲထဲသို့ ရောက်သော အခါ တယောက်ကိုတယောက် အကဲကြည့်ပြီး ဘယ်သူမှမဆဲသောကြောင့် ယောင်ပြီး ဆဲတတ်သူကလည်း မိမိနှုတ်ကိုမိမိ သတိထားပြီးထိန်းသည်။

ဤသတင်းကောင်းများသည် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လုပ်ကြံ၍ ရေးနေသည်များမဟုတ်၊ နှစ်၊ လ၊ ဘာမှမကြာသေး၍ မှတ်မိသူတွေအများကြီးရှိကြပေသေးသည်။

တခါက ဘောလုံးပွဲကြည့်သော ပရိသတ်ကို ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ရန်ကုန်ဘီအေအေ ကစားကွင်း (ယခု အောင်ဆန်းကစားကွင်း) မှာ ထိုအခါက ပဌမတန်း အသင်း တသင်းဖြစ်နေတဲ့ ရန်ကုန်မြို့နီစီပယ် အသင်းက နေပြီး ကစားဘူးတယ်။ ကျွန်တော်က တရုတ်နှင့်နဲ့တူလို့ ‘ခွေးမသားတရုတ်ကိုချ’ ဟု အော်သံများ နားထဲထိုးထိုးဝင်လာတယ်။ အိမ်ကဆွေမျိုးတွေလဲသူတို့ဆဲလို့ အားလုံးဘဲကုန်ကြပီ (ရယ်ကြသည်)။”

“ကျွန်တော်က လက်ဝဲအတွင်းလူအဖြစ် ကစားတယ်။ ဘခါတလေ ကျွန်တော်ဂိုးသွင်းလို့ ဝင်သွားတဲ့အခါ ပရိသတ် ဆဲက “ဒါမှ ငါ့သားကွ” ဟု အားရပါးရ ဩဘာပေးသံများ ကြားရတယ်။ ဂိုးသွင်းရာတွင် အပြင်ထွက်သွားတဲ့ အခါများ မှာတော့ အိမ်ကဆွေမျိုးတွေကုန်ပြန်ပီ။ ဘယ်ဘက်ကမှမသက်သာဘူး။

“တခါ သတင်းစာလုပ်ငန်းဘက်လုပ်၊ နိုင်ငံရေးဘက် ဝိတ်ထက်သန်လာတော့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်တဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစိန်နဲ့ မိတ်ဆွေများက “လာ ကိုလှ၊ ဇာတိသွေးဇာတိ မာန် သွားတင်ရအောင်” ဆိုပြီး ဘောလုံးပွဲအသွားကျွန်တော့ ကိုဝင်ဝင်ခေါ်လေ့ ရှိကြပါတယ်။

“ထိုအခါက ဗြိတိသျှလက်အောက်ဖြစ်တော့ ဂျပန်နာကလပ်အသင်းက အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ အထက်တန်းအရာရှိကြီးတွေ ကစားကြတာကိုး၊ သူတို့အသင်းက တော်တော် ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က “ချဟဲ့” တို့ဘာတို့အပြင် ဒီမျက်နှာဖြူတွေကို အားရပါးရ ဆဲကြရတာကိုး။ နယ်ချဲ့သမားတွေ အုပ်စိုးနေတာကိုမကြိုက်လို့ အပြင်မှာဆဲယင် အဖမ်းခံရမှာ သေချာတယ်။ တမတ်ပေးပြီး ဘောလုံးပွဲဆဲမှာ တနာရီလုံးလုံး ဆဲနိုင်တယ်ပေါ့ဗျာ။

“အခုတော့ဖြင့် နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူတွေလဲမရှိတော့ပါဘူး၊ အားလုံး ကိုယ် အချင်းချင်းတွေချည်းဘဲ။ ဒါကြောင့် မဆဲသင့်ကြတော့ဘူး။

“မျက်နှာအပေါ်မော့ပြီး တံတွေးထွေးယင် ကိုယ် မျက်နှာပေါ် တံတွေးကျသလိုဘဲ၊ ဆဲတာကလဲ စဉ်းစားကြည့်ယင် မျက်နှာပေါ် တံတွေးပြန်ထွေးသလို ဖြစ်နေပါတယ်။”

“ရဲအသင်းကလူတွေကို တချို့က ဆဲချင်ကြတယ်။ နဲ့နဲ့ ပါးပါးဆဲသံပင်ကြားလိုက်မိပါသေးတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ သူတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျွန်တော်တို့တူတွေ၊ ညီတွေဘဲမဟုတ်လား။ သူတို့တတွေဘဲလူဆိုးသူဆိုးတွေရန်ကိုကာကွယ်ပေးနေကြတာဘဲ။ ရွှေကျ၊ စောပြေ၊ မောင်ညွန့်၊ အေးမောင်၊ သာဒွန်းတို့ တတွေဟာ ရန်ကုန်ကအသင်းတွေ လာကစားတော့ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးရတဲ့လူငယ်တွေမဟုတ်ဘူးလား။ “ခဲဟဲ့” ဆိုလို့ တဖက်ကတကယ်ချလိုက်တာနဲ့ သူတို့နာသွားတော့ အထက်ဗမာပြည်လက်ရွေးစင်၊ ဗမာပြည်က ဘောလုံးသမားကောင်းတယောက် နစ်နာသွားမှာ၊ ဆိုးရှုံးသွားမှာဘဲမဟုတ်လား။”

“တပ်မတော်အသင်းကနေပြီး ကစားတဲ့ရဲဘော်တွေ၊ အရာရှိတွေကို ကြည့်ပါဦး၊ သူတို့တတွေဟာလဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တူတွေ၊ ညီတွေ၊ အစ်ကိုတွေဘဲမဟုတ်လား။ တိုင်းပြည်ရဲ့ လှုပ်လပ်ရေးကို ရင်မြေကတုတ်လုပ်ပြီး ကာကွယ်နေကြတဲ့ ရဲဘော်တွေဘဲ။ ဆဲယင် ကျွန်တော်တို့အများပေါ့။”

“အမရပူရ မော်တော်ယာဉ်အသင်း၊ စစ်ကိုင်းအသင်း၊ ကျောက်ဆည်၊ မိတ္ထီလာအသင်းသားတွေ၊ ငွေးငွေး၊ မောင်အုန်းဘတင်၊ ဘကျူ၊ လှဘူး၊ လှမောင်တို့ပါတဲ့ မြို့မအသင်း၊ အဲဒီလူငယ်တွေကို တယောက်တည်းကြည့်ကြပါဦး။ ဘယ်သူ့ကိုများ ဆဲစရာတွေပါသလဲ။ သူတို့တတွေဟာလဲ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးရတဲ့လူတော်ကလေးတွေဘဲ။”

“ရမ်းရမ်းကားကားကစားလို့ ဆဲတယ်ဗျာလို့ တချို့က ဆိုကြလိမ့်မယ်၊ ရမ်းတဲ့လူကိုဘာဆဲဘို့လို့သလဲ၊ လူထုပရိသတ်

ရှေ့မှာ သူ့အရှက်ကွဲနေပါပြီ။ တယ်သူမှာ တယ်လို အကျင့် ဘာခိုတ္တုမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ ဘောလုံးကစားရာမှာ အပေါ်ဆုံးပေါ့။ ဒိုင်လူကြီးကလဲ သူ့ကို အပြစ်ပေးမှာဘဲ။

“ဒိုင်ညစ်လို့ ဒိုင်ကိုဆဲတာဗျာလို့လဲ တချို့က ပြောကြပါသိမ့်မည်။”

“ဒိုင်ညစ်ယင်လဲ မဆဲပါနဲ့၊ ဒိုင်ညစ်တယ်ဆိုတာလဲ လူပုံသယ်မှာ ညစ်ရတာမို့ သူ့ဖာသာသူ အရှက်ကွဲနေ၊ ဂုဏ်ပျက်နေပါပြီ။”

“တခါတလေတော့လဲ ဒိုင်က ရိုးရိုးသားသား သူမြင်တဲ့ အတိုင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးတာဘဲ၊ ပရိသတ်အမြင်နဲ့ မကိုက်ဘဲ ဒီနေ့တတ်တယ်။”

“ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဘက် အားပေးကြပါ၊ လက်ခုပ်တီးကြပါ၊ ဆဲသားမဆဲပါနဲ့။”

“ကျွန်တော်တို့မန္တလေးကိုမြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားသော ဦးလို့ အရပ်ရပ်အနယ်နယ်က လေးလေးစားစား ရှိကြတယ်၊ အဘုခိုးကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကဆဲနေကြယင် အရှက်ကွဲကြရောပေါ့ဗျာ” စသည်ဖြင့် တင်ပြဆွေးနွေးစဉ်းစားစေကာ အဆဲကို တားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘောလုံးကစားသူများ တမင်ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းကြီးကစားသည်မျိုးကိုလည်းတားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ပရိသတ်များသည်မဆဲကြရသော်လည်းပျော်ကြပါသည်။ အားကစား ဝိတ်ဓာတ်မြင့်မြင့်နှင့် ကစားကြသော ဘောလုံးပွဲကောင်းများကို ကြည့်ကြရသောကြောင့် ကြေနပ် ကြသည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်၌၎င်း၊ ကစား သူများ၌၎င်း လောင်းကစား ဝိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိကြပေ။

ထို့ကြောင့် အောက်မြန်မာပြည်အသင်း လာကစားသော အခါ မကြာမကြာ ကျွန်တော်တို့က အနိုင်ကစားလိုက်နိုင်ကြ သည်။ နိုင်ငံခြား အသင်းများလာကစားလျှင်လည်း ကောင်း ကောင်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြသည်။ ဘယ်အသင်း လာကစား လာကစား “မန္တလေးဘော့ပွဲကြည့် ပရိသတ်က မဆဲဘူး၊ အားပေး ရာမှာလဲမျှတယ်၊ တော်လျှင်တော်သလိုဟိုဘက်သည်ဘက် အား ပေးတယ်၊ ရန်ကုန်မှာဒီလိုမဟုတ်ဘူး” စသည်ဖြင့်ပြောကြသည်။ မန္တလေး ဘော့ပွဲကြည့် ပရိသတ်၏ အားကစား စိတ်ဓာတ်ကို ထုတ်ပေါ်ချီးကျူးသွားကြသည်။ မှတ်တမ်းများတွင်ရေးသွား ကြသည်။ ဤကား မန္တလေးမြို့သူမြို့သားများ ရခဲ့သည့်ဂုဏ် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် အုပ်ချုပ်သောပုဂ္ဂိုလ်များရော့ရော့ ရဲရဲ နိုင်လာပြီး စည်းကမ်းများပျက်လိုက်လာသည်ဟု ကြားရ သည်။ ဤသတင်းများကို ရန်ကုန် ထောင်တွင်းမှနေ၍ ကျွန် တော်ကြားရသောအခါအများကြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

မှန်းတပဲ့ လောင်းကစားတမျိုးကို ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်ရေး ကောင်စီဆရာများထင်လိုက်သောအခါ အများဆဲ တအားဆဲ သောက်ကျိုးနည်း ဆဲကုန်ကြတော့သည်။

ယခုသော် မှန်းတပဲ့၏အမေဆိုး ‘အဆဲ’ သည် ဗထူးကွင်းတွင် မင်းမူလျက်ရှိနေပေပြီ။

ခွန်အားမေးပြီး ကျွမ်းကျင်မှု လေ့ကျင့်ကာ အစွမ်းကုန် ယှဉ်ပြိုင်ကြရသည့် အားကစားစိတ်ဓာတ်မေးမြူရာ ဗထူးကွင်း သည် ယခုသော် အစွမ်းကုန်ဆဲရေးရာဌာနကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့မန္တလေးမြို့သူမြို့သားများအနေနှင့် အများကြီးအရှုံးပေါ်နေသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်နေသည်။

ထို့ကြောင့်ပြုပြင်ရေးအတွက် အားလုံး ပူးပေါင်းဆောင် ခွက်ကြည့် လိုကြောင်း လေးလေးနက်နက် နှိုးဆော် လိုက်ပါ သည်။

ဆဲသူများအားလည်း ရပ်တန့်ကြပါရန် မေတ္တာ ရပ်အပ် ပါသည်။

သူ့သူ

၂၃-၈-၆၃

သရက်သီးပြိုင်ပွဲ

ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးသရက်သီး ပြိုင်ကြသောပွဲသည် တော်တော်နှင့် ပြီးဦးမည်မတင်။ လူတွေမှာအရပ်သံယောဇဉ်ကိုယ် သရက်သီး သံယောဇဉ်တော်တော်များများရှိကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၂လ လောက်ကစ၍ တမြို့နှင့် တမြို့ သရက်သီးပြိုင်ပွဲများရှိနေခဲ့ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲဆိုသော်လည်း ကိုယ် သရက်သီးက အနိုင်ယူထားကြသော သဘောသာဖြစ်သည်။ တကယ်ယှဉ်ပြိုင်ကြ၊ အနိုင်အရှုံးဆုံးဖြတ်ကြခြင်းကား မဟုတ်ပေ။

“အသီးမှာသရက်၊ အရွက်မှာလက်ဖက်” ဆိုသော မြန်မာစကားရှိသည်။ ဤစကားကို အခြားလူမျိုးများက လက်ခံမခံ မပြောတတ်ပေ။ သို့ရာတွင် သရက်သီး ကောင်းကောင်းကိုမကြိုက်သူမရှိ၊ နိုင်ငံခြားက သရက်သီး မစားဘူးသူများကလည်း သရက်သီးအကြောင်း ပြောပြလျှင်သွားရည်

ယိုကြသည်။ “ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ သရက်သီး မထွက်ဘူး၊ မစားဘူးဘူး၊ သရက်သီး အစစ်ကိုလဲ မမြင်ဘူးဘူး၊ ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာဘဲမြင်ဘူးပါတယ်” ဟု ဆိုကြသည်။

အချို့ကမူ “သရက်သီးကို မြင်ဘူးပါတယ်၊ ဒါပေတဲ့ ဈေးကြီးလွန်းလို့ ဝယ်မစားနိုင်ဘူး” ဟု ဆိုကြပါသည်။

ကျွန်တော်စားဘူးတဲ့သရက်သီးကကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စားရတဲ့သရက်သီး အရသာ သောက်နှင့်တော့သရက်သီးဟာ ကမ္ဘာမှာ ဒီလောက် နာမည် မကျော်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်” ဟု ဆိုပါသည်။

ဥရောပတိုက်နှင့် အအေးပိုင်း ဒေသတွင် သရက်သီးမရှိ။ နိုင်ငံခြားက ပို့သော သရက်သီးများမှာလည်း မရင့်လှသေးသည်များကို ကြိုဇူးပြီး ပို့ကြရသည်များ ပြစ်သောကြောင့် ဘေးရသော အခါ အရသာ အပြည့်မရ၊ တော်ရုံ သင့်ရုံသာ ကောင်းကောင်းစားကြရသည်။ ရှားပါးသော သရက်သီးကို ဘေးရပေသည်ဟုသာ ကြောက်ကြရပေသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံခြား သို့တင်ပို့သော သရက်သီးများအနက် အချို့ သာလျှင် လက် ခေးခင်များဖြစ်သည်။ အချို့မှာ သင့်ရုံအတန်းထဲကသာ ဖြစ်ကြမည်။ အလုံးကြီးကြီးလှလှ၊ အရောင် ကောင်းကောင်း သရက်သီးများက နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင်ဈေး ကောင်းကောင်းရကြသည်။

အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန်သည် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ သရက်သီးများ တင်ပို့ ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံခြားတွေ တော်တော် ကလေးရကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သရက်သီးများ တူးသည့် ငှက်သီတင် သစ်သီးဆိုင်များ၌တွေ့ရသော တက်လားသရက်သီး ဆိုသည်မျိုးဖြစ်သည်။

ဘင်္ဂလားသရက်သီးသည် အိန္ဒိယနှင့် ကပ်နေသော ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ၌ပင် အလွန်ဈေးကြီး၍ လူမမာ ဓာတ်စာအဖြစ်သာ ဝယ်ယူစားသုံးနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဥရောပနိုင်ငံများတွင်ကား များစွာဈေးကြီးနေမည်မှာ မလွဲပေ။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်သော ဘင်္ဂလား သရက်သီးများမှာ အလုံးကြီးသည်၊ လှသည်၊ အသားများသည်။ သို့ရာတွင် အနံ့နှင့် အရသာမှာ ကျွန်တော်တို့အကြိုက် မဟုတ်ပါ။ ချိုသည် ဆိုသည်မှာလည်း ပေါ့တော့တော့၊ အနံ့မှာလည်း ဘင်္ဂလားနံ့ဖြစ်နေသည်။

ဤနေရာတွင်လည်း အိန္ဒိယပြည်၌ ကျွန်တော်တို့မစားဘူးသော သရက်သီးကောင်းကောင်းများ မုချရှိရဦးမည်။ ဘယ်အထိကောင်းမည်ကိုကား ကျွန်တော်တို့ မခန့်မှန်းနိုင်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်သော ဘင်္ဂလား သရက်သီးများအနေနှင့်ကား အိန္ဒိယသရက်သီးများသည် ကျော်ကြားသော သစ်သီးများမဖြစ်သင့်သေးပါ။

မန္တလေးကထွက်သော 'အောင်ဒင်' နှင့် 'ပလူအိုက်' ဆိုသော သရက်သီး ၂မျိုးသည် မန္တလေး သရက်သီးများအနက် အနံ့အရသာအကောင်းဆုံးများဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ယူဆကြသည်။ သို့ရာတွင် ဤသရက်သီးများသည် တနိုင်ငံလုံးအနှံ့ တင်ပို့ ရောင်းချနိုင်ဘို့ဝေးစွာ မန္တလေးမှာပင် ကောင်းကောင်းမလောက်ချင်။ ရန်ကုန်သို့ရောက်သည်ဆိုသည်မှာလည်းရောင်ချသော ကုန်ပစ္စည်းသဘောမျိုးမဟုတ်၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း လက်ဆောင်ပေးသောကြောင့်အနည်းအကျဉ်းရောက်ကြသည်များသာရှိကြပေရာ မန္တလေးသရက်သီး ကောင်းကောင်းများ

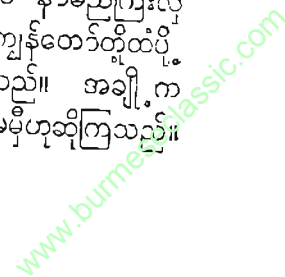
၏ အရသာကို တနိုင်ငံလုံးကမသိ၊ ရန်ကုန်ကပင် မသိနိုင်ကြပေ။

ရပ်ဝေးမြို့များကသိကြသည်မှာ 'မန္တလေးနက်တဲ' ဆိုသည်ပင်ဖြစ်သည်။ နက်တဲသည် မန္တလေးထွက် သရက်သီးများအနက် တတိယ၊ စတုတ္ထအဆင့်ခန့်မှာသာရှိပေသည်။

မန္တလေးသရက်သီးဆိုပြီး ရန်ကုန်နှင့်အောက်ပြည်အောက်ရပ်တွင် နာမည်ကြီးနေသော သရက်သီးတမျိုး ရှိသေးသည်။ 'မန္တလေးရင်ကွဲ' ဆိုသည်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူက ဘယ်လို မှည့်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်လာသည်မသိ၊ ဤနာမည်နှင့် ဤသရက်သီးမျိုး မန္တလေးတွင်ရှာမရပါ။

မန္တလေးသို့ ဘုရားဖူးလာသော အောက်ပြည်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဦးက မန္တလေးကအောင်ဒင်လို ပလူအိုက်လို သရက်သီးမျိုးစားရပြီး သဘောကျသောကြောင့် မျိုးယူသွားကာ မိမိအရပ်ပြန်စိုက်ရာ မူလကလို မချိုတော့သဖြင့် သရက်သီးက ရက်လည်းရှက်၊ မန္တလေးကို ပြန်လိုသောကြောင့် လွမ်းလည်းလွမ်းနေလိမ့်မည် ဆိုကာ မျိုးယူသွားသူက မိမိခြံထဲတွင် သီးသော ဤသရက်ကို 'မန္တလေးရင်ကွဲ' ဟု ခေါ်ခြင်းပေလောဟု တွေးတောစရာ ဖြစ်နေပေသည်။

ပြန်တန်ဆာက ကျွန်တော့မိတ်ဆွေဆရာ ကိုတင်၊ ရန်ကုန်က ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း ကိုအေးမောင်အစရှိသောမိတ်ဆွေများက 'မချစ်စု' စသော အောက်ပြည်တွင် နာမည်ကြီးလှသည့် ကောင်းပေ ဆိုသည့်သရက်သီးများ ကျွန်တော်တို့ထံပို့ကြပါသည်။ ကျေးဇူး အထူးပင်တင်ပါသည်။ အချို့က အောင်ဒင်နှင့် ပလူအိုက်သည် မချစ်စုကို မမှီဟုဆိုကြသည်။

ကျွန်တော်က မငြင်းပါ။ ယှဉ်စားကြည့်ကြပါ။ အနံ့နှင့် အရသာက အဖြေပေးပါလိမ့်မည်ဟုသာ ပြောလိုပါသည်။

သရက်သီးသည် သူ့တမျိုးတည်း သူ့ချည်း စားကြလျှင် ကောင်းသည်ကသာ များပါသည်။ ခြားနားခြင်းကိုမူ ယှဉ်စားကြည့်မှ သိနိုင်ကြပါသည်။

ရန်ကုန်တွင် စားရသော သရက်သီးများအနက် ဦးသုခအိမ်တွင်စားရသော သရက်သီးမှာ အချို့ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ တမျိုးတည်းပြောရလျှင် အောင်ဒင်ထက်ပင် သာပါသေးသည်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၊ ဆရာကြီးရွှေများ၊ ဆရာဦးသော်ဇင်၊ ဦးလှဒင်နှင့် ကျွန်တော့ကို ဟိုအရင်တခေါက် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်စဉ်က ဆရာဦးသုခတို့ ဇနီးမောင်နှံက ဆမင်းဖိတ်ကျွေးပါသည်။

အရသာကို အလွန်ခွဲခွဲခြားခြား သိနိုင်သော ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက “ဒီသရက်သီး တယ်ချို့ပါလား၊ တယ်ကဝယ်တာလဲ” ဟု ချက်ခြင်းခကာက်မေးလိုက်ပါသည်။

“သရက်သီးက ခဲနဲချဉ်နေတာနဲ့ ကျွန်မသကြားနည်းနည်းဖြူးပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ နေ့လည်ကတည်းက ထည့်ထားလိုက်တာ အခုတော့ သကြားဖြူးထားမုန်း မသိရတော့ဘူး၊ ပကတိအချို့လို ဖြစ်နေပါတယ်” ဟု ကိုသုခ၏ဇနီး မကျင်ကျင်က ထုတ်ပြောမှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချို့သော ထိုသရက်သီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိကြရတော့သဖြင့် ရယ်ကြရပါသည်။

ကိုသုခ၏ဇနီးက သရက်သီးကို သကြားထိုးခြင်းမှာ ကျွန်တော်ပါသောကြောင့် မန္တလေးကအောင်ဒင်နှင့် သရက်သီး

ချင်း ပြိုင်လို၍ကား မဟုတ်နိုင်ပါ။ ဤ ဇနီးမောင်နှံသည် မန္တလေးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သူများမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အောင်ဒင်၊ ပလူအိုက် စသော မန္တလေး သရက်သီးများ အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဆရာကိုသုခသည် ကွမ်းအလွန်စားသည်။ အသက်ကြီး၍ အဖိုးအကြီး ဖြစ်သောအခါ ကွမ်းဆုံကလေးနှင့် နေမည့်သူဖြစ်သည်။ ကွမ်းယာနှင့်ပါးစပ်ပြတ်သည်ဟုမရှိလှ၊ မော်တော်ကားစီးလျှင် ကွမ်းသွေးထွေး၍ လွယ်သည့်နေရာကမှထိုင်သည်။ သူ့ကားထဲတွင် အဖုံးပါသော ထွေးခံကလေးတလုံးလည်း အမြဲလှည့်ပါတတ်သည်။ ကွမ်းစားလွန်းသောကြောင့် အရက်တစက်မှ မသောက်ဘဲ အရက်အလွန်သောက်သူ၊ အရက်နဲ့ ထွက်မှာ စိုးသောကြောင့် ကွမ်းယာတွေစားပြီး အနံ့ဖုံးထားသူ ဟု အထင်ခံရသူဖြစ်သည်။

ကွမ်းစားလွန်း၍ လျှာထုလှသော မိမိ၏ခင်ပွန်းသည် အချို့အရသာတွေအောင် မကျင်ကျင်က သရက်သီးကိုသကြားဖြူးပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်၍ ကျွေးလေ့ရှိဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါသည်။ ထိုညက ဆရာကိုသုခ အိမ်တွင် စားခဲ့ရသောသရက်သီးမှာ အောင်ဒင်ထက် ချို့ပါသည်။

လူလူ

နှင့်ပတ်သက်၍မူ သတင်းစာတိုက်ကြီးတိုက်က ဝေဘ်ဆိုက်
ဆရာသည် မဖတ်ဘဲလျက် ဟိုရေးသည်ရေး၊ နီဒါန်းပင်အကုန်
မဖတ်ဘဲ ရေးလိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အခြား ဝေဘ်ဆိုက်
ဆရာများကမူ ဖတ်ပြီးမှရေးကြသည်။

မိတ်ဆွေများထံမှ စာများနှင့် ဝေဘ်ဆိုက်များ

“သတင်းစာများသည် သမိုင်းကို ပြောနေကြသည်” ဆို
သော ကျွန်တော်၏စာအုပ်ကို သတင်းစာများက အများကြီး
ဝေဘ်ဆိုက်ရေးသားကြသည်။ ဝေဘ်ဆိုက် ရေးသူများအနက်
အချို့သည် စာအုပ်ကို သေသေချာချာဖတ်ပြီး ရေးကြသည်။
အချို့ကလည်း တော်သလိုရေးလိုက်တော့သည်။

အချို့က ဝေဘ်ဆိုက်ရေးသည်ကို ကြော်ငြာပေးသည်ဟု
ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးကြပေ။

အချို့ကလည်း မျက်နှာလိုက်သည်။ အချို့သည် တစိုး
လက်ဆောင်စားသည်ဟုပင် နာမည်ထွက်
နေသည်။ ဘက်လိုက်ခြင်းရှိသည်ဟုကား
စာအုပ်လောက၌ အပြောများကြသည်။

အချို့ ဝေဘ်ဆိုက်ရေးသမားများသည် မဖတ်ဘဲ ဝေဘ်ဆိုက်
ရေးသားကြသည်ကို မကြာမကြာတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့စာအုပ်

စာရေးဆရာကြီးဇဝနသည် စာအုပ်ကိုရရချင်း ဖတ်လိုက်
သည်ဟုကျွန်တော်ယူဆသည်။ သူရေးလိုက်သောဝေဘ်ဆိုက်
ကောက်နုတ်ချက်များမှာ ဤစာအုပ်ကိုပြင်ဆင်ယင်း အချင်း
ချင်း မန္တလေးတွင် ကျွန်တော်ပြောပြောနေသည့် သဘော
များ ကောင်းစွာ ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့တု
တယောက်ကမူ “ဦးလေးကြည့်စမ်း ဦးလေးပြောပြောနေတဲ့
အတိုင်းဘဲ ဇဝနကရေးလိုက်တယ်” ဟု ကျွန်တော့ကိုလာပြော
သည်။ ဇဝန၏ရေးသားချက်တွင် စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာ
များကို စုဖတ်မိရာက ဆက်ဖတ်မိပြီး သဘောကျကျနှင့်
သူ၏ကြေးမုံဆောင်းပါးထဲတွင် ထည့်ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်
တူသည်။ ကြော်ငြာသဘောလုံးလုံးမပါ၊ စေတနာကောင်းနှင့်
ထိတိကျကျတင်ပြလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

ဤရေးသားချက်ကြောင့် ဇဝနထံသို့ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးမှ
ရေးလိုက်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ မဖတ်ဘဲနှင့်
ရေးနေသူထက်သာကြောင်း စာတစောင် ကျွန်တော်ရေးလိုက်
ပါသည်။

စာရေးဆရာ ကိုတက်တိုးကလည်း ကျွန်တော့ထံသို့ စာ
တစောင်ရေးသည်။

ဤလှခင်ဗျား

ပေးပို့လိုက်တဲ့ ကိုလှရဲ့ “သတင်းစာများသည် သမိုင်းကို ပြောနေကြသည်” ဆိုသော စာအုပ်ကြီးကို ရရှိသောကြောင့် ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

ထိုစာအုပ်မျိုးပေါ်ထွက်လာနိုင်ခဲ့လှသဖြင့် အထူးပင်ဝမ်း မြောက်စွာကြိုဆိုပါသည်။ စာပေနှင့်သမိုင်းဗဟုသုတ သုတေ သိတို့အဖို့ အလွန်ဟန်လှပါသည်။

အခြား ခေတ်များအတွက်လည်း စီစဉ်၍ ရနိုင်သေးလျှင် ကောင်းပါလိမ့်မည်။

အစဉ်လေးစားလျက်

တက်တိုး

ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ကိုတက်တိုးထံသို့လည်း “မဖတ်ဘဲနှင့် ဝေဘန်ချက်ရေးတဲ့ လူ့လိုတော့မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ” ဟု ရယ်စရာကလေး ထည့်၍ စာ ပြန်လိုက်သည်။

ဆရာတက်တိုးသည် စာဖတ်သူဖြစ်သည်။ အများကြီးဖတ် သည်။ သူ၏ဇနီးဒေါ်နုယဉ်ကလည်းဖတ်သည်။ ဆရာတက်တိုး မအားလွန်း၍ ကိုယ်တိုင်မဖတ်အားလျှင် ဒေါ်နုယဉ်ကဖတ်ပြီး ပြောပြသည်။

ဤမျှကား ထိုဇနီးမောင်နှံအကြောင်း ကျွန်တော်သိရ သည်။ ထို့ကြောင့် မဖတ်မှာပူစရာမရှိပေ။

ဒါရိုက်တာ စာရေးဆရာကိုသုခကလည်း ကွမ်းစားယင်း ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစောင်ရေးလိုက်သည်။ မန္တလေးက ရန်ကုန်ကို လှမ်း၍မမြင်နိုင်သော်လည်း ဘုရားရှိခိုးချိန်ထမ်း

စားချိန်၊ အိပ်ချိန်မှလွဲလျှင်ဆရာသုခသည် ကွမ်းစားနေလေ့ရှိ သောကြောင့် ကျွန်တော်က လှမ်းပြီး ဗေဒင်ဟောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆရာကလည်း “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ သတင်းစာ များသည် သမိုင်းကို ပြောနေကြသည် စာအုပ်ကြီးရတာ ရှေ့ ချင်းဖတ်ပစ်လိုက်တာဘဲ။ အကြွေးကိုမထားဘူး။

“အခုနကဘဲ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောမိလို့ ကျွန်တော့အမျိုးသမီးက ပါးစပ်ကသာပြောနေတယ်၊ စာဖြင့် မရေးဘူးဆိုလို့ စာအုပ်ကို ခဏချထားပီး စာကောက်ရေး လိုက်ရတာဘဲ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာကြီး ဇေယျရေးလိုက်သည့်စာမှာ တိုသော် လည်း အလွန်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရှိလှပါသည်။

ရန်ကုန်

(၁၂၊ ၈၊ ၆၃)

ဦးလှခင်ဗျား

ပေးပို့လိုက်သော “သတင်းစာများသည် သမိုင်းကိုပြော နေကြသည်” စာအုပ်ကို လွန်ခဲ့သည့် ၄ ရက်ခန့်ကပင်ရရှိရာ ရရှိ သည့်အချိန်ကစ၍ လက်မှမချနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခု လည်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုနေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးမြန်မာ သံတမ်းစာများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ထားရုံသာမက သိသင့်သိရာများကို ကောက်နုတ်ပုံနှိပ်လိုက် ခြင်းဖြင့် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားမည့်ဘေးမှ ယခုကဲ့သို့ ကယ် ဆယ်လိုက်ခြင်းမှာ အလွန်ကြီးမားသော ကျေးဇူးတရပ်ဖြစ် ပါကြောင်း။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ မြန်မာသံတမ်းစာသမိုင်းကို

ရှာမှီးလေ့လာ သူတို့အတွက်မှာ ရတနာသိုက် ရွှေတွင်း ငွေတွင်း ပတ္တမြားတွင်းကို တွေ့ရသကဲ့သို့ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျေးဇူးအတွက် ဦးလှသည် အသက် ရာကျော်ရှိပြီလျက် ရှေ့သို့ဆက်လက်အားထုတ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေသော် ဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့လိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

ဇေယျ

(၁၂၊ ၇၊ ၆၃)

ကျွန်တော့စာအုပ်ကြီးကိုရရှိ၍ ဝမ်းသာသူများတွင် နေ့စဉ်ကြီး ယူပီ ဦးဘသန်းလည်းပါသည်။ ဦးဘသန်းသည် သတင်းစာဆရာကြီး ဦးပုကလေး၏ ရင်းနှီး ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေကောင်းတဦးဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဝါအကြီးဆုံး အသက်အကြီးဆုံး သတင်းစာဆရာကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူ၏စာတွင်....

“ကျွန်တော် အလွန်စုံမက်သော သတင်းစာများနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းစာများ အကြောင်း စုဆောင်းထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပြန်တော့ အလွန်တရာမှကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“ဦးလှ၏မိတ်ဆက်စာစာမျက်နှာ ၁၀ တွင်ဖော်ပြပါရှိသည့် သောမတ်စ်ဟီစကက်သ်ဘစ်ဂ်စ် Thomas Hesketh Biggs ဆိုသူရေးခဲ့သော “စေတီတော်” “The Pagoda” ဆိုသောစာအုပ်အကြောင်းဖတ်ရတော့မှ ကျွန်တော့ထံတွင်ရှိသော ဟံသာဝတီတိုက်ထုတ် “ရွှေတိဂုံစေတီ” The Shwe Dagon Pagoda By T. Hesketh Biggs ဆိုသည့် စာအုပ်အကြောင်းကို ပိုမိုစုံလင်စွာသိရှိရပါသည်။ ဟံသာဝတီတိုက်ထုတ် စာအုပ်တွင် အချိုး သို့မဟုတ် နိဒါန်းဆို၍ ဘာမှ ဖော်ပြထားခြင်း မပြု

သဖြင့် Biggs ၏အကြောင်းမသိရပါ။ ယခုမှ အကြေအလည် သိမှတ်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော့အဖို့ ဦးလှ၏စာအုပ်ကိုရရှိသဖြင့် ထပ်တလဲလဲ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ကြားပါရစေ။

“မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေခင်ဗျား” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဦးဘသန်းမှာ စာပေ အစုအဆောင်း အလွန် ကောင်း၍ ဗဟုသုတလည်းကြွယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေသည်။

စာအုပ်ရလျှင် ဖတ်ပြီး စာရေးလေ့ရှိသော ကျွန်တော့ မိတ်ဆွေရင်း ဒီဆူဇာ ဦးခင်ဇော်ထံမှမူ ဘာစာမှ မရသေး၊ တုပ်ကျွေး ဖျားလျှင်လည်း ဒီဆူဇာမှာ ဆေးရှိသောကြောင့် ယူရောမရှိ၊ ဘာများဖြစ်နေသလဲဟု ဝိတ်စောမိသည်။

မမြော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့ စာအုပ်အကြောင်း အများကြီး ရေးသားလိုက်သောသတင်းစာမှာ အထောက်အကူဖြစ်သည်။ ဆောင်းပါးရှင် ဆန်းညွန့်ဦး ဦးလှခင်က အားရပါးရ လက်တဆန်ကြီး ရေးလိုက်လေသည်။

ဦးလှခင်က စာအုပ်ဆိုင်တွင် ဤစာအုပ်ကိုတွေ့၍ ဖတ်ချင်သောကြောင့်အက်ကြံ့ရသည့်အကြောင်း၊ အိတ်ထဲတွင်ဆေးဝယ်ရန် ပါလာသည့် ငွေစက္ကူ ၁ဝိ တန်က ခုန်နေသည့် အကြောင်းမှစ၍ မဝယ်ဘဲ မနေနိုင်၍ ဝယ်ယူလိုက်ရသည့် အကြောင်း၊ ဗမာ့ခေတ် ဦးကိုကိုလေးကလည်း စာအုပ်ဈေး ၁ဝိ ဖြစ်နေသောကြောင့် ချီတုန်ချတုန်ပြစ်နေ၍ ဦးလှခင်က ငှားလိုက်ရသည့် အကြောင်း၊ စာအုပ် ပြန်ရသည့် ညက တဆက်တည်း အပြီးဖတ်လိုက်ကာ ဝေဘန်ချက်ကို တဆက်

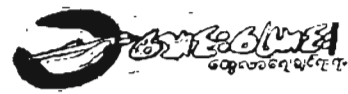
တည်း ရေးလိုက်သည့် အကြောင်းမှစ၍ စာအုပ်အကြောင်း တဖွဲ့တနွဲ့ရေးသားထားပေသည်။

ကိုယ်တိုင် စာအုပ်ဝယ်ဖတ်ပြီး ဝေဟန်ချက်ကို ရေးလိုလှ သဖြင့် မိမိသဘောဆန္ဒအတိုင်း စိတ်အား ထက်သန်စွာ ရေး လိုက်သောကြောင့် ဦးလှခင်ကို ကျွန်တော်အများကြီးကျေးဇူးတင်မိသည်။ သို့ဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီးသနားလည်းသနား မိသည်။ ကျွန်တော့စာအုပ် ထွက်သည်မှာ ဈေးနှုန်းက ဝဝိ ဖြစ်နေသောကြောင့် လူတွေကိုနှိပ်စက်သကဲ့သို့များ ဖြစ်နေပြီ လားဟုလည်း တွေးမိသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေနှင့်ဤဈေးမျှ ထားပြီး မရောင်းလျှင်မဖြစ်၍ သတ်မှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ယခုမူ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေများက မြှော်လင့် သည်ထက် အများကြီးပို၍ ဝယ်ယူဖတ်ရှုနေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ကြိုက် ကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် စီစဉ်ထုတ်လုပ်ရအားနပ် သည်ဟု ပီတိဖြစ်ရသည်။ ကြေနှပ်ရပါတော့သည်။

လူ

၁၃-၉-၆၃

လူချင်းမတွေ့နိုင်ကြ၍ စာနှင့်

ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ ဆရာဇဝနက စာတစောင် ရေးလိုက် သောကြောင့် ဝမ်းသာရသည်။ ဇဝနသည်သူငယ်ချင်း မိတ် ဆွေများထံသို့ စာရေးပျင်းသူတယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

၄၆၆

ကိုလှ

၂၅-၉-၆၃

ကျွန်တော်စာပြန်မည်၊ ပြန်မည်နှင့် အပျင်းထူနေ၍ မရေး ဖြစ်ဘဲ ကြာသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သတင်းစာများသည်သမိုင်းကိုပြောနေကြသည်” ဝေဟန် ကို ကျွန်တော်အစဆုံးနှစ်ခေါက်လောက်ဖတ်ပြီးပါပြီ။

ပဌမဆုံး ဖတ်စဉ်က သည်စာအုပ် ဖတ်လိုက်ရလျှင် အိပ်ငိုက်ပြီး ပျော် သွားမှာဘဲ အထင်ဖြင့်အိပ်ပျော်လို၍ ဖတ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်ဖတ်ယင်းဖတ်ယင်း စိတ်ဝင်စား

လာပြီး မအိပ်ချင်တော့ဘဲ ည ၂ချက်ကျော်တော့မှ စာအုပ်ကို လက်ကချုပ်ဖြစ်တော့သည်။

စာအုပ်ကတော့ တကဲ့ စာအုပ်ကောင်း တအုပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းအရာ ရွေးချယ် ထည့်သွင်းပုံနှင့် အထားအသို အဆင်အပြင် အားလုံးကောင်းပါသည်။

သို့သော် သီးသန့်ပရိသတ်များ အတွက်သာဖြစ်နေ၍ စွန့်ပျံ့မလားလို့ စိုးရိမ်မိသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှ ကုန်မည့်စာအုပ်ထင်သည်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်သည်လို့မှစွန့်စားထုတ်ဝေခြင်း မရှိလျှင် သည်စာတွေကို လူအများဖတ်ရအောင် အလွန်ခဲယဉ်းပါသည်။

စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

x x x x x

ဤမျှထူသောစာအုပ်ကို ဇဝနကဲ့သို့သောစာရေးဆရာကြီး တယောက်က ၂ခေါက်ဖတ်သည်။ စဖတ်စဉ်က အိပ်ပျော်အောင်ဖတ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဝဲ့သွားသောကြောင့် ညဉ့်နက်အောင်ဖတ်နေမိသည်ဆိုသည်မှာ ဤစာအုပ်ကိုဖြစ်အောင် ပြုစုသော ကျွန်တော့်အဖို့ ဝမ်းသာစရာပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဇဝနနှင့်ကျွန်တော်မှာ ငယ်ပေါင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့ကို စာအုပ်နှင့်အကျိုးပေးသည်ဟုလည်း ဇဝနက ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စာအုပ်နှင့် အကျိုးပေးသည်ကို အလိုအရှိဆုံးဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်တွင် အကျိုးရှိသည့် စာအုပ်ကောင်းများကို ပြုစုရေးသားလိုသည်။

ဤသို့ လုပ်နိုင်ဘို့ကလည်း တကယ်အားဖြင့် မလွယ်လှ။ အားလုံး အဆင်ပြေမှု ဖြစ်နိုင်သည်။ ရန်ကုန် ထောင်ထဲတွင် ဥနှင်နေပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ “လေနှင့်အတူ” “ထောင်နှင့်

လူသား” “လှောင်ချိုင့်တွင်းက ငှက်ငယ်များ” ဆိုသည့် စာအုပ်များ ထွက်လာသောအခါ ဇဝနတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ကောင်းကောင်းဖတ်သည်။ ထင်မြင်ချက်များပေးသည်။ သဘောကျကြသည်။

“ခင်ဗျားက ကောလိပ်ကျောင်းသား” ရေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ထောင်နှင့် လူသားရေးတယ်၊ ကိုယ်ကျောင်းနှင့် ကိုယ်ပေါ့”ဟု ကျွန်တော်ကပြောရပါသည်။

ဇဝနသည် ဝတ္ထုရေး အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာမှာ ရေးနေကာမျှနှင့် မဖြစ်သေးပါဘူး။ စာအုပ်ကောင်းတွေ ထွက်လာအောင်ရေးပါဦးဟု တိုက်တွန်းနေရပါသည်။ မိတ်ဆွေများထဲတွင် ဇဝနကိုစာအုပ်ပြန်ရေးရန် ကျွန်တော်အတိုက်တွန်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရှမ်းပြည် ဘက်တွင်နေသည့် နှမတော်တဦးကမူ “သတင်းစာများသည် သမိုင်းကိုပြောနေကြသည် ဆိုသော စာအုပ်ကို ကျွန်မတို့သားအမိတော့ ကျောင်းပိတ်တဲ့ ညတွေမှာ စုစုပြီး ပတ်ကြတယ်။ ဘိန်းမျိုသေတဲ့သတင်း အရေးအသားကို သိပ်သဘောကျတာဘဲ၊ အဲဒီခေတ်ကထဲက တုပ်ကွေးရှိနေတာကို တွေ့ရလို့ အံ့ဩကြတယ်”

စသည်ဖြင့် ရေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့ မိတ်ဆွေဇဝနက စာအုပ်က ဈေးနှုန်းများသောကြောင့် တကြောင်း၊ ဝတ္ထုများကဲ့သို့ အများဖတ်စာအုပ်မဦး မဟုတ်၍ တကြောင်း အရောင်းရမသွက်ဘဲ ဖြစ်နေမည်ကို ပူပန်ရှာပါသည်။ ဇဝနပြောသည့် အတိုင်းပင် ကျွန်တော်ကလည်း စာအုပ်ထွက်လျှင်ပြီးစေ၊ တနေ့တော့ အရင်းပြန်ရ

www.burmeseclassic.com

ကောင်းပါရဲ့ ဟုသာ တွက်ထားကာ တမင်စွန့်၍ ထုတ်လိုက် သောစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင်စာအုပ်မှာ ထင်သည်ထက် အရောင်း သွက်သည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်သားများပင် အံ့ အားသင့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခန့်မှန်းထားသော အချိန် ထက် အရင်းပြန်ရဘို့ စောမည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ပုံပြင်စာစဉ်တွင် မွန်ပုံပြင်မှာ အားလုံးရိုက် နှိပ်ပြီး ဖြစ်နေသော်လည်း ပန်းချီဆရာထံမှ ပုံများမရသေး သောကြောင့် အောက်တိုဘာ လဆန်းတွင် ထွက်နိုင်တော့ မည်မဟုတ်ပါ။ သို့နောက်မှရိုက်သည့် “အင်ဒိုနီးရှားအနောက် မှအရှေ့သို့” ဆိုသော စာအုပ်ထူထူးကြီးက အရင်ထွက်မလို ဖြစ်နေပါပြီ။

အင်ဒိုနီးရှား နိုင်ငံရေး၊ အရှေ့တောင် အာရှနိုင်ငံရေး၊ နယ်ချဲ့သမားများ၏ စွက်ဖက်မှု စသည်များမှာ ယခုအချိန် အခါတွင် အထူးစိတ်ဝင်စားစရာများ ဖြစ်ကြပေရာ “အင်ဒို နီးရှား အနောက်မှအရှေ့သို့” ကို မြန်မြန် ထွက်အောင် ကြိုး စားလိုက်ရပါတော့မည်။

အင်ဒိုနီးရှား၏ အတွေ့အကြုံများသည် ကျွန်တော်တို့ အ နေနှင့် သင်ခဏ်းစာ ယူစရာတွေ အများကြီး ပါပါသည်။ ဓာတ်ပုံ ၃၀ ခန့်လည်းပါမည့် ကျွန်တော်၏ စာအုပ်တွင် နိုင်ငံ ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုအနေနှင့် သိမှတ်စရာများစွာပါ သည်ဖြစ်ရာ ယခုအချိန်ထွက်ရမည့်စာအုပ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

အင်ဒိုနီးရှားသည် ဘာကြောင့် မလေးရှား ဖွဲ့စည်းရေးကို ဤမျှအရေးဆိုဆန့်ကျင်နေသည်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျွန်တော်၏စာအုပ်တွင်ပါပါသည်။

စာအုပ်ကောင်းကောင်း တအုပ်ထွက်သွားလျှင် ပြုစုရသူ များသည် အလွန်ပီတိဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုယ် စာအုပ် ကောင်း မကောင်းလည်း လက်ကလွတ်လိုက်ကတည်းက သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ကားများကဲ့သို့ စွန့်မစွန့်လည်း ခန့်မှန်းနိုင် ပါသည်။

စာအုပ်အကြောင်းကို စာပေမိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် ဟို ပြောသည်ပြော ပြောနေရသည်မှာလည်း ပီတိ အရှိဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ကိုယ် အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားနိုင်ကြသည်က တမျိုး၊ လူချင်းအနေဝေးကြသည်က တမျိုးကြောင့် ဤသို့ တမြို့မြို့ ပြောနိုင်သော အခွင့်အရေး အလွန်ပင် နည်းပါ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေအချင်းချင်း စာပေးစာယူနှင့်သာ စာအကြောင်း ပေအကြောင်းများ ပြောကြရသည်။ တခါ တရံဆံမိသည့်အခါလည်း အတူစားယင်း သောက်ယင်း ဤ စာပေအကြောင်းသာ ပြောရပါသည်။

ဤကားအရသာတမျိုးဖြစ်ပါသတည်း။

၂၆-၉-၆၃

ကိုလှခင်ဗျား.....

အကြောင်းမထူးလှပါ။ သတိရနေ၍ စာရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟင်ဒန်(Hin Dan)ခေါ် တောရွာကလေးသို့ ရောက်နေ သည်မှာ ၃ ပတ်ကျော်သွားပါပြီ။ ဆောင်းဦးပေါက်စ သစ် ရွက်ရော်စ၊ နှင်းကျစ၊ သစ်သီးမှည့်ခါစ သမယဖြစ်၍ အလွန် သာယာလှသည့် အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံး ရောက်လာသော လူထု သတင်းစာ အထုပ် ၄ ထုပ်ကိုလည်း တောသို့ ယူလာပြီး ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ အင်ဒို နီးရှားသွားမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရပါသည်။ ပြည့်စုံလှပါသည်။ အားရပါသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နှင့်ပတ်သက်၍ လူထုဆောင်းပါးရှင် ကိုမဲကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်အထိ ဇင်းမယ် ခရိုင်ကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ တိုင်းဟု ယူဆခဲ့ကြပါသည်။ ဇင်းမယ်ကို ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင် (ဘုရင့်နောင်) သိမ်းသည့်အခါ သာ သနာ စတင်ထွန်းကားရာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ တိုင်း ဖြစ်သည်။ သို့ မအမ်းရဟု အမိန့်တော်ထုတ်ကြောင်း ရာဇဝင်ကြီးမှာ ဆိုပါ သည်။ ဇမ္ဗူဥဒေါင်းကျမ်းမှာလည်း ဇင်းမယ်ခရိုင်ကို သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ တိုင်းဟု ဆိုပါသည်။

စင်စစ်မှာ မည်သူမျှ အသေအချာမသိကြပါ။ မှန်းပြီး ဆိုခဲ့ကြခြင်းမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ကျမ်းဂန်အရမုတ်သုန်လေနှင့် သီဟိုဠ်မှ ရွက်တိုက်သွားသော် ခုနစ်ရက်ခရီးနှင့် ရောက်၏ ဟူ၍ သာ ဆိုဆားခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဇင်းမယ်သည် ပင်လယ်ကမ်း

မောင်မဲ၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ

ရာဇဝင်အကြောင်းအရာများ ကျွန်တော်တို့ သဘင်းစာ တွင် အပါများနေစဉ် ဗိလတ်၌နေသော ကျွန်တော့မိတ်ဆွေ ဦးတက်ထွဋ်ကလည်း ရာဇဝင်နှင့်စပ်ဟပ်သော တွေးခေါ်စရာ စာတစောင် ရေးလိုက်သည်။

ဦးတက်ထွဋ်မှာ ဗိလတ်သို့လာ၍ ရာဇဝင်ပညာ သင်ကြား ကြသော မြန်မာကျောင်းသူကျောင်းသားများအား များစွာ အကူအညီပေးသူတဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးတက်ထွဋ်၏စာမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အပြန်အလှန် ရေး နေကျ စာရိုးရိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း လူထုသတင်းစာတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ အ ကြောင်း မောင်မဲဆောင်းပါးကို ဖတ် ရသောကြောင့် ရေးလိုက်သော စာဖြစ်၍ အရေးကြီးသော ရာဇဝင်အတွေးအခေါ်များ ပါရှိနေသည်ဖြစ်၍ဖော်ပြလိုက် ပါသည်။

x x x x x

ဤကား အင်္ဂလန်ပြည် ကျေးရွာကလေးတရွာသို့ရောက်နေ
သော ဦးတက်ထွန်းက ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတွင် ပါသည့်
မောင်မဲ၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီးရေးလိုက်သော
စာဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာ ဦးစံဘော်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၃၀
ခန့်က ဗိလတ်သို့ သွားရောက်ဆေးကုသော မန္တလေးပြည်သူ့
ဆေးရုံကြီးမှ အရိုးဘက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သည်။ ဒေါက်
တာ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်မှာ ဒေါက်တာဦးစံဘော်၏ဇနီး ဖြစ်၍
မန္တလေးဆေးရုံကြီးနှင့်ဆေးသိပ္ပံကဆရာဝန်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။
ဗိလတ်၌ဒေါက်တာဦးစံဘော်ဆေးသွားကုစဉ် ဦးတက်ထွန်းနှင့်
ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဦးတက်ထွန်းမှာ မုရွာခရိုင် မုံရွေးသားဖြစ်ရာ မိမိတို့၏
အရပ်နှင့် ဆိုင်သောသတင်းများကို ကျွန်တော်တို့သတင်းစာ
တွင် ဂရုစိုက်၍ဖတ်ရှာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မိမိတို့မုံရွေးနှင့်
ဆိုင်သည့် ရွှေမြင်တင်ဘုရားပွဲကို မုံရွေးဆိုသည့် စကားလုံး
တလုံးမှမပါဘဲ ချောင်းဦးနှင့်ဂူမိုင်ကွာဟု မုံရွေးကိုကျော်ပြီး
သတင်းထောက်က ရေးလိုက်သည်ကို မကြိုက်နိုင်ကြောင်း
ထုတ်ဖော်ရေးသား၍ ရယ်စရာပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးတက်ထွန်းရည်ညွှန်းသော ကိုမဲ၏ဆောင်းပါးဆိုသည်မှာ
၂၉၊ ၆၊ ၆ ဥရုန်နေ့ထုတ် လူထုသတင်းစာ စာမျက်နှာ ၇ တွင်
ပါသော “သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကကျွံဝတ္ထု” ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။

မောင်မဲ၏ဆောင်းပါးအစတွင်....

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဆိုသောဒေသသည် သထုံဟုမြန်မာရာဇဝင်
အဆိုအရ သိကြရပါသည်။ တဖန် ဝါဒကွဲကခုန် ဂျားဗား
ကျွန်းကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟု အကိုးအကားအထောက်အထားများ
စွာဖြင့် ညွှန်းပြပါသည်။

“ယခု ကျွန်တော်တို့သည် ရာဇဝင်တွင်မပါသော မည်သူ
ကမှလည်းဂရုမစိုက်သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတခုသို့ ရောက်ကြရပြန်
သည်။ ဤသုဝဏ္ဏဘုမ္မိကား တနင်းသာရီခရိုင်ရေချောင်းဖျား
ကလည်း သွား၍ရောက်ပါသည်။ သေမင်းတမန်လမ်းဟုခေါ်
သည့် သံဖြူစရပ်မှအထဲသို့ဝင်၍ တတ်ဒိန်မှလည်း သွား၍ဖြစ်
ပါသည်။ ကရင်ပြည်နယ် ကြာအင်းဆိပ်ကြီး ဘက်မှလည်း
လှည့်၍သွားနိုင်ပါသည်။ ကော့ကရိတ်မြို့နယ်မှလည်း ဖြတ်၍
သွားရောက်နိုင်ပါသည်” စသည်ဖြင့် ပါရှိပါသည်။

ဤကား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအကြောင်း ရာဇဝင်သုတေသီတို့
အတွက်ဟင်းတခွက်ဖြစ်ပါသည်။ သထုံမြို့နှင့်အတန်ဝေးသော
ပင်လယ်ကမ်းတနေရာတွင် ရှေးမြို့ရိုးကြီးများနှင့် မြို့ဟောင်း
နေရာတခုရှိသည်။ ယခုရွာငယ်တခုရှိနေသည်။ ထိုနေရာသည်
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဖြစ်လေမလားဟုလည်း အချို့က တွေးခေါ်ကြ
သည်။ လမ်းပန်းစိတ်ချရလျှင် ၎င်းနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်
ရှုရန် ကြံရွယ်ထားကြောင်း ဒေါက်တာဦးသန်းထွန်းက ပြော
ပြသည်။ ရှေးဟောင်းရာဇဝင်ကို ဤသို့ပင် ခြေရာလိုက်၍
အမှန်ဖော်ထုတ်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

လူလူ

၅-၁၀-၆၃

ကိုဟိုဒင်းထံမှ

စိုက်ပျိုးသိပ္ပံ ကျောင်းသားများ ရံပုံငွေ စကားရည်လှဲ့ အကြောင်း ကြေးမုံ သတင်းစာထဲမှာ ပါသောကြောင့်ဟု ဆိုကာ ရန်ကုန်က ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတဦးက တယ်လီဖုန်းဖြင့် “ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ ရန်ကုန်လာပြီး ပြိုင်ပွဲပါမလား” ဟု မေးသည်။

“ရန်ကုန်ဆိုတာ အလောင်းဘုရား မှည့်ခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ။ ရွှေဘိုနဲ့ နီးနီးကလေးဖြစ်တဲ့ မန္တလေးကလူတွေက ရန်ကုန်လာဘို့ ဘာမှဝန်မလေးပါဘူး” ဟု ဖြေလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့မန္တလေးက ဒီလိုအကြားတွေတော့ သာတယ်။ ရွှေဘိုနဲ့ မန္တလေး အဝေးကြီးပါဗျ” ဟု သူကဆိုပြန်သည်။

“အလောင်းမင်းတရားရဲ့ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ကတည်သွားတဲ့မန္တလေးဗျ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသောအခါ....

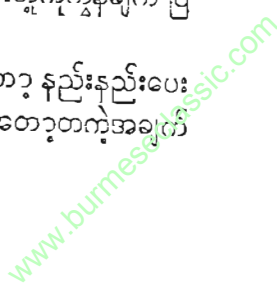
“ခင်ဗျားက မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသာရည်စူးပြီး ပြောနေတာကိုး၊ သိပေါမင်းကြောင့် တိုင်းပြည် ကျွန်ဖြစ် သွားရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ မန္တလေးကဘုရင်ဘဲ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော့ကိုပြန်တွယ်ပါတော့သည်။ ဘာဘဲပြောပြော သည် တလုံးကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော် အကြပ်ရိုက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အလျော့ကားမပေး။

“ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်က နယ်ချဲ့သမား အခြေခံ စခန်းဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဆီက လူတွေက ဓားပြလက်ထောက်ချတာ၊ ရန်ကုန်မှာ နယ်ချဲ့သမားကိုလက်ခံမထားယင်မန္တလေးကိုသူတို့ဘယ်လို လုပ်သိမ်းမလဲ၊ လေယာဉ်ပျံ ရှိတဲ့ ခေတ်မဟုတ်ဘူး၊ ဗုံးလဲ လာမကြနိုင်ပါဘူး” စသည်ဖြင့် ပြန်ချေလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေက “စကားရည်လှဲ့မှာ ခင်ဗျားတို့ နိုင်သင့်လို့ နိုင်တာလား၊ ခင်ဗျားတို့တကယ်ကြိုးစားပြင်ဆင်လို့ နိုင်တာလား၊ ဘာတွေပြောပြီး နိုင်ကာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းသိချင်တယ် အမြည်းကလေးပေးပါ” ဟု ဆိုပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းက ‘တူတူတူ’ အချက်ပေးသည်မှာ ၂ ကြိမ်ရှိပြီ။ ရာသီဥတု မကောင်းသော ကြောင့်လော၊ လိုင်းမကောင်းသောကြောင့်လော၊ အဘယ်‘လော’ကြောင့် လောကား မပြောတတ်။ တယ်လီဖုန်း ပြောရသည်မှာ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြားအော်ရသည်။

“ဘယ်အမြည်း ပေးနိုင်ပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုကုန်ချက် ပြုလိုက်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့။”

“ဈေးဝယ်ကို ဈေးသည်က အမြည်းတော့ နည်းနည်းပေးရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုရုံသွင်းမှာဗျ။ ဒီတော့တကဲအချက်

အလက်တွေ့ မပြောချင် နေပါ။ ဟာသကလေးတွေ နည်းနည်းပြောစမ်းပါ။ စကားပြောရတာ ၉ ကျပ်မိုး နီးနေပီ။ ဒီတော့ စာရေးလိုက်စမ်းပါ။ နမူနာကြိုက်ယင်မှာမယ်ဗျာ။”

ငွေတဆယ်ကိုးကျပ် အကုန်ခံပြီး နမူနာ တောင်းသူ မိတ်ဆွေထံသို့ကား စာမရေး၍မတော်။ ထို့ကြောင့် ၂၃ ရက်နေ့ သန်းခေါင်ကျော် ၂၄ ရက်နေ့ နံနက် နာရီပြန် ၁ ချက်တွင် သတင်းစာအလုပ်များသိမ်းပြီးနောက် အောက်ပါစာကို ရေးလိုက်ပါသည်။

မန္တလေး
၂၄-၉-၆၃

ကိုဟိုခင်း

ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုရုံသွင်းဘို့ကြံစည်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တယောက်တည်းနဲ့ မပြီးပါ။ အားလုံးတိုင်ပင်ရပါဦးမယ်။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းဘဲ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ လူတွေဟာ အလုပ် လက်မဲ့တွေ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး လေပန်းဘာကလဲ အလုပ်တခုဘဲ။ ဒါကြောင့် ဘိတ်မယ်ဆိုယင် ကြိုကြိုတင်တင် အကြောင်းကြားပါ။

ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်မှာ စကားရည်လုပ်လုပ်မယ်ဆိုယင်ဘာ အကြောင်းအရာ ဆိုတာတွေ ကြိုပြောဗျာ။ သေးသေး ဖွဲ့ဖွဲ့ အကြောင်းအရာ၊ ဟာသသက်သက် အကြောင်းအရာဆိုယင် တော့ ကျွန်တော်တို့မလာဘူး။ ဦးအုန်းသီး၊ ဦးမန်းရီ၊ ဦးသိန်းတန်၊ ဦးလိမ္မော်၊ မှတ်တား ဦးအောင်စိန်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီက လူရွှင်တော်တွေဘဲ လွတ်လိုက်တော့မယ်။ ခပ်ငယ်ငယ် လူတွေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုယင် ကိုညာဘာ၊ ကိုစိန်ဝင်း၊ ရန်အောင်၊

ကျော်လီးသောင်းတန်၊ ကျောက်နီ တို့ကို လွတ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ စကားရည် လုပ် လုပ်ကြတာက တိုင်းပြည်ကြီး ဒီလောက် ခေတ်ပြောင်း နေတာတောင် သေး သေး ဖွဲ့ဖွဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ စစ်မဖြစ်မီခေတ်ဟောင်းအခါကပြောဆို ငြင်းခုံကြတာမျိုးတွေ လုပ်နေကြတုန်းကိုးဗျ။

တော်လှန်ရေးခေတ်မှာ ပြည်သူလူထုကို ပညာပေးတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးတွေလုပ်ပါမှပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ဟာက ပျော်စေ၊ ပြက်စေ၊ ကလက်စေတွေ များလွန်းပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာဆိုတဲ့ ခင်ဗျားတို့တတွေက ခေါင်းဆောင်ရမှာပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က နောက်ကလိုက်ရမှာပါ။

နိုင်ငံရေးဆီဆီ စကားရည်လုပ်ပြောရမှာကိုဘဲကြောက်နေကြသေးသလား။ အကြောင်းအရာကနိုင်ငံရေးဆီဆီအစိုးရက အထင်လွဲမယ်လား။ အဲဒါခင်ဗျားတို့ တွေးတွေး ခေါင်ခေါင် အလကားပူနေတာ။ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ မပြောယင် အစိုးရက ဘယ်လိုလုပ်ပီး အပြစ်ယူမှာလဲ။ အလုပ်တခုလုပ်ပီး ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ တမင်အပြစ်ရှာမနေပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကလဲ စေတနာမှန်ပစေပေါ့။ အလကား ကလေးကလားဟာတွေ အချိန်ကုန်ခံပြီး ငြင်းခုံမနေကြစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို ရွေးပြီးငြင်းခုံတဲ့အတွက်ပင် အစိုးရကရော၊ ပြည်သူကပါ ခင်ဗျားတို့ကို အထင်အမြင်သေးလိမ့်ဦးမယ်။ အလကား ပေါကြောင်ကြောင်တွေ လျှောက်လုပ်နေကြတယ်လို့ ထင်ဦးမယ်။ လုပ်သင့်တာမလုပ်၊ မလုပ်သင့်တာလုပ်နေတယ်။ ခေတ်နှင့်အညီ မချီတက်ဘူးလို့ မြင်လိမ့်မယ်။

အခုနေအခါမှာ စကားရည် လှပဲ့ကိုလဲ ပြည်သူ လူထုကို ပညာပေးတဲ့ အစီအစဉ်မျိုးသာ လုပ်ပေးသင့်တယ်။ သွေတာာ ဖီတာတွေကို ပယ်ကြရမယ်။ ယှဉ်ပြိုင်ပြောဆိုကြရမည့် ပုဂ္ဂိုလ် များကလဲ သေသေချာချာပြင်ကြဆင်ကြရမယ်။ ဒါမျိုးသာ အလိုရှိအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့တော့ယူဆတယ်ဗျာ။

စကားရည်လှပဲ့နိုင်တာကတော့ မဟုတ်မှလွဲရော စိုက်ပျိုး ရေး သိပ္ပံဘက်က သူတို့ကျောင်းသားများ ပညာရေး ရံပုံငွေ များများရတာကိုကျေးဇူးတင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်ကိုအနိုင် ပေးလိုက်တာထင်တာဘဲ၊မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။

လူ့

၂၅-၉-၆၃

လူပျိုကြီး ကိုဟိုဒင်းသို့

မန္တလေး၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက်။

ရဲဘော် ကိုဟိုဒင်းခင်ဗျား၊

မန္တလေးမှာ ရာသီဥတုကောင်းတဲ့ ဒီဇင်ဘာ၊ ဇန္နဝါရီလ အတွင်း အလည်အပတ် လာဦးမယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ဗျာ။ ဒါပေတဲ့ခင်ဗျားလာဖြစ်မယ်မဆင်ပါဘူး။ ဒီလိုစာရေး ရေးပြီး မလာတာအကြိမ်ပေါင်း ၁၀၀ကျော်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အယုံအကြည်မရှိဘူးဗျာ။

ကျွန်တော် မန္တလေးကိုရောက်တာ ၂၄နှစ်ကျော်ပါပြီ။ ၁၉၃၉ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ဒုတိယအပတ်ထဲမှာဘဲ။ ရန်ကုန်ထောင် မှာ ၃နှစ်ကျော်ကျော် သွားနေခဲ့ရတာ ကို ပြန်နှုတ်လိုက်ယင် တော့ အသားတင် ၂၁နှစ်ဘဲရှိတယ်ထားပါတော့။ ကျွန်တော် မန္တလေးကို ရောက်ကတည်းက ခင်ဗျား လာလည်မယ်၊ လာ လည်မယ် ပြောနေတာ ဒီနေ့အထိမလာသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားလာလည်မယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မယုံတော့ဘူး။

မဟာမုနိဘုရားကြီး ဖူးချင်တယ်လဲ ဆိုသေးရဲ့၊ မန္တလေးကိုလဲ ကိုယ်တိုင်မလာဘူး၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ဖူးမလဲ။ ဘုရားလူကြီးတွေအားလုံးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကကော ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒူးတော်မှာ ရင်တော်မှာ လက်တော်မှာ ရွှေချချင်တယ်ဆိုတာတွေတော့ ခင်ဗျားပို့လိုက်တဲ့ ငွေ ၅၀ နှင့် အားလုံးဘဲ ရွှေချပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်သွားချပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လာမှဘဲ ဘုရားဖူးလို့ ရမှာဘဲ။ ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လို့ တော့မရပေဘူး။

ဒီလို နှေးလွန်း ပြေးလွန်း ဆေးလွန်း စဉ်းစား လွန်းလို့ ခင်ဗျား ဒီအရွယ်အထိ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာဘဲ။ ခင်ဗျားကို ဒီလို ဆိုကိုဆိုရမယ်၊ ဆိုမှကိုဖြစ်မယ်။

ခင်ဗျားလုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကိုကြည့်ရတာ လိပ် ဥကောင် ကာဖီ ဆိုင်သွားကြသလိုဖြစ်နေပြီ။

တနေ့တော့ ကာဖီသောက်ချင်လွန်းလို့ လိပ် ဥကောင် ကာဖီဆိုင်ရှိရာကိုသွားကြတယ်။ ကာဖီဆိုင် ဖောက်ခါနီးတော့ မိုးကြီးရွာလာတယ်။ ဒါနဲ့ လိပ်ကြီးကြီး ၂ကောင်က အငယ်ကောင်ကို....

“ဟေ့ ချာတိတ်၊ တို့အထဲမှာ မင်းအငယ်ဆုံး၊ အိမ်ပြန်ပြီး ထီးယူချေကွာ” လို့ ခိုင်းတယ်။

လိပ်ကလေးက....

“ကျွန်တော့်အတွက်ကာဖီ ခင်ဗျားတို့ သောက်မပင်ဘူး ဆိုယင် ကျွန်တော်ထီးသွားယူပေးမယ်။ အဲဒီကတိုပေးပါ” လို့ တောင်းတယ်။

လိပ်အကြီး ၂ ကောင်က....

“ကောင်းပါပီ မောင်ရယ်၊ မင်း ကာဖီကိုတို့မသောက်ပါဘူး၊ မြန်မြန်သွားပြီးသာ ထီးယူခဲ့ပါ” လို့ ကတိပေးကြတယ်။

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသွားပြီ၊ ထီးသွားယူတဲ့လိပ်ကလေးက ပြန်မလာသေးဘူး။ ဒါနဲ့ လိပ်တကောင်က “ဒီချာတိတ်ပြန်မလာတော့ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ သူ့ကာဖီ ကို တို့သောက်လိုက်ကြပါစို့” လို့ အခြားတကောင်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ—

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလုပ်ယင် ကျုပ်မသွားဘူး” ဆိုတဲ့ အသံ တသံကို ကြားရတာနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထီးသွားယူ မယ်ဆိုတဲ့ လိပ်ကလေးခရီးထွက်မလို့ ဟန်ပြင်နေတာကို တွေ့ကြရသတဲ့။

ကဲအဲဒီလိပ်ကလေးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တူလှသမျှလို ကျွန်တော်ကဆိုယင် ခင်ဗျားဘာပြောမလဲ။ “ဒီလောက်တော့လဲ ခင်ဗျားဟာက လွန်လွန်းတယ်” လို့ ဆိုမလား။

ဘယ်လွန်ပါ့မလဲ ကိုယ်လူ၊ ဘကယ်ဆိုတော့ အဲဒီလိပ်ကလေးက ခင်ဗျားထက်တော့ မြန်သေးတယ်။ ၂နှစ်ကြာတော့ ခရီးစထွက်ဖို့ သူပြင်နေပြီလေ။ ၂၄ နှစ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတခါမှ ဒီလိုမပြင်ဆင်မိသေးပါဘူး။ ဆန္ဒရှိတဲ့အကြောင်းပေါ် ပြသလောက်သာရိပါသေးတယ်။ အခုလဲလာချင်တယ် ပြောတာဘဲခိုသေးတယ်မဟုတ်လား။ အထုပ်အပိုးမပြင်သေးပါဘူး။

ခင်ဗျားလို့ လူတယောက် အကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်၊ သစ်တောဘက်က အရာရှိကလေး တဦးအကြောင်းပါဘဲ။

ဟိုတောကြီး တောင်ကြီးထဲမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ သစ်
တောအရာရှိကလေးတစ်ဦးပေါ့ဗျာ။ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးဟာ
လူသူမနီးတဲ့တောကြီးဘဲဗျ။ တိုင်းပြည်အတွက် တာဝန် ထမ်း
ဆောင်ရသူ ဖြစ်လေတော့ အလှည့်ရောက်လို့ တာဝန်ထမ်း
ရတဲ့အခါ ဒီလိုဘဲသွားရ၊ လုပ်ရတာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်
တို့လို့ ရန်ကုန်မန္တလေးမြို့ကြီးတွေမှာ နေရတဲ့လူတွေက တော
ကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ လူများရဲ့
ဆင်းရဲဒုက္ခကို မသိနိုင်၊ ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ကြပါဘူး။

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာတော့ ရုပ်ရှင်ရုံတွေကလဲ
ပြည့်နေတာဘဲ ။ ရံစေ့ မကြည့်နိုင်လောက်အောင် များတယ်။
ပွဲလမ်းသတင်းမျိုးစုံလဲ နေ့စဉ်ဘဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။

တောကြီးထဲမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ သစ်တော အရာရှိ
ကလေးဟာ တနေ့တော့ ကြက်တူရွေးကလေး တကောင်ကို
ဖမ်းပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကားသင်ပေးတယ်။ လူသူမနီးတဲ့
တောကြီးထဲမှာ သူသင်ချင်တဲ့ စကားမျိုးစုံ သင်ပေးတာပေါ့
ဗျာ။ ကြက်တူရွေးကလေးကလဲ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ၂လ ၃လ
အတွင်းမှာ ကောင်းကောင်းတတ်နေ နားလည်နေပြီ။

တနေ့တော့ ကြက်တူရွေး ကလေးက “မိန်းမတယောက်၊
တကဲ့ကိုအမျိုးသမီးတယောက်၊ လှလိုက်တာဆရာ၊ ကျွန်တော့
နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ” ဆိုပြီး သူ့သခင်ကိုခေါ်တယ်။

သစ်တောအရာရှိကလေးက သူ့ ကြက်တူရွေးကလေးခေါ်
ရာကို မြော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့ လိုက်သွားတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ
နေရာမှာ အဲဒီအရာရှိကလေးလို ကြာကြာကြီး နေရတဲ့ လူတ
ယောက်ဆိုယင် ခင်ဗျားလဲ လိုက်ကြည့်မှာပါဘဲ။ နည်းနည်း

သွားမိပြီး ဘာမှမတွေ့တော့ နောက်ပြန်လှည့်မယ်လို့ ရပ်လိုက်
တဲ့အခါ ရွှေခဲအလိမ္မာကလေးက....

“တကယ်လှတဲ့မျက်နှာ၊ တကဲ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ပါဘဲ
ဆရာ” လို့ ဆိုတယ်။

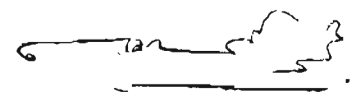
ဒီလိုနဲ့ သစ်တော အရာရှိကလေးဟာ သူ့ ရွှေခဲကလေး
ခေါ်ရာကို ဆက်ပြီးလိုက်နေရပြန်တယ်။

“ဟိုမှာကြည့်ပါဆရာ၊ မလှဘူးလားဆရာ၊ သိတ်လှတာဘဲ
နော်၊ ချစ်စရာဘဲဆရာ” လို့ ဆိုတာနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့
အခါ လားလားသစ်ကိုင်းတခုပေါ်မှာ အခြား ကြက်တူရွေး
တကောင် နားနေတာကိုတွေ့ရသတဲ့။

ခင်ဗျား တယောက်လဲ ရန်ကုန် မြို့မှာနေပြီး လှပျိုကြီးပီပီ
ဟိုတောထဲတောင်ထဲရောက်နေတဲ့ သစ်တောအရာရှိကလေးလို
ဖြစ်နေတာဘဲလို့ ကျွန်တော်ကြားရတယ်။ အင်း....၊ ဖြစ်ရမယ်
ဖြစ်ရမယ်။

အခုကတဲက မန္တလေးမှာ ရာသီဥတု ကောင်းလှပပြီဗျာ၊
လာသာလာခဲ့ပါ။ ဒီလိုရာသီမှာ မန္တလေးက မေမြို့တို့ကလော
ထို့ထက် အများကြီးသာတယ်။ ရန်ကုန်ထက် ဆိုတာတော့
မပြောနဲ့တော့။

မေတ္တာပို့ သလျက်....

သူငယ်

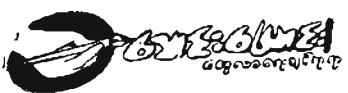
၂၄-၁၁-၆၃

ကိုလှခင်များ

ဟင်ဒင် Hinden ဆိုတဲ့ တောရွာကလေးမှာခေတ္တအနား ယူဘို့ ကျွန်တော်ရောက်နေပါတယ်။ ဆောင်းဦး ရာသီ အစ၊ ရွက်ဝါစ၊ ရွက်ဝါကြောစအချိန်ဖြစ်၍ အလွန်သာယာလှသည့် အချိန်အခါဖြစ်ပါတယ်။ ယခုလိုဆောင်းဦးပေါက် ရာသီမှာ အင်္ဂလန်ပြည် တောနယ်များသာယာပုံကို ကိုလှနှင့် မအမာတို့ တခေါက်လောက်လာကြည့်ဘို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် က ဘိတ်ကြားပါတယ်။ “သစ်ရွက်ရော်ရီ၊ ဣန္ဒြေဝယ်၊ သိဂီ တလှည့်” အစရှိသည့် ရှင်ဥတ္တမကျော် ဖွဲ့ထားပုံကို သတိရမိပါ တယ်။

“ညောင်ရွက်ကယ်တဲ့ကြွေဟန်၊ မြညှာရွှေရည်စ” ဟု ကိုဖူး ညိုကြီးဆိုလိုက်သည့်တေးသံကိုလည်း ကြားယောင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်နေသည့် ဟင်ဒင်ရွာမှာ တောရွာ ကလေး ဖြစ်၍ အလွန်ပင် ဆိတ်ငြိမ် လှပါတယ်။ သတင်းစာမဖတ်၊ အသံလွှင့်စက် ရေဒီယိုကို ဖွင့်ပြီး နားမထောင်ယင် တောရ ကျောင်းတကျောင်းသို့ ရောက်နေသလိုပါဘဲဗျာ။

ကိုလှဆီကျွန်တော်ပို့ လိုက်သောစာအုပ် ၃ အုပ်ရောက်နေ ပြီဟု ထင်ပါတယ်။ ဂျပန်နီးစ်ဖလင်ဆိုတဲ့ စာအုပ်တွင် ကမ္ဘာ ကျော် ဂျပန်ဒါရိုတ်တာကြီး ရိုကဆားဝါးကန်ဒါန်းပျိုးပေး ထားပါတယ်။ သူကြပ်မတ် ညွှန်ကြားပေးတဲ့ ကားများကို ကျွန်တော်အလွန်ဘဲသဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော်သာမက ဥရောပတိုက်လုံးကလည်း သူ့ကို ရုပ်ရှင်ဘက်မှာပါ ရဂူဆရာ တဆူဖြစ်တယ်လို့ လေးစားကြပါတယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာသူနှင့် အရည်တူ အစွမ်းတူ ဒါရိုက်တာ ၁၀ ဦးခန့်ရှိတယ်လို့ လဲ ကျွန်

သူငယ်ချင်းများထံမှ

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ခင် ရင်းနှီး ကြသော သူငယ်ချင်း အချို့နှင့် ကျွန်တော်အဆက်အသွယ်မပြတ်လှပါ။ တမ္ပူတရွာ တနိုင်ငံဆီ ဖြစ်နေကြသော်လည်း မပြတ်ဆိုသလို စာပေးစာယူ ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော့ သူငယ်ချင်းများထံမှ ရောက်လာ သည့် အချို့ စာများကို ကျွန်တော်တယောက်တည်းဖတ်သည် ထက် ကျွန်တော်၏စာဖတ်မိတ်ဆွေများအားလည်း ဖတ်စေရ လျင်ကောင်းမည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ သောကြောင့် ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော်ဖော်ပြမိပါသည်။

ယခုလည်း စာ ၄ စောင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ပဌမစာမှာ မှုံရွေးသားဇာတိ၊ ယခု လန်ဒန်တွင် နေသော ဦးတက်ထွဋ် ထံမှ စာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးတက်ထွဋ်လန်ဒန် ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါးရှိနေပါပြီ။

တော်ကြားဘူးထားပါတယ်။ ကိုလှကျပ်နဲ့သွားစဉ်ကသူတို့နှင့်
တွေ့ခဲ့ဘို့ကောင်းပါတယ်။

လန်ဒန်မှာ ကိုလှမောင်သံအမတ်အဖြစ်နှင့် ရောက်နေတာ
ကျွန်တော် အလွန်ဘဲ အားရှိနေပါတယ်။ လန်ဒန်လို မြို့မှာ
ကိုလှမောင်လို မြန်မာသံအမတ်ပီပီသသများရှိနေဘို့အလွန်ဘဲ
လိုအပ်ပါတယ်။

တက်ထွဋ်

+ + + + +
လန်ဒန်

ကိုလှခင်ဗျား၊

၄-၁၀-၆၃

တောပိုင်းမှ လန်ဒန်ပြန်အရောက်မှာပို့လိုက်တဲ့ “သတင်း
စာများသည် သမိုင်းကိုပြောနေသည်” နှင့်ကိုလှ စုဆောင်းရေး
သားထုတ်ဝေနေတဲ့ ပြည်ထောင်စုသား ပုံပြင် စာအုပ်များကို
အိမ်မှာတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်။

မြန်မာသံရုံး ပညာရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မစ္စက်
လက်စ်လီခေါ် အမျိုးသမီးတဦးက ဆေးပြင်းလိပ်တထုပ်ကျွန်
တော့အတွက်ရှိထား၍ လာယူရန်တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောတာ
နဲ့ သွားယူရာ ပညာတော်သင် ဒေါက်တာကိုတင်အောင်နှင့်
လူကြုံပါးလိုက်သော ကိုလှဆီက လူပျံဆေးလိပ် ၅၀ ဖြစ်နေ
သည်ကိုတွေ့ရပါတယ်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်။ သူ့ရောက်တဲ့
ရက်မှာ ကျွန်တော် တောရောက် နေတဲ့အတွက် ဒေါက်တာ
ကိုတင်အောင်နှင့်မတွေ့ရသေးပါ။ အခြား ဗမာဆရာဝန်တဦး
ကို တနေ့ကစုံစမ်းကြည့်တော့ လန်ဒန်မှာ မျရက်သာ နေပြီး
မန်ချက်စတာကို ချက်ခြင်းတက်သွားရတယ်လို့ သိရပါတယ်။

သူ့လိပ်စာရတဲ့ အခါ ဒေါက်တာ ကိုတင်အောင်ဆီကို ကျွန်
တော်စာရေးလိုက်ပါမယ်။

ကိုတင်ဆွေကြီးကိုလွမ်းကြောင်း ဆောင်းပါး တစောင်ထဲ
တွင် ကိုလှရေးလိုက်သည်ကို ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ ကွယ်လွန်
သွားကြပြီဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းကို ရည်မှန်းပြီး ကိုလှတို့
ကျွန်တော်တို့က အမျှဝေလျက် ရှိကြဘယ်။ ဒီလို ကျွန်တော်
အမျှဝေတဲ့ နေရာမှာ ကိုတင်ဆွေကြီး အမြဲပါပါတယ်။ သူ
လန်ဒန်လာပြီး ပညာသင်ကြားစဉ်က ကျွန်တော့ဆီ ဇောဇော
လာပါတယ်။ ဒီနောက် ကုသမဂ္ဂတက်ပြီးလို့ ပြန်အလာမှာ
ကျွန်တော့အခန်းကိုနံနက် ၇ နာရီမှာလာခေါက်နှိုးပြီးတွေ့သွား
ပါသေးတယ်။ အဲဒါနောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တက်ထွဋ်

× × × × ×
(?)

တတိယစာမှာ ဒီဆူဇာ ဦးခင်ဇော်ထံမှဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်

၁၁၊ ၁၁၊ ၆၃

ကိုလှ....

“အင်ဒိုနီးရှား အနောက်အရှေ့သို့” စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး
ပါပြီ။ အင်ဒိုနီးရှားတိုင်းပြည်အကြောင်းတော့ကိုယ်တိုင်သွား
ပြီး လေ့လာလျှင်ပင် ခင်ဗျား လုပ်ထားတာလောက် စုံလင်
ကျယ်ပြန့်စရာမရှိတော့ပါဘူးဗျား။

ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းဘဲ ကျွန်တော်လဲ နိုင်ငံ တကာကို
အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပျောက်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ကိုယ်နှစ်သက်
ရာ ရှုထောင့်ကလဲ ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ယခု အချိန်အခါမှာ မလေးရှား ကိစ္စနှင့် အင်ဒိုနီးရှား သတင်းတွေ ကမ္ဘာမှာပေါ်လွင်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားစာအုပ် ကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပြီး “A Burman's Visit to Indonesia” “ဗမာတယောက် အင်ဒိုနီးရှားသို့အလည်ရောက် စဉ်က” ဆိုသည့် သဘောမျိုးနှင့် ကမ္ဘာ့စာအုပ် လောကသို့ အရောက်ပို့ ပေးနိုင်စေချင်ပါတယ်။

“အသက်ရှင်သမျှလျော်ခတ်ကြ” ဆိုတဲ့ လှေအသင်းဆောင် ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားကြတဲ့ လှေအသင်းဝင်တွေလိုဘဲ ခင်ဗျား လဲ မရပ်မနားစာရေးနေမည့်လူဘဲလို့ ကျွန်တော် ပိုပြီးသိလာ ပါပြီ။ ခင်ဗျားအကျဉ်းသားဘဝက ရေးသားခဲ့တဲ့ “လေနှင့် အတူ” “ထောင်နှင့်လူသား” “လှောင်ချိုင့်တွင်းက ငှက်ငယ် များ” အစရှိတဲ့ စာအုပ်များကိုလဲ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်စာအုပ် အဖြစ်ပုံနှိပ်ပြီး ကမ္ဘာကို ဖြန့်သင့်ပါပြီ။ ကမ္ဘာ့ စာအုပ်စဉ်မှာ So and So By U Hla of Burma (မြန်မာနိုင်ငံမှ ဦးလှ ၏ စာအုပ်များ) ဆိုတဲ့စာအုပ်တွေပလ္လံ့သလိုမြင်ချင်လှပါပြီ။

ဒေါ်အမာရဲ့ လူထုသတင်းစာထဲကကမ္ဘာ့ရေးရာဆောင်း ပါးတွေကဖြင့် စုံလဲစုံ မြင့်လဲမြင့်လှပါသဗျာ။

ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ဘာတွေကို ခင်ဗျားတို့လို ရေးချင် သားချင်ပါတယ်။ ပါရမီက တယ်လဲ မှဲ့သကဲ့။ ဒီတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ကိုလှ လုပ်နေတာ တွေနဲ့ အ အားရကြေနပ် ဂုဏ်သုနေရတော့တာဘဲ။

ခင်ဇော်

+ + x + +

(၄)

စတုတ္ထစာမှာ စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ ကိုသူခထံမှစာဖြစ် ပါသည်။

ရန်ကုန်

ကိုလှ ခင်ဗျား

၂၂၊ ၁၁၊ ၆၃

ယနေ့နံနက် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပါတယ်။ “အင်ဒိုနီးရှား အနောက်မှ အရှေ့သို့” စာအုပ်ထဲက ထွန်းလှ ဟော်တယ်မှာ ပတ်တန်းက လျှိုးပြီးဖတ်တဲ့အပိုင်းများကို မီးရထားပေါ်မှာ ဂရုစိုက်ပြီး ပြန်၍ ဖတ်ရပါတယ်။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစရာ ချည်းပါဘဲ။

ခင်ဗျားတို့လင်မယား နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များကို ရောက် ယင် အလွန်ကပ်သီးကပ်သပ် မေးကြ၊ မြန်းကြ၊ ကြည့်ကြ၊ ရှုကြ၊ အကဲခပ်ကြတာကိုတွေ့ရသောကြောင့် ခင်ဗျားတို့ လင် မယားလို့ညွှန်သည်များ ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်လာမှာတောင် စိုးရိမ်မိပါတယ်။

စာအုပ်ထုတ်ပုံမှာလဲ ရန်ကုန်က မမို့အောင် ဖြစ်နေရတာ တခါကကျွန်တော်ရေးခဲ့ပြောခဲ့ဘူးပါပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ အင်ဒို နီးရှားစာအုပ်ကိုဖတ်ယင်း ကျွန်တော်ခင်ဗျားဆီကအကူအညီ တောင်းလိုစိတ် ပေါ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့မှာ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂နှစ်ခန့်က သမာဓိမှာ ရေးရာက ရှုမဝက ပဌမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ ချဲ့ပြီး ရိုက် ထားဘူးပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုလဲ ပေးဘူးတဲ့ စာအုပ်ဘဲ။

အဲဒါကို ခင်ဗျားရဲ့ အဆင်အပြင်၊ ခင်ဗျားအင်ဒိုနီးရှား စာအုပ်ထဲက မိတ်ဆက်စာလုံးမျိုးနှင့် တအုပ်တည်း ပေါင်းပြီး ရိုက်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ ဦးထွန်းရွှေ စာအုပ်ကို

www.burmeseclassic.com

ကိုလှတို့ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိပေးတဲ့ စံနစ်နှင့် ဖြစ်စေ၊ တတ်နိုင်သလို၊
ဖြစ်နိုင်သလို လုပ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီ ဝတ္ထုတိုကလေး
များကို ကျွန်တော် အလွန်မြတ်နိုးပါတယ်။ ဒီစာအုပ် ရိုက်နှိပ်
ထုတ်ဝေရေးအတွက် ကျွန်တော် အမြတ်အစွန်း မလိုလားရုံမျှ
မက၊ နည်းနည်းပါးပါးအချိုးခံဘို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ်။
စာတအုပ်အနေနှင့် တည်ရှိနေစေချင်လို့ ပါဘဲ။

ယခုကျွန်တော့ထံမှာပင် ထိုဝတ္ထုတိုစာအုပ်များ မရှိတော့
လို့ သူများစာကြည့်တိုက်က ခဏငှားထားရပါတယ်။ ယခင်
က ကျွန်တော့စာအုပ်ကို ရန်ကုန်မှာရိုက်ဖို့ ကြံထားပါတယ်။
အခုတော့ ကိုလှရဲ့ အဆင်အပြင် အထားအသိုကို ကြိုက်တဲ့
အတွက် စက္ကူဘိုး၊ ဒီဇိုင်းဘိုးက အစ ကျွန်တော် ပေးပို့နိုင်
အောင် ကြိုးစားပါမယ်။

ပြီးတော့ခင်ဗျားတို့ဘဲဖြန့်ချိကြော်ငြာပေးပါ။ ဒါတင်လား
ဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ လင်မယားက မိတ်ဆက်
နိဒါန်းများ ရေးပေးကြပါ။ ဝတ္ထုတိုကလေးတပုဒ် အတွက်
သက်ဆိုင်ရာဒီဇိုင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးစသည်များကိုပါ ကိုလှအကြံ
ဉာဏ် အဆောင်အရွက်အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

ဆရာဦးသော်ဇင်ကပါ ကျွန်တော့ကို အကြံပေးတိုက်တွန်း
သောကြောင့် ယခုလို မြန်မြန်စာရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။
အားလုံးကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ

ဤစာ ၄စောင်ကို ယနေ့ ကျွန်တော့ ဆောင်းပါးအဖြစ်
ဖွဲ့စည်းလိုက်ပါသည်။

လူထု

၂၇-၁၁-၆၃

အာဒမ်ထက် အရင်မွေးသူ

မန္တလေး၊ ဂီတင်ဘာလ ၃ ရက်။

ကိုယ့်ဘဝ ခင်ဗျာ။

ပြန်စာကိုရပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်ချင်း
ခဏလဲလှုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပါ။ သတင်းစာအလုပ်ဆို
တာ နေ့စဉ် ဒါနဲ့ ဒါချည်းဆိုတော့ ငြီးငွေ့ စရာကောင်းတာလဲ
တကြောင်း၊ သတင်းတွေရှုပ်ထွေးပြီး သတင်းမှားယွင်း တိမ်း
စောင်းလို့ မတော်တဲ့အချိန်ကာလမို့ တာဝန်ကြီးလွန်းလို့
သတင်းစာအလုပ်အစား ခင်ဗျားအလုပ်မျိုး ခဏ လဲလှုပ်ရ
ကောင်းမလားဆိုပြီး စိတ်ကူးရတာပါဘဲ။

သတင်းစာဆရာအလုပ်ကို ဘေးကကြည့်တဲ့ လူတွေထဲက
ဘယ်လိုထင်ကြသလဲ မသိပါဘူးဗျာ။

မဟုတ်မှလွဲရော ကျွန်တော် တို့ကို **လူ ၃:၂**
ကြောက်ကြောက်၊ မုန်းမုန်း၊ မပေါင်း
အပ်တဲ့လူတွေလို့ ယူဆသူတွေက မနည်းဘူးထင်တယ်။ ဒီနေ့

တွေ့လာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သူတို့ရေးချင်တာ ရေး
တာဘဲ။ မထင်ယင်မထင်သလိုရေးတယ်။ ဂျပိုးကို လိပ်ဖြစ်
အောင်ရေးတယ်။ တဖက်သားကို ဖိနှိပ်ပြီး ရေးချင်ရေးလိုက်
တာဘဲ။ ဒီလူတွေနဲ့ တည့်အောင်ယင်လဲပေါင်းထားပါ။ ဝေး
ဝေးယင်လဲရှောင်ပါမှလို့ သဘောထားကြတယ်မဟုတ်လား။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုဆိုလို့ အပြစ်တွေ့မတင်ပါဘူးဗျာ၊ မပြေး
သော် ကန်ရာရှိဆိုတာလိုဘဲ ပြောစရာ အကြောင်းတွေကလဲ
ရှိနေပေတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာဆရာတွေကို ရွာ
ကြောက်ကြီးဖြစ်နေကြတဲ့အထိများ ဖြစ်နေကြသလားဗျာ။

စွပ်စွဲ ပြောဆိုတာတွေကို ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်နားနဲ့ ဆတ်
ဆတ်ကြားဘူးပါတယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေက ဘယ်လို
လာဘ်စားတယ်။ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တွေမှာ ရဲအချို့လိုဘဲ။
ဘယ်လိုပိုက်ဆံတောင်းတယ် စသည်ဖြင့် ကြားဘူးပါတယ်။
ပြောသလောက် မှန်သလား၊ ပြောသည်ထက် ပိုကဲသလား၊
အပြောက ပိုလွန်းသလားဆိုတာတွေ ကျွန်တော် သေသေ
ချာချာမပြောတတ်ဘူး။ ဒီအသံတွေ ကြားရတာကတွေ
မကြာခဏဆိုတာလိုဘဲ။ ဒါကြောင့် အထင်အမြင်သေးကြတာ
လဲ ဖြစ်နိုင်တာဘဲ။

နို့ပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တခုတွေ့ ပြန်ပြောချင်
တယ်ဗျာ။ သတင်းစာဆရာသတင်းထောက်တွေထဲမှာ လာဘ်
ပေး လာဘ်ယူတွေ၊ မသမာမှုတွေရှိနေတယ်ဆိုယင် တခြားနေ
ရာတွေမှာကော ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။ မဟုတ်မှလို့ရော တော်
တော်များများရှိသေးတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ဒီလို

ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာဆရာများမှာ အပြစ်လွှတ်
ပြီလို့ တော့မဆိုနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ အတူတူနဲ့ အနှုန့်
တွေ့မို့ နှုတ်ခမ်းပဲ ချင်း မီးမှုတ်သလိုများ ဖြစ်နေကြပြီးလား
လို့ တွေးတောမိလို့ပါ။

ဒီလို ကျွန်တော့်ကိုပြောတာနဲ့ တလေလုံးက ဝန်ခံတာ
မဟုတ်ဘူးဗျာနော်.....။ ငါးခုန်းမ တကောင်နှစ်ကောင်က ပုပ်
စော်နံတာပါလို့ ပြောလိုခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

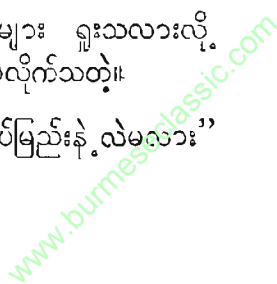
အလုပ်ချင်း ခဏလဲလုပ်ရအောင်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အာရပ် ကျေးလက်ပုံပြင်တိုကလေးတခုကို သတိရမိပါတယ်။

လူတယောက်က အလွန် ကောင်းမွန်လှပတဲ့ မြင်းကြီး
တကောင်ကို စီးလာတယ်။ အခုအခါ မြင်းပဲ့မရှိလို့ ရထား
မြင်းဖြစ်ကြရမယ် မြင်းချောတွေလိုနေမှာပေါ့။ အဲဒီ လူနဲ့
မြင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်တပ်ဆိုယင်ဘဲ မြည်းကိုဆွဲလာတဲ့ လူ
တယောက်က လမ်းဘေးဖယ်ပေးပြီး တည့်တည့်ရောက်ကာနီး
မှာ ခေါင်းငုံ့ အရိုအသေပြုလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ပြုံးပြုံး
ကလေး မျက်နှာချိုသွေးပြီး “ခင်ဗျားမြင်းနဲ့ ကျုပ်မြည်းနဲ့
လဲမလားမိတ်ဆွေ” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ မြင်းပေါ်ကလူက “ခင်ဗျားရူးသလား” လို့
လှမ်းပြောသွားတယ်။

မြည်းရှင်က....
“ကျုပ် မရူးဘူးကိုယ်လူ၊ ခင်ဗျားများ ရူးသလားလို့
စမ်းကြည့်တာ” လို့ လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျားမြင်းနဲ့ ကျုပ်မြည်းနဲ့ လဲမလား”

ကျွန်တော်ကလဲ အရှုံးမဟုတ်၊ ခင်ဗျားကလဲ စိတ်နှောက် သူမဟုတ်တော့ မြင်းနဲ့မြည်း လဲဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲဘဲ ဖြစ်ရမှာပါဘဲ။

ဒီစကားနဲ့ စပ်ပြီး ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိသေးတယ်ဗျ။ စိတ္တဗေဒ မှာမောက္ခ ကျောင်းသားများကို နဂို အတိုင်းထက် ပိုကဲတဲ့ စိတ်မျိုးရှိနေတဲ့ လူတယောက်အကြောင်း သူ့ တပည့် များကို ပြောပြသတဲ့။ ခဏနေတော့ကျောင်းသားတယောက် က “နဂိုထက်ပိုကဲတဲ့စိတ်ရှိတဲ့ လူအကြောင်းပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီဆရာ၊ နဂိုစိတ်အတိုင်းရှိတဲ့လူအကြောင်း ပြောပြပါ ဦး” လို့ မေးသတဲ့။

ဒီအခါ ပါမောက္ခက “နဂိုစိတ်အတိုင်း ရှိတဲ့လူရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ရှိယင် တယောက်လောက် ဆရာ့ကို ပြပါ” လို့ ပြန်ပြောတော့ ကျောင်းသားခမျာလဲ ဘယ်ရှာတတ်ပါ မလဲ၊ ငြိမ်နေလိုက်ရတာပေါ့။

ခင်ဗျားစိတ်ကော နဂိုအတိုင်းရှိပါ့မလား၊ ကျွန်တော့ကိုယ် ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး။

အဲဒါအပြင် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ် ထက် ငယ်တဲ့ လူတွေကို ခင်ဗျားက “ဟေ့...မင်းအရင် ငါ ထမင်း စားတာက” လို့ ပြောလေ့ ရှိတာကလေးကို တနေ့ကသတိရမိ သေးတယ်။ အခုလဲ ဒီလက်သုံးစကားကို ခင်ဗျားသုံးနေတုန်း ဘဲလား။

တခုစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း စော့တောမိလို့ ပါ။

ရှေးအခါတုန်းက ကမ္ဘာဦးကပေ့ဗျာ။ ဘုရား သခင်က မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းပြီးတဲ့နောက် အာဒမ်ကို ဖန်ဆင်းလိုက် တယ်မဟုတ်လား။ အာဒမ်ဟာ အဲဒီအခါတုန်းက နံရိုးအပြည့် အစုံရှိသေးတယ်ဗျ။ တချောင်းမရော့သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဝေလုံမရှိသေးဘူး။ ဒီလူလောကကြီးထဲမှာ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါ ဆိုလို့ သူတယောက်ဘဲရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားစကားနဲ့ ဆိုယင် တော့ ထမင်းအစောဆုံးစားတဲ့လူပေ့ဗျာ။ ထမင်းပေါ်သေး မပေါ်သေးဆိုတာတော့မသိဘူး။ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆိုယင် တော့ ထမင်းအစောဆုံးစားတာ သူဘဲဖြစ်ရမှာဘဲ။ ဒီကမ္ဘာ ကြီးမှာ ဘာသတ္တဝါမှလဲ မရှိသေးဘူး။

တနေ့တော့ အာဒမ်တယောက်ထဲ အိပ် ဥယျာဉ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသတဲ့။ အလွန်လဲ သဘောကျပီတီဖြစ်နေတာ ပေါ့။ “အာဒမ် ကမ္ဘာရဲ့ ပဌမဆုံးလူသား၊ အာဒမ် ကမ္ဘာရဲ့ ပဌမဆုံးလူသား” လို့ ကြွေးကြော်နေသတဲ့။

အာဒမ်ရဲ့ ကြွေးကြော်သံကို ကြားတော့ ချောင်းကလေး တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ အဘိုးကြီးတယောက်ချုံ ကွယ်ကထွက်လာပြီး အာဒမ်ကိုစေ့ စေ့ ကြည့်ကာ....

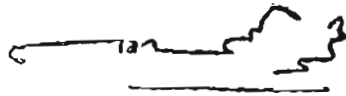
“မင်းကဒီကမ္ဘာကိုအစောဆုံးရောက်တဲ့လူသားဟုတ်လား၊ မင်းရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါမသိပါလား” လို့ ပြောသတဲ့။

“အဘိုးရှိနေတာလဲကျွန်တော်မကြားဘူးပါဘူး၊ အဘိုးက ဘယ်သူလဲ လို့” အာဒမ်က မေးတော့....

“ငါက ကိုဟိုဒင်းတဲ့ကွ၊ ကိုဟိုဒင်းဆိုတာ ငါဘဲ” လို့ အဘိုးကြီးက ခင်ဗျားနာမည်ကို ပြောသတဲ့။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်နဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်တော့ ကမ္ဘာကိုရောက်-
လာတဲ့ လူသားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်က ကျွန်တော့်
မိတ်ဆွေ ကိုဟိုဒင်းဟာ အစောဆုံးဆိုတာ သိရတာဘဲ။ ဒါ
ကြောင့် “မင်းထက်ငါကထမင်းအရင်စားတယ်” ဆိုတဲ့စကား
ကို မင်္ဂလာပြောထိုက်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုပြောထိုက်တယ်
လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါပြီ။

ကဲ...တော်သေးပြီ။

၇၂၂

၅-၁၂-၆၃